

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HIS *Temporary* FIANCÉE

A FORCED
PROXIMITY
ROMANCE

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NADIA LEE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

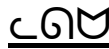
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Geçici Nişanlısı

Nadia Lee

İçindekiler

Adanmışlık	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm	
On Birinci Bölüm	
On İkinci Bölüm	
On üçüncü Bölüm	
On dördüncü Bölüm	
On beşinci Bölüm	
On Altıncı Bölüm	
On yedinci Bölüm	
On sekizinci Bölüm	
Ondokuzuncu Bölüm	
Yirmiinci Bölüm	
Yirmi Birinci Bölüm	
Yirmi İkinci Bölüm	
Yirmi Üçüncü Bölüm	
Yirmi Dördüncü Bölüm	
Yirmi Beşinci Bölüm	
Yirmi Altıncı Bölüm	
Yirmi Yedinci Bölüm	
Yirmi Sekizinci Bölüm	
Yirmi Dokuzuncu Bölüm	

Otuzuncu Bölüm
Otuz Birinci Bölüm
Otuz İkinci Bölüm
Otuz Üçüncü Bölüm
Otuz Dördüncü Bölüm
Otuz Beşinci Bölüm
Otuz Altıncı Bölüm
Otuz Yedinci Bölüm
Otuz Sekizinci Bölüm
Otuz Dokuzuncu Bölüm
Kırkıncı Bölüm
Kırk Birinci Bölüm
Kırk İkinci Bölüm
Kırk Üçüncü Bölüm
Kırk Dördüncü Bölüm
Kırk Beşinci Bölüm
Kırk Altıncı Bölüm
Kırk Yedinci Bölüm
Kırk Sekizinci Bölüm
Kırk Dokuzuncu Bölüm
Elliinci Bölüm
Elli Birinci Bölüm
Nadia Lee'nin Eserleri
Nadia Lee hakkında
Telif Hakkı ve Ticari Marka

Yat sahnesi için Alyssa Jacobs Nazarro'ya teşekkürler.

Harikasın kızım!

Birinci Bölüm

Josh

En çok bana benzeyen sensin.

Annemin mide bulandırıcı fısıltısı kafamda dönüp duruyor. İnkar ve korkuyla kalbim çılgınca çarparken koşuyorum. Orman yangını gece ormanının etrafına ürkütücü bir turuncu ışık yayıyor. Yanan odunun keskin kokusu burnumu yakıyor. Her yöne bakıyorum, annemin ağabeyimi götürdüğü kütük evi hızla arıyorum. Eğer o kadar direnmeseydi, beni ve ikiz kardeşim Bryce'ı da alırdı. Benim de üzerime düşeni yapmalıyım. Ares'i kurtarmalıyım. Ve herkese, özellikle de ona, onun gibi olmadığımı kanıtlamalıyım.

Ares, geliyorum!

İlerideki küçük bir açıklıkta harap bir kulübe duruyor. Kapı eğik, çerçeveye düzgün oturmuyor. Büyük menteşeler kalın bir pas tabakasıyla kaplı. Kırık pencereden Ares'i bir sandalyeye bağlı olarak görebiliyorum. Çökmüş, başı cansızca sarkıyor.

Uyuşturulmuş. Annem insanları uyuşturmayı çok seviyor. Bize zehirli kurabiyeler verdi. Muhtemelen Ares'i uysallaştırmak için ona da daha çok yedirdi.

Onu kurtarmak için hızla ileri atıldım. Daha genç ve daha ufak tefek olabilirim, ama yardım edebilirim.

Aniden arkamdan kollar beni sardı ve tuzağa düşürdü. Döndüm durdum. "Bırak beni!"

"Sevgilim, dur. Kendi iyiliğin için." Annemin sesi yumuşak ve tatlıydı, nefesi kulağıma tüy gibi değiyordu.

İçime bir ürperti yayılıyor, korku beni hareketsiz bırakıyor.

"Kendini kim sanıyorsun? Kurtarıcı mı?" Sesi eğlenceyle doluyor.

"Bryce gibi değilsin. O, kendi iyiliği için neyin doğru olduğunu bilemeyecek kadar itaatkâr. Ama sen? Sen özelsin."

“H-h-hayır.” Kelimeyi zar zor ağzımdan çıkarabiliyorum.

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, beni arkadan sıkıca tutmaya devam ediyor. Kıvranıyorum, tekmeliyorum ama bırakmasını sağlayamıyorum.

Gözlerim kulübeye kaydı. Yangın çok yakın, alevler kulübenin duvarlarını açgözlülükle yalıyor. Ares yanarak ölecek.

Kalbimde acil bir baskı hissediyorum. Onun pençesinden kurtulmak için çabalarımı ikiye katlıyorum, ama o tıpkı o kocaman yılanlardan biri gibi.

"Ölecek!" diye bağırdım. "Onu kurtarmalıyız!"

"Ölürse ölür. Bu onun kaderi."

Onun kayıtsız tepkisi midemi bulandırdı. "Sana ne oldu? Bırak beni!"

"Hayır. Hayatını böylece heba etmene izin vermeyeceğim. Nedenini biliyor musun?" Hafifçe içini çekti. "Çünkü sen özelsin."

Tüylerim diken diken oluyor. Onun övgüsünü duymak istemiyorum. Hayır, hayır, hayır. Söyleme, söyleme. Kelimeleri söylemeye çalışıyorum ama boğazım çok sıkışmış.

"Ares babana çok benziyor. Çok katı, sanki dünyanın ağırlığı omuzlarındaymış gibi davranıyor. Bryce ise çok uslu bir çocuk. Aşırı duygusal. Yumuşak kalpli. Ama sen? Sen onlara hiç benzemiyorsun." Kollarını sıkılaştırıp beni daha da yakına çekiyor. Nefes almakta zorlanıyorum. "Sen ve ben, Josh. Yapılması gerekeni yapmaktan korkmuyoruz. Birlikte sonuna kadar gideceğiz. Birlikte. Daha bebekken potansiyelini fark ettim. Ve vaadini tam olarak gerçekleştirene kadar seni geliştirmeyi planlıyorum. Sen bana en çok benzeyensin—çocuklarımın en iyisi, en çok gurur duyduğum." Beni döndürüyor, yüzümü güçlü, sıcak avuçlarının arasına alıp parlayan mavi gözlerine bakmaya zorluyor.

Kabinin arka duvarının çökmesiyle gelen sağır edici bir gürültü beni sersemliğimden uyandırdı. "Ares, hayır!"

Çılgılık boğazımdan fırladı. Ateşe bakarken kaşını kaldırdı... biraz dalgın görünüyor. Ani bir güçle itip ileri atıldım. "Ares!" Çatı çökmeye başladı. Sıcaklık tenimi yakıyor, ağzım kuruyor. Gözlerimden yaşlar akıyor.

Ardından tüm yapı gürültülü bir patlamayla çöker ve alev ve ısı tüm bölgeye yayılır.

"Kaderinden kaçamazsın Joshua Huxley. Sen benim oğlumsun! Zoe Dunkel'in oğlusun! Damarlarında benim kanım akıyor, kardeşlerinin kanından daha yoğun!"

Hayır, hayır, hayır—

Dönüp elimi boynuna dolayarak sözlerinin akışını kestim. Onu yere ittim ve üzerine atıldım. Yumruğumu kaldırdım. Buz gibi mavi bakışları yumruğuma, elimdeki Japon suşi bıçağına kayd. Ağzının kenarı memnuniyetle kıvrıldı ve ciğerlerimdeki hava dondu. Sadece öfkeme odaklandığımı, tıpkı annem gibi tepki verdiğimi fark edince boğazımda korku düğümlendi.

Birdenbire görüşüm bulanıklaştı.

Gözlerimi kırpyorum. Zifiri karanlık. Ateş yok. Sadece vücudumdaki nemli ter tabakasını soğutan soğuk hava. Başımı ellerimin arasına gömüyorum, topuklarımı gözlerime bastırıyorum. Ellerim ıslak bir şekilde ayrılıyor.

Ciğerlerimden titrek bir nefes çıktı. Kahretsin. Yine bir kâbus. En sık gördüğüm kâbus bu. Ares'i kurtarmaya çalışıyorum. Annem beni durduruyor. Onu öldürmeye çalışıyorum—

Başım zonklıyor. Rüya çoğunlukla benim hayal gücünden ibaret. Ares'i kurtarma şansım hiç olmadı. Annem onu kaçırdıktan sonra nereye götürdüğünü hiç öğrenemedim. Zihnim rüyadaki boşlukları dolduruyor, böylece kahraman rolü oynamaya çalışıyorum... ve başarısız oluyorum.

Yanan ormanda olmayabilirdim ama annemin söyledikleri gerçekt. "Sen tıpkı benim gibisin Josh. İstedğini elde etmek için her zaman gerekeni yaparsın. Seninle çok gurur duyuyorum." Bunu bana büyürken defalarca söyledi. Mavi gözleri gururla parlıyordu ve sınavdan tam yüz aldığım da ya da atletizmde iyi performans gösterdiğimde beni gizlice fazladan bir çikolatalı kurabiye ile ödüllendiriyordu. Ama şimdi anlıyorum ki, başarılarımla gurur duymuyordu.

Bana her baktığında kendi özünü yansıtılmış olarak görmekten çok hoşlanıyordu. Rüyada bıçağı kaldırdığımda gözlerindeki zafer her şeyi anlatıyor. Tek bir şeye odaklanıp ne yapmam gerekiyorsa ona yoğunlaştığım her seferinde, hatta Bryce'a sataşmaya devam eden daha büyük bir çocuğu geri çekilmesini söyledikten sonra yumrukladığım o an da dahil, çok sevinmişti. Babam şiddetin çözüm olmadığını söyledi... ama annem gizlice bana fazladan bir çikolata vermişti.

Ares'in çok katı, Bryce'ın ise çok yumuşak kalpli olduğunu söyledi. Onun gibi birindense, yani kendi çocuklarını uyuşturup kaçırmaktan hiç çekinmeyen tam bir sosyopattansa, yumuşak kalpli ama katı olmayı tercih ederim. Ares'i yangında ölüme terk etti. Neyse ki, büyük ölçüde sağlam bir

şekilde hayatta kaldı. Bunun olmasını istemediğini iddia etti, ama ona inanmıyorum.

Onun söylediklerine inanmıyorum. Annem Zoe Dunkel tam bir bencil yalancı.

On yıllardır içimde biriken nefret, korkuyla birlikte kaynaşıyor; belki de haklıdır. İçten içe, asıl önemli olan yerde, ben de onun gibiyim.

Elimi büküp gevşetiyorum. Sashimi bıçağının pürüzsüz sapını, mükemmel dengelenmiş çeliğini hâlâ hissedebiliyorum. On beş yaşındayken üvey annem Akiko, el yapımı bir bıçakla mavi yüzgeçli ton balığını dilimlemişti. Kalın ve dirençli etin içinden sanki suyu kesiyormuş gibi kaymıştı. O bıçağın ne kadar harika işlendiğine hayran kalırken, ben ton balığı olmayan bir şeyi nasıl keseceğini merak ediyordum.

Annemin gizlice flört hayatıma karıştığını öğrendiğimde, neredeyse onu bıçaklayacaktım. Ergenlik hormonları ve dürtülerinin etkisiyle, onu ve varlığının temsil ettiği duygusal karmaşayı ortadan kaldırmak mükemmel bir çözüm gibi görünüyordu. Eğer Ares tam da elimde bıçakla, kaldığı otelin karşısında durduğum anda bana bir mesaj göndermeseydi, asla geri dönüşü olmayan bir adım atmış olabilirdim.

Eski anıları kafamdan atarak şortumu giydim ve bodrum katındaki spor salonuma gittim. Penceresi yoktu, sadece duvarları lekesiz aynalarla kaplıydı ve yerde siyah kauçuk paspas vardı. Tavanın ortasında ağır bir kum torbası asılıydı. Floresan ışıklar beni doğal olmayan bir şekilde solgun gösteriyordu; sanki kansızmışım gibi.

Yüzüme bakıyorum. Tam olarak Bryce'inkine benziyor. Aynı hafif eğik koyu kaşlar. Düz, yüksek burun. Annemizden gelen belirgin elmacık kemikleri ve babamızdan gelen güçlü çene hattı. Aynaya daha da yaklaşıyorum. Annem kendisini bende nerede görüyor acaba? Gözlerim mi? Gözlerimizin grisi Huxley ailesinden geliyor. Ama annem Bryce'ın kendisine benzediğini hiç düşünmemişti.

İçimde onun gibi karanlık barındırdığımı söyleyen bir şey olmalı. Yutkunarak yansımadan bakışlarımı kaçırdım.

Çantanın üzerinde, omuz hizasında, bebeklik yıllarımdan kalma annemle benim bir fotoğrafım var. Annem kameraya doğru gülümsüyor; o ruhsuz gülümseme, birini incitmedikçe asla gözlerine ulaşmaz.

Ellerimi bantlayıp birkaç ısınma hareketi yaparken gözlerim annemin gülümsemesinde. Sonra kum torbasına yöneliyorum, tüm öfkem ve korkum sert kanvas üzerinde boşalıyor. Yumruklarım ve tekmelerim kum torbasının

zincirinde sarsılmasına neden olurken nefes alışverişim kulaklarımda yüksek sesle yankılanıyor. Annemin gülümsemesi değişmiyor. Hala ruhsuz, hala ürkütücü.

Siktir git, siktir git, siktir git.

Yorgunluktan bitkin düşene kadar kum torbasına yumruklar savuruyorum. Yüzümden ve vücudumdan incecik terler akıyor, saçlarım kafama yapışmış durumda.

Sonunda durdum, kaslarım sıcakken bu sefer daha sertçe gerindim. Yerdeki teri havluyla sildim, sonra parmaklarımı annemin yüzünde gezdirdim, nefret ettiğim gülümsemeyi takip ettim.

“Bir gün,” diye fısıldıyorum, “sana hiç sana benzemediğimi göstereceğim.”

Gülümseyen yüzü sanki benimle alay ediyor. Takdire şayan bir hedef, tatlım. Ama bunu başarabilecek misin?

Kapıyı arkamdan kilitledim ve soğuk bir duş aldım. Yine de karnım rahatsız edici bir şekilde yanıyor. Kabusumdan gelen görüntüler zihnimde sürekli beliriyor ve gün içinde işlevimi yerine getirebilmem için ihtiyaç duyduğum huzuru uzaklaştırıyor.

Bir sabahlık giyip meditasyon odasına doğru yöneldim. Taş bir yol, kapıdan ortadaki oturma alanına kadar olan mekanı bölüyor; oturma alanı Japonya'dan getirilmiş tatami hasırlarla kaplı. Mekanın geri kalanını, güneş ışığının içeri girmesi için iki tarafında pencereler bulunan bir kaya bahçesi kaplıyor. Açık renkli çakıl taşları, ortayı çevreleyen bir nehir gibi tırmıklanmış. Birkaç büyük kaya, çeşitlilik katıyor; bazıları dağ sıraları, bazıları da uçurumlar gibi düzenlenmiş. Bunu evimde özellikle yarattım çünkü bir zamanlar rahmetli Japon büyükannemle Ryoanji'deki kaya bahçesinde bir nebze huzur bulmuştum.

Minderlerin üzerinde seiza pozisyonunda oturuyorum, kalçam topuklarımda duruyor, sonra küçük dökme demir tencerede biraz su ısıtıyorum, matcha çayını çırpıp kendime servis ediyorum. Çayın yumuşak, çimenimsi kokusu odaklanmama yardımcı oluyor. Zihnimi boşaltmaya ve dikkatimi köpüklü çaya, dilimde yayılan yoğun aromasına ve ciğerlerime dolan ve çıkan havaya yoğunlaştırmaya çalışıyorum. Her nefeste omuzlarımdaki gerginlik biraz azalmaya başlıyor. Yine de korkunun bir kalıntısı hala devam ediyor. Ve kabustan gelen şiddetli dürtüler beni kemirmeye devam ediyor.

Çayımın son yudumunu alıp nefesimi veriyorum. Spor salonundaki egzersiz ve meditasyonun zihnimi sakinleştirememesinden duyduğum hayal kırıklığı içimi kemiriyor.

İçimdeki küfrü yutuyorum, kalkıp işe hazırlanıyorum. Maskemi özenle seçmem gerekiyor; dürtülerimi kontrol altında tutmalı ve dünyaya sadece medeni bir görünüm sergilemeliyim.

Özenle şekillendirilmiş koyu saçlarım. Ütülü beyaz bir gömlek. Yakut gözlü kurt başı şeklinde gümüş kol düğmeleri. Novotny düğümlü, mat bordo bir kravat. Lorenzo Cifonelli imzalı lacivert üç parçalı takım elbise. El dikişiyle yapılmış, düzgün bağcıklı ve ayna gibi parlatılmış ayakkabılar.

Artık potansiyel bir canavar gibi değil, başarılı bir avukat gibi görünüyorum. Hukuku savunan, medeni bir insan gibi.

Giyinme odamda asılı duran gümüş bastonu, kurt başı şeklindeki topuzundan uzun, ince gövdesine kadar elimle yokluyorum. Parmak uçlarım, yan tarafına işlenmiş süslü telkari işlemeli Pietas et unitas'ın üzerinde oyalanıyor. Bu, kim olduğumu ve hayatımı nasıl yaşamam gerektiğini hatırlatıyor. Ailemi annemden ve onun entrikalarından korumak için. Belki de kendimden, eğer gerçekten ona benziyorsam.

Saat henüz sekize bile gelmeden ailenin hukuk firması ve mirası olan Huxley & Webber'e varıyorum. Salon, karşı tarafın avukatını tek tek argümanlarla yerle bir etmeye hazır, aşırı kafein almış avukatlarla yarı yarıya dolu. Firma hırsla besleniyor. Ondan beslenemeyenler uzun süre ayakta kalamaz.

Asansörden inerken Bryce, "Geç kaldın," dedi. İkizimin elinde çoktan bir fincan kahve vardı; muhtemelen ikinci fincanıydı. Kafeine bağımlıydı ve kahve onun zaafıydı çünkü Amerika'da kimse onun zevkine uygun yeşil çay demleyemezdi. Büyükannemizin çayı onu şımartmıştı, ama zaten o Japon çay seremonisinin ustasıydı.

Ona, onun gibi çay yapabildiğimi hiç söylemedim. Bilseydi, her sabah evime gelirdi. Ama her güne başlamadan önce kendimi dengelemek için meditasyon zamanıma ihtiyacım var. Kimseye, özellikle de ailemdeki herhangi birine, karanlık tarafımı göstermeyi göze alamam. Ve en çok da annemizin bile iyi çocuk dediği Bryce'a.

Gözlerinin içine bakıyorum. Aramızdaki fark ne? Biz tek yumurta ikizleriyiz. Aynı anne babanın çocuğu olarak büyüdü, aynı akrabaların etkisinde kaldık. Aynı üniversiteye ve hukuk fakültesine gittik, hatta Huxley

& Webber'da kariyerimize başlamak için Los Angeles'a dönmeden önce yıllarca kampüs dışında bir daireyi paylaştık.

"Bana ne kadar özlem dolu bakışlar atarsan at, sana kahvemi vermeyeceğim," diyor Bryce, fincanını koruyucu bir şekilde kendine doğru çekerek.

Neyse ki, ona neden bu kadar uzun süre baktığımı anlamıyor. "Kahveni istemiyorum. Yapmam gereken bazı işler olduğu için geç kaldım." Bu sabah kendimi toparlamam her zamankinden daha uzun sürdü.

Gözleri parıldadı. "Hı hı. O senin ruh eşin miydi?"

Burnumu çekiyorum ama ona bu korkunç kâbusumu anlatmak istemiyorum. Geçmişteki terapistlerime de tamamını anlatmamıştım.

"Hayır."

"Kalbinin sesini duy Josh, kalbinin sesini duy," diye mırıldanıyor Bryce, sanki Yoda kadim bir bilgeliği aktarıyormuş gibi. "Penisinin senin için hiçbir şey hissetmeyeceğini" söylüyor.

"Yeterince fazla gibi geliyor," diye karşılık verdim ofisime gitmeden önce. Kardeşlerim cinsel hayatımı biliyorlar ve aynı kadınla iki kez birlikte olmama politikamı da. Resmi bir politika değil ama aynı kadınla asla tekrar birlikte olmadığım için kardeşlerim bunu varsayıyorlar. Birinin ruh eşim olup olmadığını onunla yakınlaştığımda anlayacağımı iddia etmiştim. Ailem benden normal olmamı bekliyor – annemin kim olduğu göz önüne alındığında olabildiğince normal olmamı – ve bu da tipik bir erkek gibi davranmayı ve kadınlarla görülmeyi içeriyor.

Şöhretimin aksine, aslında hepsiyle birlikte olmuyorum. Ama algı gerçeklikten daha önemli. Ve çapkın olarak görülmek, keşiş hayatı yaşamaktan çok daha iyi. Tıpkı Ares'in karısıyla tanışana kadar yaptığı gibi, bu da ailede büyük bir endişeye neden olmuştu.

Endişelenmemek için, yeterince güzel ve akşam yemeği boyunca sohbet edebilecek kadar zekâyâ sahip kadınlar seçmeye çalışıyorum. Ancak son iki yılda, merhaba demekten yemeğe kadar gelen kadınların yüzdesi önemli ölçüde azaldı. Peki ya yemekten yatak odasına? Artık neredeyse hiç yok.

Belki de en dibe vurmuş durumdayım. Ama eski moda gibi gelse de, yuva kurup ocak başında vakit geçirebileceğiniz türden, iyi kadınlara yaklaşımdan suçluluk duyuyorum. Ya annemin aileyi incittiği gibi ben de onları incitirsem?

Ofisime girip ışık düğmesini açıyorum. Ekonomik bir şekilde düzenlenmiş; kocaman bir masa ve mükemmel ergonomik tasarıma sahip

tekerlekli bir sandalye. Kolay erişim için yakınımnda tuttuğum referans materyalleriyle dolu birkaç dosya dolabı ve kitaplık. Ziyaretçiler için iki sandalye; işlevsel ama tam olarak rahat değil. Bu, çok uzun konuşmaları engellemek için, ki bu da onların iyiliği için.

Uzmanlık alanım eğlence ve fikri mülkiyet hukuku ve müvekkillerimin çoğu, çevrelerindeki herkesten onay arayan, ihtiyaç sahibi ve güvensiz tipler. Onlara hukuki konularda yardımcı olmak benim için bir zevk, ancak duygusal çalkantılarında onlara rehberlik etmek mi? Onlara bir Jack Daniel's randevusu lazım; pahalı bir avukatla konuşmaktan çok daha etkili ve ekonomik.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve Ted Lasker'ın şirketi için incelemem gereken bir sözleşmeyi açıyorum. Ünlü film yapımcısından gelen her şey "çok acil". Durum o kadar saçma bir hal aldı ki, firma ve ben ondan ekstra ücret almaya karar verdik, ancak gönderdiği her şey öncelik listemin en üstüne çıktığı sürece umurunda değil.

Birkaç hafif tıkırtı; kapı açılıyor ve Ailee Klein içeri giriyor. Yaklaşık 1.68 boyunda, tatlı bir enerji yumağı. Her zamanki gibi, asistanım güzel bir elbise giymiş; bugün kıvrımlı figürünü güzel gösteren krem rengi bej, kozmos desenli bir elbise. Uzun, kıvrırcık platin sarısı saçları yüzünü çerçeveliyor. Bana Japonya'da eskiden keyifle yediğim Aomori'nin tatlı Fuji elmalarını hatırlatan, sevimli derecede yumuşak yanakları var.

Klein'in mor gözleri kısılıyor. Gözlerimi dolgun dudaklarına dikiyorum, onlara sonsuza dek bakabilirim. Her zaman yumuşaklar ve genellikle güneşli bir gülümsemeyle kıvrılıyorlar -tıpkı şimdi olduğu gibi- ve bu da her zaman moralimi yükseltiyor.

Ve aniden, kâbusun ardından süregelen o çirkin gerilim dağılıyor.

"Günaydın, Josh," diyor neşeye. Ben de gülümsüyorum çünkü onunla uğraşırken gülümsememek imkansız.

"Günaydın, Klein." Her zaman soyadını kullanmaya çalışıyorum. Yanlış bir şekilde kullanmamam gereken takma adıyla seslenmek istemiyorum.

"İşte kahveniz." Sabahları tercih ettiğim buzlu latteyi dizüstü bilgisayarımın yanına koyuyor. "Ve çiçekleriniz." Pembe ekinezyalarla dolu bir vazoyu masamın üzerine, mini saatin yanına bırakıyor. Ofis, verimli bir çalışma ortamından daha davetkar ve sakinleştirici bir yere dönüşüyor.

Bana ay boyunca aldığı çiçek faturalarının kronolojik olarak düzenlenmiş bir gider raporunu uzattı. Elli dolardan az olan alışverişler için bunun gerekli olmadığını söyledim. Her çalışana ofis dekorasyonu ve

iyileştirmeleri için yıllık, kullanılmadığı takdirde kaybedilecek bir bütçe veriliyor ve çiçek masrafları bu bütçeden karşılanıyor. Ama bana tüm faturaları vermeden paramı harcamanın doğru gelmediğini söyledi. Üç yıl önce doğru kararı verdiğimin bir başka kanıtı daha.

Başlangıçta ondan emin değildim. Onu firmadaki başka bir avukattan devralmış olsam da, sadece iki aylık ilgili deneyimi vardı. Görüşme yapmadan reddetmeyi düşünüyordum, ancak önceki patronu durumundan dolayı üzülüğünü söyledi. Sağlık sorunları nedeniyle işten ayrılıyordu ve o da Huxley & Webber'e gelmek için iyi bir teklifi reddetmişti.

Ofisime kısa bir görüşme için uğradığında, pozisyon için gerçekten uygun olmadığını kanıtlamaya kararlı bir şekilde, bolca sivri soru hazırlamıştım. Ama beni o güneşli gülümsemesiyle karşıladı... ve vücudumdaki her sinir bal gibi bir sıcaklığın içinde rahatladı. Hayır demem için tek bir neden bile düşünemedim.

Mükemmel bir asistan olduğu ortaya çıktı. Çalışkan ve yeni becerileri çabuk öğrenen biri. İçten içe, Bryce'ın asistanı Amélie'den daha muhteşem olduğunu düşünüyorum, gerçi Bryce son nefesine kadar buna katılmayacaktır.

"İki randevunuz var, biri saat onda Georgia Noir ile," diyor, eseri yakında Netflix dizisine dönüştürülecek olan bir yazarın adını anarak, "diğeri de saat ikide Ted Lasker ile." Lasker. Muhtemelen başka bir "çok acil" meselesi var. "Sandra Dunn'a sizin adınıza başsağlığı dilemek için bir buket beyaz zambak gönderdim. Görünüşe göre Angel'ı kaybettiği için çok üzgün ve yeni sözleşmesinin detaylarını görüşmek üzere saat dörtteki randevuya gelemiyor."

Başımı salladım. Sandra yükselen bir yıldız adayı ve melek balığına takıntılıydı. En az bir ay boyunca işe yaramayacak.

"Seni gelecek hafta Angel'ın cenaze törenine davet etti ama ben senin adına ailevi yükümlülüklerimi gerekçe göstererek katılmayı reddettim."

"Teşekkür ederim," diyorum içtenlikle.

Başını salladı. "Ah, bir de Coco seni ne zaman tekrar görebileceğini bilmek istiyor."

"DSÖ?"

"Şey... Beş hafta önce akşam yemeği yediğiniz model mi?"

Hiçbir şey hatırlamıyorum ama başımı sallıyorum çünkü aksi takdirde Klein, bu modelle yaptığım her şeyi sıralayacak. Kaynağı Coco olsa gerek ve bu Coco'nun neler söylemiş olabileceğini kim bilir. Adını

hatırlayamadığıma göre, muhtemelen akşam yemeği aşamasından öteye geçememişizdir. Görünüşte iyi görünmek için haftada en az bir farklı kadınla akşam yemeği yiyorum. Hepsini hatırlamaya çalışsam, daha önemli şeylere yer kalmazdı.

"Mesajlarına cevap vermediğini söyledi."

Muhtemelen onu engellediğim içindir. Yapışkanlığı önlemek için başarısız olan tüm randevuların numaralarını engellemek benim prensibim, her ne kadar birçoğu yine de yapışkan olmaya çalışsa da.

Klein, "Yanlışlıkla onu engellemiş olup olmadığınızı merak ediyor," diye ekliyor.

"İnanılmaz, onu engelledim, değil mi?"

"O çok güzel."

"Kesinlikle iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyor." Çoğu kişi, özellikle de akşam yemeğinden öteye geçemediysek, birkaç cevapsız mesajdan sonra ilgilenmediğimi anlıyor.

Klein'in sadece gülümsemesinden anladığım kadarıyla, ya ironik tonumu anlamadı ya da herhangi bir varsayımda bulunmak istemiyor.

"Numarasını sil ve onunla daha fazla enerji harcama," diyorum.

"Sanırım bugünlük bu kadar." Klein, gözlerine tam olarak ulaşmayan, son derece parlak bir gülümsemeyle ellerini önünde kavuşturdu. Çoğu insan onun sadece daha fazla talimat beklediğini düşünürdü, ama ben onun alışkanlıklarını biliyorum. Bu, her sabah takındığı gergin duruşu. Nedenini bilmiyorum. Artık onun çalışmalarına değer verdiğimi ve vazgeçilmez olduğunu bilmeli. Verdiğim üç aylık geri bildirimler mükemmel. Ve yıllık performans bonusu ve zamlarla hak ettiği şekilde ödüllendirildiğinden emin oldum.

Onun yeteneklerinden veya firmadaki yerinden şüphe duymasına neden olacak hiçbir şey yapmadım. Ama belki de konuyu doğrudan ele alıp içini rahatlatmalıyım. "Dinle Klein, şu konuda—" Sol elinde parıldayan bir şey düşüncelerimi böldü. "O nedir?"

"Ne?" Aşağı bakıyor. Yanakları hoş bir pembe tonuna bürünmüş ve göğsümde garip bir karıncalanma hissi yayılırken gözlerimi ondan alamıyorum. "Ah, bu mu?" Daha iyi görebilmem için elini kaldırıyor. "Sadece bir yüzük." Sesi utangaç, neredeyse mahcup.

Sadece bir yüzük mü? "Dördüncü parmağında." Sesim sert, sanki yerleştirilmesinde ciddi bir sorun varmış gibi. Gözlerimi kısarak bakıyorum. "Sadece bir bileklik—"

Klein parçayı çevirirken hafifçe kızardı. "Özür dilerim. Biraz gevşek oldu."

"Çok gevşek," diyorum yavaşça, sanki kahveme köpek pisliği atmış gibi. Boyutu dışında yüzük fena değil. Ortasında kocaman markiz kesim bir elmas var, her iki yanında da üç küçük, yuvarlak elmas parıldıyor. Gül altın bandın dışında bile bir gravür var. "Ne yazıyor?"

"Sonsuza dek. İçimde seni seviyorum." Yanakları kızardı, bu da onu aşık, güzel bir genç kadına benzetti. "Yüzüğün boyutunu değiştirmem gerekiyor. Ama daha dün nişanlandık."

Nişanlandık. Bu kelime, Golyat'ın alnını kıran kaya gibi yüzüme çarptı. Bir an ona baktım, ne diyeceğimi bilemedim. Neyse ki, aklıma ilk gelen şey olan "Beni terk mi ediyorsun?" cümlesini yutmayı başardım. Bunu birden söylemek garip ve utanç verici olurdu.

Ama neden böyle düşünelim ki? Nişanlanmak istifa anlamına gelmez. Hala buralarda olacak. Ama ne zaman nişanlandı ki? Özel hayatı konusunda çok gizli davranıyor. Erkek arkadaşı olduğunu bile bilmiyordum. Sadece yılda bir kez, en yakın arkadaşının doğum gününde izin istiyor. Geçen Sevgililer Günü'nde bile geç saate kadar çalıştı.

Ama sonra... Şey, Klein gibi güzel ve tatlı bir kızın bir erkek arkadaşı olacağını tahmin ediyordum. Eğer ben onu sevimli buluyorsam, başkaları da bulur, tabii kör değillerse. Açıkçası, erkek arkadaşının gözleri var.

Ona tekrar bakıyorum, dudaklarının yumuşaklığını fark ediyorum, sonra da bir pisliğin onu öptüğüne, tadına baktığına nefret ediyorum. Onunla tanışmama gerek yok, onun ona layık olmadığını biliyorum.

"Tebrikler." Rahat bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum. "Tanıdığım biri var mı?" Lütfen müşterilerimden biri olmasın. Zengin ve ünlü olabilirler ama çoğu evlilik malzemesi değil. Kaçınılmaz boşanmayı halletmesi için Bryce'tan onu müvekkili olarak kabul etmesini rica etmek zorunda kalırım.

"Şey... Hayır. Ama bence onu seversin. Dişçi ama filmlere ve benzeri şeylere çok meraklı." Küçük ama göz kamaştırıcı beyaz bir gülümsemeyle ona asıldı. Aman Tanrım, dişlerini temizlerken mi ona kur yaptı acaba?

Bu fikir bana yanlış geliyor. Dişçim, ağzım açık bir şekilde koltukta yatarken benimle flört etmeye çalışsa, çok rahatsız olurum. Hele ki elli iki yaşında ve büyükannemin yakın arkadaşıysa.

"Başka bir şey var mı, patron?" diye sordu usulca, ben ona bakmaya devam edince.

“Hayır. Hepsi bu kadar. Teşekkürler.”

İkinci Bölüm

Ailee

Kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyor ve yanaklarımdaki sıcaklık yavaş yavaş geçiyor. Josh'un ofisinin kapısını arkamdan kapatıp masama oturuyorum, yavaşça nefes verip nabzımın yavaşlamasını ve vücudumun soğumasını diliyorum.

Bazen karnımda kelebekler uçuşmasına neden olan şeyin onun olağanüstü yakışıklılığı olup olmadığını merak ediyorum, ama bu her şeyi açıklamıyor. İkiz kardeşi Bryce'ın yanında durduğumda ise sadece dostluk hissediyorum. Bu olayı açıklayabileceğim tek yol, Josh'ın vücudumu coşturan eşsiz bir feromonu olması.

Belki de bunun sebebi, daha önce ödediğim eski bir tıbbi fatura yüzünden tahsilat şirketi tarafından rahatsız edildiğimde bana hemen güvenmesi ve yardım etmesidir. Beni defalarca aradılar, sonra da ailemin peşine düştüler. Ve tabii ki her zaman destekleyici olan ailem bana parayı vermemi ve onları utandırmayı bırakmamı söyledi—çünkü açıkça bir hata yapmış olmalıyım.

Yine de iki kez ödeme yapmayı reddettim ve onlar da iş numaramdan beni taciz etmeye başladılar. Josh aramayı duydu ve benden bir açıklama istedi. Gözlerine bakamadan ona hikayeyi anlattım. Kendimi garip hissediyordum ve umursayacağını da beklemiyordum; sonuçta ailem de umursamıyordu ve o zamanlar onun için sadece birkaç aydır çalışıyordum. Ama o sadece başını salladı ve postalamam için Huxley & Webber antetli kağıdına kısa bir mektup taslağı hazırladı ve o densizler bir daha beni rahatsız etmediler.

Hâlâ nasıl hissettiğimi anlatacak kelimeleri bulamıyorum. Hatırladığım tek şey, ellerimin biraz titremesi ve gözlerimin dökülmemiş minnet gözyaşlarıyla yanmasıydı. Bana güvenini bahsettiği için kalbim ona karşı ısınmaya başlamış olabilir.

Aşırı duyarlılığım çok kötü bir şey. Patronuma karşı ne kadar heyecanlansam da, hiçbir şey hissetmiyorum. O, bir türlü yerleşemeyen bir çapkın. Birbiri ardına güzel kadınlar kollarının arasında dolaşıyor ve şüphesiz yatağını da paylaşıyorlar. Ama ilişkileri uzun sürmüyor. En fazla bir ay sürüyor, sonra onları hayatından tamamen çıkarıyor.

Cep telefonundan ona ulaşamadıklarında, Huxley & Webber'daki bana ulaşıyorlar. Kimden bahsettiğimi biliyormuş gibi davransa da, çoğu zaman bilmiyor. Ne zaman birini gündeme getirsem, koyu gri gözlerinde neredeyse her zaman sabırsız bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

Gizli bir mazoşist olmalıyım, çünkü o kadınların hepsini Google'da arayıp nasıl olduklarını karşılaştırıyorum. Her biri onun dikkatini çekmeye değer. O biçimli yanaklar. Ustaca sürülmüş dudak parlaticısıyla parıldayan büzülmüş dudaklar. Eğer önümüzdeki on yıl boyunca yemek yemeyi bırakırsam elde edebileceğim mükemmel saçlar ve kaslı vücutlar, ve sanki furlong cinsinden ölçülmesi gereken bacaklar. Paha biçilmez haute couture elbiseler ve ayaklarımın acımasına neden olan gökyüksek topuklu ayakkabılar.

Ben onun kadar iyi olsam bile, büyük ihtimalle Katt'ın erkeği olacak. Gözünü ona dikmiş durumda ve ikiz kız kardeşim istediği erkeği elde etmekte hiç başarısız olmadı. Muhteşem bir güzelliğe sahip, Venüs'ü bile kıskandıracak bir kemik yapısı var. Ve altın sarısı saçlarını düz ve pürüzsüz tutma süper gücüne sahipken, benim saçlarım sürekli kontrol edilemez kıvrırcıklara dönüşüyor.

On yedi yaşına gelmeden önce tüm önemli moda dergilerinin kapaklarındaydı ve herkes gözlerinin bebek mavisini renginin melek gibi saf olduğunu söylüyor. Benim çalışmadığım zamanlarda tercih ettiğim tişört, şort ve çıplak ayaklardan ziyade, vücuduna oturan haute couture elbiseler ve topuklu ayakkabılarla daha rahat hissediyor. Yirmi dört yaşında, oyuncu olarak ikinci bir kariyere başlamak üzere. Tıpkı modellik kariyerinde olduğu gibi, hayal bile edemeyeceğim başarılarla ulaşacağına eminim.

Sık sık Josh'ın doyumuna ulaşmasını beklediğini, aksi takdirde "huzursuzlaşabileceğini" ve bunun da "en son istediği şey" olduğunu söylüyor. Anlaşılan, onu ilk kez model ajansı sözleşmesini gözden geçirmesi ve müzakere etmesi için işe aldığı anda, onun kendisi için doğru adam olduğunu anlamıştı. O zamanlar onun avukatı olduğunu bilmiyordum, çünkü ailem beni kariyeriyle ilgili hiçbir şeye dahil etmemişti.

Ama bana tüm bunları anlatmamış olsa bile, aralarında bir şey olduğunu anlayabiliyordum çünkü başka kadınlarla birlikteyken bile hâlâ kız kardeşimle birlikte görülüyor, fotoğrafları kız kardeşimin Instagram'ını süslüyor. Ne zaman flört etmekten sıkılacağını bilmiyorum ama bu olduğunda, sadece patronum olmayacak. Kayınbiraderim olacak.

Sadece benim seviyemin üstünde değil, sonsuza dek yasak.

Bu düşünce göğsümde keskin bir sızıya neden oluyor ama sakın bir gülümseme takınıyorum. Annemin sık sık söylediği gibi, yerimi bilmem gerekiyor, ancak tam olarak neresi olduğunu henüz çözemedim. Annemin de çözdiğünden şüpheliyim, ama Katt'ın yolundan çekildiğim sürece memnun.

Onun yanında değerli bir asistan olarak bulunmam en iyisi. Çeyreklik ve yıllık değerlendirmelerimde bana yüksek notlar veriyor, böylece hak ettiğim en iyi bonusu ve maaş zammını alabiliyorum. İlk aşkına kapılmış bir genç kız gibi davranarak bunu mahvetmeyeceğim. Ona patron diye hitap ediyorum çünkü bana her zaman sadece onun için ne ifade edebileceğini kendime hatırlatmak istiyorum.

Benim seviyemde bir erkeği hedeflemem daha mantıklı. Elmas yüzüğe bakarken kendi kendime, "Chad harika," diyorum. Güvenilir... iyi biri... iyi bir mizah anlayışı var. Ayrıca yeterince çekici ve yatakta da yetenekli. Ve onunla birlikte olmak beni diş ipi kullanma konusunda daha dikkatli yapıyor, bu da, biliyorsunuz... harika. Sağlıklı diş etleri her zaman bir artıdır.

En yakın arkadaşım Max bile onunla ilgili sorun yaşamıyor gibi görünüyor. Gerçi dün gece haberi paylaştıktan sonra bana "Emin misin?" diye mesaj attı, ama muhtemelen kararımdan pişman olmayacağımdan emin olmak istedi. Mümkün olduğunca yüksek hedefler koymam gerektiğini düşünüyor. Ama kendimi fazla zorlayarak bir şeyleri kırmak istemiyorum.

Nefes ver. Tüm o ağır düşünceleri dışarı at.

İşe koyuluyorum. Josh, kişisel gündeminin bir kısmı da dahil olmak üzere, takvimindeki her şeyi halletmemi bekliyor. Çok önemli bir şey değil; sadece akrabalarının doğum günleri ve kardeşleriyle poker geceleri gibi hatırlatmalar, ne kadar meşgul olursa olsun unutmaması için. Ailesine çok bağlı ve onlar için her şeyi yapardı. Hukuk camiasındaki herkes Huxley'lerin son derece sıkı bağlara sahip olduğunu ve tüm çeteyi kızdırmak istemiyorsanız onlarla uğraşmamanız gerektiğini bilir.

“Günaydın! İşte istediğiniz malzemeler,” diye neşeli bir ses duyuldu. “Sabrınız için teşekkürler. Nihayet bu sabah teslimatı gerçekleştirdiler.”

Monitörden başımı kaldırıp ofis yöneticisi Kenna'nın güler yüzlü yeşil gözlerine baktım. Şirketteki en sevdiğim insanlardan biri o. Her zamanki gibi, zarif sarışın, sevimli kolsuz bir bluz ve pantolon giymişti. Onu daha önce hiç elbise veya etekle görmediğimi düşünüyorum. Masama kalın bir yığın not defteri, bir kutu kalem ve birkaç yapışkanlı not kağıdı bıraktı.

"Teşekkürler, Kenna."

“Sorun değil.” Tam çıkmaya başlayacakken birden durdu ve nefesi kesildi. “Bu...?” Gözlerini kırıştıtararak yüzüğüme işaret etti.

"Evet. Chad evlenme teklif etti."

“Ciddi misin? Bir bakayım!”

Elimi uzatıp donanımı incelemesini sağlarken yanaklarım kızardı.

Gözleri ışıltıyor. "Vay canım, bu harika. Saç kesimini çok beğendim. Tam sana göre. Ne kadar romantik! Tebrikler."

“Teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bu mümkün olmazdı.” Geçen yıl diş hekimim emekli olduktan sonra Kenna beni Chad'e yönlendirdi.

“Aa, boş ver.” Büyük bir sırıtışla beni savuşturdu. “Senin adına çok mutluyum. Düğüne davet ediliyorum, değil mi?”

“Elbette! Tüm detayları kesinleştirdiğimizde ilklerden biri siz olacaksınız.”

“Harika. Tekrar tebrikler. Tüm detayları duymak istiyorum ama bu belgeleri Jeremiah'ya götürmem lazım.” Elindeki büyük kağıt yığınının işaret etti.

Başımı sallayıp el sallayarak veda ettim. Jeremiah Huxley, bekletebileceğiniz biri değil. Ortaklardan biri ve Josh'un teyzesi, beni biraz korkutuyor. Ve bu korku, firmada neredeyse evrensel olarak paylaşıyor.

Telefonum mesaj bildirimiyle titriyor.

–Chad: Üzgünüm canım, ama cumartesi günü anne babanla görüşemeyeceğim. Babam göğüs ağrısı nedeniyle hastaneye kaldırıldı ve ne olacağından emin değiliz.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

–Ben: Çok üzgünüm. Yanınızda olmama ihtiyacınız var mı? İzin isteyebilirim.

–Chad: Hayır, sorun değil. Charlotte çok uzakta.

Chad'ın babası Güney Kaliforniya'da diş hekimliği yapmayı bıraktıktan sonra ailesi Kuzey Carolina'ya taşındı. Ne yazık ki onlarla tanışma fırsatım olmadı ve Chad de dün evlenme teklif etmeden önce ailemle hiç tanışmadı.

Teklifi aslında biraz şok ediciydi. İlişkinin ikimiz için de mantıklı olup olmadığını merak ediyordum. Ona karşı hislerim oldukça yavaş geliyordu ve çok meşgul olduğu için -özellikle hafta sonları seminerler ve mesleği için yaptığı ileri çalışmalar nedeniyle- gerçekten bana karşı bir şeyler hissedip hissetmediğinden emin değildim.

Ama hayır diyemedim. Sonuçta, muhtemelen bulabileceğim en iyi kişi oydu ve Max her zaman birine olan aşkıdan kurtulmanın en iyi yolunun yeni bir adam bulmak olduğunu söylerdi. Chad, babamın onayını aldıktan sonra daha düzgün bir şekilde tekrar evlenme teklif edeceğine söz verdi.

Gülmekten kendimi alamadım. Babamın muhtemelen söyleyeceği tek şey, “Tanrıya şükür onu işi olan birine devredebiliriz” olacak. Umarım daha diplomatik bir şekilde söyler ama mesaj bu olacak. En büyük endişesi kimsenin beni istememesi. Katt'ın her alanda başarılı olup adını duyurması, benim ise aşağı yukarı “zar zor geçinmem” her iki ebeveynim için de anlaşılabilir bir durum. Maaşım, ihtiyaçlarımı karşılayacak ve hatta fazlasını kazanacak kadar olsa da, Katt'ın milyonlarıyla kıyaslandığında komik kalıyor.

Sonuçta biz kardeşiz. Hatta ikiziz, gerçi farklı yumurta ikizleriyiz. Aynı anne babadan doğduk. Katt'ın ulaştığı başarı seviyesine ulaşmamı engelleyen bir kusurum olmalı.

Onlar, Huxley & Webber'deki işimin beni bir felaket haline getirdiğine inanıyorlar. Onların dünya görüşüne göre, yılda milyonlar kazanmadığım sürece hayatta başarısızım. Beni daha az başarısız biri gibi göstermek için Katt'ın satın aldığı daireye taşınmamı sağlamak için ellerinden geleni yaptılar, ama gerçek amacı biliyorum. Rakip bir model küçük kardeşi için bir ev satın aldı ve ailem Katt'ın imajını güçlendirmek için benzer bir şey yapması gerektiğini düşündü. Katt aslında daireyi bana vermek istemedi, bu yüzden onun adına kayıtlı; ofise çok uzak olmasına rağmen, orada kira ödemedi yaşamam gerekiyordu. Reddettiğimde, sanki hafta sonları kokain çektiğimi söylemişim gibi davrandılar. Kira ödemedi bile olsa, her gün üç saatlik yolculuk yapamam. Bu, hayatımdan altı saatin, bir anda, her gün yok olması demek.

Chad'den başka bir güncelleme yok. Sanırım Charlotte'a doğru yola çıkmıştır, hatta belki de çoktan oraya varmıştır. Telefonum yine titredi.

–Anne: Katt, Ted Lasker'ın yapımcılığını üstlendiği film den geri dönüş aldı!

–Ben: Vay canına. Bu çok büyük!

Bu çok büyük bir şey. Ted Lasker, tüm zamanların en başarılı film yapımcılarından biri. Sayısız yeni yeteneği büyük yıldızlara dönüştürdü. Katt'ın bu fırsatı yakalamasına çok sevindim.

–Anne: Bu akşam Pekin şehrine yemeğe gidiyoruz. Katt'ın bu önemli dönüm noktasını kutlamak için sen de gelmelisin.

–Ben: Pekin Şehri mi?

–Anne: Evet. Sen gelemiyor musun?

Annemin muhtemelen gerçekten kafası karışık olduğunu düşünerek hafif bir teslimiyetle iç çekiyorum. Bu duyguyu bastırıyorum. Üzülmenin hiçbir faydası olmayacak.

–Ben: Deniz ürünlerine alerjim var.

–Anne: Ama Pekin Şehri Katt'ın en sevdiği yer. Ve sadece bir öğün. İşleri zorlaştırma. Ayrıca, az yemek yemek zarar vermez. Hatta faydalı bile olabilir. Ücretsiz bağışıklık tedavisi, biliyor musun?

Bu sözler canımı yakıyor. Annem, Katt'a hiç benzemediğim için duyduğu hayal kırıklığını asla gizlemedi. İkizime daha çok benzeseydim, hayatta çok daha başarılı olacağımı, aileye önemli maddi katkılarda bulunacağımı ve herkesin daha büyük bir refah içinde yaşayabileceğini düşünüyor. Sonuçta, Katt bir model ajansı tarafından keşfedildiğinde bizi tek başına mali yıkımdan kurtarmıştı. Annem bana, eğer daha zayıf ve uzun olsaydım, Katt gibi başarılı bir model olabileceğimi, çünkü ikiz olduğumuzu söyledi. Birbirimizin kariyerlerine de yardımcı olabilir, fırsatları paylaşabilir ve birbirimizi zirveye çekebilirdik. Katt, benim eksikliklerim yüzünden yalnız başına ve daha çok mücadele etmek zorunda kaldı.

Sağ gözümün altındaki kas seğirmeye başlıyor.

–Anne: Saat yedide. Geç kalma. Katt için bir hediye getir.

–Ben: Tamam.

–Anne: Güzel bir şey giy. Şirin bir elbise olabilir, ama çok açık saçık bir şey olmasın.

Çok yüksek sesle iç çekmemeye çalışıyorum.

–Ben: İşten sonra hemen oraya gelirim.

–Anne: Harika. Josh'a benden selam söyle. Onu ailemize katmaktan heyecan duyuyorum.

Bu duygularını onunla doğrudan paylaşabilir. Ailemizin onun eniştem olmasını ne kadar çok istediğiyle ilgili mesajlarla onu rahatsız etmeyeceğim. Çok utanç verici olur.

Telefonumu kenara koyup bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. Bilerek, güzel bir manzara hayal ediyorum. Kristal mavisi bir okyanus. Dalgaların ritmik sesi. Tuzlu hava. Bu görüntü, duygularımı yatıştırmak için ihtiyacım olan her şey. Nefesimi veriyorum, nefesimle birlikte olumsuzluğu da dışarı atıyorum. Birkaç dakika içinde çok daha sakinleşiyorum.

“Durum bu,” diyorum kendi kendime. “Yerini bil, Ailee.” Sonra gülümsüyorum, dizüstü bilgisayarına dönüyorum ve günüme devam ediyorum. Bana değer veren harika bir patronum ve beni seven bir nişanlım var. Daha ne isteyebilirim ki?

Georgia'dan gelen ve avukatlıktan çok fedai olarak daha başarılı bir kariyer yapabileceği izlenimini veren Barry, Josh'u öğle yemeğine davet etmek için yanına geliyor. "Bize katılmak ister misin?" diye göz kırparak soruyor.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim, ama yanımda sandviç getirdim."

“Ne? Bir sandviçe mi yenildim? Kalbimi paramparça ettin.” Dramatik bir şekilde elini göğsüne koydu.

Josh homurdanarak sırtına vurdu. "Hadi gidelim." Bana döndü. "Bu aptalı ciddiye alma."

“Yapmayacağım.” Gülümsüyorum. Barry yakın zamanda evlendi, ama söylentilere göre hâlâ çapkın. Hatta Ares'in bekarlığa veda partisini bile organize etti, ki bu biraz saçmaydı çünkü parti düğünden sonra gerçekleşti. Anlaşılan zamanlama önemli değildi. Önemli olan Barry'nin striptizcilerle parti yapmasıydı.

Acaba karısı biliyor mu... ya da umursuyor mu? Çapkın imajına rağmen, Barry firmanın en yetenekli avukatlarından biri, belki de karısı onun kariyer fırsatları ve parası için onunla evlendi. Hiç tanışmadığım için söylemesi zor. Ama Katt, Josh'un çapkınlığı bitene kadar beklemeye razı olduğu için Barry'nin karısından daha akıllı olabilir.

Kız kardeşim ve Josh'un birlikte geleceği hakkındaki düşünceleri bir kenara bırakıp, fıstık ezmeli sandviçimi yerken birkaç giyim sitesine göz atıyorum. Chad'in ailesiyle tanışmak için bir gezi planlamam gerekiyor - umarım babası yakında iyileşir- ve yeni bir şey mi almalıyım yoksa dolabımdan bir şey mi seçmeliyim karar veremiyorum. Kuzey Carolina'da yaşıyor olsalar bile, ailesinde iyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Umarım birlikte sıcak, sevgi dolu bir Şükran Günü ve Noel geçirebiliriz. Her zaman kendimi ait hissettiğim ve sadece bir porsiyon daha dolma istediğim için yargılanmadığım bayramları özledim.

"Hâlâ masanızda mısınız?"

Barry'nin sesiyle başımı hızla kaldırdım. Patronumla birlikte masamın başında duruyordu. "Şimdiden mi döndün?" Saate baktım. "Vay canına. Saat bir on beş olmuş bile."

Josh, üzerinde Bobbi's Sweet Things logosu bulunan bir kutuyu bana uzattı. "İşte. Ofise dönerken tesadüfen oradan geçtim."

"Yolda mı? Bir sapma yaptık ki—"

Josh, dirseğini Barry'nin yan tarafına iyice bastırır ve bu da boğuk, cılız bir ses çıkarır. "Saat bir buçukta toplantın yok mu? En iyisi git."

"Pekala," diye hırıltılı bir sesle söyledi Barry ve ortadan kaybolmadan önce bana bir öpücük gönderdi.

Josh bana döndü. "İstediğim nama-cream kek çeşidi kalmamıştı, o yüzden son çilekliyi aldım." Burnunun ucunu kaşıdı.

Gülümseyerek, "Çilek en sevdiğim meyve," dedim.

"Biliyorum."

İçime tatlı bir his yayılıyor. "Teşekkürler, patron."

"Rica ederim." Gülümsemeye başladı, sonra gözleri yüzüğüme takıldı ve kaşları çatıldı. "Bu arada, düşün ne zaman?"

"Henüz emin değilim. Chad ile henüz bir tarih belirlemedik çünkü... Şey, dikkate alınması gereken çok şey var. Onun ailesi Kuzey Carolina'da, benimkiler burada, bunun gibi şeyler." Omuz silktim.

Dudaklarını büzdü. "Kararınızı yeniden gözden geçirmek için bolca zaman ayırmalısınız."

"Yeniden düşünmek mi?" Kaşlarımı çatıyorum. Josh yanlış kelimeyi seçecek türden biri değil.

"Tedbirli olmak pişman olmaktan iyidir. Evlilik ciddi bir meseledir. Öncesinde ve belki de sonrasında bir avukata danışmayı gerektiren türden bir meseledir."

Ah... Gülümsüyorum. “Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim, ama evliliğim için bir avukata ihtiyaç duyacak kadar önemli biri değilim.”

Kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşti. "Dediğim gibi. Acele etme ve iyice düşün. Chad hiçbir yere gitmiyor."

“Teşekkürler, patron.” Gülümsememi daha da genişlettim. “Ama Chad benim için mükemmel.”

Üçüncü Bölüm

Josh

Tam saat ikide parmaklarımı birleştirip Ted Lasker'ın heybetli bedenini masamın diğer tarafındaki bir sandalyeye yerleştirmesini izledim. Saçları hâlâ gürdü, koyu renkliydi ama rengi belki de boyadan çıkmıştı. Işık altında mavi-gri görünen ışıldayan gözleri ve yedi oğlunun hepsine miras bıraktığı kare çenesi vardı. Oğulları yedi farklı kadından doğmuştu, bunlardan biri de teyzem Jeremiah'dı.

Üzerinde safir mavisi kısa kollu, düğmeli bir gömlek ve açık bej pantolon var. Asistanı Joey Martin, Ted'in güneş gözlüklerini alıp, kutsal kaseye gösterilen saygıyla bir kutuya koyuyor. Turuncu saçları kısa kesilmiş ve dikleştirilmiş, kocaman alnının her santimini gösteriyor. Ona saçlarını biraz aşağıya doğru tararsa daha iyi görünebileceğini söyledim. En azından gülünç alnını biraz kapatırdı, ama reddetti ve Ted'in saçlarının toplu olmasını sevdiğini söyledi.

Eğer Ted ona kendi testislerini yalamasını söyleseydi, muhtemelen aynısını yapardı.

"Şimdi opsiyon sözleşmesinde ne sorun var? Daha önce hiç sorun yoktu," diyorum Ted, rahat olması için tasarlanmamış sandalyede nihayet yeterince rahat ettiğinde.

"Ben öyle yapmadım, ama şimdi yazarın bana karşı niyetleri olduğu anlaşılıyor."

"Onu kim suçlayabilir ki, efendim?" diye abartıyor Joey.

Yüz ifademi son derece profesyonel tutuyorum. Ted, erkek ya da kadın, yaşlı ya da genç fark etmeksizin herkesin onu istediğini düşünüyor. Ve Joey de tam bir dalkavuk olduğu için Ted'in bu yanılsamalarını besliyor. "Şey..." diyorum, "eğer seni rahatsız ediyorsa, polisi araman gerekiyor. Ona uzak durmasını söyleyen bir maddeyi opsiyon sözleşmesine ekleyemem."

Ted'in gözleri dehşetle açıldı. "Ah, bunu yapmak istemem. Onun hikayesi, bir sonraki projem için tam aradığım şey. 'O Pisliğe Bebek'."

"Milyarder patron için bebek, efendim," diyor Joey hızla.

Ted elini salladı. "Neyse, öyle bir şey işte. Demek istediğim, baş karakter bana kendimi hatırlatıyor, eğer bir gün yeterince çılgınlaşıp finans sektörüne girseydim." Kahkaha attı.

"Bu işte harika olurdun, neyse ki yapmadın çünkü Hollywood en parlak yıldızını kaybetmiş olurdu," diyor Joey.

Neden onun ayak parmaklarını da yalamıyorsun? Bu düşünceyi kendime saklıyorum çünkü Joey bunu yapabilir. "Öyleyse benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Sözleşmeye, onunla birlikte olursam ödemesini yüzde elli oranında azaltacağımı belirten bir madde ekleyin."

Şu an öğle yemeğinden sonra kahve içmiyor olmama çok sevindim.

Ted, durumu açıklamak için, "Bana çok ilgi duyuyor," diyor.

"Anlaşılabilir bir durum," diye ekliyor Joey.

Ted gülümsedi. "Ve dürüst olmak gerekirse, benimle yatma şansı için mi? Kitabı bana bedava vermeliydi. Ama aynı zamanda, biliyorsun, ben de tamamen kötü biri değilim. Muhtemelen fakirdir. Özel jeti bile olduğunu sanmıyorum."

"Çoğu insan öyle düşünmüyor," diye belirtiyorum.

Ted, "Bence yüzde elli oldukça adil bir oran. Yarı yarıya. Haklı mıyım?" diyor.

"Kesinlikle," diyor Joey, başını şiddetle sallayarak.

"Gerçi zor biri olabilir. Eğer öyleyse..." Ted başını salladı. "Sanırım bu fırsatı kaçırmak zorunda kalacak." Ses tonu, bunun Romeo ve Juliet'e rakip bir trajedi olacağını söylüyordu.

"Bunu sözleşmeye koymanın akıllıca olacağını düşünmüyorum," diyorum, çünkü ben gerçeklikle uğraşan bir avukatım, hayallerle değil.

"Neden olmasın?" Ted gerçekten şaşkın görünüyordu. Joey'nin yüz ifadesi ise bir anda kederli kayıptan öfkeli bakışa dönüştü.

"Çünkü fuhuşa rahatsız edici derecede benziyor."

"Bak, eğer o bundan hoşlanıyorsa bu fuhuş sayılmaz."

Joey öne eğildi, alnı parlıyordu. "Ve gerçekten, hangi genç kadın böyle biriyle birlikte olmak için para ödemez ki—"

"Sadece parayı ödeyin." Profesyonel tavrımı koruyorum. "Çok fazla değil ve ileride sizin için daha iyi olacak. İşlerin karışma ihtimali daha

düşük. O da—”

Dışarıdan gelen kulak tırmalayan bir çığlık sözümü kesti.

"Sen kendini kim sanıyorsun? O kadar da sevimli değilsin!" diye yüksek sesle bir kadın sesi ofisimin dışından geldi.

Klein, ölçülü ve sakın bir sesle bir şeyler söylüyor, ama kapının ardından ne dediğini anlayamıyorum.

"Toplantıda olması umurumda değil! Onu görmeyi hak ediyorum!" diye çığlık atıyor Bayan Shril.

Gürültü ve eşyalar yere düşüyor. Ofisimin kapısı aniden açılıyor ve uzun boylu, zarif sarışın bir kadın kalçalarını abartılı bir şekilde sallayarak içeri giriyor. Elbisesi o kadar dar ki, göğüs uçları da dahil her yeri belli oluyor. Kesinlikle iç çamaşırı yok.

Arkasında, yerde bir zimba ve masa telefonu duruyordu. Bunları kasten devirmiş olmalıydı. Klein yanakları kızarmış ve ağzı sıkıca kapalı bir şekilde içeri koştu. Ayağa kalktım. "Bir dakika izin verin." Sarışının gözleri, adımlarım aramızdaki mesafeyi kapatırken parladı, sonra yanından geçip Klein'ın önünde durduğumda ağzı açık kaldı. "İyi misin?"

"Evet," diyor. "Üzgünüm, onu tutamadım—"

"Sorun yok." Zimbayı ve telefonu alıp masanın üzerine koyuyorum. "Onunla biraz vakit geçirmeme izin ver."

Klein'ın kaşları çatıldı. Başını salladı, sonra cep telefonunun ekranında bina güvenliğini gösterdi. "Ne olur ne olmaz diye."

Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor. Saçma duruma rağmen, Klein'ın yanındayken uzun süre üzgün kalmak zor. "Güzel. Onları buraya çağır." Sonra arkamı dönüp davetsiz misafirle yüzleşiyorum.

Ben konuşmadan Ted gözlerini kısarak sordu: "Nelly?"

"Onu tanıyor musun?" diyorum, gerçi sarışının adının Nelly olmadığına sol testisim üzerine bahse girerim. Joey dışında, Ted hiçbir zaman isimleri hatırlamaz. Tek istisna, ona oğullar doğuran yedi kadındır ve anne-oğul eşleşmelerini doğru bir şekilde ilişkilendirebilmek için her çocuğuna annesinin adını vermiştir.

"Ted!" diye bağırdı, kirpiklerini kırptıştırırken ellerini etkileyici çift E beden göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Burada olacağını söylemedin! Biliyorsun, ben de seni arıyordum."

Ted omuz silkerek, "Neden söyleyeyim ki? O kadar özel biri değilsin." dedi.

Joey'nin dudaklarının kenarları seğirdi, gözleri kötü niyetle parladı. Ted'in kibirli bir şekilde gücünü sergilemesinden hoşlanıyordu. Muhtemelen bu onu özel hissettiriyordu. "Onu tacizden dolayı 911'i arayıp ihbar etmeli miyim?" diye sordu.

"Onu takip etmiyorum! Gerçi bu yeni film hakkında konuşmak istiyorum. Mükemmel bir femme fatale rolü oynayabilirim. Hayır," diyor dramatik bir şekilde, muhtemelen o anda seçmelere katılmaya başlamış gibi, "Ben buraya onunla ilgilenmeye geldim." Uzun, ojeli tırnağını bana doğru uzatıyor ve sesi tekrar yükseliyor. "Telefonlarımı nasıl görmezden gelebildin?"

"Özür dilerim, siz kimsiniz?" Yüzü biraz tanıdık geliyor ama muhtemelen dudak dolgusundan dolayı. Günümüzde birçok kadın ağzını arı kovanına sokmuş gibi görünüyor.

Yüzü kızardı. "Aptal olma. Nisan ayında hayatımın en ateşli anını yaşadık!"

Ona dik dik bakıyorum, yüz hatlarını daha yakından inceliyorum. Alnı hareket etmiyor—Botoks. Yanakları kapatıcının altında aşırı dokulu ve kırmızı görünüyor. Muhtemelen yakın zamanda bir işlem yaptırmış. Ama bana tanıdık gelmiyor. Yakından bile değil. Akşam yemeği yediğim sayısız kadını her zaman hatırlamasam da, birlikte yattığım kadınları hatırlıyorum. Çılgılık atma eğilimi göz önüne alındığında, onunla akşam yemeği yemediğimden, hele ki cinsel ilişkiye girmediğimden oldukça eminim. Penisimin de standartları var.

Klein'a doğru bakıyorum, o da sahneyi dikkatle, gözlerini kırpmadan izliyor. Garip bir durum. Bazı ısrarcı ve pes etmeyen kadınlar sayesinde flört alışkanlıklarımın farkında, ama bilmek başka, şahit olmak başka. Sahneyi durdurup açıklamak istiyorum, ama bu çok tuhaf olurdu.

"Sanırım benim için o kadar da sıcak değildi." diye mırıldandım, sesim hâlâ herkesin duyabileceği kadar yüksek.

"Gerçekten mi?" Ted sarışın kadını baştan aşağı süzdü. "Joey, bunu not et."

"Ne? Neden?" diyor kadın, sonunda Ted'in dikkatini bu şekilde çekmenin kariyerinde ilerlemek için en iyi yol olmayabileceğini fark ederek.

"Erkek cinsel organını soğuk ve büzülmüş bırakan bir kadını kadroya alamam. Bu adam en verimli çağında!" Bana anlamlı bir bakış attı.

Kaşlarımin arasındaki noktayı ovuyorum. Penisimin büzüşmediğini söylemeliyim, çok teşekkür ederim—ama bunu belirtmek durumu daha da garip hale getirebilir ve hatta Ted'i cesaretlendirebilir.

Şöyle devam ediyor: "Bir kadının gerçek değeri, bir erkeği tahrik edebilme yeteneğiyle ölçülür."

"Aynen öyle," diye ekliyor Joey aşırı bir coşkuyla.

"Şaka mı yapıyorsunuz? Erkekler bana bayılıyor!" Nelly—ya da her kimse—omuzlarından kalçalarına doğru işaret ederek vücut hatlarını sergiliyor. "Böyle bir şeyi her yerde bulamazsınız."

"Daha iyilerini gördüm," diyor Ted omuz silkerek.

Kadın öfkeyle bağırıyor: "Bunların hepsi senin suçun, Josh! Kalpsiz herif! Beni ektin ve rezil ettin!" Bir rap yıldızını bile utandıracak küfürler savuruyor. Ofistekiler de bu dramayı izlemek için boyunlarını uzatıyorlar.

Harika.

Savaş çılgılığı atıyor, sonra pençelerini yüzüme doğru uzatarak üzerime atılıyor. Saldırıdan kaçınmak için sola doğru adım atıyorum. Topuklu ayakkabı giyen bir kadın için şaşırtıcı derecede iyi hareket ediyor.

Neyse ki güvenlik görevlisi gelip kollarından tuttu. "Sen deli herif!" diye tekrar bağırdı. "Ünlü olduğumda pişman olacaksın!"

Ted, Joey'ye dönerek, "Birlikte yatmadılar. Eğer yatakta böyle çılgılık atsaydı, hatırlardı." dedi. Sonra da ona dönerek, "Sesin çok kötü. Bir doktor adama damardan Viagra verse bile, buzdolabının arkasında bir ay önce kalmış brokoli gibi solgun kalır." dedi.

"Ted, yapma! Bana bir şans ver!" diye çılgılık atıp çırpınırken güvenlik görevlileri onu sürükleyerek götürüyor. "Bunun karşılığını fazlasıyla verebilirim!"

"Üzgünüm Sally. Çok yaşlıyım." Ted ayağa kalkar. "Şey, bu heyecan vericiydi ama gitmem gerek. Sanki bir randevum var gibi hissediyorum."

"Evet, Starlight'tan Warren ile birlikte," diyor Joey.

"Tamam." Ted bana döndü. "Neyse, şu yüzde elli indirimini eklemeye çalışır mısın bir bak. Ben zenginliğimi bedava dağıtarak kazanmadım."

Dışarı doğru yürümeye başlıyor, sonra da "Merhaba Preston" diyor.

"Merhaba, Ted."

Babamın ses tonunu duyunca irkildim. O soğuk, sakın ton, çok öfkeli olduğunu gösteriyor.

Kapıda, gece mavisi ile lacivert arasında bir tonda, özel dikim üç parçalı bir takım elbise giymiş halde beliriyor. Kravatı soluk bir şarap rengine ve

klasik bir Windsor düğümüyle kusursuzca bağlanmış. Kıdemli bir ortak olarak, firmadaki birçok kişinin örnek almak isteyeceği bir özgüven ve otorite yayıyor.

Bana anlaşılmaz bir bakış attı. "Joshua. Ofisime gel."

Dördüncü Bölüm

Josh

Babam emri verir vermez arkasını dönüp asansöre doğru yöneldi. Ofisi bir üst kattaydı. Klein bana baktı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

“Patron, çok özür dilerim! Keşke onu durdurabilseydim...” diyor kısık bir sesle, dudağını ısırarak.

“Ah, merak etmeyin. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey yok.” Endişelenmesine gerek yoktu. Sarışın kızın o şekilde içeri dalmasının suçu ondaydı.

"Başın dertte değil, değil mi?"

Gülümsemek zorundayım. "Neden? Benim için mi endişeleniyorsun?"

"Biraz." Kıvranıyor. "Ama belki de çok üzülmez çünkü daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı." İçini çekiyor. "Özür dilerim. Güvenliği daha önce aramalıydım."

"Senin suçun değil. Elinden geleni yaptın. Onun bu kadar... tuhaf olacağını kim tahmin edebilirdi ki?" Omuz silkip Klein'a güven verici bir gülümseme gönderdikten sonra babamın karşısına geçtim.

Babamın Huxley & Webber'da en güzel köşe ofislerinden birine sahip olması, hukuk alanındaki parlak zekası sayesinde kazandığı bir ayrıcalık. Sahip olmak isteyeceğim türden bir kariyere ve hayran kitlesine sahip.

Bir gün ben de böyle bir ofise sahip olacağım. Sonuçta bu, devralmam için yetiştirildiğim aile mirası ve bunu kucaklamayı ve kendime anneme hiç benzemediğimi kanıtlamayı planlıyorum.

Devasa maun masanın arkasındaki taht benzeri koltuğundan, ben kapıyı arkamdan kapatırken başını kaldırdı. Parmaklarını birleştirdi. "Oturun lütfen." Kaşını kaldırarak lüks bir koltuğu işaret etti.

Rahat bir şekilde oturuyorum. Babamın iri, gri gözleri, düz kaşları ve daha da düz bir ağzı var. Göğüslerinin genişliğine uygun gür bir sesi var ama ses tonunu kontrol altında tutuyor. Sadece tartışmayı kaybedenlerin

sesini yükselttiğini söylüyor. Buna rağmen, konuştuğunda dikkat çekmeyi başarıyor.

Bir kalp atışı. İki... Üç... Bekliyorum, başlamak istemiyorum. Babam bir şeyden dolayı üzgün ve tahmin etmeye çalışmaktansa bana açıkça söylemesini tercih ederim.

"Bu da neydi?" diye sordu sonunda. "O anlamsız çılgınlık. Kattaki herkes duymuş olmalı. Hatta ben bile buradan duydum. Gerçekten de bir cinayet işlendiğini sandım."

Haksız azarlama karşısında öfke kabarıyor. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı ve kadının kamu fonlarını zimmetine geçiren bir muz cumhuriyeti bürokrati kadar zekâ ve onura sahip olması benim suçum değil. Ama ayrıntılara girmek, şu anda bana karşı daha cömert davranmasını sağlamayacak. "Küçük bir olay. Özür dilerim. Geri gelmeyecek. Güvenliğe haber vereceğim."

Babamın sol kaşının ucu seğirdi. "Küçük bir olay mı? Bayağı bir olay çıkardı."

"Ted'in tepkisinden endişeleniyorsan, umursamaz." Sakin ve dengeli kalmaya çalışmama rağmen ses tonum biraz savunmacı. "Dramadan zevk alıyor."

"Onun için endişelenmiyorum. Endişelendiğim şey, bunu burada, ofiste yapmış olması. Bu, düzeni bozan ve profesyonelliğe aykırı bir davranış."

Ağzım sıkılaştı. Durum ne kadar sinir bozucu olsa da, kendimi savunacak bir şeyim yoktu. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Öyle değil mi? Ted'i ve yaşam tarzını imrenilecek bir şey olarak gördüğünü biliyorum."

Bu ifade beni bir anlığına sessizliğe büründürdü. Sonunda kendimi toparladım. "Ben..."

Kaşını kaldırarak, "Gerçekten mi? Çünkü her hafta farklı bir kadınla görülüyorsun. Bu gidişle ondan daha çok kadınla çıkmış olacaksın." dedi.

İddiası canımı yakıyor. "Hadi ama."

"Ve siz de onun kadar ayırt etme yeteneği göstermelisiniz. Ya da köpeklerin kızgınlık dönemindeki dişi köpeği fark etmesi gibi."

"Bu haksızlık."

"Öyle mi düşünüyorsun? Haksızlık olan, içlerinden birinin hamile çıkmasından endişelenmek zorunda kalmam." Öfke ve endişeyle parıldayan gözleriyle dışarıya doğru parmağını uzattı.

"Öyle bir şey olmayacak. Ben vazektomi yaptırdım."

“Ted Lasker için işler nasıl da yolunda gitti! Yedi çocuk! Ha!”

"Son derece saygın bir doktordan," diye ekliyorum gergin bir şekilde. Ve Ted'in ameliyatı otuz yıldan fazla önce yapılmıştı.

“Güzel. Böylece aileye varis kazandırmayacaksın. Ama bu, kişisel sorunlarını ofise getirmene razı olduğum anlamına gelmiyor.”

“Onu ben getirmedim. Ve bir daha asla olmayacağını zaten iki kez söyledim.”

“Bu asla olmamalıydı. Bütün yetişkin hayatını bir aydan fazla kimseyle birlikte kalamayarak geçirdin. Sinir bozucu olan şu ki, hiçbirisiyle birlikte kalmadın çünkü onlar sana uygun değildi. Akıllı bir çocuksun. Bilerek uygunsuz olduğunu bildiğin kadınları seçip, birkaç kez onlarla yemek yiyip, sonra da ayrılıyorsun.” Babam bana uzun ve sabit bir bakış attı. “Neden korkuyorsun?”

Bu soru nefesimi kesiyor. "Ne?" Cevabım zar zor duyuluyor, sonra kalbimde başlayan titremeyi gizlemek için yapmacık bir kahkaha atıyorum.

Babam kelimelerini özenle seçiyor. "Sence Zoe gibi biriyle birlikte olur musun? Çünkü ben ona ilk başta çok aşık olmuştum."

Gözlerimi kaçırma isteğimi bastırmak için tüm gücümü kullanıyorum. Özellikle ona çok saygı duyduğum için, onun keskin soruları canımı yakıyor. "Bu senin annemle olan geçmişinle ilgili değil," diye zar zor sesimi çıkarıyorum. "Sadece evlenmeden önce biraz eğleniyorum."

"Otuz yaşındasın. Artık hormonların etkisi altındaki bir üniversite öğrencisi değilsin."

"Hâlâ gencim."

Bir an bana bakıyor. "Pietas et unitas. Sence bu aile sloganı ne anlama geliyor?"

"Sadakat ve birlik," diyorum hemen, daha rahat hissettiğim bir konuya geçtiği için rahatlamış bir şekilde. "Ailemize böyle davranırız. Bundan asla sapmadım."

“Evet, ama hepsi bu değil. Bu aynı zamanda ailemizin sadakatine ve sarsılmaz güvenine layık biri olmanız gerektiği anlamına da geliyor. Kişisel hayatınızdaki davranışlarınızın değerli veya onurlu olduğuna inanıyor musunuz? Kişisel hayatınızın hiçbir etkisi olmadığını düşünüyorsunuz, ama bakın nasıl profesyonel hayatınıza ve ailenin hukuki mirasına yansımış.”

Babam zalim ya da sert biri değil. Ama konuşma tarzındaki o soğukkanlılık... gözlerindeki acıma ve sempati karışımı beni derinden yaralıyor.

Şöyle devam ediyor: “Sadece kendi kalbinin içine bakabilirsin. Bu yüzden kendini dünyaya nasıl sunduğun önemli. Gerçek bir Huxley gibi davranmıyorsun, Josh. Biraz zaman ayırıp düşün. Yanlış yolda olduğuna inanıyorsan, çok geç olmadan rotanı düzelt. Ve annenle ilgili hatamın seni etkilemesine izin verme. Korkudan dolayı mutluluk ve tatmin olma şansını heba etmeni istemem. O buna değmez. Unutma—sen benim oğlumsun. Bir Huxley.”

Damarlarımdaki Dunkel kanı ne olacak peki? En azından yarı Dunkel'im. Kelimeler boğazımda kızgın demir bilyeler gibi takılıp kalıyor.

"İşe geri dönebilirsiniz," diyor, ortaklık moduna geçerek. "O kadınla yaşananlar tekrar yaşanır, firmadaki geleceğinizi etkiler."

Başımı donuk bir şekilde sallayarak ayağa kalktım, sonra dışarı çıktım. Ayaklarım mekanik bir şekilde hareket ederek beni ofisime taşıdı.

Babam muhtemelen Ares veya Bryce ile bu tür bir konuşma yapmamıştır. Sonuçta, onlar benim gibi bir şey yapmadılar.

Gerçek bir Huxley gibi davranmıyorsun.

O halde ben bir Dunkel gibi mi davranıyorum?

Ürperiyorum. Soğuk ter tenimi kaplıyor, yapışkan bir tabaka oluşturuyor. Bir şeylere vurma ihtiyacı neredeyse dayanılmaz, ama isteyim. Karnımda tanıdık bir huzursuzluk dönüyor, tıpkı kabuslarımdan sonraki gibi. Dişlerimi sıkıyorum ve yumruklarımı sıkıyorum.

Biraz sakın ol. Baba sadece endişeli ve hayal kırıklığına uğramış.

Yine de, annemin kulağıma fısıldadığı o yapışkan sözleri, benimle konuşurken gıdıklayan o tatlı nefesi hissedebiliyorum. Bana en çok benzeyen sensin. Seninle en çok gurur duyuyorum.

Klein'ın masasının yanından geçiyorum. Ayağa fırlıyor ve kapıyı kapatarak beni ofise kadar takip ediyor. "İyi misin?"

Arkamı dönüp ona uzun uzun baktım. Mor gözleri benimkilerle buluştu, sıcak bir şefkatle yumuşakça parlıyordu. Klein gibi iyi kalpli bir kız, annem kadar berbat olsaydım bana böyle bakar mıydı acaba?

Ama ya o sadece... anlayamıyorsa? Annem ortalıkta sosyopat gibi konuşarak dolaşmıyordu ki. Nasıl akıllı görüneceğimi ve konuşacağımı biliyorum. Ya Klein'ı kandıracak kadar iyiysen? Annem babamı ve ailenin geri kalanını çok uzun süre kandırdı. Onlara Huxley olmaya layık olduğunu, aile sloganının verdiği her şeye layık olduğunu düşündürdü.

Aklıma geldi ki, aptal gibi davranmışım. Tek istediğim normal bir insan, çocukluğumda yaşadığım kötü bir olaydan etkilenmemiş sıradan bir adam

gibi görünmek ve ailemin endişelenmemesini sağlamaktı. Bunun yerine, onlara endişe verdim ve hatta o korkunç kadının Huxley & Webber'a dalmasıyla onları utandırdım.

"Sanki dünyanın sonu gelmiş gibisin," diyor Klein, ben cevap vermeyince. "Çok solgunsun."

"İyiyim," diyorum otomatik olarak, ses tonum fazla yumuşak, gülümsemem fazla yapmacık. İnsanların çok fazla sorgulamamasını sağlamak için her şeye verdiğim varsayılan yanıt bu.

"Ah, özür dilerim." Boğazını temizledi. "Meraklılık etmek istemedim." İfade dolu yüzünde bir anlık hayal kırıklığı belirdi.

Birdenbire kendimi bir aptal gibi hissediyorum. Klein harika ve çok da hızlı. Onun endişesini hafife aldığımı biliyor. Eski korku, soğuk, gizlenmiş bir yağ gibi, çirkin ve mide bulandırıcı bir şekilde karnımda oturuyor. Yüzüme sert bir el gezdiriyorum. "Aslında... hayır. Gerçekten değilim. Ben..." Sabahki kabusun ve babamın söylediklerinin ağırlığı beni eziyor. Bir sandalyeye çöküp yüzümü avuçlarımla arasına gömüyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu usulca.

Her şeyi anlatamam ama belki o bana yardımcı olabilir—

"Ben bir çıkarıcı mıyım?" Ellerimi indirip ona baktım. "Mesela, kadınlarla ilişkilerinde mi?"

Gözleri irileşti. "Bunu sana kim söyledi? Hayır! Bence sen sadece kadınlardan hoşlanıyorsun ve bir türlü evlenemiyorsun. Ama bu suç değil. Bir sürü erkek çapkın." Omuz silkti. "Belki de henüz doğru insanla tanışmadın."

Babam ise korktuğumu, hayatımı gerçek bir Huxley gibi yaşamadığımı düşünüyordu. Ve eğer gerçek bir Huxley değilsem, ancak bir Dunkel olabilirim; annemin oğlu.

"Şey... Sizi daha kötü hissettirmek için söylemedim," diyor Klein, gözlerinde daha da büyük bir endişeyle bana bakarak. "Erken eve gitmek ister misiniz? Bugün başka randevunuz yok."

Başımı sallıyorum. Kimseye günümü alt üst etme gücü vermeyeceğim. "Hayır. Bugünün geri kalanını halledebilirim."

Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. Alt dudağını ısırıldı. "Şey, sana sarılmak ister misin?"

Zoraki bir gülümseme takınıyorum. Acıma duygusuyla sarılmayı teklif etmesi için gerçekten çok kötü görünüyor olmalıyım. Muhtemelen reddetmeliyim, ama gözlerindeki parlak ışıltı neredeyse karşı konulmaz.

Eğer ışığının bir kısmı bana dokunabilirse, içimdeki karanlık o kadar da kasvetli hissetmeyebilir. Evet deme isteğimi yutuyorum. "Sorun değil. Ama teklifin için teşekkürler. Sensiz ne yapardım ki?"

"Hâlâ harika olmaya devam edin," diyor sesi içten bir inançla.

Göğsümdeki baskı azalıyor ve bir iki dakika içinde boğulacakmış gibi hissetmeden nefes alabiliyorum.

"Gerçekten mükemmelsin," diyorum ona bakarak. Pencereleden içeri süzülen öğleden sonra ışığı onu arkadan aydınlatıyor, bir hale oluşturuyor ve onu bir melek gibi parlatıyor.

Meleğim.

Donakaldım. Bu nereden çıktı? Klein benim karmakarışık hayatıma sürüklenmeyecek kadar iyi biri. Üstelik nişanlı, diye hatırlattım kendime, sanki bir doz LSD içmiş gibi hissederek.

Garip bir öksürük sesi çıkardım. "Yani, biliyorsunuz, mükemmel bir asistan."

Yüzü kızardı. "Tabii, patron." dedi ve sonra sevimli bir şekilde gözlerini devirdi.

Beşinci Bölüm

Ailee

Peking Town, ofise çok uzak olmayan popüler bir Çin restoranı. Deniz ürünlerine alerjim olduğu için orada hiçbir şey yiyemiyorum; bu alerji oldukça nadirmiş; çoğu insan ya balığa ya da kabuklu deniz ürünlerine alerjik. Ancak Katt ıstakozlu pilavını ve mantısını çok sevdiği için birkaç kez oraya gittim.

Mekan, göz alıcı kırmızı ve altın rengi dekorasyonu ile hem şaşırtıcı derecede renkli hem de aynı anda son derece lüks. Duvarlardaki parıldayan altın ejderhalara ve çarpıcı kaligrafiye bayılıyorum, karakterleri okuyamasam da. Mekanın tek olumsuz yanı, Los Angeles standartlarına göre bile park etmenin zor olması. Akşam yemeğinde ter içinde kalmak veya Katt için aldığım kaplan zambaklarından oluşan buketi mahvetmek istemediğim için olabildiğince hızlı yürüyorum, koşmuyorum.

Saatime baktığımda on beş dakika geç kaldığımı görüyorum. Ama geride kalıp Josh'un son on iki ayda çıktığı tüm kadınların listesini yapıp güvenlik görevlilerine daha detaylı inceleme için verdiğime pişman değilim. Babasıyla konuştuktan sonraki şaşkın ifadesini görünce ona yardım etmek için somut bir şeyler yapmak istedim.

"Petra Klein. Dört kişilik grup," diye nefes nefese ev sahibine söylüyorum. Uzun boylu, Asyalı bir kadın ve üzerinde modaya uygun, vücuduna oturan mavi bir elbise var.

Tabletine bakıp gülümsedi. "Bu taraftan."

Onu takip ederek içeri giriyorum. Tüm masalar yuvarlak ve ortalarında döner servis tepsileri var. Hepsi dolu, bu da şaşırtıcı değil. Lezzetli yemek kokuları duyumlarımı dolduruyor. Karnım gurulduyor ve alerjime bir çare olmasını dileyerek içimden bir iç çekiyorum. Aman Tanrım, Çin yemeklerini çok özledim. Ama herhangi birini yemek kelimenin tam anlamıyla ölümüm anlamına gelebilir.

Katt ve ben on beş yaşına girdiğimizde, ailece kutlama için yerel bir Çin restoranına gittik ve karidesli kızarmış pilavdan bir lokma aldıktan sonra bir reaksiyon geçirdim. Vücudum şişerken ve göğsüme hava çekmek giderek zorlaşırken dehşete kapıldım. Her şey bulanıktı ve birileri 911'i aramış olmalı. Sersemlemiş ve kendimden geçmiş haldeyken, annemin ambulans yolculuğunun çok pahalı olduğu için beni hastaneye götürebileceklerini söyleyerek yakındığını belirsizce duydum. Sağlık sigortamız yoktu ve annem, faturanın zaten sıkıntılı olan aile bütçemizi daha da kötüleştireceğinden endişeleniyordu.

“Neden Çin yemeği gibi bir şeye alerjisi olmak zorunda? Bütün bunların parasını nasıl ödeyeceğiz?” diye ekledi, iç çekerek ve endişeyle. Hiçbirinin olmasını istemesem de, suçluluk duygusu beni ezdi. Eskiden keyif aldığım bir şeye neden alerji geliştirdim? Ailemi neden bu şekilde üzdüm?

En azından hastanede gece kalmak zorunda kalmadım. Doktor ısrar etse bile, zaten yeterince yük altında olduğum ailemi daha fazla üzmem istemezdim. Katt büyük bir servet kazanana kadar her masraf için sürekli endişeleniyorlardı. Sonra her şey değişti. Artık para biriktirmeye gerek kalmadı. Annem ve babam istedikleri kadar savurgan olabiliyorlardı. Katt, anne babamıza karşılık verebildiği için her zaman gururla gülümsüyor. Ben de uzaktan alkışlıyorum çünkü... yapabileceğim tek şey bu.

Karnım tekrar guruladı ve elimi üzerine koydum. Akşam yemeğini eve gidene kadar bekleyebilirim. Buzdolabında güzel bir parça artmış lazanya beni bekliyor.

Ev sahibi işaret etmeden önce bile masayı buluyorum. Katt'ın altın sarısı saçlarını veya en sevdiği muhteşem fuşya rengi Versace mini elbisesini görmemek imkansız. Ya da annesinin parlak kırmızı rujunu. Katt para kazanmaya başlayana kadar canlı tonlar kullanmazdı. Şimdi ise bir tavus kuşu gibi, üzerine özel dikilmiş gibi duran mavi ve mor bir Dior elbiseyle göz kamaştırıyor. Açık sarı saçları ensesinde bir topuz yapılmış ve kulak memelerinden kocaman safir küpeler sarkıyor. Elllerinde iki büyük elmas yüzük parlıyor – babasının doğum gününde ve Anneler Günü'nde hediye ettiği yüzükler. Mor gözleri Katt'a gülümsüyor, tüm yüzü büyüleyici ve tatlı. Daha gençken çekilmiş fotoğraflarını gördüm ve muhtemelen büyürken birçok erkeğin kalbini kırmıştır.

Babam, annemin yanındaki sandalyede oturuyor, uzun boylu bedeni düzgünce kıvrılmış—Katt muhtemelen boyunu ondan almış, ben ise boy

perisi büyüünden nasibimi alamamışım. Çok fit. Kaçırdığım bir başka genetik piyango—ailesinin onun tarafındaki herkes, benden başka, sigara kadar ince. Koyu kaşları ve köşelerinden yayılan çizgilerle derin, soluk mavi gözleri ona dost canlısı, tam bir Amerikalı görünümü veriyor. Beyaz bir polo tişört, açık renk haki pantolon ve parlak deri ayakkabılar giymiş, düz burnunun ucu kırmızı parlıyor. Buraya gelmeden önce varlıklı arkadaşlarıyla bir tur golf oynamış olmalı.

Masa zaten yemeklerle dolu; ana yemek olarak ıstakozlu kızarmış pilav görünüyor. Parlak soslarda yüzen bir sürü deniz mahsulü yemeği ve yumurta çorbası var. Anne ve babanın her birinin önünde küçük birer deniz mahsulü yığını bulunuyor. Katt'ın tabağında ise sadece kızarmış pilav ve birkaç karides var.

“Merhaba,” dedim. “Geç kaldığım için özür dilerim. Son dakikada bir şey çıktı.”

“Sonunda geldin.” Annemin bakışları beni baştan aşağı süzüyor, Instagram'da paylaşılmaya uygun olup olmadığımı anlamak için saçlarımdan kıyafetlerime kadar her şeyi inceliyor.

Ağırlığımı değiştirme dürtüsüne direniyorum ve sadece gülümsüyorum. Tam olarak ne söyleyeceğini biliyorum.

“Canım, saçlarınla ilgili gerçekten bir şeyler yapmalısın. Neden hep bu kadar dağınık? Ve o bej rengi çok sıkıcı. Seni çamur yığını gibi gösteriyor. Daha canlı bir şeye ihtiyacın var. Belki mor veya kırmızı. Biliyorsun, kadınsı ve güzel.”

Geçen sefer canlı kırmızı-mor bir elbise giydiğimde, bana iki bacaklı bir fosforlu kaleme benzediğimi söylemişti. Eminim annem bugün Katt'ın fuşya rengi elbisesine aynı şeyi söylememiştir. “Kuaförüm ne önerirse ona bakarım,” diyorum belirsiz bir şekilde, yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak.

“En iyisi hemen yap. Gençliğini boşa harcıyorsun. Biraz gerçekten çabalasan, birinin kahve getireni olmaktan daha iyisini yapabilirsin,” diyor annem, yaşlanmadan önce film rolleri için seçmelere katılmam gerektiğine dair pek de ince olmayan bir hatırlatma daha yaparak. Sadece kendimi daha güzel hale getirmeye çalışırsam, Katt gibi eğlence sektöründe servet kazanacağıma inanıyor.

Annem Hollywood'da olmak istemediğimi umursamıyor ve kesinlikle geçimimi sağlamak için görünüşüme güvenmek istemiyorum. Katt gibi bir sivilce için ağlamayı ya da fazladan bir top dondurma için dertlenmeyi hayal bile edemiyorum. Ayrıca, güzellik soluyor ve şöhret değişken. Ne

olursa olsun, aynı rahimden aynı anda doğmuş ikizler olsak bile, ben ünlü olmaya uygun biri değilim. Kariyerim için beynime güvenmeyi tercih ederim. "Patronum kahve getirmemi takdir ediyor, bu yüzden sanırım iyiyim."

Annem onaylamaz bir şekilde dudaklarını büzdü ama onu görmezden gelip kaplan zambaklarını Katt'e verdim. Eskiden ona aksesuarlar ve benzeri şeyler verirdim ama hediyelerimi odasındaki çöp kutusunda bulunca bıraktım. En azından çiçekler solunca atılmak için yapılmış. "Tebrikler, abla."

"Teşekkürler." Canlı turuncu çiçekleri alıyor, ardından hemen yanındaki boş sandalyeye koyuyor ve dirseğini masaya dayayarak poz veriyor. Arkasını dönmesine gerek yok, birinin sosyal medyada paylaşmak için gizlice fotoğrafını çektiğini anlıyor.

Annemle onun arasına, kalan tek boş sandalyeye oturup, mavi-beyaz porselen demlikten kendime oolong çayı dolduruyorum. Ağzım dolu olursa, kimse benimle konuşmaya kalkışmaz.

"Ona masum ve güzel bir şey almalıydın. Beyaz kamelyalar gibi. Seçmelere katıldığı rol tam da böyle bir rol," diyor annesi, sesi sitem dolu. En azından onlara uğursuz demiyor.

"Özür dilerim. Farkında değildim." Son aile yemeğimizde sorduğumda Katt rolü hakkında ağzı sıkı davrandı. Beni ilgilendirmeyen bir konu olduğu için daha fazla kurcalamadım. Ted Lasker eksantrik bir adam ve insanlara gizlilik sözleşmesi imzalatmış olabilir.

"Katt'ın kariyerine daha çok dikkat etmelisin. Belki sana ilham verecek bir şeyler bulursun," diyor babam. Sanki onun kariyerini daha çok incelersem, onun gibi bir yıldız olacağım – şöhret ve servete sahip, ki serveti daha önemli.

Sadece gülümsüyorum ve karnımın derinliklerinden yükselen yakıcı hissi dindirmek için ılık çayı bir dikişte içiyorum. Bu rahatsız edici yanma hissi muhtemelen ebeveynlerimi gururlandıracak kadar iyi olmadığım gerçeğinden kaynaklanan suçluluk duygusundan ve üzüntüden kaynaklanıyor.

"Siyah fasulye soslu ıstakoz dene. Çok lezzetli," diyor annesi Katt'e, mis gibi kokan bir yığın yemeği işaret ederek.

Katt, her açıdan iyi görünmek için kıvrılarak annesine gülümsüyor. Anne-kız uyumunun mükemmel bir örneğini sergiliyorlar. Birilerinin fotoğraflarımızı çektiğini bilmek ve fotoğraflarda yer almadığımı

hissetmek, keşke yerin dibine geçebilseydim diye düşündürüyor. Belki de ikizim bu restoranı seviyor çünkü yemek alanı tamamen açık; hiçbir mahremiyet duvarı veya bölme yok. Görülmek için harika bir yer.

“Teşekkürler, ama zaten bir lokma aldım,” diyor Katt. “Çok fazla yiyemem. Şişkinlik yapar.” Çin yemeklerinin ertesi gün su tutmasına neden olduğundan sürekli şikayet eder, ancak dışarı çıktığı çoğu zaman mutlaka Çin yemeği seçer. Sanırım onun gibi kendini işine adanmış bir model bile “kötü” yiyeceklerden uzak duramıyor.

"Rolü aldıktan sonra her zaman keyfini çıkarabilir," diyor babası. Muhtemelen ailenin kasasına ne kadar para gireceğini hesaplıyordur.

Aç karnımı doyurmak için biraz daha çay dolduruyorum. Katt'ın formda kalması gerektiğinden, akşam yemeği çok uzun sürmeyebilir. Annem ve babam her zaman onun için diyeti daha da zorlaştırmaktan endişe ediyorlar.

Annem bana döndü. "Bu arada! Senin için mükemmel bir adam buldum. Adı Neville."

Midem alt üst oldu. Annemin "mükemmel" tanımını genellikle parası olan birini kapsıyor. Gerisi "pazarlık konusu". Huxley & Webber'da çalışmaya başladığımdan beri, beni kendi onayını alan bir adamla evlendirmeye kararlı. "Şey, anne—"

“Bak,” diye sözümü kesti. “Kendisi emlak geliştiricisi. Yakın zamanda boşandı ve şımartabileceği doğru kızı arıyor. Bence sen de onaylarsın.”

"Ancak—"

Annem telefonundan bana bir fotoğraf gösteriyor. Adam en az ellili yaşlarında olmalı, saçları gelgit gibi geriye doğru çekilmiş ve beyazlamış, yüz hatları ise bir beyaz balınayı bile kısıktırarak cinsten.

Bu mu onun "mükemmel erkek" anlayışı? Katt için Josh gibi birini istiyor ama benim için bu mu? Annemin bu bariz kayırmacılığından duyduğum acı ve öfke kalbime derinden saplanıyor ama dudaklarımı birbirine bastırıyorum. O çok hevesli, yani şu an hiçbir şey içeri girmeyecek.

“Onun senden bir bebek istemesine bile gerek yok, bu yüzden doğum sancısı çekip vücudunu zaten olduğundan daha fazla yıpratmana da gerek yok. Üstelik inanılmaz derecede zengin. Ne düşünüyorsun?” Kendinden son derece memnun bir şekilde konuşuyor.

Söylediklerimin hiçbirini dinlemeyecek, bu yüzden ona sol elimin tersini gösteriyorum.

“Bu ne?” Katt'ın gözleri kısıldı.

"Nişanlandım."

Annenin çenesi düştü. "Nişanlandın mı?"

"Sevgilin mi var?" Babamın ses tonu, "Bu benim için yeni bir haber," der gibiydi, hafif bir hoşnutsuzlukla.

"Evet. Sanırım Babalar Günü'nde ondan bahsetmiştim?" Eminim hatırlamıyordur. Katt'ın ona aldığı yeni golf sopasıyla çok meşguldü. Ama çok güzel bir sopaydı. Sınırlı sayıda üretilmişti. Babamın çok sevdiği bir profesyonel golfçü tarafından imzalanmıştı. "Ama sanırım şimdi nişanlım oldu."

Annem eğilerek, "Şu yüzüğü göreyim," diye ısrar etti. Elimle uzattım. O da yüzüğü kaptı ve kendine doğru çekti. "Kaç karat?"

"Emin değilim." Omuz silktilim.

"Böyle şeyleri bilmelisin." diye homurdandı. "Önemliler. Taş ne kadar büyükse, seni o kadar çok seviyor demektir."

Dudaklarımı büzdüm. "Şey, bunu mutlaka öğreneceğim."

Katt yüzüğü inceliyor. "Eh. Fena değil, sadece çok küçük."

Babamın yüz ifadesi gerginliğini koruyor, yüzüğe bakmak için eğiliyor, sonra annemin ellerindeki taşlara bakıyor. Benimki kesinlikle anneminkinden daha küçük. Ağzı biraz gevşiyor. "Sekiz karattan az," diye otoriter bir şekilde ilan ediyor.

"Önemli olan niyettir," diyorum ama sanırım kimse beni duymuyor.

"Bu zar zor yüzük sayılır. Neden kayışı gevşek?" Annemin gözleri parladı. "Bekle—sana söylediğim gibi sonunda diyete mi başladın?"

Garip bir şekilde öksürdüm. Hayal kırıklığına uğrayacak. "Hayır. Kuyumcuda bir karışıklık oldu. Doğru şekilde oturması için yeniden boyutlandıracağız."

Anne gözle görülür şekilde hayal kırıklığına uğradı.

"Peki bu adam kim? Önce benimle konuşması, benden onay alması gerekmez miydi?" diye soruyor babam. "Neville ile zaten tanıştık. Ve ona isterse sizinle görüşebileceğini söyledim."

Babamın Neville hakkındaki sözlerini görmezden gelerek, "Onunla tanışmadın," dedim. "Seninle konuşacaktı ama sonra kendini kaptırdı. Ben de 'evet' dedim çünkü o benim için doğru kişi."

"Nasıl yani? Zengin mi?" diye soruyor anne.

İçimden bir ah çektim. Para konusu hiç açılmadı. Zaten sormak çok garip ve tuhaf, tıpkı yeni tanıştığınız bir adama en sevdiği seks pozisyonunu

sormak gibi. "Şey... Gayet iyi durumda gibi görünüyor. Yepyeni bir Lexus kullanıyor ve doğru posta kodunda şık bir dairesi var, yani... sanırım...?"

Annem bana, sanki umutsuzca sorunlu bir çocuk büyüttmüş gibi bakıyor.

"Kontrol etmedin mi?" Babam kaşlarını çatı. "Böyle şeyler önemli. Evleneceğin adamın seni düzgün bir şekilde geçindirebileceğinden emin olmalısın. Başkalarına bağımlı olmak zorunda kalırsan garip olur."

Tercümesi: Katt'ın sırtından geçinmeyi aklından bile geçirmemelisin.

"Bir işim var. Hem de iyi kazandıran bir iş."

Katt alaycı bir şekilde, "Değersiz bir ücret. Üstelik istikrarlı bir kariyer de değil. Josh seni her an daha nitelikli biriyle değiştirebilir. Sen üniversiteye bile gitmedin." dedi.

"Meslek yüksekokulu fena değil," diyorum sessizce.

"Yine de..." Ablam omuz silkti.

Onun da gitmediğini belirtmeye gerek duymuyorum, çünkü bu sadece üçünün birden bana saldırmasıyla sonuçlanacak bir kavgaya dönüşür. Modellik kariyeri onu okula gitmek gibi sıradan bir şeye ayıracak vakti olmadığı için liseyi zar zor bitirdi.

"Önemli mi? Josh'ı parmağının ucunda oynattığına göre, eminim ona biraz müsamaha gösterecektir," diyor anne Katt'e.

"Üç yıldır onun için çalışıyorum." Sanki boş bir odaya konuşuyorum, kimse bana bakmıyor.

Babam sonunda bir karidesi yutarken, "Daha genç ve daha güzel birçok asistan var," dedi.

Gülümserken diş gıcırdatmak çok zordur. "Asistanların gerçekten de performans sergileyebilmeleri gerekiyor."

Anne homurdandı. "Kahve almak ne kadar zor olabilir ki? Hem zaten yapay zeka her şeyi yapmıyor mu? Bilgisayarların kahve demlemesinin bir yolunu bulduklarında, senin işin kalmayacak."

"Lütfen." Katt, annesinin koluna elini koydu. "Bu kadar yargılayıcı olmayalım. Ayrıca, Josh için çalışması daha iyi. Ona göz kulak olacağına güvenebilirim, ne demek istediğimi anlıyorsundur. Sadık kalmaya niyetli olsa bile, onu baştan çıkarmaya çalışan başka kadınlar olabilir."

Küçümseyici bir şekilde dile getirilen gerçek kalbimi yaralıyor. Acıyı dindirmek için bir an nefesimi tutuyorum. Josh'a olan karşılıksız aşkımın üstesinden gelmek için çok çalıştım ve her ilerleme kaydettiğimi düşündüğümde, ilerleme kaydetmediğimi gösteren bir şey oluyor. Yine de,

bunun üstesinden geleceğim. Bu benim kendi iyiliğim için, kendi zihinsel ve duygusal sağlığım için.

Ama önce Katt ve annemi durdurmalıyım. Yoksa devam edip annemle Josh arasındaki tüm düğünü planlayacaklar ve ben henüz buna katlanmaya hazır değilim. "Neyse, rol konusunda ne zaman kesin karar vereceksin?" Ailenin karşı koyamayacağı bir konuya geçiyorum.

Katt hemen neşeleniyor. "Umarım önümüzdeki bir iki ay içinde."

"Bu harika." Devam et. Kendinden bahsetmeye devam et.

"Belki Katt seni figüran olarak işe alabilir. Sektöre girmene yardımcı olabilir," diyor anne öne eğilerek.

"Eğer Ted Lasker'ın aynı anda dişlerini gıcırdatıp gülümseyebilecek birine ihtiyacı varsa..." diyorum ve tam olarak bunu yapıyorum.

Anne hiçbir şeyden habersiz gülüyor. "O sadece olağanüstü yeteneğe sahip biri, oyuncu değil."

"Evet. Acaba o kişinin annesi ne olurdu?" diye tatlı bir sesle soruyorum.

"Muhtemelen o da en az onun kadar tuhaf biri olur, ama bazen çocuklar istediğiniz gibi olmuyor." Anne Katt'a hoşgörülü bir bakışla baktı. Baba başını salladıktan sonra biraz daha kızarmış pilav aldı.

Boş çay fincanımı yeniden dolduruyorum. Buna daha alışkın olmalıyım. Katt daha güzel ve daha başarılı. Daha özgüvenli de, ve onların yanında küçük bir prenses gibi sevimli ve şımarık davranıyor. Ben tam tersiyim. Yeterince güzel değilim, yeterince uzun değilim, yeterince zayıf değilim. Çok zeki de değilim. Çok kaskatı, çok sakarım. Ve aklımdan geçenleri söylediğimde, görünüşe göre bir cadı gibi ses çıkarıyorum, bu yüzden bir şey söylemeden önce iki kere düşünmeliyim.

Ailemi inceliyorum. Sohbet ediyorlar, gülüyorlar, dünyanın en mutlu ailesi gibi ışıldıyorlar. Sanki bir yabancıymışım gibi hissediyorum.

Belki de sorun bende. Ben uyum sağlayamıyorum, tıpkı bir tacodaki wasabi parçası gibi.

"Sorun yok," diyorum kendi kendime. Yakında kendi ailemi kuracağım, orada wasabi olmayacağım. Peynir olacağım. Ya da guacamole. Chad beni dışlanmış hissettirmiyor. Onun yanında kendimi iyi hissediyorum.

"Affedersiniz," diye tereddütlü bir ses geldi. Şarap rengi, imparatorluk tarzı bir elbise giymiş, hamileliği belirgin esmer bir kadın, hafif bir gülümsemeyle Katt'ın yanına durdu. Yanakları kızarmıştı ve alt dudağını ısıırıyordu. "Siz Katt Klein'sınız, değil mi?"

“Evet.” Ablamın yüz ifadesi son derece nazikti. Melek gibi bir dış görünüş sergilemeye inanıyor.

“Aman Tanrım! Sözüünüzü kestiğim için gerçekten özür dilerim. Düşündüm de düşündüm, tereddüt ettim ama dayanamadım. Bunu benim için imzalamanızı rica edebilir miyim?” Kadın nefes nefese bir aceleyle tüm kelimeleri söyledi, sonra parlak beyaz bir kağıt torbadan pastel pembe bir tulum ve kalıcı bir kalem çıkardı. “Sen benim en sevdiğim mankenimsin.”

Katt'ın yüzü ışıldıyor. İnsanların hayranlığından daha çok mutlu eden hiçbir şey yok. "Elbette. Adınız ne?"

"Sonbahar." Kadın utangaç bir sevinçle kıpkırmızı olmuştu.

Annem ve babam onaylayarak başlarını salladılar. "Umarız bebeğiniz bizim Katt'ımız kadar harika olur," dedi annem.

“Aa, bu bir aile yemeği mi?” Kadın daha da telaşlandı. “Aman Tanrım, çok özür dilerim.”

"Sorun değil. Katt'ın hayranlarıyla tanışmayı çok seviyoruz," diyor baba geniş bir gülümsemeyle.

Ablam tulumu büyük bir edayla imzaladı. "Al bakalım. Fotoğraf da çekmek ister misin?"

Autumn bayılacak gibi görünüyor. Ne olur ne olmaz diye onu yakalamak için yana kayıyorum. Hamile bir kadının sert zemine poposunun üzerine düşmesini istemem.

"Yapabilir miyim?" diye ciyakladı.

“Elbette.” Katt bana döndü. “Bunu bizim için yapabilir misin?”

“Elbette.” Autumn’un telefonunu alıp fotoğrafı çekiyorum. Kadın o kadar geniş gülümsüyor ki, timsaha benziyor. Katt, yılını olmasa da gecesini güzelleştirmiş. Göğsüm sıkışıyor. Katt ve ben eskiden böyle değildik. Eskiden çok yakındık, aynı battaniyenin altında uyurduk, sırlarımızı ve hayallerimizi fısıldardık, ta ki annem gelip susmamızı ve uyumamızı söyleyene kadar.

Ama bir şekilde, modellik kariyerine başladıktan sonra işler değişti. Ve şimdi... İşte buradayız.

“Teşekkür ederim,” diyor Autumn telefonunu alırken, sonra duraksıyor. “Ne ilginç bir yüzük.” Başını kaldırıp bana tuhaf bir bakış atıyor, gözleri kısa bir an Katt'a ve anne babama kayıyor.

Kaşlarımı hafifçe çattım, bana karşı neden bu kadar hafif bir düşmanlık gösterdiğinden emin değildim.

Katt, "Yeni nişanlandı," diyor.

“Nişanlandın mı?” Autumn, göz kırpmadan yüzüğüme öyle bir dikkatle bakıyor ki, elimi indirmek istiyorum. Ama nedense bu bir yenilgi gibi geliyor. “Ne zaman?” Sesi garip bir şekilde sert, hatta biraz kaba.

“Dün gece,” diye açıklıyorum, ancak onun meraklılığı ve şüpheciliği beni sinirlendirmeye başlamıştı. Neden yabancılar bile bana saygısızca davranıyor? Alnımda mı 'SAFİR' yazıyor yoksa?

“Ne garip. Geçenlerde tıpkı buna benzeyen bir yüzük kaybettim. Kocamdan birinci evlilik yıldönümü hediyesiydi.” Dudaklarını büzdü, gözleri hâlâ yüzüğümdeydi.

Donakaldım. Beni yüzüğünü çalmakla mı suçluyor?

Annem, babam ve kız kardeşim bana sorgulayıcı bakışlar atıyorlar. Şaka mı yapıyorlar?

İçimde bir öfke kabarmaya başladı. Neden tamamen yabancı birinin tarafını tutuyorlar? Bu kadın hiçbir kanıt sunmadı. Ama ailemin ince desteği onu cesaretlendiriyor gibi görünüyor; sanki bir polis memuru şüpheliyi sorguluyormuş gibi bana dik dik bakmaya devam ediyor.

Otmaya devam etmek beni dezavantajlı duruma düşürüyor; bana dokunmadan, üzerime yaklaşmak ve fiziksel olarak beni korkutmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Ayağa kalkıyorum, sağ elimi masaya koyuyorum. "Bana hırsız mı diyorsun?"

"Belki de nişanlınızı getirmelisiniz. Onsuz neden ailenizle akşam yemeği yiyorsunuz? Nişanınızı kutlamanız gerekmez mi?" diyor Autumn.

Katt'ı işaret ederek, "Bu akşam yemeği benimle ilgili değil. Ama öyle olmasa bile, o Charlotte'ta, hasta olan arkadaşının durumunu kontrol ediyor..." dedim.

“Hey canım, ne bu kadar uzun sürüyor? Bebeğin imzasını almadın mı?” Düğmeli gömlek ve pantolon giymiş, ince yapılı bir adam aceleyle yanımıza geldi ve sırtını bana dönerek Autumn'u koruyucu bir şekilde kollarının arasına aldı. Ama o yumuşak erkek sesini tanımamam imkansızdı.

Şok ve öfke beni adeta yumruk gibi vurdu. "Chad?"

Altıncı Bölüm

Josh

"İyi misin?" diye soruyor Ares, ben de yavaş yavaş erişte yemeğimi yerken. Peking Town'da şehrin en iyi eriştesi var ve karbonhidratlar beni her zaman daha iyi hissettiriyor.

Umursamaz gibi davranıyorum. "Evet. Babam benimle 'konuştu' ama durumu göz önünde bulundurursak, düşündüğüm kadar kötü değildi." Hayatımı mahvettiğimi ve gerçek bir Huxley gibi yaşamadığımı düşünüyorum. Sence nerede hata yaptım? Ama soruyu, erişteyle birlikte yutuyorum. Tahminimce, aklımı başıma toplamamı ve geleceğimi birlikte hayal edebileceğim, aileye layık bir kadın bulmamı istiyor. Ama kim olabilir ki? Belki de kasten uygun kadınlardan kaçındım, ama—

Sarılmak ister misin?

Klein'in sesi kafamda yankılanmaya devam ediyor. Teklif bir sığınak gibi gelmişti ama o kesinlikle yasak bölge. Şirketin ofis içi ilişkilere karşı bir kuralı yok ama işlerin ters gidebileceği birçok yol olduğu için kesinlikle hoş karşılanmıyor. Ve bana her zaman "patron" diye sesleniyor, sanki beni başka bir şey olarak hayal edemiyormuş gibi. Ofisteki o yumuşak hareket, babamla olan konuşmadan sonra muhtemelen berbat görüldüğüm için bana acıdığının bir işaretiydi. Yanaklarındaki o büyüleyici kızarıklığı ve her sabah bana bahşettiği o parlak gülümsemeyi daha samimi bir şeyle karıştırmamam gerektiğini bilmeliyim.

"Sarah'la olan o olay da neydi öyle?" diye kaşlarını çatarak sordu Bryce, fildişi çubuklarla bir ıstakoz parçasını alırken.

"Kim?" diye soruyorum. Boşanma davalarıyla ilgileniyor, bu yüzden genellikle duygusal olarak oldukça hassas ve bazen halk önünde kontrolünü kaybeden çok sayıda müvekkiliyle karşılaşılıyor.

"Sarah Norwal. Bugün ofisinizdeki cadı. Müşterilerimin kötü olduğunu sanıyordum ama..." Bryce gözlerini kısarak bana baktı. "Onun kim

olduğunu bilmiyor muydun?”

"Aslında pek sayılmaz. Üstelik Ted ona önce Nelly, sonra da Sally diye sesleniyordu."

"O Ted." Ares başını salladı. "Ama onun adını hatırlaman gerekmez miydi? Yani, o kadınla yattın."

Kaşlarımı çattım. "Bundan şüpheliyim. Hiçbir izlenim bırakmadı. Hiç."

Bryce ıstakozunu yutuyor. "Peki o zaman onun doğru kişi olup olmadığını nasıl anladın? Penis radarını kullanman gerekmiyor mu?"

Ares, "Bence bu daha çok bir sonda gibi," diyor.

İçimden bir ah çektim. "Bazen beynim o kadar ileri gitmeye gerek kalmadan anlayabiliyor."

Ares, "Umarım bu performans değerlendirmeni etkilemez," diyor. Onun ve Bryce'ın endişelenmesini önlemek için olayları küçümseme eğilimimi biliyor.

"Tekrar aynı performansı sergilememem konusunda uyarı aldım." Detaylara girmek istemiyorum. "Bu arada Fiona nasıl?" Kardeşlerim çok derine inmeden konuyu değiştiriyorum. Çapraz sorgulamada çok iyiler. Bir tanesini idare edebilirim ama ikisi birden olunca? Evet, kendimi buna maruz bırakmam. "Hâlâ bulantı çekiyor musun?" Hamile olduğunu öğrendiğinden beri yaklaşık üç ay geçti. Bryce ona ve gelecek bebeğe deli gibi aşık.

Ürperdi. "Tek istediği uyumak, daha çok uyumak. Mümkün olduğunca yemekten kaçınıyor. Anlaşılan, yemek kokusu onu mide bulandırıyor. Günde yaklaşık bir bardak kuru mısır gevreği yiyebiliyor, ama daha fazlası..."

"Mantıklı. Sonuçta o senin çocuğun," diyorum.

"Hey, durun bakalım! Ben bir melektim!" diye itiraz etti Bryce ve buruşturulmuş bir kağıt peçeteyi fırlattı.

Ares, "En azından Kraliçe'nin arkadaşı gibi limonlu turta soslu kereviz sapı aşermiyor," diyor. Karısının adı Lareina ama ona sevgiyle Kraliçe diye sesleniyor.

Bryce biraz öğürdü. "Bu iğrenç."

"Daha kötü de olabilirdi. Konserve ton balığı ve brokoli," diyorum.

"Jeremiah hamileyken onu yemişti."

"Ah." Bryce ürperdi. "Sanırım Fiona'nın haşlanmış Brüksel lahanası kaselerini yemek istememesine şükretmeliyim."

Fiona'nın yemek tercihlerini dünyanın sonuymuş gibi gösterse de, eğer Fiona ona bunu istediğini söylese, umutsuzca aşık bir adam gibi onun için alırdı. Aşkın onu nasıl değiştirdiği gerçekten şaşırtıcı. Sadece birkaç ay önce, ondan nefret ettiğine yemin ediyordu.

Ben de ona güvenmiyordum. Hatta üzerine dinleme cihazı ve takip cihazı bile yerleştirdim. Bryce bunu öğrenince çok sinirlendi.

İkizimi inceliyorum. Babam hiç gerçek bir Huxley gibi davranmadığını söyledi mi? Yoksa hayatını doğru şekilde yaşadığı için mi işler farklı? Hatta poker gecelerimizi bile erteledik çünkü Bryce, Fiona'dan gerekenden fazla ayrı kalmaya dayanamıyor ve yemek kokusu onu çok rahatsız edeceği için onun evinde düzenleyemiyoruz.

Bu yüzden onun yerine akşam yemeğinde buluşacağız. Böylece Bryce, sabah bulantısını tetiklemeden yemek yiyebilir.

Ares'in yüz ifadesi ciddileşiyor. "Annem hamile kaldığından beri Fiona'ya ulaşmaya çalışmadı, değil mi?"

"Hayır. Eğer öyle olsaydı, Fiona bana söylerdi." Bryce'ın çenesindeki kaslar kasıldı.

Endişe omurgamdan aşağı doğru sızıyor. Annemin bu kadar sessiz olması ona hiç benzemiyor.

Sabırlı veya incelikli davranışlarıyla tanınmıyordu. Ama zaten mafya babası Vincent onu koruduğu için yaptıklarının sonuçlarına katlanmak zorunda kalmamıştı.

Belki de onun davranışları, babası öldüğünde kardeşi Harvey'i kenara itip mafyayı ele geçirebileceğine olan inancını yaratmıştı. Vincent, suç imparatorluğunu Nesovia'dan Amerika'ya genişletmek istediğinde, babasını baştan çıkarıp fırtınalı bir aşkla evlenmenin doğru yol olduğuna karar verdi. Huxley & Webber organize suçla bağlantılı müşteriler kabul etmiyordu, ancak Huxley'ler Dunkel'lerin akrabası olduktan sonra, firmanın burada suç köklerini salmalarına yardımcı olmaya istekli olacağını düşündü. Babası gerçeği öğrendiğinde ve ondan boşanmaya çalıştığında, bir şekilde bizi uyuşturup kaçırmanın fikrini değiştireceğine karar verdi.

Ne yazık ki, bu yüzden asla hapse girmedim. Vincent onun yerine düşük seviyeli bir tetikçiyi hapiste çürümeye bıraktı ve biz otuz yaşına gelene kadar onu bizden uzak tutacağına söz verdi. Babamın neredeyse istediği her şeyi aldığı sorunsuz bir boşanma gibi başka tavizler de vardı, ancak en önemlisi onu bizden olabildiğince uzun süre uzak tutmaktı.

Annem verdiği sözün ruhuna sadık kalmayı hiç planlamamıştı. On beş yaşındayken, ilk ciddi kız arkadaşım Jessica'nın bir partide içkime bir şey katmaya çalıştığını yakaladım. Çıldırılmışım; o da gözyaşlarına boğuldu ve her şeyi itiraf etti.

Annem Jessica'ya parti uyuşturucuları temin ediyordu. Jessica'nın yapması gereken tek şey, anneme hayatımla ilgili bilmek istediğı şeyleri anlatmaktı, karmaşık veya kötü bir şey yoktu. Ama sonra işler, annemin kolayca ulaşamayacağı türden hayat kesitleri olan fotoğraflar ve hikayeler vermeye kadar tırmandı. Sonra da annem beni fark ettirmeden görmek istediğı için içeceğime uyuşturucu kattı.

Zihnim önce bembeyaz oldu, sonra öfkeyle kıpkırmızı kesildi. Kontrol edilemeyen titremeler geçirdim ve annemi öldüreceğıme yemin ederek eve gittim ve Akiko'nun suşi bıçağını kaptım. Bu dürtüsel planı uygulamasam da Jessica'dan ayrıldım.

Olayı anlattığım tek kişi Büyükanmem Catalina'ydı, ancak öfkemden dolayı annemi öldürme planımdan bahsetmedim. Büyükanmem bununla ilgileneceğini söyledi. Ama ondan sonra hiç ciddi, uzun süreli bir kız arkadaşım olmadı. Bryce'ın kız arkadaşlarını da gözlem altında tuttum; Büyükanmem "bununla ilgileniyor" olsa bile, onların da onu ele vermeyeceklerine güvenmiyordum.

Sonuçta aile annelerinin bakımını üstlendiklerini sanıyordu ama bu pek işe yaramamıştı. Olanları paylaşmadan ve kardeşlerimi korkutmadan bir şeyler yapma ihtiyacı hissettim. Ares zaten o kadar yıpranmıştı ki flört bile edemiyordu, Bryce ise ancak onu koşulsuz seven bir golden retriever edinerek durumu idare edebiliyordu.

Ares, "Annemin şimdiye kadar bir hamle yapacağını düşünmüştüm. Bebek sahibi olmak için seni uyuşturmaya çalıştı," diyor.

Ağzım tiksintiyle buruşuyor. Yöntemini değiştirmemiş. Aslında bu yöntem aileden geliyor. Harvey daha önce Ares'i uyuşturmaya çalışmıştı, görünüşte onu işe almak için. Dunkeller, bir Huxley'i uyuşturmanın, onların isteklerini yerine getirmemiz için en etkili yöntem olmadığını anlamıyorlar gibi görünüyor.

"Evet, ama belki de Harvey'e ultrason görüntülerini vermemden sonra vazgeçti," diyor Bryce.

Ağzım açık kaldı. "O şerefsiz adama bebeğinin ultrason görüntülerini mi verdin? Neden?"

"Bu, mecazi anlamda bir hakaretti. Annem, Vincent'tan takdir kazanmak için bebeğimizi kullanmak istedi."

Görünüşe göre o adam yaşlandıkça ve sağlığı bozuldukça duygusallaşmış. Keşke ölüp gitseydi. Nedense, pislikler sonsuza dek yaşıyor gibi görünüyor. Muhtemelen Şeytan bile Vincent'ı cehennemde istemez.

Bryce sözlerine şöyle devam etti: "Eşimin hamile olmasına çok sevindim ve bunun annemin bana ilaç vermesi sonucu olduğuna da eminim. Ama bu onu affettiğim anlamına gelmiyor." Çenesi kasıldı. "Onu asla affetmeyeceğim."

Ares omzuna hafifçe vurur. Bryce, kaçırılma olayından dolayı suçluluk duygusu taşıyor; Ares'in ona kaçmasına yardım etmeye çalışırken yakalanmasından dolayı. Ben de taşıyorum ama Ares'i rahatsız ettiği için bunu fazla belli etmemeye çalışıyorum. Bunu, bir travmadan kurtulmamız için yaptı, kendi kendini suçlamanın ağırlığıyla yaşamamak için.

"Uzun süre pes etmeyecek," diyor Bryce. "Harvey beni uyardı, sadece mafyayı ele geçirmek için savaşıyor. Aynı zamanda hayatı için de savaşıyor. Eğer küçük kardeşlerinin ölümünde onun bir parmağı varsa, Vincent onu o kadar affetmeyebilir."

"Harvey gibi bir yılanın söylediklerine hiç itibar etmem. Muhtemelen bizi manipüle etmek için yeterince kurgu ve abartı katmıştır. Vincent'ın yerini almak için her şeyi yapardı," diyorum.

"Ne olursa olsun, annem patlamaya hazır bir bomba. Ve sonsuza dek patlamayacak." Ares endişeli gözlerle bana döndü. "Odak noktasını sana çevireceğinden endişeleniyorum."

Omuz silktim. "Bırak yapsın. Ona gerçekten ne düşündüğümü söyleme fırsatım olsa çok sevinirim." Nedense, Jessica ile yaşadığı başarısızlıktan beri benimle uğraşmaya çalışmadı, en azından ben fark etmedim. Ne not, ne arama, hiçbir şey yok.

Sen de tıpkı benim gibisin.

Siktir git anne. Eğer gerçekten senin gibiysem, umarım seni öldürmeyi başarırım.

Bryce bana delici, keskin bir bakış attı, sonra kaşlarını çattı. "Kahramanlık yapmaya çalışma. Sabırlı davrandı, ama çok fazla zorlandığında karşılık verdi. İş birliği yapmadığım için sinirlendiğinde bana vurdu."

"Sana vurdu mu?" Ares inanmaz bir ifadeyle bakıyor.

"Ne zaman? Nerede?" diye hiç sormadı Bryce ve ben de fark etmedim.

"Bir süre önce otoparkta." Biz ona bakmaya devam edince Bryce ekliyor, "Fiona'nın hamile olduğunu öğrenmeden önceydi."

Tipik bir durum. Annem her zaman bizi sevdiğini iddia eder, ama sonuçta bu sadece kendi bencil ihtiyaçlarıyla ilgili.

"Tanrı şahit, onu gördüğümde—" Birden ensemdeki ince tüyler diken diken oldu. Donakaldım, restoranı taradım ve Klein'ın hostesin arkasında yürüdüğünü gördüm.

Omuzlarımdaki gerginlik azalıyor ama karıncalanma hissi devam ediyor.

Elinde kaplan zambakları tutuyor. Bunlar ne için? Nişanlısı ve ailesiyle buluşmaya mı geldi? Nişanlarını kutlamak için küçük bir hediye vermek ona çok yakışır, ama bu fikir içimi rahatsız ediyor.

Peki, o burada ne yapıyor ki? Bu restoranda bile olmamalı. Deniz ürünlerine alerjisi var ve Çin mutfağı bolca deniz ürünü ve deniz ürünlerinden elde edilen malzemeler kullanmasıyla biliniyor. Klein'ı performansı ve üç aylık hedefleri hakkında görüşmek üzere öğle yemeğine çıkardığımda, her zaman güvenle yemek yiyebileceği restoranları seçiyorum. Nişanlısı da en azından bu kadar düşünceli davranmalı değil mi?

Belki de değil. Yüzüğün ölçüsünü bile doğru ayarlayamadı. Dikkatsiz herif.

Üç kişilik bir grubun oturduğu masada oturuyor. Oradaki sarışını tanıyorum; Klein benimle çalışmaya başlamadan önce, daha genç ve deneyimsizken birkaç sözleşmesini incelediğim bir modeldi. Adını hatırlamaya çalışıyorum. Kiara mı? Karina mı? Her neyse. Bana kur yapmaya, yasal terimler hakkındaki açıklamalarımı dinlemekten daha çok zaman harcadığı için aklımda kalmıştı. Toplantıda bulunan annesi, neredeyse reşit olmayan kızının ucuz bir fahişe gibi davranmasından dolayı çok mutlu olmuş gibiydi.

Birkaç ay önce, bir sosyal etkinlikte ona rastladım. Beni gördüğüne çok sevindi ve ben de herhangi bir gariplikten kaçınmak için gülümsedim. O karşılaşmadan beri onu birçok yerde gördüm, bu sadece bir tesadüf olamayacak kadar sık. Onu görmezden geliyorum çünkü annem veya Harvey için çalışacak kadar zeki değil. Zararsız, sadece sinir bozucu. Vızıldayan bir sinek gibi.

Klein onları tanıyor mu? Tanıyorsa, nasıl? O, o tuhaf tiplere hiç benzemiyor.

"Neye bakıyorsun?" diye soruyor Ares.

"Klein burada," diyorum gözlerimi ondan ayırmadan. Çiçeklerle çok güzel görünüyor. Tavandaki ışıklar parmağındaki yüzüğe tam doğru açıyla vuruyor ve yüzüğün parlamasını sağlıyor. Yüzüğün yerini düzeltiyor. Tekrar düşünmeden edemiyorum: Hangi ezik, parmağına uymayan bir yüzükle evlenme teklif eder ki?

Belki de bu, ağzının sıkıca kapalı olmasının sebebini açıklıyor. Bana böyle berbat bir hediye verilseydi çok sinirlenirdim. Gülümsemesi o kadar yapmacık ki, acı verici görünüyor. Ama yemek arkadaşları konuşurken bunu fark etmiyor gibi görünüyor. Karina, ya da adı her neyse, Klein'dan kaplan zambaklarını alıp bir çeşit konserve gibi kenara koyuyor. Ne kadar kaba.

"Deniz ürünlerine alerjisi olduğunu söylememiş miydin?" Bryce masaya gözlerini kısarak baktı. "Hım. Gerçekten de öyleymiş."

"Evet." Masadaki insanlar yüzüğüne baktığında dişlerimi sıkıyorum. Yeni ilişki durumunu mu göstermeye çalışıyor? Yüzük ölçüsünü doğru ayarlayamayan o pisliğe gerçekten aşık olmalı. Belki de bir metafor—onun cinsel organı onu dolduramayacak kadar küçük.

Hayır. Onu başka bir adamla çıplak hayal etme. Aslında, Klein'ın çıplak olduğunu neden düşünüyorum ki? O iyi bir kız. Hiçbir yükü ve takıntısı olmayan, iyi, normal bir adamı hak ediyor. Onun kadar tatlı biri, sosyopat bir mafya prensesi gibi genetik olarak kalıplaşmış bir adam değil.

Ama bir yanımdan itiraz etmek istiyor. Ya evlilik dışında her konuda anneme benziyorsam?

Evet, eminim annem kendi çocuklarını kaçırmaya karar verene kadar bu işte çok iyi olacağını düşünüyordu.

"Ona öyle bakmayı bırak. Açlıktan ölüyormuş gibi görünüyorsun. Yemek senin tabağında, onun göğüslerinin arasında değil," diyor Bryce.

"Göğüslerine bakmıyorum." Ses tonum sinirliydi. Ona böyle bir saygısızlık yapmazdım.

"Pekala." Bryce gözlerini devirdi. "Dudaklarına bakıyordun."

Kaşlarımı daha da çattım. "Hayır, onun gülümsemesine bakıyordum."

Ares'in ağzının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Gerçekten de çok hoş gülüşleri var."

Kardeşlerimin alaylarına aldırmadan başımı salladım. Ondaki yayılan gerginliği nasıl fark etmezlerdi? Omuzları gergin, gülümsemesi yapmacıktı. Zavallı kız masadaki çaydan başka hiçbir şeye dokunmamıştı. Ne tür iğrenç

insanlar sizi yemek yiyemeyeceğiniz bir yere davet eder, sonra da önünüzde ziyafet çekerler?

Neyse ki Karina artık müvekkilim değil. O garip yaklaşımlarından sonra onu temsil etmeyi bıraktım. Ve Klein'ın da o kadar tatsız bir kadınla uğraşmak zorunda kalmasını istemezdim.

Birisi tam gözümün önüne geldi. Kalbim durdu, sonra tekrar hızlandı, her atışta adrenalin yayıldı.

Harvey.

Koyu kahverengi saçları yüzünden geriye doğru taranmış, ruhsuz, kapalı kehribar rengi gözleri ve her zaman sahte bir gülümseme taşıyan ağzıyla dikkat çekiyor. Koyu renk takım elbiseler giyerek kibar bir hava vermeye çalışıyor. Ancak özel dikim kıyafetler, onun etrafındaki tehlikeli havayı veya serbest bıraktığı acımasız vahşeti gizleyemiyor.

Kolunda zarif bir kadın, sırtarak bir şeyler söylüyor. Eli, sanki vahşi, tahmin edilemez bir hayvanı sakinleştiriyormuş gibi adamın göğsünde duruyor. Adam da annesi kadar kontrolden çıkmış şiddete meyilli. Sonuçta, kardeşler.

"Harvey," diye mırıldandım.

"Ne?" Ares arkasını döndü, vücudu anında gerildi.

"Nerede?" Bryce arkasını döndü, sonra kaskatı kesildi. "Bu herif burada ne yapıyor?"

Ares, "O şerefsizi öldüreceğim," diyor. Harvey'nin onu uyuşturmasından dolayı hâlâ kin besliyor. Dunkel ailesiyle ilgili hiçbir zaman yeterince dikkatli olamazsınız.

Harvey yürümeye devam ediyor, yüzünde parlak bir gülümseme var. Bizi görüyor, işaret, orta ve yüzük parmaklarıyla gösteriyor, sonra da sahneden inmek üzere olan bir güzellik yarışması yarışmacısı gibi el sallıyor. Ardından çenesini Klein'ın masasına doğru hafifçe sallıyor.

Ne izlediğini merak ederek şöyle bir baktım. Orada garip bir kadının durduğunu görünce midem bulandı.

Harvey'nin özellikle dikkatimi oraya çekmesinden hoşlanmadım; o hiçbir şeyi keyfi için yapmaz. Klein neden onun radarında? Ve hamile kadın kim, peki?

Aniden bir adam kadınla Klein'ın arasına girdi, sonra da kuduz bir köpek gibi öfkeyle ona doğru döndü. Neredeyse iki kere bakacaktım; eskiden yumruk atmaktan büyük zevk aldığım tanıdık bir yüzdü, ama o

küçük gözlerini ve ince dudaklarındaki sinsi sırıtışı asla unutamayacağım.
Chad Buell, tanıdığım en büyük ahmaklardan biri.
Hemen ayağa fırladım.

Yedinci Bölüm

Ailee

“Burada ne yapıyorsun? Babanı görmek için Charlotte'ta olman gerekmiyor muydu?” diye soruyorum, duygularımı kontrol etmeye çalışarak. Aklım en bariz açıklamaya atlamak istiyor ama derin bir nefes alıyorum.

Açıklamasını duyana kadar hiçbir şey varsaymayacağım.

“Ne hakkında konuştuğunu hiç anlamıyorum,” diyor Chad. Kaba ve suçlayıcı tonuna rağmen, gözleri kocaman ve yalvarır bir ifadeyle bakıyor. Lütfen sus.

Ama ben susmayacağım. Tanrı aşkına, dün gece bana evlenme teklif etti! Dizlerinin üzerine çöktü ve beni sevdiğini, birlikte paylaşacağımız bir gelecekten daha iyi bir gelecek düşünemediğini söyledi.

"Tatlım, bu kadını tanıyor musun?" diye soruyor Autumn, gözleri Chad'in üzerinde.

Zihnim bomboş. Sanırım kafanız olup biteni algılayamadığında böyle oluyor. "Ben onun—"

“Kendisi bir hasta.”

“Bir hasta mı?” Autumn’un gözleri kısıldı, elleri Chad’i sanki kıymetli adamını benden koruyormuş gibi sıkıca kavradı. “Öyleyse neden bana verdiğin yıldönümü hediyesini takıyor?”

“Evet, neden ben?” Bu iyi olmalı.

Chad, Autumn ile göz temasını sürdürüyor ve bana bakmaktan olabildiğince kaçınıyor. "Emin değilim. Bir süre önce ofisimde buldum— muhtemelen geldiğinizde orada bırakmıştınız ve ben de onu geri getirip size vermeyi düşünmüştüm. Sanırım son görüşmemizde almış. Masamda görmüş olmalı."

Katt kaşlarını iki yana kaldırdı. Baba çayını içerken boğuldu, anne ise dilini şaklattı.

Utanç duygusu içimi kaplarken kan beynime hücum etti. "Bana hırsız mı diyorsunuz?"

"Hayır." Chad sonunda bana döndü. "Eşime, yüzüğünün neden sende olabileceğine dair olası bir açıklama sunuyorum."

"Karım mı?" diye çılgılık attım.

"Hadi hep birlikte mantıklı olalım" der gibi bir ifade takınır, sonra kollarını açmaya çalışır ama karısı hâlâ ona yapışık olduğu için başaramaz. "Bak, işleri daha da zorlaştırmak istemiyorum. Bana takıntılı olduğunu biliyorum ama ben sadece dişlerini fırçaladım..."

"Evet, dilinle." Anestezi kullanmadan dişlerini delmeyi hayal ediyorum.

Chad irkildi, yüzü bembeyaz oldu. Gözlerinde hesaplamalar belirdi, durumu kurtaracak bir şey söylemeye çalışıyordu.

"Aman Tanrım, yuva yıkıcı mısın sen?" diye sordu annem, elini göğsüne koyarak. Eğer kolye takıyor olsaydı, onu sıkıca tutardı.

Babam sırtını sıvazladı. Yargılayıcı bakışları beni bir adamın ailesini mahvetmekle suçluyordu. Katt sadece dudaklarını birbirine bastırdı, ama bakışlarında hafif bir sevinç ve haz vardı.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Kendimi korkunç derecede yalnız hissediyorum. Chad'in berbat bir insan ve bir hilebaz olduğu apaçık ortada, ama bu mu? "Bana en azından biraz güvenip, bana karşı birleşmeden önce benim tarafımdan da olayı anlatmamı istemez miydin? O senin için bir yabancı!" İstemsizce sesim yükseldi.

Annem ve babam bana sanki bu düşünce akıllarından hiç geçmemiş gibi bakıyorlar. Göğsüme kocaman bir kaya parçası çökmüş gibi hissediyorum.

"Neler oluyor, Klein?"

Gözlerimi kapatıyorum, sonra yüzümden akan gözyaşlarını siliyorum. Harika. Gerçekten harika. Şimdi patronum bile bu utanç verici sahneye şahit olacak. Katt ve onun düğününe asla katılmayacağım. Keşke bir uzay gemisi beni içine çekse. Kaçırılıp üzerimde deney yapılması bile buna tercih edilir.

"Hey, Josh!" diyor Katt geniş bir gülümsemeyle. Annem ve babam da el sallıyor, hepsi gülümsüyor ve sıcak bir karşılama sunuyor.

Josh onları görmezden geliyor. Sonunda gözlerimi onun gözlerine kaldırdığımda, bakışlarının ağırlığı göğsümde düğümlenen boğucu hissi daha da yoğunlaştırıyor.

"Yüzüğü o çaldı," diyor kız kardeşim, ben sessiz kalıp duruma onurlu bir açıklama bulmaya çalışırken. Sabah ona gösterdiğim yüzüğü işaret

ediyor. "Görünüşe göre dişçisine takıntılıymış."

"Adam evli," diyor annem şaşkın bir sesle.

"Hamile bir eşle birlikte," diye ekliyor baba, Josh'un kör olup Autumn'un oldukça belirgin karnını görmemiş olma ihtimaline karşı.

Boğazıma düğümlenen öfke ve acı yumağı yüzünden nefes almakta zorlanıyorum. Chad'in kendini savunmak için bir şey uydurmasına gerek yok çünkü ailem bütün pis işleri yapıyor. Suçlamaları beni delip geçiyor, kalbim kanıyor. Josh'un yargısına hazırlanıyorum. Ailem ona anlattıklarından sonra başka ne diyebilir ki?

"İlginç." Josh, çıkarıp Chad'in yüzüne fırlatmak istediğim o korkunç yüzüğe şöyle bir bakıyor; ama bu, Autumn ve diğerlerinin haklı olduğunu kabul etmek gibi geliyor—takılar bana ait değil ve ben onun dişçisine sağlıklı bir takıntı besleyen tuhaf biriyim.

Dudaklarımı büzdüm ve çenemi dikleştirdim. Gözyaşlarım sonunda kontrol altına alındı. Sanırım en azından bu kadar onurumu koruyabileceğim.

"Ama Klein hiçbir şey çalmadı," diyor Josh.

Ne? Çenem gevşemiş bir halde yüzümü ona doğru kaldırdım.

"Ama bu, karısına verdiğiyle aynı yüzük," diye ısrar ediyor Katt, Autumn daha bir şey söyleyemeden. Autumn kız kardeşime minnettar bir bakış atarken, içimde yeniden bir acı kabarıyor.

"Sanırım ömür boyu bir hayran kazandın," diye mırıldanıyorum. "Daha da iyisi, belki Autumn senin kız kardeşin olabilir."

Autumn bana dik dik bakarken, Katt homurdanıyor.

Josh elimi kaldırıyor, başparmağı ve işaret parmağıyla pırlantayla oynuyor. "Aslında bu yüzüğü ben ona verdim."

Yavaşça göz kırptım, doğru duyup duymadığımdan emin değildim. Katt nefes nefese kaldı ve anne babam ona şaşkınlıkla baktılar. Hatta Chad bile birkaç kez ağzını açıp kapattı. "Şey... Bununla ilgili... Eee..." diye başladı sonunda.

"Hey, Chad. Uzun zamandır görüşmedik. Burnun nasıl?" Josh'un gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

Durun bir dakika... Josh ve Chad birbirlerini tanıyorlar mı...?

"Sorun yok," diye kekeledi Chad.

"Plastik cerrahınız, sizin aksinize, işinde oldukça iyi olmalı."

Chad kıpkırmızı oldu. "Buna karışma." Göğsünü kabarttı, ancak bu hareket ters tepti çünkü Josh'tan daha kısa ve daha zayıf olduğunu daha da

belirginleştirdi. Chad vücudunu çoğunlukla koşarak ve yüzerek yapmıştı. Josh ise Chad'i ikiye ayırıp parçalarını Kuzey Kutbu'na fırlatabilecek kadar iri yapılıydı.

Katt, Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatacak kadar testosteron yüklü düşmanlık yayan iki adamın arasına giriyor. "Ailee'yi korumak için yalan söylemene gerek yok, Josh."

Başımı sallamak üzereydim; bu sefer haklıydı.

şöyle ekliyor: "Sizden asla dürüşlüğünüzden ödün vermenizi istemezdim, ailemi korumak için bile olsa."

"Aileniz mi?" diye soruyor ifadesiz bir şekilde.

"Evet. Ailee benim ikiz kız kardeşim. Tabii ki, iki yumurta ikiziyiz. Annemi tanıyorsun, o da babam."

Josh ona tuhaf bir bakış attı. "Vay canına. Senin ve Klein'ın ikiz olduğunu asla tahmin edemezdim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, karnımdaki hafıf sızıyı görmezden geldim. Kimse kardeş olduğumuzu bile bilmiyor, bu yüzden onun da bilmemesi beni rahatsız etmemeli. Görünüş ve mizaç olarak çok farklıyız sadece.

Sonra bakışları buz gibi oldu. "Ama bana bir şey sorma hakkına sahip olduğunu nereden çıkardın?"

Katt'ın yüzü bembeyaz oldu. "Josh—"

Kolunu omzuma doladı. Vücut ısısı beni sarıp sarmaladı, soğuşu uzaklaştırdı. Onun beni böyle tutmasına izin vermemeliydim ama kendimi ondan uzaklaştırmaya da cesaret edemedim. Birdenbire ailemin ihaneti o kadar acı verici gelmedi.

"Bu saçmalık." Annem titrek bir kahkaha attı. "Yüzüğün nişan yüzüğü olduğunu söyledi." Altta yatan mesaj açık: Senin gibi bir adam neden onun gibi bir kıızı istesin ki?

Teşekkürler anne. Kendimi küçük hissederek dudağımı ısırđım.

Josh'ın kaşları sıkıca çatıldı, aralarında derin çizgiler oluştu. "Evet, öyle." Aileme düz bir bakış attı. "Çünkü ona evlenme teklifi ettim." Gözlerinde son derece yapmacık bir ifadeyle bana döndü. "Onlara söylemedin mi tatlım?"

Sekizinci Bölüm

Josh

Masadaki herkes sessizliğe büründü. Klein bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı. Ama bir sürü yalaka herifin ona zorbalık yapmasına izin vermeyeceğim, özellikle de Chad Buell adına. Bir sürü zengin çocuğuyla tanıştım—hatta ben de onlardan biriyim—ama o en kötüsü. Kendini beğenmiş, omurgasız ve istediğini elde etmek için hile yapmaya meyilli.

Lisede ikimiz de kickboks takımındaydık ve bir keresinde, kazanma şansı olmadığını bildiği bir maçta, kasıklarına tekme atmaya çalıştı. Ayağı hedefi tutturamayınca, "Özür dilerim," dedi - çünkü o kadar beceriksizdi ki - ama gözleri hayal kırıklığıyla parlıyordu.

Ben de suratına yumruk attım. Yüksek perdeden, boğuk çığlığını dinlemek eğlenceliydi. Ve dizlerinin yere çarpma sesini duymak da inanılmaz tatmin ediciydi. Burnunun bu kadar kırılınması benim suçum değildi. Sonrasında okulu bıraktı ve golf takımına katıldı. Orada da pek iyi olmadığını duydum—muhtemelen o kadar küçük bir topa vuramıyordu. Dişçi olduğunu bilmiyordum.

Klein'ın ağzına dokundu diye onu ağzından yumruklama isteğine direniyorum. Aslında, onunla yattı. İğrenç. O zavallı kızın tüm vücuduna çamaşır suyu sıkılması gerekecek. Muhtemelen pirelerle kaplı vahşi bir köpekten daha hasta ve kurtarılması çok daha zor. O şerefsiz Klein'a bir yüzük bile alamadı. Hangi tür pislik sadece aldatmakla kalmaz, karısının yüzüğünü başka bir kıza verir?

Şimdi onun testislerini kırmak istiyorum. Hiç suçluluk duymayın, çünkü zaten çocuk sahibi olmayı başardı. Tanrı karısına acısın.

Karina sonunda ayağa fırladı. "Ne?"

"Beni duydun. Klein ile nişanlandık." Neden bu kadar üzgün?

"O kadar ileri gitmene gerek yok. Ya da... dur bir dakika. Bu, bir keresinde kız kardeşimle birlikte olduğun için mi? Aman Tanrım, hiç

endişelenme! Sana karşı bir şey tutmayacağım.” Karina'nın sesi, her erkeğin hata yapabileceğini ve kendisinin de bunu affedecek kadar cömert olduğunu söylüyor.

Ama ben hata yapmadım ve onun ne düşündüğü umurumda bile değil. Doğrusunu söylemek gerekirse, neden bana karşı bir tür sahiplik hakkı varmış gibi davrandığına dair hiçbir fikrim yok. Özellikle de neredeyse hiç tanımadığım bir kadından gelmesi biraz ürkütücü.

“Bunun sizinle, onun sizinle olan ilişkisiyle veya benimle Klein arasında yaşanmış olabileceğini hayal ettiğiniz şeylerle hiçbir ilgisi yok.” Ses tonum buz gibi, müvekkillerime bulaşmaya çalışan ahlaksızlara karşı kullandığım türden.

“Ama...” diye başlıyor Chad, söyleyecek bir şey ararken gözleri her yere kayıyor. Şüphesiz yüzüğünü geri istiyor ama nasıl alacağından emin değil. Beyni, aynı anda hem zekice bir şey söyleyip hem de ne kadar nafaka ödemesi gerekebileceğini hesaplayacak kadar büyük değil. Her zaman ortalamanın biraz altındaydı, aldatırsa ancak “ortalama” seviyesine çıkıyordu. “Ama bu doğru olamaz. Yüzüğün üzerinde kazınmış. İçten içe seni seviyorum, dıştan ise sonsuza dek.”

“Aynen öyle.” Karina'nın sertçe başını sallaması beni çok sinirlendiriyor. Bu onu ilgilendirmiyor. Chad adına konuşacak kadar da zeki değil. “Ayrıca, taş çok küçük,” diyor bana. “Ailee için bile olsa, daha iyisini yaparsın.”

Klein "sadece Ailee" değil, ama Karina haklı, ben asla bu kadar kötü bir yüzük almazdım. Bir an için düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Yüzük parmağında güzel duruyor, bu yüzden boyutunun o kadar önemli olacağını düşünmedim. Ama belki de nişan için ona aile yadigarı bir yüzük vermemeliydim. Belki de asıl düğün için veya ilk bebeğimiz doğduğunda daha uygun olur."

“Aile yadigarı mı?” Karina, Klein'a doğru döndü. “Gerçekten Josh'la nişanlandın mı?”

O tiz sese irkildim. Kulaklarım...

Karina'nın annesi, yüzü kıpkırmızı ve gözleri alev alev yanarak, "Bu doğru mu?" diye sordu. "Katt'ın sevgilisini mi çaldın?"

Klein, yaşlı kadının ona vahşice bakışlarından dolayı geri çekildi. Annesi, masanın üzerinden atlayıp onu tırmalayacakmış gibi görünüyordu.

Benim gözetimim altında olmaz. İleri adım atıp kendimi Klein'ın önüne bir kalkan gibi yerleştirdim. "Katt kim?" diye sordum, kadının sanki hiç

tanımadığım birine aitmişim gibi davranmasına sinirlenerek.

Karina bana sanki karnına yumruk atmışım gibi bakıyor. Klein önce bana, sonra kız kardeşine, sonra tekrar bana bakıyor, güzel yüzünde şaşkınlık var. Birden aklıma geliyor. Ahh... Katt. İşte buymuş.

“Ben!” Karina—ya da Katt—şu anda tüm erkeklerin dikkatini çeken, etkileyici göğüslerinin üzerine elini vuruyor. “Aylardır birlikteyiz.”

Kaşımı kaldırdım. “Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum, sanırım siz de anlamıyorsunuz.”

“Birbirimize mesajlaştık—”

“Sizden hiç almadım.”

“—ve aynı etkinliklerin çoğuna katıldım—”

“Benim kendi randevularım vardı, hiçbiri sen değildin.”

“—ve çok derin sohbetler ettik.”

Aklıma hiçbir şey gelmiyor.

“Josh!”

“Evet, adım bu. Ne olmuş yani?” Gözlerim masayı taradı. “Sanırım Klein’in deniz ürünlerine alerjisi olduğu için yiyebileceği bir şey sipariş etmemişsiniz. Onu yemeğinin tadını çıkarabileceği bir yere götüreceğim. Nişanlımın bu kadar düşüncesiz ve kaba insanlarla yemek yiyeceğini tahmin etmemiştim. Yoksa bu gece ailesi için beni terk etmesine izin vermezdim.”

Katt o kadar şiddetli titriyor ki, felç geçirecek gibi görünüyor. Aslında, ne kadar doğal olmayan bir şekilde kızarmış olduğuna bakılırsa, çoktan felç geçirmiş bile olabilir. Ailesi, Klein gibi asi ve kötü bir çocukla ne yapacakları konusunda tartışmakla ve onunla ilgilenmekle meşgul. Hamile kadın konuşmıyor. Chad, bir köpeğin kaçan bir bifteğe bakması gibi yüzüğe bakmaya devam ediyor. Ama harekete geçmemesi gerektiğini biliyor. Başka bir burun estetiği olasılığı bir yana, ailemin ülkenin en agresif hukuk firmalarından birine sahip olduğunun da farkında.

Klein başını aşağıya eğmiş, yanakları kıpkırmızı olmuş ve dişlerini alt dudağına geçirmişti.

Çenesini avuçlarımın içine alıp baş parmağımla ağzının kenarlarını okşadım. “Önemsiz insanların fikirlerinin seni etkilemesine izin verme.”

Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, dudakları aralık. Tatlı nefesi tenime değiyor. Başımın tepesine kadar yayılan bir karıncalanma hissi.

Çantasını alıyorum, sonra omuzlarından tutup onu çeviriyorum. Az önce olanlara şahit olan Ares ve Bryce’ı görünce kaskatı kesiliyor. Bana anlamlı

sırıtişlar atıyorlar, sonra da ona gülümsüyorlar. Klein'ın kasları avuçlarımın altında geriliyor ve kardeşlerime uyarıcı bir bakış atıyorum. Onlardan farklı olarak, o hassas biri.

Ares gülerek, "Hey, baldızım," dedi.

İçimden onaylayarak başımı salladım.

"Ne?" diye hırıltılı bir sesle sordu Klein.

Bryce göz kırptı. "Josh'a nazik davran. Kalbi sandığından daha hassas."

Dokuzuncu Bölüm

Josh

Klein kolumdan tutup beni restorandan dışarı çekiyor. Kardeşlerim küçük sırtışlarla el sallayarak veda ediyorlar, muhtemelen minik asistanımın beni sürüklemesine izin verdiğim için eğleniyorlar. Kalbim biraz garip atıyor—çok komik, çok dengesiz—ama doğru şeyi yaptığımı biliyorum.

Klein'ın sofrasındaki ilişki dinamiklerini anlamak uzun sürmedi. Ailesi... Kesinlikle korkunçtu. Ve ben de ailelerin birbirlerine yaptığı çirkin şeylerin birçoğuna şahit oldum.

Klein'ın ailesi para ya da güç için savaşmıyordu bile. En azından bunu anlayabiliyordum. Onu sadece yapabildikleri için ve onu paramparça etmekten zevk aldıkları için aşağılıyorlardı. Gözleri adeta parlıyordu.

Sokağa çıkar çıkmaz Klein kafasını çevirmeye başladı. Ne arıyor acaba? Ben olsam Chad'e karşı kullanabileceğim bir cinayet silahı arardım.

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyorum, Chad'i dövmek için bir şeye ihtiyacı varsa Huxley bastonumu vermeye hazırım. Hatta o odaklanabilsin diye Chad'i tutmayı bile teklif edebilirim.

"Sessiz bir kafe..."

Biraz hayal kırıklığı yarattı, ama Klein bir pasifist.

Çantasındaki telefon titriyor; ekrana bir göz attıktan sonra tekrar çantaya koyuyor. "Belki de bir Starbucks'a giderim?"

Bağımsız bir kitapçı ile dar bir ara sokak arasına sıkışmış, küçük, aile işletmesi bir donut ve kahve dükkanını işaret ediyorum. "Şuna ne dersin?"

"Bu işe yarar."

Klein'ın eli hâlâ kolumda. Ne yaptığının farkında mı? Her zaman profesyonel bir mesafe korumaya özen göstermiştir. Tabii ki, herkesin önünde nişanlandığımızı açıkladığımdan beri bunu yapmak daha zor. Eğer Bryce akıllıysa, Chad'in hamile karısına kartını verecektir. Onun uzmanlığından faydalanabileceği anlaşılıyordu.

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü elinin üzerimdeki hissi cennetten bir dilim kadar tatlı. Klein'ın üzerimde neden bu kadar büyük bir etkisi olduğunu bilmiyorum. İlk tanıştığımızda böyle değildi, ama yıllar geçtikçe ruh halim üzerindeki eşsiz etkisi arttı. Ailem görev ve sadakat duyguları uyandırıyor, müşterilerim ise... yükümlülük. Ama Klein'ın dokunuşu, kendimi ona sarıp, içimi ısıtan o özel sıcaklığın içinde keyif sürmek istememe neden oluyor.

Bu yüzden, içimde derin bir takdir duygusu uyandıran bu duyguyu kendime kaptırdım. Bu sonsuza dek sürmeyecek. Yakında aramızdaki ilişkileri normale döndürmemiz gerekiyor, ancak uygun bir çıkış planı da olmalı ki Klein benim yüzümden rezil olmasın. Kalbim isyan ediyor ama kendimi tutuyorum. Bunun neden gerekli olduğunu herkesten daha iyi biliyorum.

Sonuç olarak, kendime güvenmiyorum. Annem babamı ve bizi sevdiğini söyledi ama istediğini elde etmek için herkese ihanet etti. Ve Harvey'nin söylediğine göre annem, yoluna çıktığı için küçük kardeşlerini bile öldürmüş.

Ya bir gün ben de aynısını yaparsam? Amacıma ulaşmak için sadakat yemini ettiğim herkesi incitirsem ve bunun için hiçbir suçluluk duymasam? Ya kendi hedeflerimin peşinde körleşip sevdiklerimi terk edersem?

Her ne kadar sosyopat olmadığımı düşünmek istesem de, içimde onun gibi biri olmaktan ölümüne korkuyorum. Yıllar boyunca karanlık dürtülerim ve düşüncelerim oldu.

Dunkel ailesi ortadan kalktığında ve annem beni sinirlendirmek için etrafta olmadığında... Ancak o zaman rahatlayabilirim—belki de. Kendime tamamen güvendiğimde, Klein gibi iyi bir kıza layık olabilirim.

Bu yüzden ondan sizi beklemesini rica edin.

Ne kadar süreyle? Bunun bir son tarihi yok. Sonsuza kadar bekleyebilir.

Şirin küçük kafeye giriyoruz. İçeride neşeli bir Taylor Swift şarkısı yankılanıyor. Hoş bir şekilde serin hava şeker, tereyağı ve un kokuyor. Mükemmel. Tam da Klein'ın ihtiyacı olan şey. Şu anda kan şekeri düşük olmalı. Çilekli kek saatler önceydi ve Peking Town'da hiçbir şey dokunmadığını biliyorum.

Cam vitrine bakarken elimi bırakıyor. Elini özlemle izliyorum, keşke hâlâ elimde olsaydı diye düşünüyorum—ama o an bitti ve geri gelmeyecek.

Neşeli kasiyere dönerek, birkaç çikolatalı donut ve bir kapuçino sipariş ediyorum. Klein kafeinsiz latte alıyor. Telefonu tekrar titriyor. O telefonu

kontrol etmekle meşgulken, yapabileceğim en az şey olduğu için her şeyin parasını ödüyorum. Kasiyer her şeyi bir tepsiye koyduktan sonra, nispeten boş bir oturma alanına geçiyoruz. Çoğu insan akşam yemeği yiyor, aşırı şekerli kızarmış hamur işi yemiyor.

"Buyurun." Çörek tabağını ona doğru ittim.

"Peki ya siz, patron?"

Bana "patron" diye seslenmesi, başparmağımın ucuna batan bir iğne gibi; sinir bozucu ve acı verici. Bu, beni kendi dünyasında nereye yerleştirdiğinin sürekli bir hatırlatıcısı. Aynı zamanda, herhangi bir sınırı aşmak istemediği için minnettar olmalıyım. Bu onu güvende tutuyor.

"Restoranda yemek yedim. Bunları senin için aldım. Çikolatalı en sevdiğin." Tıpkı çilekli kek gibi. Çilekli kek de benim en sevdiğim, ama Bobbi's Sweet Things'te bugün sadece bir tane kalmıştı, bu yüzden yedek tercihim olan ahududulu keki aldım.

Klein bana solgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Teşekkür ederim. Her zaman çok düşüncelisiniz."

Çörekten bir ısırık aldığı anda gülümsemesi birden kayboldu. Pek de lezzetli değil miydi?

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum..." diye iç çekti. "İşin içine karışmak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Ve kardeşlerinizin de bu manzarayı görmek zorunda kaldıkları için. Böyle bir adama kandığım için aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız." Bütün vücudu kırık bir akordeon gibi çöktü.

Çenesinin altına bir parmak koyup yukarı kaldırdım. "Hey. Çenen kalkık, sırtın dik. Kendini suçlama. Sadece kandırıldın. Sahtekar olduğun için kötü olan o."

Dudaklarının kenarları seğirdi ama gülümsemedi. "Evet... ama bunun gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu anlamalıydım."

Bu ne anlama geliyor? Gerçek olamayacak kadar güzel olan tek şey, Chad gibi kurtçuk yiyen bir omurgasızın onu kendisiyle evlenmeye ikna etmesiydi. "Onun seni aşağı çekerek kazanmasına izin verme, Klein. Ben senin arkadayım."

Dudaklarının aşağı doğru kıvrık uçları hafifçe yukarı kalkmaya başlıyor. İlk donut'u bitiriyor, sonra parmaklarındaki erimiş çikolatayı yalamaya başlıyor. Hareket küçük ve ölçülü, eski sevgililerimin denediği iğrenç, zürafa benzeri gösterilere hiç benzemiyor. Ve ben de gözlerimi ondan alamıyorum, bu masum harekete tamamen kapılmış durumdayım.

Hava ağırlaşıyor. Penisimin kıpırdanmaya başladığını hissediyorum.

Bok.

Boğuluyormuş gibi hissederek kravatımı çekiştiriyorum. Ağırlığımı değiştirerek tabağı ona doğru yaklaşıtıyorum, hiçbir şey fark etmemesini umuyorum.

Klein, "Umarım bu gece yaşananlar gelecek planlarınızı alt üst etmez," diyor.

"Gelecek planları mı? Kardeşlerimle akşam yemeğimi mi kastediyorsun? Çünkü aslında o kadar da önemli bir şey değildi."

"Hayır, biliyorsun... Düğününüz." Boğazını temizledi. Tabağın üzerindeki kırıntıları parmağıyla silerken gözlerime tam olarak bakamadı. "Sevdiğin kişiyle evlenmelisin. Ben de öyle."

Sözler, iyi yapılmış bir dizi yumruk gibi üzerime düştü. Sanki beni asla sevemeyeceğini söylüyor gibiydi. Zaten onun tipi olmadığımı biliyordum, ama bunu kaynağından duymak çok acı vericiydi. "Düğün için hiçbir planım yok." Sesim, niyetimden çok daha sert çıktı.

Şaşkınlık dolu gözleri benimkilerle buluştu. "Hâlâ mı?"

"Hâlâ" derken ne demek istiyorsun? Hiç olmadı ki." Etrafımda dolaşan kadınlar, gerçek benliğimi öğrendiklerinde uzun süre benimle kalacak türden değiller. Aslında bu tam olarak doğru değil. Dürüst olmak gerekirse, ben bile gerçekte nasıl biri olduğumu bilmiyorum. İnsanların yanında olduğumda dürtülerime ve içgüdülerime mümkün olduğunca yenik düşmemeye çalışıyorum.

Her şeyi hafife alırım. Basit tutarım. İş dışında kimsenin beni çok ciddiye almamasına özen gösteririm. Ayrıca ailem dışında diğer insanları da fazla önemsememeye dikkat ederim. Böylece asla zor bir seçim yapmak zorunda kalacağım ve kendim hakkında asla keşfetmek istemediğim bir şeyi öğreneceğim bir duruma düşmem.

Elimde bıçakla kaldığı otele dik dik baktığımda Ares beni aramasaydı neler olabileceğini merak eden bir yanımda var. Babamın arabasını aldığımı gizlemeyi başardım ama kendi annemi bıçakladığımı gizleyemezdim.

Klein'ın telefonu yine titredi.

Kaşlarımı çatıyorum. "Önemli mi?"

Başını salladı. "Hayır. Sadece... biraz spam. Neyse, sanırım... hayal kırıklığına uğrayacak."

"DSÖ?"

"Elbette Katt." Klein bana şaşkın bir bakış attı.

Başımı yana eğdim, hala anlayamıyorum. "Neden hayal kırıklığına uğrayacak ki?" Ve Klein'in umurunda ne ki zaten? Katt ona karşı tam bir cadiydi.

"Çünkü seninle evlenmeyi planlıyordu ve ben onun planlarını bozdum."

Gözlerimi kısa bir süre kapatıp Klein'in açıklama yapmasını bekliyorum. Katt ve görünüşe göre ailesi neden böyle bir şey düşünmüş olabilir ki? Yıllar önce benim müşterimken tam bir serseri gibi davranmıştı. O zamandan beri garip bir saplantısı mı var acaba? Ürperiyorum. Bu çok ürkütücü, tıpkı annemin bana ve kardeşlerime olan sağlıksız saplantısı gibi.

Klein biraz kıpırdandı ve boğazını temizledi. "Katt ile olan ilişkimizi saklayarak ortalığı garip bir hale getirmek istemedim. Akraba olduğumuzu insanlara söylememden pek hoşlanmıyor. Ben biraz... utanç vericiyim."

Bu da ne demek oluyor? Utanç verici olan Klein değil, Katt ve o berbat ebeveynler.

Şöyle devam ediyor: "Onun özel hayatından uzak durmam en iyisi. Hayatıyla ilgili bir konuda fikrim varmış gibi görünmesi ya da daha kötüsü, müdahale etmiş gibi görünmem onu rahatsız ediyor. Yani, zaten benden çok daha iyi durumda. Bu yüzden bana sizin evlilik planınızdan bahsettiğinde, sadece gülümsedim ve başımı salladım."

"Peki." Elimle işaret ettim. "Ama neden kız kardeşinle evleneceğimi düşündün ki? Sanki o tek başına benimle evlenmeye karar verebilecekmiş gibi değil."

Bana "Şaka mı yapıyorsun?" der gibi bir bakış attı. "Patron... yedi aydır onunla görüşüyorsun, o da senin... içindekileri atmanı bekliyor. Hiç kimse flört hayatında bu kadar uzun süre dayanamaz." Çaresizce omuz silkti.

"Yedi ay mı? Adını bile bilmiyordum!"

"Ama..." Klein telefonuna birkaç kez dokunuyor ve ekranda ne olduğunu göstermek için telefonu bana doğru çeviriyor. "Bak."

"Katt"e ait olan Instagram hesabına şöyle bir göz attım ve kaşlarımı çattım. Bir sürü fotoğraf var, çoğu sıradan anlık çekim olamayacak kadar mükemmel, ama öyle görünmeleri için çok uğraşmış. Birçoğu benimle onun fotoğrafları, ama onunla bu kadar yakın olduğumu hatırlamıyorum. Herhangi bir sosyal etkinliğe gittiğimde, Dunkel ailesiyle hiçbir bağlantısı olmadığı teyit edilmiş, kendi çevremdeki insanlarla birlikte oluyorum. Gece kulübüne gidip biriyle birlikte olduğumda, annemin asla bana karşı kullanmayı düşünmeyeceği kadar şeffaf kadınları seçmeye özen gösteriyorum.

"Bu fotoğraflar sahte," diyorum.

Klein'ın gözleri minik fıncan tabağı gibi yuvarlaklaştı. Kız kardeşinin yalancı olabileceği aklına hiç gelmemiştir herhalde. "Yalancılar mı?"

"Onunla hiç böyle bir ilişkim olmadı. Ayrıca..." Katt'ın beline kolumu doladığım ve yüzümde alaycı bir sırıtışla durduğum bir fotoğrafa gözlerimi kısarak bakıyorum. "Bu yapay zeka. Kesinlikle kolumu onun beline dolamadım."

"Yapay zeka?"

"Evet. Parmaklara bakın." Köşeyi işaret ediyorum. "Biraz fazla uzun ve garip duruyorlar."

Klein telefonunu alıp şaşkınlıkla bakıyor. "Vay canına. Haklısın."

"Yani kız kardeşine karşı suçluluk duymana gerek yok. Hiçbir şeyi mahvetmedin Klein. Hiçbir şeyi asla mahvedemezsin."

Telefonunu indirdi ve bana hafif, utangaç bir gülümseme verdi.

"Teşekkür ederim. Sanırım bu, bana söylenen en güzel şeylerden biri."

Omuz silktim. "Sadece dürüst oluyorum."

"Dürüstlük de takdiri hak eder. Ayrıca, yardıma koştuğunuz için teşekkürler patron. Yakında bu durumdan zarif bir şekilde kurtulmanın yolunu bulacağım. Emin olun."

Onun verdiği güvence beni neşelendirmeliydi. Sonuçta, istediğim bu değil miydi? Onu Chad tarafından aldatılmanın utancından ve berbat ebeveynlerinin yargılayıcı bakışlarından korumak? Ona evlenme teklif ettiğim yalanını geri almak için bir plan yapmam gerektiğini biliyordum; hatta onun için doğru kişi olmadığının tüm nedenlerini kendime hatırlattım.

Ama onun benden kurtulma isteğinde olumlu hiçbir şey hissedemiyorum.

Onuncu Bölüm

Ailee

Eve vardığımda, telefonum anne babamdan ve Katt'ten gelen bildirimlerle adeta patlayacak durumdaydı. Josh bana donut ve kahve aldığı anda bile sürekli mesaj atıyorlardı. Onları görmezden gelmek işe yaramadı. Ne kadar sessiz kalırsam, o kadar kararlı hale geliyorlardı.

Artık her dakika yeni bir mesaj geliyor. Hiçbir faydası olmayacağını bildiğim için onları görmezden geliyorum. Özellikle de yaşananların etkisinden henüz kurtulamamışken kendimi daha fazla üzmem istemiyorum.

Josh'ın neden böyle araya girdiğini anlayamıyorum. O bir avukat, hem de çok iyi bir avukat, saf biri değil. Kamuoyu önünde böyle yalan söylemenin kendisine sorun yaratacağını bilmesi gerekirdi. Hatta Katt'e sözlü olarak laf soktu, sonra da onu tanımadığını söyledi.

Şaşırtıcı bir şekilde, ona inanıyorum. Hatta Instagram hesabındaki fotoğraflarına bile inanıyorum. Ona bu kadar kolay güvenmem biraz şaşırtıcı. Sonuçta, Chad tarafından hayal kırıklığına uğratıldım. Bir daha herhangi bir erkeğe, herhangi bir konuda, inanmamın uzun zaman alacağını düşünürdünüz.

Josh bana akşam yemeği ısmarlamayı teklif etti ama reddettim çünkü özellikle zaten yemek yemiş ve muhtemelen kardeşlerinin yanına dönmek istediği için vaktini daha fazla almak istemedim. Onlar çok yakınlar, benim ve Katt'in aksine. Onunla olan bağını kıskanıyorum; koşulsuz olarak yanımda olan insanlara sahip olmak güzel olurdu. Ailem sadece Katt'ın işine yarayacaksa Ailee'nin tarafında oluyor.

Derin bir nefes alıp akşamın karmaşık duygularını dışarı attıktan sonra ayakkabılarımı çıkarıp sütyenimi çamaşır sepetine atıyorum. Kalan lazanyayı mikrodalgada ısıtıp buzdolabından aromalı bir çay alıyorum. Donutlar harika olsa da, gerçek yemeğin yerini tutamazlar.

Isıtılmış lazanyayı masaya koyduğum sırada kapı açıldı ve Max içeri girdi. Öğleden sonra içtiği kapuçinonun verdiği sınırsız enerjiyle adeta titriyordu. Bakır kırmızısı saçları –benimkinin aksine– düzgünce yayılmıştı ve makyajı kusursuzdu, rimel ve eyeliner hala taze görünüyordu. Dün sabah ofise gitmeden önce giydiği zümrüt yeşili elbisesi bile kırıksız ve tertemizdi. Yeşil gözleri kocaman açılmış bir şekilde doğrudan bana doğru geldi.

"Hey" diyemeden, en yakın arkadaşım heyecan ve öfkenin tiz bir çığlığını atarak bana sarıldı.

"Beni sağır edeceksin," diyorum yüzümü buruşturarak.

Sonunda sakinleşip geri çekilerek konuşmaya başladı: "Aman Tanrım, oda arkadaşım! Bu da ne? O herif evliymiş, sen de o çok yakışıklı patronunla nişanlısın?" Gözlerindeki parıltı öfke ve hayranlık arasında gidip geliyordu.

Gözlerimi kırıştırdım. "Ne? Nasıl bildin? Katt seni de mi taciz etti?"

Max homurdanır. "Keşke öyle olsa!" Çoğu insanın aksine, Max Katt'ın servetinden veya şöhretinden etkilenmemiştir. Muhtemelen çünkü o bizim yan komşumuzdu ve beş yaşımızdan beri bizimle birlikte büyüdü. "Her şey internette var."

"Durun, durun, durun. Nedir bu? Baştan anlatın." Lazanyadan bir lokma alıyorum.

"Restorana vardığından beri bugün başına gelen her şey. Bu arada, Katt seni Peking Town'a gönderdiği için tam bir cadı. Sanırım biri onu hayran kızla konuşurken filme aldı, hani şu dışçı nişanlının hamile karısı olan kız? Sonra kendilerini tutamadılar ve her şeyi Instagram'da canlı yayınladılar ve viral oldu. Jerry Springer gibi ama daha modern ve şık, aptal izleyici kitlesi olmadan."

Yüzümü buruşturup lazanyayı yuttum. Harika. "Videoda tanınabilir miydim?"

"Kesinlikle. Ve tabii ki Katt de öyleydi."

Titrek bir nefes veriyorum. Bu gerçekten... gerçeküstü geliyor. Ben viral bir videoda başrol oynayacak türden bir insan değilim. Aslında... başrol oyuncusu ben miydim ki? Kim yüklediyse muhtemelen Katt'e odaklanmak istemişti. "Anladım," diyorum, ama ses tonum daha çok "lanet olsun" der gibiydi. "Ve annem de geldiğimde iyi görünüp görünmediğimi kontrol ediyordu."

“Kız arkadaşım, harika görünüyordun. Ya patronun? O adamın poposu mükemmeldi.” Max öpücük sesi çıkarır ve parmaklarıyla işaret eder.

Kesinlikle, ama bu konudaki düşüncelerimi onunla paylaşmayacağım. Bu onu sadece cesaretlendirir. "Bütün süre boyunca onun poposuna mı bakıyordun?"

“Hayır. Ama videoyu çeken kişi, onun da kıcını çekebilmek için telefonunu sağa sola kaydırды. Öncelikler işte. Neyse, o herif! Onda bir gariplik olduğunu biliyordum! Bir dişçi için fazla kurnazdı!”

"Dün gece onun o kadar da kötü olmadığını düşünmedin," diye belirtiyorum.

Kollarını kavuşturdu. “Hayır. Emin olup olmadığını sormak için mesaj attım, sonra da bugün konuşana kadar kaçıp evlenmek gibi aceleci bir şey yapmamamı söyledim. Yemin ederim, patronum dünyanın en yardımsever olmayan insanı!” Başını salladı.

Dün gece eve bile gelemediği için ona acıyarak başımı sallıyorum. Adam onu çok çalıştırıyor. Eğer maaş ve yan haklar bu kadar harika olmasaydı, çoktan işi bırakırdı.

Şöyle devam ediyor: "Size bunu anlatmaya çalışıyordum. İki hafta önce o maymun suratlı herifin ofisine temizlik için gittiğimde..."

"Yani onun nasıl biri olduğunu kontrol etmek istiyorsun, değil mi?" diye kuru bir şekilde düzelttim onu.

"—parmağıyla diş etlerimi okşadı, yüzünde de o ifade vardı. Hani, erkeklerin porno izlerken mastürbasyon yaparkenki bakışları."

"Korkarım sizin kadar derin bir deneyime sahip değilim. Ama bunu nasıl anladınız? Maske takmıyor muydu?"

“Evet, ama gözleri ürkütücüydü. Sanki bundan tahrik olmuş gibiydi. Ve inan bana, tahrik olmuş gözleri gördüğümde tanırım.”

“İğrenç. Neden bana söylemedin?”

“Denemeye çalıştım ama o akşam sürekli mesaj attığı için dikkatin dağıldı. Sinirlenmiştin ve onu terk edecekmişsin gibi görünüyordu, bu yüzden zaten çok üzgünken üzerine tuz biber ekmek istemedim. Zaten ayrılmak üzereydi, neden üstüne tuz biber ekeyim ki?” Max boğazını garip bir şekilde temizledi, sonra dudaklarını büzdü. “Nişanlandığını mesaj attığında tamamen çıldırmıştım!”

İçimden bir ah çektim. "Sana daha çok dikkat etmeliydim."

“Onunla işinin bittiğine çok sevindim!” Gözlerinde yeniden öfke belirdi. “Aşağılık herif. Bana diş eti masajının tüm yeni hastalara ücretsiz

olduğunu söylediğinde suratına yumruk atmalıydım. İyy! O sinsi sırtışıyla!” Oldukça iyi bir sol kroşe indirdi, bu da beni güldürdü.

Masadaki telefonum tekrar titriyor. Annemden bir mesaj daha. İç çekmemeye çalışıyorum ama imkansız.

"Bu da ne? Umarım seni geri kazanmaya çalışan o pislik değildir."

"Annem sadece Katt'ten özür dilemek için ne zaman geri döneceğimi öğrenmek istiyor."

"Ne için?"

"Nişanlısını alıyor." Ağzıma daha fazla yemek tıkıyorum.

Max'in çenesi düştü. "O da Chad'le nişanlıymış?"

"Hayır! Josh. Şey, evlenme teklifi etmedi ama sanırım Katt onu kendine ayırdı? Yani, en azından Instagram'da sürekli birlikte görünüyordlardı. Ama bana Katt'ın o fotoğrafları uydurduğunu söyledi."

"Aman Tanrım." Max'in sesi göz devirmele doluydu. "O kız Korint derisi kadar sahte. Ve bunu söylemek istemiyorum çünkü anneni önemseydiğini biliyorum... ama o berbat biri. Sana yuva yıkıcı dediği için onu muhtemelen asla affetmeyeceğim."

İçimden bir ah çektim. "Evet. Bu yüzden mesajlarına cevap vermiyorum. Sakinleşene kadar onları görmek istemiyorum."

"Josh'la evlendiğinde ben senin nedimen olacağım, değil mi?"

"Ne olursa olsun nedimem olacaksın, ama onunla evlenmeyeceğim."

"Neden olmasın?" Gözlerini kısarak sordu. "Bekle—bir tür hastalık mı?"

"Ne? Hayır! O iyi! Sadece... Gerçekten öyle demek istemedi, Max. Acıma duygusuyla yaptığı bir nişanlanmaydı, onurumu kurtarmak için söylediği bir şeydi. Gerçekmiş gibi davranmam garip olurdu. Ayrıca, neredeyse hiç aynı kadınla iki kez görülmez ve eski sevgililerinin hepsini kara listeye aldığından yüzde doksan dokuz eminim. Neyse ki, beni seviyor ve onun için iyi bir iş çıkarıyorum, bu yüzden şimdilik güvendedeyim. Ama güvende kalmak istiyorsam, ipucunu almalı ve doğru olanı yapmalı, huzursuzlanmadan önce 'nişanlanmayı' bitirmeliyim. Bana acınası biriymişim gibi bakmaya başlarsa ölürüm."

"Hadi ama. Kendine biraz güven. Senin neyin var?"

"Çıktığı kadınları gördün mü?" Başımı sallıyorum. "İnan bana, kendi işime bakmam en iyisi."

"Şerit değişti artık! Araç paylaşımı yapalım! Sorun çözüldü."

"Ha! Söylemesi kolay senin için. Çok güzelsin."

“Sen de öyle.” Telefonundan bir bildirim sesi geldi, ekrana baktı ve hayal kırıklığıyla içini çekti. “Ah, bavulumu hazırlamam gerek.”

"Ne için?"

Yorgunluktan gözlerini kapatıyor. "Patronum benimle Londra'ya gelmemi istiyor. Hemen şimdi. Neyse ki pasaportum var."

"Onun seni çok fazla yormasına izin verme." Patronu, evde yalnız bırakılmış bir Sibiryalı kurdundan daha melodramatik olabiliyor. Adam çalışmak için yaşıyor.

Dudaklarını büzerek nefes verdi. "Deneyeceğim ama garanti veremem." Dolabından bir bavul çıkardı ve küfretti. "Hey, bavulunu ödünç alabilir miyim? Benimkinin tekerleklerinden biri kırıldı ve yenisini almayı unuttum."

"Evet, tabii ki. Hadi bakalım." Dolabımı karıştırması için işaret ediyorum.

"Teşekkürler, kızım."

O eşyalarını toplamakla meşgulken, ben tabağı bulaşık makinesine koyup çöpü dışarı atıyorum. Yarın çöp toplama günü ve sabah acele etmek istemiyorum.

Çıkışta yeni bir komşumla karşılaştım. Onun hakkında pek bir şey öğrenmedim, sadece şirketinin onu ay başında Las Vegas'tan buraya gönderdiğini biliyordum. Omuzunda büyük siyah bir spor çantası vardı ve koyu gri bir atlet, siyah bir spor sütyeni ve yoga pantolonu giymişti. Kusursuz teninde ince bir ter tabakası hala parıltıyor ve koyu saçlarına yapışmıştı. Spor salonunda epey enerji harcamış olmalıydı, ama adımları son derece hafifti, çarpıcı yüzündeki her çizgide derin bir memnuniyet vardı. Beni görünce mavi gözleri parladı.

"Çöpü dışarı mı çıkarıyorsun?"

"Evet. Antrenman nasıl geçti?"

"Harika. Asla yeterince güçlü olamazsın." Gözleri parmağımdaki yüzüğe indi. "Güzel. Ama... aile yadigarı mı?"

"Ne?"

"Videoyu gördüm. Demek o uzun boylu adamla nişanlısın. Dövüşçüye benziyor."

Yüzüm kızardı. "Şey... Evet. Aslında o benim patronum. Ve yüzük... biraz karmaşık."

"Sanırım öyle." Gülümsedi, gözlerinin kenarları kırıştı. "Neyse, her neyse, tebrikler. Bir gün bana her şeyi anlatmalısın."

"Anlatacak fazla bir şey yok."

"Saçmalık. Bir kadın viral bir videoda nişanlanınca, bol bol dedikodu olur. İş seyahatimden sonra sizi ikna etmek için size çikolatalı kurabiye bile getireceğim. Muhteşemler. Çocuklarım da dahil herkes öyle söylüyor. Küçük kardeşim bile."

"Kurabiyelerinizi denemeyi çok isterim, ama ayrıntıların yetersizliğinden dolayı hayal kırıklığına uğrarsanız beni suçlamayın."

Gülerek, "Asla," dedi.

"Eğer eminsen." Sırıttım. İyi geceler, Zoe.

*

Ertesi sabahın erken saatlerinde apartman kompleksimiz alevler içinde kaldı.

On Birinci Bölüm

Josh

Huxley & Webber lobisindeki asansöre adımımı attığım anda babamla karşılaştım. Henüz erken olduğu için asansörde ikimizden başka kimse yoktu.

Biraz sıra dışı. Kıdemli ortak olmanın avantajlarından biri de şafak vakti işe gelmek zorunda olmamanızdır. Teyze Jeremiah erken gelmeyi sever ama bekar ve iş bağımlısıdır. Babam ise, acil bir durum olmadığı sürece, gelmeden önce karısıyla hafif bir kahvaltı yapmayı tercih eder.

“Neden bu kadar erken buradasınız? Akiko ile kahve içmeye vakit ayıramayacak kadar acil bir durum mu var?”

“Dün gece uyuyamadı. Sonra güneş doğar doğmaz beni kapıdan dışarı itti.” Babam huysuz bir aya benziyor.

Akiko bazen biraz uçuk olabiliyor; Japonya'da son derece zengin ve güçlü bir çokuluslu holdingi kontrol eden bir Zaibatsu ailesine doğmuş olması onu zaman zaman gerçeklerden biraz uzaklaştırıyor. Ama tanıdığım en iyi insanlardan biri. Ve travma geçirmiş üç oğlu olan bekar bir babayla evlenmek cesurca bir hareketti.

“Ne yaptın?” Kaşımı kaldırdım, onu bu kadar nasıl kızdırabileceğini hayal edemiyordum. Çok sakın bir kadındı. Üzerine köpek pisliği bulaştırıp yeni cilalanmış zemininde yuvarlanman gerekirdi ki sesini yükseltsin.

“Ben mi?” Babam sinirlendi. “Onun asistanıyla nişanlandığını saçma sapan bir videoda duyuran ben değilim ki! Aile yadigarı mı?” Eğer kelimelerin bacakları olsaydı, benim kışımı tekmelerdi. “Akiko hangi yüzükten bahsettiğini öğrenmek istedi çünkü sana hiçbir şey vermediğine yemin ediyor. Ve kesinlikle büyükannenden veya teyzenden olmadığını biliyorum. Ayrıca Jeremiah da yeterince duygusal değil zaten.” Gözleri şüpheyile kısıldı. “Zoe'den de değil, değil mi?”

Geri çekildim. "Asla!"

Araba katın önünde durdu ve kapılar açıldı. Elini göğsüme koydu, Kapat düğmesine bastı ve bana anlaşılmaz bir bakış attı. "Ofisim."

Neşe dolu bir an. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde babamla iki ofis sohbeti. Bu iş iyi gidecek.

Bir üst kata çıktık ve ofisine doğru yürüdük. Oturdu ve bana da oturmam için işaret etti.

Oturup arkamı ona döndüm, bir ayağımı dizime dayadım ve rahat kalmaya çalıştım. Ailenin büyükleri olan Fogey'lerin sözcülüğünün ona verildiği apaçık ortada. Büyükanнем, babamın bize doğru davranmadığını düşünmedikçe müdahale etmeye inanmıyor. Teyze Jeremiah'ın sahip olabileceği azıcık annelik potansiyelini, Harvard Hukuk Fakültesi'nde başarılı olmasına rağmen, Fogey'lere karşı açık bir isyan gösterisi olan Huxley & Webber'a katılmayı reddeden oğluna harcamış. Ve Akiko, üvey annemiz olduğunun farkında olarak bize ders vermekten rahatsızlık duyuyor.

Babam muhtemelen aile yadigarı yalanından şikayet edecek ve sonra Klein ile olan ilişkimden şüphe duyacak. Fogey ailesi nadiren istek ve tercihlerinden sapar. Biz oğlanların hepsinin yerleşik, başarılı ve mutlu olmasını istiyorlar. Annemin kaçırılmasının verdiği tüm zararı onarmak için bize sağladıkları pahalı terapinin yeterli olduğuna dair kanıt istiyorlar. Hatta Ares'in iyileşip iyileşmediğini görmek için ona zorla bir ilişki bile yaşattılar. Neyse ki Bryce, onlar işin içine girmeden önce evlendi.

Peki ya ben? Ben kara koyunum. Hâlâ "dışarıda" olanım. Onların ihtiyaçları yüzeysel olarak bencilce görünebilir, ama bunu sadece önemsedikleri için yapıyorlar ve bizi düzeltbildiklerinden emin olmak için can atıyorlar.

"Bana dürüstçe söyle. Neden birdenbire nişanlandın?" diye soruyor babam sonunda. "Bu sana hiç benzemiyor."

"Öyle mi? Benim gibisi ne?"

Gözlerini kırptırdı. "Aslında... emin değilim."

Yanıt çok sert. Bunu asla Ares veya Bryce hakkında söylemezdi.

"Bir ay içinde ondan ayrılacak mısın?" diye soruyor, kaşları çatılmış bir şekilde.

"HAYIR!"

"O iyi bir kız, Josh. Bu yüzden onu utandırma. Bu hayal kırıklığı yaratır."

"Yapmayacağım." Sesim kararlı.

“Güzel. En az altı ay boyunca onunla birlikte kalmanı ve nişanlın olarak onunla ilişkilerinde aklından ziyade kalbinin sesini dinlemeni bekliyorum. Aksi takdirde, hem ailevi hem de profesyonel sonuçları olacaktır.”

İçim kasılıyor. Ailenin beni Huxley ismine layık görmeyip dışlayacağını ve firmanın da ortaklığa giden yolumu kapatacağını mı kastediyor? Bu kadar belirsiz konuşması biraz alışılmadık, ama belki de beni merakta bırakmak istiyordur. Ya da sadece seçeneklerini açık tutmak istiyordur. "Pekala." Kısa ve öz bir şekilde söylüyor, ama umurumda değil.

“Bu arada, Akiko onunla bu akşam görüşmek istiyor.”

"Aman Tanrım, bu sekiz saatten az bir süre. Klein'ın başka planları olabilir."

Babam bana "Öyle tahmin etmiştim" dercesine fazla kolayca başını sallıyor. Anlaşılan bu akşam Klein ile buluşma fikri aslında büyükanenin fikriymiş; yoksa itiraz ederdi. Emekliliğin onu sakinleştireceğini düşünürdünüz ama daha da sabırsızlaşmış, sanki ne kadar az zamanı kaldığının farkında gibi.

"Öyleyse bu cuma saat yedide," diyor babam.

"Soracağım, garanti veremem."

"Dene." Ses tonu, "Başarmasını sağla" der gibiydi.

“Soracağım.” Klein’ı istemediği bir şeye maruz bırakmak istemiyorum. “Bilginiz olsun, Klein deniz ürünlerine ve küçük porsiyonlara alerjik.”

Akiko'yu severim ama yemek porsiyonları o kadar küçük ki iki yaşındaki bir çocuğu bile zor doyurur. Kardeşlerimle birlikte aile yemeklerinde hep açlıktan ölüyormuş gibi hissederiz. O kadar kötü ki Ares bir Big Mac kapar, Bryce de yarım pizzayı hızla bitirir bitirmez eve gideriz. Ben genellikle Manny's'ten birkaç tane etli ve peynirli taco alırım.

Baba homurdandı. "Akiko'ya haber vereceğim."

Saate bakmak için abartılı bir hareket yapıyorum. "Neyse, gitmem gerek. Bu sözleşmeler kendi kendine incelenmeyecek." Ayağa kalkıp ofisime gidiyorum.

Klein'ın dün masama koyduğu pembe çiçekler neşeli bir karşılama niteliğinde. Dizüstü bilgisayarımı açıyorum, en büyük çiçeği burnuma yaklaştırıp kokluyorum. Bebek gibi yumuşak yapraklar gıdıklıyor, kokusu yumuşak ve tatlı, tıpkı onları getiren kadın gibi.

Ondan altı ay boyunca benimle nişanlı kalmasını nasıl isteyeceğim?

Dünkü konuşmamıza bakılırsa, aramızda bir gelecek olduğuna inanmıyor gibi görünüyor. Dahası, sevdiği biriyle evlenmek istiyor ve ben

de yüzde doksan dokuz oranında bunun ben olmadığımdan eminim. Babamın sonuçlarından kaçınmak için hayatının yarım yılını boşa harcamasını istemek adil görünmüyor.

Ama bencil bir yanımlı bunu istiyor. Aile sloganına ya da hukuk mirasını sürdürmeye layık görülmemeye katlanamıyorum. Bunlar olmadan, ben sadece... kaybolmuşum. Sanki bir Dunkel gibiyim.

Elimi saçlarımlı arasına sokup parmaklarımlı oynattım ve sinirli bir nefes verdim. Kafa derimdeki hafif ağrı, daha iyi odaklanmama yardımcı olmuyor.

Kapı çalınca çiçeği vazoya geri koydum. Klein'la yüzleşme düşüncesiyle kalbim heyecanla çarpmaya başladı, gerçi altı ay boyunca benimle kalması için onu nasıl ikna edeceğimi hala bilmiyordum.

Kapı açılıyor ve Barry kafasını içeri uzatıyor. İçimde bir şeylerin söndüğünü hissediyorum.

"Hey, nişanlandığını duydum," diyor.

İçimden bir ah çektim. "Video mu?"

"Elbette! Mağarada yaşamayan herkes görmüştür."

Boğazımdan tatsız bir ses çıkarıyorum. Beni tebrik etmek için burada değil.

"Bir bekarlığa veda partisi düzenlememiz gerek," diyor.

Bunu biliyordum. "Bu biraz erken olur. Henüz düğün tarihini bile belirlemedik."

"Ne olmuş yani? Şimdi bir tane alabiliriz... sonra da isterseniz bir tane daha alabiliriz."

"Yani daha sonra bir tane daha mı istiyorsunuz?"

"Bak, pratik mükemmelliği getirir. Şirkette hiç kimseyi başarısız saydım mı? Muhteşem olacak. Ve şanslı yıldızlarınıza şükretmelisiniz, partiniz için harika bir fikrim var."

"Peki ya Bryce?"

Barry yüzünü buruşturdu. "Aslında bunu Bryce'ın partisi için kullanacaktım. Ama karısı doğum yapana kadar kullanamayacağını söyledi, bu yüzden şanslı kazanan sensin."

"Tahmin edeyim." Sahte bir ciddiyetle çeneme dokunuyorum. "On striptizci yerine yirmi tane alacağım."

Barry'nin kaşları yukarı kalktı. "Bu kötü bir fikir değil. Öğreniyorsun işte."

Gözlerimi deviriyorum, ama ağzımlı seğirmesine engel olamıyorum.

O sadece gülüyor. "Neyse, tebrikler! Sana haber vereceğim!"

"Düğün tarihi belirlenene kadar parti yok—!" Ama kapı kapandı ve Barry'yi tanıdığım kadarıyla, duysa bile beni görmezden gelirdi.

Gelen kutumun en üstünde duran Ted'den bir e-posta okudum. Yazarla birlikte olmaları durumunda opsiyon ücretinde yüzde elli indirim istiyor, özellikle de sözleşme imzalanmadan önce onunla birlikte olabileceğine ikna olmuş durumda. Yemin ederim, adamın aklı tek bir şeye odaklanmış, başka hiçbir şeye değil. Keşke vazektomisi yine başarısız olsa ve bir yaştan altıda yedi çocuğu daha olsa. Bu onu meşgul ederdi. Dikkati dağıldığında harika bir müşteri oluyor çünkü temelde itiraz etmeden söylediklerimi yapıyor. Asıl sorun Joey. Ted'in her saçma hatasını pohpohluyor ve teşvik ediyor, bir tür akıl hastası tek kişilik hayran kulübü gibi alkışlıyor ve tezahürat yapıyor.

Bu fikri hemen reddeden ve Ted'e, yazarın istediği miktarı ödemek istemiyorsa fiyatı düşürmesini tavsiye eden kısa bir e-posta gönderdim. Bu, düzgün bir müzakerenin parçasıdır, sözleşmeye seks karşılığında parasal tazminat kabul etme maddesi eklemeye çalışmak değil. Ayrıca, yazar Vermont'ta yaşıyor. Ted'in penisinin fotoğrafta ne kadar güzel görünürse görünsün, onun için Kaliforniya'ya uçacak değil.

Alnımı avucuma gömüyorum. Tanrım, umarım ona bir tane göndermemiştir. Bu gerçekten işleri berbat ederdi - benim için. Neden normal müşterilerim olamıyor? Eğlence ve fikri mülkiyet hukukunu seçtim çünkü filmleri ve müziği seviyorum. Ama eğer bu alanda çalışmanın bu kadar tuhaf müşteri getireceğini bilseydim, Ares gibi kurumsal vergi veya birleşme ve yeniden yapılandırma gibi bir şey yapardım.

Omuzlarımı silkip saate baktım. Klein geç kalmış.

Bu garip. Burada çalıştığı üç yıl boyunca hep zamanında geldi. Telefonuma mesaj olup olmadığını kontrol ettim, hiçbir şey yok. E-posta da yok.

İyi mi? Yolda kaza mı geçirdi? Chad, yüzüğünü geri almak için onu rahatsız mı ediyor?

Birdenbire telefonum mesajla titredi.

—Bilinmeyen: Asistanınızın durumu pek iyi görünmüyor. Ama merak etmeyin, ben ona göz kulak oluyorum. Rica ederim. Bir gün sizinle şahsen tanışmayı çok isterim. Medeni bir sohbet edelim. İkimize de fayda sağlayacak konular hakkında konuşalım.

Bu da ne...? Kim bu? Annem ya da Harvey değil, çünkü olsalardı özellikle Klein'a bakarak bana iyilik yapıyorlarmış gibi davranırlarken, onların olduğunu mutlaka anlardım.

Peki o zaman kim?

Vincent mi? Ama bu onun tarzı değil. Unutulmayacak türden bir etki bırakmayı sever. Sade, imzasız bir senet onun tarzı değil.

Ekli fotoğrafı, herhangi bir ipucu verip vermediğine bakmak için açıyorum. Fotoğraf grenli ve hafifçe odak dışı, gece gökyüzü karanlık; belli ki uzaktan bir telefonla çekilmiş, iyi bir objektife sahip bir fotoğraf makinesiyle değil. Tuhaf. Annem veya Harvey kesinlikle profesyonel birini kullanırdı. Vincent için de aynı şey geçerli.

Çerçevede birçok insan var ama Klein'ı kolayca fark ediyorum. Platin sarısı buklelerini görmemek imkansız. Üzerinde sadece tişört ve şort var, kollarını kendine sarmış. Önünde yanan bir bina var. İtfaiyeciler telaşla etrafta koşuşturuyor, yangına doğrultulmuş çok sayıda hortumdan su fişkırıyor.

Gözlerimi kısıyorum. Bu fotoğraf ne zaman çekildi?

Onu kolluyorum.

Annem ya da Harvey'nin söyleyebileceği bir şey bu, ama başka hiçbir şey bunun onlardan biri olduğunu göstermiyor. Bu ne zaman oldu? Kaygı, asit gibi içime yayılıyor. Bu kesinlikle bugün olamaz...

Ama Klein geç kaldı—

Elimdeki telefon titriyor.

—Klein: Merhaba patron. Çok kısa bir süre önce haber verdiğim için özür dilerim, ama bugün işe gelebileceğimi sanmıyorum. Amélie muhtemelen bir günlüğüne benim yerime bakabilir. Sanırım yarın geri dönebilirim, ama öğlene kadar kesin bilgi vereceğim.

Ağzım kuruyor. Hiçbir detay vermiyor ama fotoğraf göz ardı edilemez. Annem sadece beni ve kardeşlerimi uyuşturmakla kalmadı. Ares'i de orman yangınında yanmaya terk etti. Eğer Lareina onu o zaman bulup kurtarmasaydı, ölecekti.

Hemen sonuca varmayın. Klein bir şey kapmış olabilir. Ya da belki de sadece fazla uyumuştur. Her şey olabilir.

—Ben: Sorun yok. Neyin var?

—Klein: Apartmanım yandı.

Telefona bakakaldım. Ellerim titremeye başladı. Yumruklarımı sıktım, boğazımda aniden şişen panik yumruğunu yuttum. Klein'ın benim kontrolümü kaybetmeme ihtiyacı yok. Soğukkanlı olmama ve sorunu çözmeme ihtiyacı var.

Onu hemen aradım.

“Merhaba?” Sesi titrek ve hafif kısık, sanki son bir yıldır günde bir paket sigara içmiş ya da geceyi bir konserde bağırarak geçirmiş gibi. Bence dumandan zehirlenmiş. Ares yangından kurtarılıp nihayet bilinci yerine geldiğinde, çok fazla duman soluduğu için sesi çok kötü geliyordu.

"Sesin çok kötü geliyor."

“Önemli değil. Benim için endişelenmeyin. Gerçekten iyiyim.” Birdenbire şiddetli bir öksürük nöbeti geçiriyor. En az bir dakika sürüyor.

Sonunda kendine geldiğinde, "Neredesin?" diye sordum. "Hastaneye mi gittin? Yaralandın mı?"

"Hayır, buna gerek yoktu. Sadece küçük bir yanık."

Öne eğildim. "Küçük bir yanık mı? Neresi?" Olanları sürekli küçümsemesine sinir oluyorum. Bana Ares'i çok hatırlatıyor; o da kulübedeki ve yangındaki deneyimini hiç önemli değilmiş gibi gösteriyor. Oysa çok büyük bir olaydı; o kadar büyük ki, Lareina ile tanışana kadar bir kadınla hiçbir ilişki kuramıyordu, dokunulmaya bile tahammül edemiyordu, boğuluyormuş gibi hissediyordu. Olanları hiç paylaşmadı ama annem onu hayal bile edemeyeceğim şekillerde istismar etmiş olmalı.

En çok bana benzeyen sensin.

Kelimeler zihnimde yılanlar gibi kıvrılıyor. Dişlerimi sıkıyorum.

"Kolumda," diyor Klein hafif bir iç çekerek.

Kolunun büyük bir kısmını kaplayan uzun, çirkin bir yanık izini anında gözümde canlandırdım. Ürperdim, midem acı verici bir düğüme dönüştü. Ares'in de yanık yaraları vardı. Çok kötüydüler, kırmızıydılar ve yanmış etin üzerinde kabarcıklar oluşmuştu. İyileşmeleri biraz zaman aldı ve izleri kaldı.

"Ama aslında o kadar da kötü değil," diye hırıltılı bir sesle karşılık veriyor Klein.

“Doğru.” Sana inanmıyorum. “Hiç iyi konuşmuyorsun.”

“Sadece şoktu. Çok fazla duman soluduğumu sanmıyorum. Oldukça çabuk dışarı çıkmayı başardım.” Nefes nefese bir ses çıkarıyor.

Çenemdeki kaslar kasılıyor. "Klein, hastaneye git."

“Ama benden çok daha ağır yaralanan çok insan var. Bayan Choi benden bir saat sonra ancak dışarı çıkabildi.”

Aman Tanrım, Klein dinlemiyor. Gitmeyecek çünkü muayene edilmeyi hak etmediğini düşünüyor, başkalarının öncelikli olması gerekebileceği bir durumda. Muhtemelen ailesi berbat olduğu için. Onu yemek yiyemeyeceği bir restorana davet edip sonra da tamamen yabancıların tarafını tutan türden insanlar. Özgüvenini yerle bir ettiler; öyle ki artık yaralarının muayene edilmeye değer olduğunu düşünmüyor.

"Bana konumunuzu gönderin," diyorum anahtarlığımı alıp ofisten çıkmaya başlarken.

“Ne? Neden?”

“Çünkü iyi olduğundan emin olacak birine ihtiyacın var. Hiçbir şey yapma ve hiçbir yere gitme. Beni bekle.”

“Peki ya sabahki randevularınız?”

Eğer yapabilseydim, telefona uzanıp onu sarsarak aklını başına getirirdim. "Kimin umurunda? Amélie iptal edebilir."

Kadın nefes nefese kalır. "Ama onları öylece iptal edemezsin. Ryder Reed seni görmeye geliyor!"

Hollywood'un en gözde yıldızlarından biri ve aynı zamanda en iyi müşterilerimden biri çünkü her türlü konuda bana danışmayı seviyor ve Ted'in aksine, iyi tavsiyeleri gerçekten dinliyor. "Ne olmuş yani? Randevuyu yeniden planlayabilir."

"Ancak-"

“Klein, tartışma. Bu konuda pazarlık söz konusu değil.”

On İkinci Bölüm

Ailee

“Merhaba, Ailee. Buradayım.”

Telefonumdan başımı kaldırıp Zoe'nin elinde bir şişe su tuttuğunu gördüm. "Ah, teşekkür ederim!" Minnetle uzun bir yudum aldım. "Hayat kurtarıcısın." Boğazım şimdiden çok daha iyi hissediyor. Kurumuştum - binadan ayrıldığımdan beri bir damla bile su içmemiştim. Sabah havası hafif serin, yanmış beton ve eşyaların keskin kokusu bir zehirli sis gibi havada asılı kalmış. Bu kadar yüksek bir binanın bu kadar çabuk alev alabileceğini kim tahmin edebilirdi ki? Sanki birisi tüm yapıyı litrelerce benzinle ıslatmış gibi.

Yangın, apartmanın yakınındaki birkaç küçük binayı da etkisi altına aldı, ancak itfaiyeciler yangını kontrol altına almayı ve söndürmeyi başardı.

“Biraz sersemlemiş görünüyorsun,” diyor Zoe, kendi suyundan bir yudum alıp sabahın soğuğuna karşı bornozunun yakalarını daha sıkıca çekmeden önce. Telefonuma doğru çenesini kaldırarak, “Her şey yolunda mı?” diye soruyor.

“Evet. Az önce oda arkadaşşıma mesaj attım, sonra da bugün işe gelmeyeceğimi bildirmek için ofisi aradım.” Kendime bakıyorum. Birbirine uymayan ayakkabılar giymiştim—biri mercan rengi terlik, diğeri siyah sandalet—ve üzerimde kırmızı ve pembe kalpli eski beyaz bir tişört ve boxer şort vardı, sütyen takmamıştım. Kollarımı göğsümde kavuşturup iş hakkında fazla endişelenmemeye çalışıyorum.

Josh, gerçekten çok üzgünmüş gibi telefonu aniden kapattı. Belirli alışkanlıkları var; dizüstü bilgisayarını açıp bir iki belgeyi inceliyor, sonra da mola odasından getirdiğim buzlu latteyi yudumlarken benden gününü özetlememi ve herhangi bir değişiklikten haberdar etmemi istiyor.

Belki de onu aramakta çok geç kaldığım için üzülmüştür. Bir saat önce işte olmalıydım. Ama on iki katlı binanın tamamının alevler içinde kaldığını

görünce tamamen şok olmuştum. Şimdi anlıyorum neden insanlar hayal edilemez bir tehlikeyle karşı karşıya kaldıklarında donakalıyorlar. Beyniniz, sanki işlemeyi başaramayacak kadar bunalmış gibi, sizi yarı yolda bırakıyor.

Görünüşe göre sprinkler sistemi arızalanmış. Duman dedektörleri de çalışmıyordu. Asansör de çalışmayı durdurdu - muhtemelen güvenli olmadığı için haklı olarak. Eğer Zoe o an kapımı çalmasaydı, itfaiye araçları gelip insanları kurtarana kadar dördüncü katta mahsur kalabilirdim. O zaman gerçekten yaralanırdım, hatta iş yerini arayamayacak kadar. Zoe, uyuyamadığını ve bir aşk romanı okurken duman kokusunu aldığını ve beni yakaladığını söyledi. Şimdi ona ömür boyu yetecek kadar aşk romanı borçluymuşum gibi hissediyorum.

Acil tıp teknisyeni bizi kontrol bile etmedi, çünkü Zoe ve ben tahliye edilen ilk gruptan biriydik. Ama yanan ateşin yakınında olmaktan ve saatlerdir hiçbir şey içmemekten boğazım yanıyor.

"Kalacak bir yeriniz var mı?" diye soruyor Zoe, gözlerini binanın harabelerine çevirerek.

"Sanırım... bir çözüm bulurum. Ya sen?"

"Yeni bir yer bulana kadar şirketim otel ayarlaması yapıyor."

"Güzelmış," diye mırıldandım. Sanırım kalacak bir yer bulmalıyım. Annemle babamın evi söz konusu bile olamaz; dün akşam olanlardan dolayı hâlâ çok kızgınlar. Annemin son mesajı şöyleydi: "Sen tam bir rezilsin. Sahip olabileceğin şeyleri elde etmek için çalışmak yerine, her zaman sana ait olmayan şeyleri istiyorsun."

Yani, bunun anlamı ne ki? Bana ait olmayan hiçbir şeyi istemedim ve sahip olduğum her şey için çok çalıştım. On sekiz yaşına girdiğim gün, ailem benden evden ayrılıp kendi yolunu çizmemi istedi. Ben de öyle yaptım; garsonluk yaparken önlisans derecesi aldım ve mümkün olan en kısa sürede tam zamanlı bir işe girdim.

Zoe nazıkçe, "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," diyor.

"Elbette. Teşekkürler Zoe. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Elini sallayarak geçiştirdi. "Sadece komşuluk gereği idi. Neyse, gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz."

Ona el sallayıp iç çektim, sonra etrafıma baktım. Birçok insan hâlâ etrafta dolaşıyor, kaybettikleri şeylerin şokuyla sersemlemiş durumda. Kurum içinde kalmış bitkin itfaiyeciler, telaşlı polisler ve acil tıp teknisyenleri var. Yaşlılar ve içeride mahsur kalırken çok fazla duman

soluyanlar için ambulanslar. Birkaç yerel muhabir, arka planda kömürleşmiş, hâlâ dumanı tüten yapıyı tutarken nefes nefese kameralarına konuşuyor.

Telefonumdaki haber uygulamasını açıyorum. Apartman yangınıyla ilgili makaleler ve videolar yerel olarak çoktan trend olmuş durumda. En azından kimse ölmedi, çok şükür. Yangının nedeni henüz bilinmiyor. İçimden bir ah çekiyorum. En azından arabam birkaç blok ötedeki bir otoparkta güvende. Daha yakın bir yer bulamadım, belki de evren beni koruyordu.

Sorun şu ki, anahtar bende yok. Zoe ile merdivenlerden aşağı aceleyle inerken sadece telefonumu kaptım. Dizüstü bilgisayarım da kayıp.

Alnıma birkaç parmağımı koydum. Kahretsin. Sabit diskte Josh için yarım kalmış birkaç not vardı ve onları yedekleme fırsatım olmamıştı.

Tamam, o gelmeden önce biraz zamanım var. Ve ilk işim telefonumda bir yapılacaklar listesi oluşturmak: kalacak ucuz bir motel veya benzeri bir yer bulmak. Sigorta talebinde bulunmak—umarım hızlıca geri ödeme yaparlar, ama bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Daha önce hiç kiracı sigorta poliçesinden para almak zorunda kalmadım. Genellikle para benden onlara akıyor.

Depozitomun akıbetini çözmem gerekiyor. Umarım emlak şirketi en kısa sürede iade eder; Max ve ben bir sonraki kiralama işlemimiz için ona ihtiyacımız olacak.

Ama ilk iş, alışverişe gidip en azından kıyafetlerimi, ayakkabılarımı ve tüm temel ihtiyaçlarımı yenilemek. Şu anda diş fırçam bile yok. Ayrıca bankaları arayıp kredi kartlarımın ve ATM kartımın yeniden çıkarılmasını sağlamam gerekiyor. Yoksa bu Apple Pay hesabımı bozar mı? Belki de bankamın yerel bir şubesini bulup biraz nakit çekmeliyim. Böylece yeni kartlar gelene kadar idare edebilirim.

Ne kadar çok düşünürsem, her şey o kadar bunaltıcı geliyor. Tek iyi yanı, yerine konamayacak hiçbir şey kaybetmemiş olmam. Tüm kişisel fotoğraflarım bulutta saklanıyor. Lise yıllığım mahvoldu ama kalbimi kırmayacak. Umarım Max de yeri doldurulamaz bir şey kaybetmemiştir.

Karnım gurulduyor. Sanırım bir şeyler yemem gerek. Dün gecedan kalan lazanya düşündüğümde daha küçüktü.

Altın rengi bir Lexus, aşırı hızlı ve lastik gıcırtısı eşliğinde tesise girdi. Kaşlarımı çattım. Chad burada ne yapıyor?

Sedan, itfaiye aracının birkaç metre arkasında durdu. Kapı açıldı ve Chad dışarı çıktı. Düzgünce bağlanmış kravatlı bir takım elbise giymişti, başarının simgesiydi. Demek ki karısı onu dün gece öldürmemiştir. Hatta sinir bozucu derecede kendini beğenmiş bir gülümsemesi vardı. Özellikle de ben burada eski bir tişört ve boxer şortla, üstelik de uyumsuz sandaletlerle dururken, o kibirli sırtışı yüzünden silmek için neler vermezdim. Ani, gün doğmadan önceki tahliyemizden sonra saçlarım da muhtemelen dağınık.

Yanmış bina kalıntılarına bakıyor. "Aman Tanrım, bu tam bir karma," diyor, sonra kahkaha atarken yumruğunu ağzına götürüyor.

Aman Tanrım. İnsanlıktan yoksunluğu beni utançtan kıvrandırıyor—neden teklifini kabul ettim ki? İnsanları daha iyi değerlendirmeyi öğrenmeliyim. "Burada ne işin var, Chad?"

Gözleri bana doğru kaydı. Ağzını araladı, sonra beni işaret edip güldü. "Ne oluyor? Saçına ne oldu?"

"Daire yandığında bununla ilgili endişelenmeye vaktim olmadı," diyorum alaycı bir şekilde. "Tıpkı senin hamile karınla karşılaştığımda yalanlarını sürdürmeye yetecek zihinsel kapasitenin olmaması gibi."

Alaycı kıkırdama kesilir. "Hepsi senin suçundu. Restoranda olmaman gerekiyordu. Çin yemeği yemediğini söylemiştin!"

"Yani, bana rastlamayacağınızı düşündüğünüz için karınızı Pekin'e götürdünüz mü?"

"Şey, bir de güzel bir yemek tabii ki. Aptal değilim."

Yavaşça alkışladım. "Vay canına. Zihinsel engelli değil, sadece ahlaki olarak engelli. Üstelik yalancı."

Burnunu çekti. "Yalan söylemedim. Sadece birkaç gerçeği gizledim."

"Hı hı. Bu da hâlâ yalan."

"Peki, beni suçluyor musun? Sonbaharın nasıl görüldüğünü görmedin mi?" Tiksintiyle dudaklarını büktü.

Karısının sorunu ne? Zavallı kadının yaptığı en büyük hata muhtemelen onunla evlenmekti.

Şaşkınlığım onu sinirlendirmiş gibi görünüyor. "Şimdi resmen bir ineğe benziyor! Bu kadar büyük biriyle seks yapmak hiç eğlenceli değil. Ereksiyon olmak çok zor."

Bu da ne...? Ağzım açık kaldı.

"İşte bu yüzden seni seçtim."

"Karnı senin bebeğinle şişmiş olan karının iğrenç olduğunu mu düşünüyorsun? Gerçekten mi?" Hem kendim hem de zavallı karısı adına duyduğum öfke ve aşağılanmayla sesim tizleşiyor. İkimiz de daha iyisini hak ediyoruz.

"Hayır!" diye itiraz ediyor, ama ses tonu "Evet" diyor. Belki de bunu böyle anlattığımda kendini bir pislik gibi gösterdiğinin farkında. "Sadece iyi niyetli olmak istedim. İnsanlığa, aslında sana bir hizmetti. Öz saygın yok, öz değer yok. Benim gibi biriyle birlikte olmak senin için gerçekleşmiş bir rüya. Öz saygını artıracak bir şey. Benden uzaklaşmaya çalışmanın tek sebebinin beni bir bağlılık kurmaya zorlamak olduğunu anladım. Neyse, benim gibi biriyle birlikte olmanın verdiği başarı hissi, karım bebeği doğurup eski haline döndüğünde seni sessizce terk etsem bile, gelecekteki beklentilerini artıracak."

Ne cüret! İş yerinde bencil müşterilerle karşılaştım ama Chad narsisizm olimpiyatlarında altın madalyayı hak ediyor. "Bunu söylediğin için seni öldürmeliyim," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Ah, öyle demek istemiyorsun. İyi bir kızsın." "İyi kız" kelimesini sanki "pamuklu" demekmiş gibi söylüyor. Kollarını omuzlarıma koyacakmış gibi uzatıyor ve ben geri çekiliyorum. Kaşlarını çatıyor ama tekrar bana dokunmaya çalışmıyor. "Bak, yüzüğü geri vermen gerekiyor. Ve karımdan özür dilemelisin."

"Ben mi?" Kendimi işaret ederek, "Karından özür mü dileyeceğim? Ne için? Bana bekar olduğunu söyleyerek yalan söyleyen o aptal kocası tarafından kandırıldığım için mi?" diye soruyorum.

Chad'in kızaracak kadar inceliği yok. Ama utanmanın ne olduğunu bilseydi, yaptığını yapmazdı. "Gereksiz duygusal sıkıntı yarattığın için. Ona yüzüğü ofisimde gördüğünde, karşı koyamayacak kadar güzel olduğu için çaldığını söyle. Ve bak, seni sevdiğim için ve"—işaret ediyor—"evin yandığı için bir hafta boyunca şehir merkezindeki dairemde ücretsiz kalmana izin vereceğim. Ama Autumn'a söylememelisin."

Durup bana, şaibeli bir internet sitesinde satılan elli dolarlık Gucci çanta kadar sahte, içten bir bakış attı. Tansiyonum o kadar yükseldi ki, gözlerim kızardı.

Ne yazık ki, hiçbir şeyin farkında değil gibi görünüyor. Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Hâlâ sana karşı hislerim var Ailee. Tamamen bir pislik değilim."

“Tabii ki hayır.” Alaycılığı iyice abarttım. “Sadece hilekar, yalancı bir pislik.”

"Hırsızlık nedeniyle polisi aramak zorunda kalırsam çok tatsız bir durum olacak."

"Denemeni çok isterim çünkü nişanlımdan kalan bir aile yadigârını geri vermeyeceğim," diyorum yapmacık bir gülümsemeyle.

Chad alaycı bir şekilde güldü. "Saçmalama. Josh'ın gerçekten evlenme teklifi etmiş olması imkansız. Ne zaman fırsatı oldu ki? İki gece önce ben teklif ettim ve sen evet dedin. Ve evet dememiş olsan bile, sevişmede berbat birisin. Neden ömür boyu sana bağlı kalmak istesin ki?"

Bu herifi boğarak öldürme isteğiyle ellerim titriyor. Ona karşı müthiş bir karşılık vermek isterdim ama -sinir bozucu bir şekilde- hiçbir şey bulamıyorum. Chad bir konuda haklı; nişan gerçek değil. Josh dün söylediklerini sadece bana acıdığı için söyledi.

Chad bunu içgüdüsel olarak anlıyor gibi görünüyor. Sırıttı. "Biliyor musun? Eğer o dayanılmaz herifi en az üç ay seninle kalmaya ikna edebilirsen, yüzüğü sende tutabilirsin. Hatta özür bile dileyebileceğim. Ama aksi takdirde, yüzüğü karıma geri vereceksin ve onu senin aldığını söyleyeceksin. Yalvarırsan, polise haber vermemesi için onu ikna bile edeceğim. Sana yardım edeceğim, çünkü eminim ki bir suç kaydı hukuk bürosundaki işini kaybetmen anlamına gelir."

Onun ikiyüzlü tonu beni o kadar kışkırtıyor ki, sanki kendiliğinden alev alacakmışım gibi hissediyorum. Kendimi durduramadan, "Pekala," diye çıkışıyorum.

Gülmeye başlıyor. “Çok kötü kaybedeceksin. Merhamet dilemeni görmek için sabırsızlanıyorum. Senin ateşli kız kardeşin bile Josh'u ciddi bir ilişkiye bağlayamadı. Yarın güneş batmadan seni terk edecek. O zaman nerede olduğunu anlayacaksın.”

Dudaklarımı ısırdım. Katt, Josh'la olan ilişki geçmişini uydurmuş olsa da, Josh birçok güzel kadınla çıkmış ama hiçbirisiyle evlenmemişti. Parmaklarını şıklatsa, modeller ayaklarına kapanırdı.

Aniden küçük bir çarpma sesi duyuldu. Chad kafasının arkasını tuttu. "Ah!"

"Ups, ıskaladım," diye seslendi Josh. Havaya küçük bir çakıl taşı attı ve yakaladı.

Elimle gözlerimi kapatıyorum, ayaklarımın altında bir çukur belirmesini diliyorum. Patronum Chad'ın saçmalıklarının ne kadarını duydu acaba?

Chad arkasını dönüyor, yumruklarını agresif bir şekilde havaya kaldırıyor, sanki saldırmaya hazır gibi. "Seni mahvedeceğim!"

On üçüncü Bölüm

Josh

"Özür dilerim," dedim. "Arıyı hedeflemiştim."

Chad bembeyaz kesildi, sanki raptiyeye basmış gibi sıçradı. "Aman Tanrım, nerede?"

"Hemen arkanızdayım."

"Kahretsin!" Chad kafasının arkasına vurdu, sonra da doğru söyleyip söylemediğimi kontrol etmeden etrafta zıplamaya başladı.

Klein ona sanki aklını kaçırmış gibi bakıyor. Ben de onun kendini rezil etmesine izin verdim. Ona o kadar saçma şey söylediği için bunu hak etti. Konuşmanın tamamını duymadım ama duyduklarım bile burnunu tekrar kırmayı hayal etmeme yetti.

Klein'ı rahatsız etmeye gelme cüretini nereden buldu? Havada keskin duman kokusunu alamıyor mu? Ya da arkasındaki binanın kalıntılarını göremiyor mu?

Buraya gelirken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Klein'ın kendi ayakları üzerinde durduğunu, kan izi olmadığını, hiçbir yerinin kırılmadığını kendi gözlerimle görebiliyorsa olsam da, kalbim hala hızlı hızlı atıyor. Bu sahne bana, yanan kulübede Ares'i kurtaramadığım kabuslarımı hatırlatıyor.

Chad'de birazcık bile ahlak olsaydı, haklı bir sebebi olsa bile ona karşı biraz sempati gösterirdi. Ama belli ki ince duygular onun gibi iki yüzlü bir pisliğin kavrayışının ötesinde. Kız bir sebeple ona aşık olduğunu söylese bile, onun gibi bir adamla birlikte olmasına asla izin vermezdim. O, kızı hak etmiyor.

"Bu arı seni çok sevmiş olmalı. Doğrudan boynuna doğru geliyor," diye sesleniyorum.

Çılgılık atarak boynunu kapatıyor, sonra arabasına atlayıp sanki şeytan ruhunu almaya geliyormuş gibi (eğer bir ruhu varsa) hızla uzaklaşıyor.

Kaybeden.

Lexus yolda savrulurken Klein gözlerini kırptırdı. "Ona ne oldu böyle?"

"Arılara karşı aşırı alerjisi var. Eskiden ona 'Arı alerjisi' derdik."

Kaşlarını çattı. "Ama... buralarda hiç arı yok."

"Ama bir sürü sinek vızıldıyor ileri geri. Gördüm ve onları kullanmaya karar verdim. Umarım başkalarını kandırmaktan hoşlandığı kadar kandırılmaktan da hoşlanır," diyorum, gözlerimi kısarak, küçük bir intikam ve memnuniyet duygusuyla.

Klein gülüyor. Ses, bir sevgilinin okşayışı kadar güzel, yumuşak ve doğrudan; karnımda ise sıcak ve uçucu bir düğüm oluşuyor. Birden fark ediyorum ki, onu daha önce hiç gülerken duymamıştım. Çok gülümsüyor ama kahkaha atmıyor.

Onun tekrar kendini serbest bırakmasını duymak istiyorum. Sonra da mutlu, rahatlamış dudaklarını öpmek istiyorum. Aklım bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor, ama geri kalanım bunun inanılmaz derecede harika olduğunu düşünüyor.

"Bu kesinlikle karma," diyor. "Onu nasıl bu kadar iyi tanıyorsun? O da senin diş hekimin değil, değil mi?"

Ürperdim. "Hayır. Ona en kötü düşmanımı bile emanet etmezdim, hele dişlerimi hiç. Aynı liseye gittik. Boks takımında tanıştık."

"Ah... Ve işte o zaman burnunu kırdın," diyor sonunda durumu kavrayarak. Dün muhtemelen çok bunalmıştı.

"Hı hı." Onu baştan aşağı, sonra tekrar yukarı doğru inceliyorum. Kötü gelmiyor sesi. Acaba az önce telefondan dolayı mı sesi garip çıkmıştı? Üzerinde is izi yok. Kıvrıkcık saçları muhteşem bir şekilde dağınık ve yüzünü gümüşten bir bulut gibi çerçeveleyiyor.

Tişörtü eskimiş ama şaşırtıcı bir şekilde üzerinde güzel ve rahat duruyor. Boxer şortu kalpli baskılarıyla çok şirin. Ayakkabıları ise uyumsuz ve ona çok üzüldüyorum. Çok paniklemiş olmalı. Tahliye sırasında düşüp dizlerini sıyırmadığına şaşırdım.

Klein, bakışlarım karşısında kızardı ve utangaç bir şekilde kollarını daha sıkı kavuşturdu. "İyiyim. Yemin ederim."

"Yanık mı?"

"Daha önce de söylediğim gibi, ciddi bir şey yok." Bileğindeki yara bandını gösteriyor.

Tamam. Eğer acil tıp teknisyeninin uyguladığı tedavi sadece buysa, o zaman gerçekten o kadar da kötü yaralanmamış demektir.

"Muhtemelen boğazım çok kuru olduğu için az önce sesim kötü çıkmıştı," diyor.

İçime bir rahatlama hissi çöktü. Onun için duyduğum endişe azaldıkça, başka şeyleri fark etmeye başladım. Yeni yıkanmış yüzü, parlak mor gözleri ve yumuşak, pembe dudakları, dolgun ve yastık gibi dudakları. Uzun, güzel bacakları—daha önce hiç bu kadarını görmemiştim, çünkü işte ya dizlerinin bir santim üzerinde biten etekler ya da pantolonlar giyyordu. Göğüslerinin yumuşaklığı tişörtüne bastırıyordu. Meme uçlarının hatlarını görebiliyordum ve aniden boğazım kurudu.

Sütyen giymiyor.

Kanım ısınıyor, başımdan penisime doğru akıyor. Tanrı aşkına, kendini kontrol et. Az önce büyük bir kriz geçirdi. Ayrıca, daha önce hiç sütyensiz bir kadınla karşılaşmadım da değil. Randevularım, altlarına hiçbir şey giyemeyecek kadar derin dekoltesi, vücuda yapışan elbiselerle geldiler ve ben sadece hafif bir ilgi duydum. Ama Klein ile, bu karşı konulmaz derecede erotik. Göğüsleri tam ellerimi dolduracak kadar büyük ve nasıl hissettireceklerini şimdiden hayal edebiliyorum.

Kulaklarımın uçları kızardı ve küfretmemek için kendimi zor tuttum. Şu anda olgunlaşmamış bir ergen gibi davranmama gerek yok. "Yapabileceğim bir şey var mı? İhtiyacınız olan bir şey?"

"Şey... Sanırım beni birisi bırakmalı."

"Aracınız hasarlı mı?"

"Hayır. Ama anahtarlık..." Bir puf hareketi yapıyor. "Çıkmadan önce sadece telefonumu aldım."

"Güzel, ama onu almak için de vakit kaybetmemeliydin. Önemli olan tek şey senin güvenli bir şekilde çıkmandı."

"Hemen yanımdaydı, komodinin üzerinde."

Onu Rolls Royce'uma götürüp yolcu kapısını açtım. Teşekkür mırıldanarak içeri girdi ve yerine oturdu. Kapıyı kapatıp direksiyonun başına geçtim. "Nereye?" Motoru çalıştırdım.

Dudaklarının pembe etini dişleriyle hafifçe ısıırıyor, parıldıyor. Bunun bende ne gibi bir etki yarattığının farkında bile değil, bu da durumu daha da tahrik ediyor. Penisimin kesinlikle dikleştiğini hissediyorum ve tepkimi gizlemek için kıpırdanıyorum.

“Şey, eee...” Bana bakarken gözlerinde garip bir utanç belirdi. “Sanırım bir... otel falan bulmalıyım.”

Gidecek hiçbir yeri yok. "Neden benimle kalmıyorsun?" diyorum arabayı trafiğe doğru sürerken.

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Seninle mi?"

Beni yamyam gibi göstermesine gerek yok. "Evet, benimle birlikte. Fark ettin mi bilmiyorum ama dün akşamki video viral oldu."

"Evet, duydum. En yakın arkadaşım çok korktu."

Bir an bekliyorum ama devam etmiyor. İlginç. En yakın arkadaşının ne söylediğini ya da kendisinin bu konuda ne düşündüğünü açıklamaya hiç niyeti yok. Aklından neler geçtiğini, videoyu ve olanları düşündüğünde zihninde neler dönüp durduğunu öğrenmek için can atıyorum. Ama en önemlisi, benim hakkımdaki düşüncelerini duymak istiyorum.

Bana her zaman çok tatlı bir şekilde gülümsüyor, günümü aydınlatan ve moralimi yükselten küçük şeyler yapıyor; ama sonra geri çekiliyor ve "Bu mesafeyi aşmamalısın" dercesine profesyonel bir mesafe çizgisi çekiyor. Ofisteki diğer hiç kimseye böyle davranmıyor gibi görünüyor. Ama onlara da bana gösterdiği aynı parlak, sıcak gülümsemeyi sunmuyor. Ya da onlar için özel bir şey yapmıyor. Bunun sebebi ne?

Ben cevap vermeyince boğazını temizledi. Parmakları gergin bir şekilde birbirine kenetlendi. "Seni bu karışıklığa bulaştırdığım için özür dilerim. Herkesin benimle 'nişanlı' olduğunu bilmesini istemediğinden eminim. Özür dilerim—"

“Özür dilemeyi bırak.” Özür dilemesini istemiyorum. Ateşli, mutlu, heyecanlı, tahrik olmuş, coşkulu, rahatlamış hissetmesini istiyorum, ama özür dilemesini değil. “Bu senin hatan değil ve beni hiçbir şey yapmaya sen zorlamadın.”

“Ama bana yardım etmeye çalışmasaydın—”

"Kimse başıma silah dayamadı. Bunu kendi isteğimle yaptım."

“Ama bana acıdın, değil mi?”

Kırmızı ışıktaki arabayı durdurdum, sonra ona dik dik baktım. "Bu saçmalığı kafana kim soktu? Bir daha sana acıdığımı söyle, ben de sana gerçek duygularımı göstermek için seni susana kadar öpeceğim."

Gözleri irileşti, ağzı aralandı. Yanakları pembeleşti ama şoktan mı yoksa dehşetten mi olduğunu anlayamadım. Mor bakışları derin bir havuz gibiydi, okunması imkansızdı. Hatta parmaklarıyla oynamayı bile bıraktı. Küçük

dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı ve bu hareketi sanki benim dilimi okşuyormuş gibi hissettim. Kahretsin.

“Şey...” Boğazını temizledi. “Bunu yapmak zorunda değildiniz... Yani... Siz benim patronumsunuz.”

Bu hatırlatma, üzerime dökülen bir kova soğuk su gibi, ama beni sakinleştirmek için pek bir işe yaramıyor. Elimle yüzümü siliyorum ve derin bir nefes veriyorum.

"Bu uygun değildi," diyorum, Klein'ın İK'ya haber verecek kadar skandal hissetmesinden önce. "Ama bakın. Üzüldüğüm herkesle nişanlı olduğumu iddia etmiyorum. Bunu yaptım çünkü—" Birdenbire kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Onun bana doğru döndüğünü hissediyorum. "Çünkü...?"

Aklım yapmamam gerektiğini söylüyor ama içgüdülerim "boş ver gitsin" diyor. Koca kafana değil, kalbine kulak ver; babamın tavsiyesine çok benzeyen o iç sesine kulak ver.

Ona doğru dönüp dosdoğru bakıyorum. O da bana bakıyor, gözleri kocaman ve masum. Göğüsleri hafifçe inip kalkıyor ve Rolls Royce'un deri döşemesi onun kadınsı tatlılığıyla fazlasıyla doluymuş gibi geliyor.

Kaşlarını kaldırarak bitirmemi istiyor. Arkamızdaki araba, ışık yeşile dönünce korna çalıyor.

“Çünkü...” Yutkunuyorum. Boş ver gitsin. “Çünkü senden hoşlanıyorum.”

On dördüncü Bölüm

Ailee

Beynim donup kaldı. Dört tane çok basit kelime, ama bir türlü anlam çıkaramıyorum.

Ağzımı açıyorum, bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum. Ama aklıma uygun bir şey gelmiyor. "Aman Tanrım, benden hoşlanıyorsun, gerçekten benden hoşlanıyorsun!" demek çocukça olur. Saçından tutup öpmek söz konusu bile değil—araba kullanıyor. Ve kullanmıyor olsa bile, birkaç dakika önce bu fikri ortaya attı ama hemen uygun olmayacağını söyledi.

Ona sonsuza dek ona aşık olduğumu söylemeli miyim? Ama ya o beni bir kadın olarak değil de yetenekli bir asistan olarak beğeniyorsa? Üç yıldır birlikte çalışıyoruz ve bana karşı herhangi bir çekim hissettiğine dair hiçbir ipucu vermedi. Üstelik, birbiri ardına birbirinden güzel kadınlarla görüldü. Benden farklı olarak, onlar farklı ayakkabılarla bile Afrodit gibi görünürlerdi.

Chad'in acımasız sözleri beni derinden sarsıyor; öz saygım yok, kendime olan güvenim yok. O kadar kötü olduğumu düşünmüyorum. Ona üzerimde herhangi bir güç vermemeliyim, ama bıraktığı yaralar görmezden gelinemeyecek kadar taze. Ve Josh'ın benden hoşlandığını söylemesine sevinmem gerekse de, sürekli şüphe duyuyorum. Chad benden hoşlandığını, daha sonra da bana aşık olduğunu söyledi. Josh eski nişanlım gibi bir pislik değil elbette, ama içgüdüsel olarak ekstra dikkatli olma ihtiyacı devam ediyor.

"Ne?" diye sordu Josh sonunda, ben hala ona bakıp ağzımı açıp kapatmaya devam edince.

Kahretsin. Şimdi gerçekten bir şeyler uydurmam gerek. "Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Gözlerinde bir anlık bir parıltı belirdi. Hayal kırıklığı mı? Ama anında kayboldu. "Bir şey söylemek zorunda değilsin," dedi sakince. "İstemediğin sürece hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Biz burada patron ve asistan olarak bulunmuyoruz."

"Biz... değiliz mi?"

"Hayır. Biz buraya nişanlı bir çift olarak geldik."

Ses tonunun ne kadar ciddi olduğuna şaşırdım, boğuk bir ses çıkardım, ama gözlerindeki parıltı şakacı bir alay ima ediyordu. Ona "nişanlanmamızın" beni korumak istediği için kendi kendine verdiği bir dürtü olduğunu hatırlatma isteğim kabardı, ama istemeden onu üzecek ve beni öpmesine neden olacak bir şey söylememek için sustum. Buna karşı değilim elbette. Ama hazır değilim. Muhtemelen yanmış apartman gibi kokuyorumdur. Ve saçlarımın kötü koktuğunu biliyorum. En azından dişlerimi fırçalayıp duş almalıyım. Parmaklarının buklelerime dolanmasına izin vermeden önce saçlarımı bir şekilde düzene sokmalıyım ve—

Aman Tanrım, öpüşmenin kaçınılmaz olduğunu düşünmeyi bırak! Ama bu görüntü aklımdan çıkmıyor ve dudaklarına bakmaktan, dudaklarımda nasıl hissettireceğini hayal etmekten kendimi alamıyorum. Gerçekten çok güzel—duyusal ve sıkı... Ellerini üzerimde gezdirir miydi? Beni okşar mıydı, vücudumu izler miydi—

Hafifçe kıpırdanıyorum, inlememi yutuyorum. Ağzının ve ellerinin üzerimde olacağını düşünmek bile beni ıslatıyor. Derin bir nefes alıyorum ve sakin bir deniz hayal ediyorum. Sadece dostça bir gülümseme takıp her şey yolundaymış gibi davranıyorum.

"Ailem videoyu gördü," diyor.

Nefesim kesildi, elde etmeyi başardığım azıcık huzur da yok oldu. "Prescott ve Jeremiah da mı?" diye fısıldadım. En çok endişelendiğim iki kişi.

"Muhtemelen tüm şirket. Barry uğradı. Bekarlığa veda partisi organize etmeyi teklif etti."

"Ah." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Kahretsin. Kenna'ya ne diyeceğim?"

"Öğretmek mi? Miller'a mı öğretmek?"

"Evet. Dün ona Chad ile nişanlandığımı söyledim. Dişçim emekli olunca beni Chad'e yönlendiren de oydu."

Josh'ın gözleri kısıldı, dudakları büzüldü. Umarım bu onun başının belada olduğu anlamına gelmez. Nedense ondan pek hoşlanmıyor gibiydi

ve kız da onunla etkileşimden kaçınmaya çalışıyordu.

"Nazik davranıyordu," diye ekliyorum.

"Hımm. Eminim." Pek ikna olmuş gibi görünmüyor. "Ona daha iyi bir araba aldığını söyle. Bu arada, Akiko seninle tanışmak istiyor. Bir aile yemeği düzenleyip seni de davet edecek."

Başımı sallıyorum. Prescott'un karısıyla asla görüşmeyeceğim! "En iyisi onlara gerçeği söylemek değil mi?"

"Sen istiyor musun?"

"Yani..." Tereddüt ediyorum. Ailesini kandırmak yerine gerçeği söylemeliyiz. Ama aynı zamanda Chad'in acımasız alayları ve aptalca bahis aklıma geliyor. Bahsi hiç yaşanmamış gibi mi davranmalıyım? Yoksa sorun mu olacak? Yüzüğe bir göz atıyorum, sonra çıkarıp elimde çeviriyorum, düşünüyorum. Gerçekten geri istiyor. Eğer şimdi verip işi bitirirsem, belki de sonsuza dek gider—

"İsa aşkına, hâlâ o çirkin şeyi mi takıyorsun?" Josh elimi tuttu ve sürücü tarafındaki cam inerken yüzüğü parmağımdan çıkardı. Sonra da trafiğe fırlattı.

"Aman Tanrım! Hayır!"

"Evet." Pencereyi kaldırıyor.

"Bu gerçek bir elmas!" Panik içinde istemedem sesimi yükselttim. Yenisini almak ne kadar tutacak? Chad'den ne kadar nefret etsem de, teknik olarak karısına ait olan yüzüğü saklamak doğru olmazdı. "Arabayı geri çevirebilir misin?"

"Bu trafikte mi?"

Arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. Josh haklı. Yollarda çok fazla araba var. Kaldı ki, yüzüğü nasıl arayacağım ki? Çok küçük ve Los Angeles'lı sürücülerin öfkeyle beni ezmemesi büyük şans olurdu.

Panikleyerek yanaklarıma birkaç kez vurdum.

"Sorun ne? Söyle bana," diyor.

"Onu Autumn'a geri verecektim!"

Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Bir de özür mü dileyeceksin?"

Aman Tanrım. Bahsi duymuştu. "Elbette hayır. Ben yanlış bir şey yapmadım, o da yapmadı."

"Geri almak isteyeceğinden şüpheliyim. Onun yerinde olsam istemezdim. Mümkün olan en kötü boşanma avukatını tutmakla meşgul

olurdum,” diyor. “Ve eğer Chad seni tekrar rahatsız ederse, ona defolup gitmesini söyle.”

Josh'ın çenesindeki kaslar seğirdi, kaşları çatıldı. Direksiyonu tutuşu o kadar sıkılaştı ki parmak boğumları bembeyaz oldu. Muhtemelen Chad'in saçma bahsine "tamam" dediğimi hatırlıyor. Onu bu işe bu kadar çok dahil etmemeliydim.

Utançtan kıpkırmızı oldum. "Özür dilerim—" Josh'ın beni öpmekte gerçekten ciddi olup olmadığını anlamak için sözümü yarıda kestim. "Hata yaptım."

"Hayır, yapmadın. Herkes aynı şeyi yapardı." Bir an düşünüyor. "Ama merak etme. İletişimi sürdürebiliriz."

Şok içinde doğruldum. "Gerçekten mi? Sakıncası yok mu?"

"Hayır. Aslında ben de aynı şeyi önerecektim, sadece altı ay için."

Omuzlarım rahatlamayla gevşedi. Oh, neyse ki bu kadar anlayışlı davranıyor, ama bir yandan da gururumu kurtarmak için bunu yapıyor olmasından dolayı suçluluk duyuyorum. "Harika. Bunu duyduğuma çok sevindim ve minnettarım. Altı ay boyunca kalmama bile gerek yok, sadece üç ay. Sonra da beni terk edebilirsin. Böylece her şey yoluna girecek."

"Bu saçmalık." diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Beni terk edeceksin. Yoksa kimse inanmaz."

Şey... Ne? Beynim yine dondu. Kafası karışmış olmalı—kimse onu terk ettiğime inanmayacak. "Genellikle daha az sunabilecek olan, daha çok şeye sahip olana tutunur."

"Doğru." Gözleri bir an bana kaydıktan sonra tekrar yola döndü. "Normalde."

"Sen—" Duraklıyorum ve yeniden düşünüyorum. Biliyor musun? Onun beni o kadar harika bulduğunu varsayabilirim. Külkedisi gece yarısına kadar kendini milyon dolarlık biri gibi hissetti. Ben neden aynısını yapmayayım ki?

"Ben neyim?"

"Hiçbir şey." Boğazımı temizledim, sonra altı ayın uzun bir süre olduğunu fark ettim. Daha önce beni öpmekten bahsetmişti. Daha fazlasını isteyebileceğimi mi düşünüyor? Gerçek bir ilişki söz konusu olduğunda çiftlerin yaptığı her şey? "Sana asla engel olmayacağım," dedim.

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?" Sesindeki eğlence yumuşadı.

"Şey... Mesela, kendim yapabileceğim şeyleri senden yapmanı beklememek gibi?" diye kekeleyerek soruyorum.

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

İçimden utanıyorum. Bu çok garip bir durum, ama başlamadan önce her şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. "Senin, eee, kişisel ihtiyaçların var ve ne gerekiyorsa yapmana izin vereceğim. Sadece lütfen bunu gizlice yap. Her şey ortaya çıkarsa utanç verici olur, biliyorsun? Aynı zamanda, eğer bir gün ortaya çıkarsa, kendi sorunlarımla da başa çıkabilirim çünkü benim, ah, kendi yöntemlerim var." Kahretsin, saçmalıyorum. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Çenesi kasıldı ve kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşti. Bunun neresi onu rahatsız etti? Dikkatli olmasını istemekle mantıksız davrandığımı düşünmüyorum. Yani, bu ikimizin de itibarı için. Ayrıca Prescott oldukça katı biri gibi görünüyor ve oğlunun "hile yapmasına" izin vereceğini sanmıyorum.

"Ailemizin sloganının ne olduğunu biliyor musun?"

"Huxley'lerin bir sloganı mı var?" Dudaklarımı ısırıyorum, sanki derste uyuyakalmış ve çok önemli bir dersi kaçırmış bir çocuk gibi hissediyorum. "Ya yüksel ya da çık?" Bu, Huxley & Webber'deki avukatların sık sık kullandığı bir ifade gibi görünüyor.

Kaşlarını çatıyor. "Bu firmanın gayri resmi politikası. Hayır, bu pietas et unitas. Sadakat ve birlik."

"Vay canına. Bu harika," dedim hızla. "Ya kalk ya da çık'dan daha iyi." Aile sloganı olmadığını bilmeliydim, çünkü ailelere pek uygulanamaz. Ama sonra, kahve içmedim. Ve dün gece pek uyuyamadım.

"Dolayısıyla hile yapmak, biz Huxley'lerin yaşamamız beklenen yaşam biçimine kesinlikle uymuyor," diyor Josh.

"Hayır, elbette ki hayır. Ama önceden anlaştığımız sürece bu aldatma sayılmaz. Sadece dikkatli olmalıyız, böylece başka kimse bilmez."

"Hayır. Hiçbir şey sonsuza dek gizli kalmaz." Araba kırmızı ışıktaki durdu ve bana dönüp tüm dikkatini verdi. Yüzünde okuyamadığım düşünceler belirdi ve gözleri benimkileri izlerken alev alev bir şey parladı. Ağzım kurudu. "Eğer biz birlikteyken başka bir adamın sana dokunmasına izin verirsen, şahsen bacaklarını koparıp ikisini de kışına sokacağım. Sonra da benim olduğunu hatırlayana kadar seni becereceğim. Nişan sahte diye başkalarıyla ilişkiye gireceğimiz anlamına gelmez."

Gözleri, bakışlarımı ondan alamadığım parlak yarıklar haline geliyor. O muhteşem ağzından çıkan her kelime tamamen yanlış, ama inanılmaz derecede seksi. Yanaklarım ateşlenecek kadar kızarıyor. Bacaklarımın

arasındaki ağrıyı hafifletmek için kıvranıyorum, boxer şortumun bu kadar ince olmamasını diliyorum. Deri koltuğunda ıslak bir leke bırakmamaya dikkat etmeliyim.

Hiçbir şey söylemeyince gözleri kararıyor. Sonra belki de önerimi onu aldatmak istediğim şeklinde yanlış anladığını fark ediyorum. "Başka erkeklerle yapacağımı söylemiyordum. Şey, aletlerim var. Ve bolca pilim. Amazon'un abonelik ve tasarruf programı sayesinde Energizer pillerde yüzde on beş indirimim var."

Josh bana sanki kafamın tepesinden çiçekler fışkırmış gibi bakıyor, sonra bakışları kısa bir an kasıklarımın iniyor, ardından gözlerimle buluşuyor. "Tahliye sırasında bir iki vibratör kurtarmayı başardığını mı söylüyorsun?"

Yüzüm anında kızardı. Kahretsin. Her şeyi yakıp kül eden yangını tamamen unutmuşum. "Hayır. Tabii ki hayır," dedim aceleyle. Şu anda üzerimde bir oyuncak olduğunu mu düşünüyor acaba? Yine de, anlatmaya çalıştığım nokta önemli görünüyor. "Ama çeşitliliğe ihtiyacın var. Aynı kadınla iki kere yatmayı sevmiyorsun—"

"Çeşitliliğe ihtiyacım yok. Ve bir Huxley hile yapmaz. Nokta."

"Doğru." Sert tonuna karşılık hızla başımı salladım. Bu, "bu tartışmaya devam etmeyeceğiz" sesi. Bunu bana hiç yöneltmedi ama insanların neden sustuğunu anlayabiliyorum. İnsanı dik oturmaya ve başını sallamaya itme gücüne sahip. Ayrıca, "gitmeyeceğim" dediği halde başka kadınlarla gitmesi konusunda ısrar edersem ne kadar garip görüneceğimi fark etmeye başladım. Ve geçici de olsa bana sadık kalmak istemesi bir bakıma heyecan verici.

"Güzel. Bu konuda anlaşmaya varabildiğimize sevindim." Işık değişiyor ve o da tekrar araba kullanmaya başlıyor.

Kalbim hızla atmaya devam ediyor. Dikkatini yola verdiğinden emin olmak için şöyle bir göz attıktan sonra, iç bacağımı çimdikliyorum ve neredeyse acıdan inliyorum. Tamam, rüya görmüyorum. Ama bu gerçekten gerçeküstü.

Dün akşamdan beri başıma gelenler benim gibi birinin başına gelmez. Şey... aldatılma olabilir, ama diğer her şey, iç çamaşırlarımı eritecek kadar yakışıklı patronumun nişanlım olduğunu iddia etmesi, dairemin yanması ve onun evine taşınmak için götürülmem—ve altı ay boyunca sahte nişanlı olmamız? Ve her şey bittikten sonra onu terk etmemi istiyor, çünkü bunun daha inandırıcı olduğunu düşünüyor...

Altı aydır başka bir kadına bakmak bile istemiyor. Geç sabah gökyüzüne bakıyorum. Güneş batıdan doğmuş olmalı. Ya da çok güçlü bir tılsım ateşte yanıp kül olmuş olmalı. Ya da belki de Pekin'de umduğum gibi uzaylılar tarafından kaçırıldım ve üzerimde bir tür zihin deneyi yapıyorlar.

On beşinci Bölüm

Josh

Klein sonunda konuşmayı kesiyor ve sessizleşiyor. Ona başka bir adamın rektumunu bacaklarıyla taciz edeceğimi ve onunla sevişeceğimi söylemek, sohbeti teşvik etmenin en iyi yolu değildi muhtemelen. Normalde sadece gülerdim, ama onu başka bir adamla hayal etmek kanımı kaynatıp o hayali adamı boğmak istememe neden oldu ve kendimi bunu söylemekten alıkoyamadım. Onu nişanlım ilan etmek, tüm filtrelerimi yıkmış gibi görünüyor. İçimde yakıcı bir farkındalık hissi var ki bu, kıskançlık ve sahiplenmenin kutsal olmayan bir karışımı olmalı.

Vardık. Telefonumun ekranında birkaç tuşa bastım ve ana kapılar açıldı. Ağır metal çerçevelerin üzerine sağlam ahşap kaplama yapılmışlardı. Bunları kırmak için bir tank gerekirdi.

Her yerde gizli kameralar var, kayıt yapıyorlar ve buluta yedekliyorlar. Bu, Dunkel ailesinden hiç kimsenin fark edilmeden içeri giremeyeceği anlamına geliyor. Ne kadar medeni ve onurlu olduklarını iddia ederlerse etsinler, annemin anlaşılan ruhunu çiğneyip çok eskiden kız arkadaşımınla uğraşmış olması, ailenin o tarafı hakkında çok şey anlatıyor.

Çimen çok fazla suya ihtiyaç duyduğu için burada çim alan yok, ancak Japonya'daki ünlü kaya bahçelerinin daha büyük ve dağınık bir versiyonunu oluşturmak için çeşitli kayalar kullanılmış. İlgi çekicilik ve renk katmak için, tatlı ve yatıştırıcı bir koku yayan yasemin bitkileri bolca yetişiyor.

Klein, peyzaj düzenlemesini incelerken mırıldanıyor: "Çok ilginç. Çakıl taşının sıkıcı olacağını düşünürdünüz."

"Sadece çakıl değil. Bir taş bahçesi," diye gülerek düzelttim onu, sonra da minik taşların üzerine kazınmış uzun, dalgalı çizgileri gösterdim.

"Şunları görüyor musun? Bunlar bir nehri temsil ediyor."

"Ah..." Gözleri kocaman açıldı. "Rüzgarda kayaların yerinde kalmasını nasıl sağlıyorsunuz?" Birkaç kuş "nehir" üzerinde zıplayıp dururken ve

içlerinden biri küçük bir kirlilik yaratırken kaşlarını çattı. “Ya da kuşlar.” Gözlerini kısarak baktı. “Bunlar serçe mi?”

“Evet. Çizgileri olduğu gibi korumaya gelince, gerçekten mümkün değil. Arada bir yeniden tırmıklamak gerekiyor. Çoğunu bahçıvanım yapıyor, ama şuradaki bölümü ben hallediyorum.” Sağımızdaki büyük bir alanı işaret ediyorum. “Çok yaratıcı değil, bu yüzden orijinal tasarıma sadık kalıyor, ama ben ruh halime göre değişiklikler yapıyorum.”

“Zamanı nereden buluyorsun? Kardeşlerinle poker gecesi ya da akşam yemeği randevusu olmadığı sürece hep çalışıyorsun.”

Kaşlarımı hafifçe çatıyorum. Hayatım onun anlattığı kadar sıkıcı ve katı değil ve böyle düşünmesi beni biraz rahatsız ediyor. "Hafta sonları. Çok uzun sürmez. Ve çok rahatlatıcı. İstersen sana gösterebilirim." Kendimi durduramadan teklifi ağzımdan geçiriyorum. Kaya bahçesinde geçirdiğim zamana çok önem veriyorum. İçimdeki huzursuzluğu yatıştırıyor, kendimi yönlendirmeme yardımcı oluyor. Ama çay odasında yaptığım ve kafamı temizleyen meditasyonun aksine, kendi ellerimle bir manzara yaratırken bir kontrol hissi veriyor.

Ama teklifi geri çekmiyorum. İçimden bir ses, onun yanımda olmasının hoşuma gidebileceğini, hatta onun varlığı sayesinde zamanın daha da rahatlatıcı olabileceğini söylüyor.

“Elbette. Engel olmayacağım sürece çok isterim.”

“Yapmayacaksın. Hatta beni farklı bir şey denemeye bile teşvik edebilirsin.”

“Harika. O halde...” Gülümser, sonra dikkati dağılır. “Peki bunlar ne...? Yapraklar sarmaşık olamayacak kadar büyük ve üzerinde meyveler de var.” Klein, arkadaki taş pagodaya giden devasa kemerli geçidi kaplayan koyu yeşil sarmaşıklara işaret eder.

“Çarkıfelek meyvesi. Onları üç dört yıl önce diktim ve her yeri kapladılar. Bahçıvanım onları çok sert buduyor, ama ne kadar çok budarsa o kadar hızlı yeniden büyüyorlar.”

"Dayanığım. Beni yere serebilirsiniz"—küçük bir yumruk yapıyor —"ama beni korkutamazsınız!"

Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Aynen öyle. Ve meyveleri olgunlaştığında çok lezzetli oluyor. Kardeşlerimle Tayland'da tatildayken yemiştım. Buralarda bulamadığım için aynı türü dikmeye karar verdim. Gelecek ay hazır olduklarında size de tattıracağım."

Gülümsüyor, gözleri her zaman yeni bir şey deneyimlemek üzereyken olduğu gibi ışıldıyor. Heyecanı sevimli ve bulaşıcı. "Bunu dört gözle bekliyorum. Sanırım daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım."

Yarısı kapalı, yarısı açık olan havuzun yanından geçiyoruz. "Dilediğiniz zaman kullanabilirsiniz."

"Teşekkürler. Çok yüzüyor musunuz?"

"Fırsat bulduğumda ya da çok solgunlaştığımda. Kapalı alanda çalışmak başka, pamuk şeker gibi görünmek başka."

"Yüzünüzün solması sizi kimsenin marshmallow sanacağını sanmıyorum. Daha çok, kocaman, ölümcül dişleri olan bir beyaz köpekbalığına benziyorsunuz."

Gülüyorum, gününün berbat başlangıcının onu moralini bozmasına izin vermediği için mutluyum. Görünüşe göre, o tatlı ve neşeli dış görünüşünün altında hayranlık uyandıran bir içsel metanet yatıyor. Ama bu mantıklı. Eğer bu kadar güçlü olmasaydı, muhtemelen berbat ailesinin onu çoktan yıkmasına izin verirdi.

Aklımı kaybedip yüzlerce misafirle parti vermeye karar verirsem balo salonuna dönüştürülebilecek garaja giriyorum. Mekan çoğunlukla güzellik, güç ve performans için seçilmiş, pırıl pırıl arabalarla dolu. Bazı müşterilerim gibi araba koleksiyoncusu değilim, ama bir şey dikkatimi çektiğinde satın alıyorum.

Dışarı çıkıyoruz. "Vay canına," diyor Klein usulca, yanakları pembeleşmiş. Filomu incelerken çok güzel görünüyor.

"Beğendiğiniz bir şey var mı?"

"Şu muhteşem." Elinde, kendisi kadar şık ve güzel olan gümüş renkli bir Aston Martin üstü açık otomobili tutuyor.

"Akıllıca bir seçim. Kabul edebilirsiniz."

"Ne?" Sanki ona bir yılan atmışım gibi geri çekildi. "Hayır! Benim kendi arabam var."

"Ama anahtarlık yok," diye hatırlattım ona, muhteşem dediği halde itirazlarının ne olduğunu anlayamamıştım.

"Bayi bunu değiştirebilir."

"Bence İngiliz mühendisliğinin gururunu zedeliyorsunuz."

Gülerek başını salladı. "İngiliz mühendisliğinin gururunun incinmesine gerek yok. Sadece arabam çok güvenilir. Ve, eee, daha ucuz."

"Emlak almak kadar heyecan verici geliyor," diye mırıldanıyorum, Harvard Hukuk Fakültesi'ndeki beni her zaman uyutan bir dersi

hatırlayarak. “Bak, yeni bir anahtar alana kadar keyfini çıkar. Üstü açık arabayla gezerken çok havalı görüneceksin. Hava harika.” Ve kıvrık saçları havada muhteşem bir şekilde dalgalanacak.

Gözleri etrafta geziniyor, söyleyecek bir şey arıyor. "Ama ya ona bir şey olursa?"

“Dikkatsizce mi araba kullanıyorsunuz?” Cevabı zaten biliyorum. Ama ona güvenli bir sürücü olduğunu, kıymetli arabalarından birini emanet edebileceğim biri olduğunu hatırlatmak istiyorum.

“Hayır, ama başkaları öyle yapıyor. Ve son yirmi dört saatte şansım pek yaver gitmedi.”

Sanırım Chad hakkında tüm bu saçmalıkları öğrenmek şok ediciydi. Gerçi daha fazla zamanını o değersiz herifle harcamadan önce öğrenmesi daha iyi. Dairesinin yanması iyimserliğine pek yardımcı olmuyor olabilir ama muhtemelen başkasının kötü şansını ona bulaşmış. "O zaman sigorta şirketini arayıp halletmelerini sağlarız. Önemli bir şey değil."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ama bu bir Aston Martin!"

“Bu, Tanrı'nın kişisel arabası olsa bile, ben de aynı şeyi söyledim. Endişelenmeyin. Eğer sürmenizi istemeseydim, söyledim.”

"Ancak-"

İşaret parmağımı dudaklarının üzerine koyuyorum. Sıcak ve hafif nemli nefesi tenime değiyor. Tüm vücuduma karıncalanma hissi yayılıyor ve aniden pantolonum yine çok dar geliyor. Dudakları parmağımın altında yumuşak ve esnek. Parmağımı ağzına sokmamak, dilinin ıslak sıcaklığını hissetmemek için kendimi zor tutuyorum... “Sadece teşekkür et,” diye emrediyorum ona, sesim biraz kaba ve alçak.

Parmaklarıma, sonra da yüzüme bakarken kirpikleri titriyor. Yanakları kızarıyor ve yutkunuyor. "Teşekkür ederim."

Parmaklarıma üzerinde kelimeleri mırıldanıyor. Omurgamda bir heyecan kıvılcımı belirliyor ama kendimi frenliyorum. Garajda ona saldırganın doğru olmadığını biliyorum. Lüks bir garaj ama Klein ile ilk kez birlikte olmak için mi? Buna değmez.

Klein'i evime davet etmek biraz garip bir şekilde savunmasız hissettiriyor. Kadınları evime davet etmem. Normalde ya ısrar ederlerse onların evine gideriz ya da ideal olarak, rahat ve kişisel olmayan bir ortam olduğu için otelde kalırız. Evler çok samimi ve gerçekçi olmayan beklentilere açık.

Klein'e evimi gösteriyorum; giriş holünden, kardeşlerimle puro içip, kaliteli Japon viskisi yudumlayıp poker oynadığımız geniş oturma odasına kadar. Konfor ve uzun sohbetler için döşenmiş, peluş deri kanepeler ve koltuklar var. Yüksek tavandan İsveç'ten getirilmiş çağdaş kristal avizeler sarkıyor; bunlar Japon amcamdan bir hediye. Duvarlarda birkaç postmodern sanat eseri asılı. Onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama mekana ilgi çekici bir hava katıyorlar ve yıllar içinde değerleri önemli ölçüde arttı.

Klein koşarak yanlarına gelir ve gözleri parıldayarak onlara bakar.

"Sanattan zevk alıyor musunuz?" diye soruyorum.

"Hı hı. Ama müzeler dışında hiç orijinalini görmedim." Bütün varlığı resimlere odaklanmış gibi görünüyor. "Bunlar orijinal, değil mi?"

"Evet. Onları Japonya'daki müzayedelerden aldım. İsterseniz, bir iki yerel müzayedeye de gidebiliriz."

Hızla yön değiştiriyor, tüm dikkati şimdi bende. "Ciddi misin?"

"Elbette."

"Aman Tanrım. Gitmeyi çok isterdim, nasıl bir yer olduğunu görmek için. Onları sadece filmlerde gördüm." Gülümseyerek, "Eviniz çok güzel." dedi.

Rahat mobilyaların, kiraz ağacından yapılmış masaların, deri ciltli klasiklerle dolu kitaplıkların üzerinde elini gezdiriyor. "Hepsini okudunuz mu?" diye soruyor.

Burun kıvırdım. "Bir gün. Şu an okumaya vakit ayırabildiğim tek şey işle ilgili şeyler."

Başını salladı. "Faturalandırdığınız saat sayısını göz önünde bulundurursak mantıklı." Arkasını dönüp mutfığı incelerken gözleri parıldadı. Fransa'da el yapımı, şık bakır ve beş katmanlı paslanmaz çelik tencere ve tavalar kancalardan sarkıyordu. "Mauviel mi?" Klein, heyecanla titreyen sesiyle etikete baktı.

"Evet."

"Vay canına. Bunları sadece Williams Sonoma'da gördüm ve ağzım sulandı. Çok güzeller. Bunlarla yemek pişirirken iyi hissettiriyorlar mı?"

Omuz silktilim. "Bilmiyorum. Hiç kullanmadım."

Çenesi açık bir şekilde arkasını döndü. "Yok artık! Ama inanılmaz bir mutfığınız var!" Kollarını sallayarak, iki fırın ve bir ızgara içeren devasa on iki gözlü ocağı, iki paslanmaz çelik buzdolabını ve isteyebileceğiniz her türlü aleti işaret etti.

Arka tarafta tam donanımlı ek bir mutfak olduğunu söylesem nasıl tepki verir acaba? Mimar, bu tarz mutfakların çok moda olduğunu söylemiş ve eklemem konusunda ısrar etmişti, ben de ekledim.

"Wolfgang Puck olmakla büyük beyaz köpekbalığı olmak arasında seçim yapmak zorundaydım," diyorum.

Başını sallayarak gülüyor. "Yine de! Aman Tanrım, şu mutfağa bakın! Vay canına!"

Mekanı incelerken gözleri parlıyor. Eğer ağzının suyu akmaya başlarsa, kendi mutfağımı biraz kıskanabilirim. "Neyse, hepsi senin. Buzdolabından ve kilerden istediğini al," diyorum hafif bir sırıtışla. "Ya da istediğin her şeyi sipariş edip stoklayabilirsin."

"Teşekkürler. Ne yapacağımı düşünmem gerekecek. Bu inanılmaz şeye layık, özel bir şey olmalı..." Sözleri boğazında düğümleniyor. Aman Tanrım, çok sevimli.

"Bunu dört gözle bekliyorum."

"Denemelisin. Kendi kendime söyleyeyim, oldukça iyi bir aşçıyım. Herkes benim Şükran Günü hindimi ve jambonumu çok seviyor."

Sesindeki parlak neşeyi aniden hafif bir hüzün bastırdı ve sanırım ailesi onu muhtemelen bayramlarda ücretsiz aşçı olarak kullanıyor. O da, tatlılığıyla, yemeklerini çok sevdiklerine karar vermiş olabilir.

Ailelerin acımasız ve kötü olabileceğini biliyorum, ama Klein gibi birine bu kadar acımasız davranacak ne tür insanlar olabilir ki? Sanki bir yavru köpeği tekmelemiş gibi olursunuz. Ailesine olan saygım daha da olumsuz bir boyuta iniyor. "Akiko muhtemelen ana yemekleri hazırlayacak, ama isterseniz bir iki turta da yapabilirsiniz."

Planlandığı gibi, Klein ailesinin gölgesinden sıyrılıp neşelenir. "Elbette." Parmaklarını şıklatır. "Ooo, Noel için özel yumurtalı kremalı turtamı yapacağım! Fırınlanmaya gerek olmamasına rağmen, muhteşem bir lezzet. Ofisteki yılbaşı yemeklerine getirme fırsatım hiç olmadı çünkü tatlıları her zaman başkası kapıyordu."

Onun coşkusuna gülümsedim. "Hadi gel. Sana bodrum katını göstereyim." Merdivenlerden aşağı indik. "Burası aslında sadece bir spor salonu ve bir boks odası. Spor salonunu kullanabilirsin, ama boks ekipmanlarını, ne yaptığını bilmiyorsan kullanma. Bileğini burkmak falan istemezsin."

Başını onaylayarak salladı, son teknoloji ürünü egzersiz ekipmanlarını inceledi. "Bunu istemiyorum." Neyse ki boks odasına girmek istemedi.

Annemin yarı yırtılmış fotoğrafının büyük kum torbasına neden yapıştırıldığını açıklamak garip olurdu.

"Bütün yatak odaları ikinci katta," diye açıklıyorum onu yukarı doğru götürürken.

"Hangisi senin?"

"Soldaki ikinci kapı. Ve hiçbir şey yasak değil. En azından senin için değil." İçimdeki karanlığı görebileceği korkusu buz gibi parmaklarını omurgamda gezdirse de, onun beni sadece bir patron olarak değil, bir insan ve bir erkek olarak tanımak istemesini istediğimi şok içinde fark ediyorum.

"Sanırım kendime ait bir oda tutmalıyım, değil mi?" diye soruyor Klein.

"Elbette. İstedığınız odayı alabilirsiniz." Benim odamı bile alabilirsiniz.

"Tamam. Teşekkürler. Belki bu?" diye sordu, benimkinin karşısındakini işaret ederek.

Onun için çift kanatlı kapıyı açıyorum. "Fena bir seçim değil." Kendi yatak odamın neredeyse aynısı, tek farkı banyo daha küçük çünkü içinde büyük bir cumbalı pencere ve rahat bir şezlong bulunan, keyifli bir okuma köşesi var.

Boynunu uzatarak kubbeli tavana bakıyor. Beyaz çiçeklerden oluşan bir duvar resmini, öylesine bir hevesle yaptırdım çünkü çiçekler masumiyeti temsil ediyordu; keşke kardeşlerimle ben bu masumiyeti bu kadar erken kaybetmeseydik.

"Vay canına. Bu muhteşem," diye mırıldanıyor Klein içeri girerken, gözleri hâlâ duvardaki resme odaklanmış. "Beyaz çiçekleri sevdiğini bilmiyordum. Daha fazla getireceğimden emin olacağım."

"Değişmeyin," diyorum. "İş yerinde yaptıklarınız zaten mükemmel."

Keyiften yüzü kızardı, sonra odanın geri kalanına göz gezdirdi. Yatak tertemizdi, altın ve gümüş işlemeli beyaz çarşaf, her şey çok şık ve zarif. Giyinme odası ve ortadaki mutfak adası boştu. Yangından sonra hiçbir şeyinin kalmadığını anladım. Bunu yakında düzeltmem gerekecek.

"İsterseniz iç mekanı yeniden yaptırabilirsiniz," dedim ona.

Bana deliymişim gibi bakıyor, sonra başını sallıyor. "Zaten fazlasıyla yaptın. Ve bu oda çok güzel." Karartma perdelerini açıp bahçeye bakıyor. Bu taraftan, çarkıfelek meyvesi asmalarıyla kaplı kemer görünüyor. İçini çekiyor. "Bu çiçekler gerçekten muhteşem."

Klein'ın kalacağı yer için her şeyin uygun olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum. Duvarlar ipeksi, dokulu bir kağıtla kaplı, ancak onun

yerine bir tablo asmak isteyebilir. Oturma odasında en çok baktığı tabloyu buraya taşımayı aklıma not ediyorum.

“Evinizi çok sevdim. Kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Önemli değil. Yeni evsiz kalan nişanlım benimle kalmazsa nerede yaşayacak ki?”

Yanakları kızardı; gözleri yere indi. Evimin daha sıcak ve samimi görünmesi için para harcadığıma sevindim. Yoksa, yatak odalarında olmasa da tüm güvenlik kameralarını ve tüm kapılardaki parmak izi kilitlerini fark edebilirdi. Şu an evde olduğum için kilitler çalışmıyor, ama yetkisiz biri içeri girerse tüm kapıları kilitliyorlar. Annem veya onun için çalışan herhangi biri bir şey denemeye kalkarsa, başları derde girecek.

Klein'ı ev ofisine götürüyorum ve parmak izi okuyucuya parmağını bastırmasını, ardından da eve girmek için kendi şifresini girmesini istiyorum. "Vay canına. Güvenliğe gerçekten çok önem veriyorsunuz," diyor.

Annemden bahsetmeli miyim diye birkaç saniye tereddüt ettim, ama... çok karmaşık bir durum gibi geldi. Ayrıca, içimi dökmeyi de planlamıyorum; Zoe Dunkel gibi olabilirim. "Bir iki hırsızım oldu."

“Ciddi misiniz? Ama burası çok seçkin bir bölge.”

“Yeterince özel değil, belli ki.” Evimin izinsiz girişlere karşı güvenli olduğundan emin olmadan rahat uyuyamıyorum. Annem benim haberim olmadan drone bile uçuramaz. Üstelik silahlarım ve onları kullanma eğitimim de var. Tüm lisanslarım ve izinlerim güncel.

Telefonum titriyor. Mesajı kontrol ediyorum. Harika.

"Bu nedir?" diye soruyor Klein.

“Gina Rad.”

Klein yüzünü buruşturdu, gözleri şefkat doluydu. "Randevusu yok."

"Biliyorum, ama o ofiste, beni görmezse hayatının sona ereceği korkusuyla hıçkırarak ağlıyor."

“Tahmin edeyim. Senin tavsiyene karşı imzaladığı sözleşme şimdi başına bela olduğu için panikliyor.”

“Kesinlikle.” Klein’ın anlayışı sayesinde berbat ruh halim biraz olsun düzeldi.

Elini sallayarak beni uzaklaştırdı. "Sen git. Ben iyiyim."

Onu yalnız bırakmak istemediğim için tereddüt ediyorum. Ama Gina beni görmeden gitmeyecek. Onun kararsızlığı yanında bir katırı bile kararsız gösterebilir.

Klein beni uzaklaştırdı. "Gerçekten mi? Ben vaktimi evinizi keşfederek ve dinlenerek geçireceğim."

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara," diyorum, gerçi evin yanıp kül olmaması ya da daha kötüşü olmadıkça aramayacağından eminim.

On Altıncı Bölüm

Ailee

Josh gider gitmez derin bir nefes aldım. Aman Tanrım. Parmağını ağzıma koyduğunda nefesimi tutmak zorunda kaldım. Sadece beni susturmak için yapmıştı ama bu temas içimde bir şok etkisi yarattı. Koltuğa uzanıp kristallerden yansıyan ışıklara baktım. İçgüdüsel olarak dilimi tenine değdirmeye çalıştım. Neyse ki beynim birden devreye girdi, yoksa parmağını ağzıma çekip emmeye çalışabilirdim.

Sadece düşünmek bile vücudumu ısıtıyor. Nedenini bilmiyorum—parmak emmek beni hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı. Ama dilimi parmak boğumlarının üzerinde gezdirmek, tenindeki tuzu tatmak, kontrolünü ne kadar zorlayabileceğimi test etmek istedim. Sonra—

Yanaklarımın alev alev yanışını ellerimle kapatıyorum. Hadi ama Ailee. Josh'ı emmeyi düşünmeyi bırak.

Telefonum çalıyor, arayan Max.

“Hey,” diyorum.

“Aman Tanrım, iyi misin? Haberleri gördüm! Çok korktum!”

“İyiyim. Bütün bina kül oldu ama durum ciddileşmeden kaçmayı başardım. Sanırım bizim üniteden telefonum dışında hiçbir şey kurtulamadı. Umarım içeride değerli bir şeyiniz yoktu...”

“Eşyalara ne gerek var? Hepsini yenisiyle değiştirebilirim. Sonunda kiracı sigortasından parasının karşılığını alacağım.”

Gülüyorum.

“İyi olmana çok sevindim,” diyor. “Çok endişelenmiştim. Kalacak bir yerin var mı? Yani, ailen dışında.” Sesi buruklaşıyor. “Belki kuzenime, işler yoluna girene kadar onun yanında kalıp kalamayacağını sorabilirim?”

“Hayır, kesinlikle gerek yok.” Kuzeni, sürekli burnunun sizin işlerinize burnunu sokmasından hoşlanıyorsanız harika biri. Ama ne yediğinizi

anlamak için poponuzu koklamak isteyen bir köpekten bile daha beter.
“Şimdilik patronumla kalıyorum.”

Kısa bir sessizlik. "O güzel kız mı?" Sesindeki kurnazlığı duyabiliyorum.

“Evettt...” Ona bugün Chad ile aramda olanları ve Josh ile anlaştığımız “altı aylık sahte nişanlılık” meselesini anlatıyorum.

Kadın öfkeyle çılgılık attı. “O şerefsiz. Tanrı'nın erkekleri neden daha güçlü yarattığını hala anlamıyorum. Bir kadına böyle saçma sapan şeyler söylediği için bir kere yüzüne yumruk yese, bir daha asla yapmazdı. Düşünsenize, nasıl bir dünyada yaşayabilirdik. Sağlıklı ve medeni.”

"Yüzüne atılan yumruklarla ayakta tutuluyor."

“Bazen şiddet çözüm oluyor. Bazı insanlar asla ders almıyor. Bu yüzden insanlardan nefret ediyorum. Köpekler mi? Onlar çabuk öğreniyorlar. Sadece olumlu pekiştirmeye ihtiyaç duyuyorlar. Neyse, patronunun duruma uygun davrandığına sevindim. Bu, sonunda onunla evleneceğin anlamına mı geliyor?”

Kekeledim. "Hayır! Yani, sahte. Zaten ben onun tipi değilim."

"Hadi canım. Onun ne tür bir insan olduğunu bilmiyorsun ki."

"Evet, öyle düşünüyorum. Uzun bacaklı ve büyük göğüslü muhteşem modeller."

“Ama onlarla bir kez yattıktan sonra onları atıyor. Sana söylüyorum, kendini küçümsüyorsun. Ayrıca, bu tıpkı o romantik romanlardan biri gibi olabilir.”

“Bunlar kurgu,” diye belirtiyorum. Benimle Josh arasındaki tek gerçek şey, ona karşı yeniden alevlenen aşkımdır. Bunu atlatmak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Ama şimdi, sadece bekar değilim, aynı zamanda Josh'la nişanlısı olarak birlikte yaşamak zorundayım. Nişanın sahte olduğunu kendime söylesem de, karnım Olimpiyatlardaki bir jimnastikçiden daha fazla takla attı.

“Ama o adam, o filmde yer almayı hak edecek kadar yakışıklı,” diyor Max.

“Doğru.” Anılar canlanınca bedenimde yeniden bir karıncalanma hissettim ve içimden bir ah çektim.

Hemen atıldı. "Ne oldu? Bir erkek için hiç böyle iç çektiğini duymamıştım!"

“Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey olmadı.”

"Öyleyse neden sanki iç çamaşırını eritmiş gibi iç çekiyorsun?"

“Çünkü yorgunum ve pek uyuyamadım.” Sinirli bir şekilde söylüyorum ama Max çok anlayışlı. Ona, özellikle de o kadar sakinken, onun yanında ne kadar tahrik olduğumu ayrıntılı bir şekilde anlatmak istemiyorum. Hiçbir şey bir şey yapmak istediğine işaret etmedi. Şey, öpüşmeyi gündeme getirdi ama beni susturmak içindi. Bu konuda neden bu kadar üzgün olduğumu anlamıyorum?

“Tamam, tamam! Biraz dinlenmene izin vereceğim. Ama bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Umarım bu yolculuk sonsuza kadar sürmez. Şu an evde olmak istiyorum, böylece birbirimize destek olabiliriz.”

"Zaten çok şey başardın," diyorum içtenlikle. "Seni özledim."

"Seni daha çok özlüyorum."

Telefon görüşmesini bitirdik ve iç çektim. Yorgun olduğumu söylemişken, gerçekten bitkin olduğumu fark ettim. Sabahın heyecanı ve adrenalini geçmeye başlamıştı. Belki biraz uyuyup kıyafet meselesini halletmeliyim. Yeni kıyafetlere ihtiyacım var. Aslında, kişisel bakım ürünlerim olup olmadığını kontrol etmeliyim. Dişlerimi fırçalayıp duş alarak üzerimdeki kül kokusundan kurtulmak istiyorum.

Banyoya doğru yöneldim ve tamamen dolu lavabo tezgahını görünce neredeyse bayılacaktım. Yepyeni bir diş fırçası alıp kullandım ve bundan sonra dişlerime daha iyi bakmaya söz verdim. Chad'den sonra, yakın zamanda dişçiye gitmeyi planlamıyorum.

Josh'un evindeki duş, şimdiye kadar yaşadığım en lüks deneyimlerden biriydi. Beş duş başlığı ve anında sıcak su, aman Tanrım, evet. Vücut yıkama jeli, şampuan ve saç kremi, altın renkli dağıtıcı kapaklı, şık şişelerde bulunuyor. Her şişenin üzerinde, "Joshua Huxley için özel olarak formüle edilmiştir, Fransa'da titizlikle hazırlanmıştır" yazan süslü, kıvrımlı bir yazı var. Bunun altında, muhtemelen aynı anlama gelen, ortasında Josh'un adı bulunan Fransızca bir cümle daha var.

Günahkar derecede uzun ve sıcak duştan sonra, beyaz tişörtüm ve boxer şortumla olmama rağmen kendimi çok daha iyi hissediyorum. Saçlarım asla düzgün olmayacak, bu yüzden pes edip kendi kendine kurumaya bırakıyorum. Kıvırcıkları kontrol altına almak için bazı ürünlere ihtiyacım var ve Josh'ta hiç yok. Alışverişe gitmem gerekiyor, ama Aston Martin'i dışarı çıkarmak fikri hem heyecan verici hem de biraz sinir bozucu. İyi bir sürücüyüm, ama bu kaza yapmayacağım anlamına gelmiyor. Max, ehliyeti süresi dolmuş ve sigortası olmayan bir adam tarafından arkadan çarpıldı. Camry'sinde tam kapsamlı sigortası olmadığı için tamamen mahvoldu.

Telefonumdaki mesajlara bakıyorum, sonra annemden gelen bir mesaj görünce kaşlarımı çatıyorum.

–Anne: Haberlerde evinizin yandığını gördüm. Öldünüz mü?

Soruyu sorma şekli çok kaba ve duygusuz. Ama bu kadın, bir keresinde gece yarısı arayıp uyuyup uyumadığımı sormuştu çünkü bir şey istiyordu ve beni uyandırmaktan da hiç çekinmemişti. Kaba mesajının beni çok fazla üzmesine izin vermemeye karar verdim. Belki de gerçekten endişeleniyordur. Yangından sonra onunla hiç iletişime geçmedim bile.

–Anne: Kimse söylemedi, sen de bana, babana ya da Katt'e mesaj atmadın. Görünüşe göre yangında iki kişi öldü. Sadece bilmek istiyorum. Belki bir tazminat talebinde bulunmam gerekir diye.

Hasar bildirimi mi yapacaksınız?

–Ben: BİR İDDİA MI?

–Anne: Ha, demek hayattasın.

–Ben: Benim üzerime hayat sigortası mı yaptırdınız?

–Anne: Evet, sen bir yaşındayken. Başlamak için sadece iki dolardı. Ve yakın zamana kadar bunu unutmuştuk. Ama kazanç iyi. Bir milyon dolar.

Çenem gevşedi. Vücudum titredi ve telefonu zar zor tutabiliyordum. Bir milyon dolar. Ekrandan bile onun hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Keşke cehennemden biraz daha yavaş çıksaydım, ölebilir ve işe yarar hale gelebilirdim.

–Anne: Sanırım sorun yok. Belki bir dahaki sefere.

Şaşkınlıkla iki kez baktım.

–Ben: Bir dahaki sefere?

–Anne: Ne demek istediğimi anlıyorsun.

–Ben: Ne gibi geldiğini biliyorum. Yangında ölmediğim için üzgün olduğunu anlıyorum.

Gönder tuşuna bastığım anda, ezici bir mutsuzluk hissi beni sardı. Eğildim, bir kolumu karnımın etrafına sardım. Annemle her konuştuğumda neden bu kadar küçük ve acınası hissediyorum? Katt için de aynı sigortayı yaptırıp yaptırmadığını sormak istedim ama çok korkaktım. Ya hayır derse?

Sadece benim için yaptırdığını, çünkü Katt'ın ölmesindense yaşamasının daha iyi olduğunu söylerse?

Düşüncelerim karmakarışık, duygularım ise çözölemeyen düğümler gibi.

–Anne: Abartıyorsun. Sadece bir deyimdi. Ve mizah eksikliği yakışık almaz.

–Ben: Evet, elbette. Ölü olmak yerine fazla ciddi davrandığım için özür dilerim.

–Anne: O videoda Katt'ı herkesin önünde rezil ettiğin için sana gerçekten bağırmadım bile. Zaten Josh Huxley gibi bir adamı elinde tutamayacağını biliyorsun. Katt'ın onunla düğününü planlamasına yardım et ve kendini rezil etmeyi bırak. Video sayesinde yakında herkes senin terk edildiğini öğrenecek. Ama düğüne gelersen, insanlar ayrılığın o kadar da kötü olmadığını düşünecekler.

–Ben: Belki de, sadece BELKİ de, benden hoşlanıyor olabilir diye hiç aklına geldi mi?

–Anne: Çok fazla duman solumaktan mı kafan güzel oldu yoksa?

Gözlerimden yaşlar süzölürken tüm vücudum titriyor. Kendi annem neden bana bu kadar acımasız davranabiliyor? Neden beni bu kadar değersiz görüyor?

Sonra Josh'ın arabada bana bakışını, bana "beni beğeniyorum" demeden hemen önce gözlerinin sabit ve kararlı bakışlarını hatırladım. Bu beni nasıl da ısıtmış, kalbimi nasıl da hızlandırmıştı.

–Ben: Bana benden hoşlandığını söyledi.

–Anne: Peki sen ona inanıyor musun? Erkekler, özellikle de hayatlarında pek bir şey olmayan genç kadınlara, sık sık söylemek istemedikleri şeyler söylerler. Acımayı sevgiyle karıştırmamalısın.

Telefonumu bıraktım, konuşmaya devam edecek kadar halim yoktu. Josh'ın bana yaşattığı o enfes gerilim ve heyecan verici hislerin hepsi kaybolmuş, içimde soğuk ve boşluk kalmıştı.

Sonra yapmacık bir gülümseme takınıyorum. Bütün bunları umursamamalıyım. Ne dediğinin önemi yok. Olmamalı da zaten. Gülümseyebildiğim sürece sorun yok.

On yedinci Bölüm

Josh

Sebastian Kuyumculuk'taki satış görevlisi, etrafa bakarken beni sürekli oyalıyor. Hafif bir Mozart piyano sonatı havada süzülüyor. Mermer zeminde yürüyüp koyu lacivert kadife üzerine serilmiş elmas seçkisini inceliyorum. Hiçbir şey tam olarak Klein'ı çağrıştırmıyor. Ona güzel, zarif ve tatlı bir şey lazım. Aşırı gösterişli bir şey değil ama önemli olduğunu gösteren bir şey.

"İlginizi çeken bir şey var mı?" diye soruyor tezgahtar. Üzerindeki isim etiketinde Andrew yazıyor.

"Andrew, bana görkemli ve tatlı bir şey lazım. Bu, kadının benim için ne kadar önemli olduğunu göstermeli."

Bir an düşünüyor. "Burada birkaç eşyam var. Elmaslar klasik, ama bazen biraz daha eşsiz bir şeye ihtiyaç duyuyorsunuz, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur herhalde." Bana olağanüstü bir safir seçkisi gösteriyor. "Şahsen elmasların biraz fazla yaygın olduğunu düşünüyorum. Ve mavi elmaslar aşırı doygun olmadıkça, safirler çok daha asil görünüyor. Kraliyet ailesinin eskiden safir yüzüklerle evlenme teklifi ettiğini biliyor muydunuz? Gerçekten çok daha romantikler."

Kesimleri ve tasarımları, özellikle platin bantlarla bir araya getirildiğinde, göz kamaştırıcı. Ortasında büyük, yuvarlak bir taş bulunan, rengi sakın, güneşli bir günde Pasifik Okyanusu'nun tonlarını andıran, etrafını küçük alevler gibi saran pırlantalarla çevrili bir yüzük alıyorum. Yüzüğün yüzeyine serpiştirilmiş küçük safir parçaları, ona çağdaş ama klasik bir hava katıyor. Yüzüğü çevirdiğimde, taşlar ışığı minik gece yıldızları gibi yansıtıyor. Bir prensese yakışır bir yüzük.

Bir an gözlerimi kapatıp yüzüğü Klein'ın parmağında hayal ediyorum. Pürüzsüz tenine çok yakışacak ve her açıdan dikkat çekecekti. İnsanlar böyle göz alıcı bir yüzük takan bir kadına hayran kalacaklardı.

En önemlisi, herkese onun artık benim olduğunu gösterecek. Uzak durun, şerefsizler. O benim.

Tanrım, bu çok tatmin edici olacak.

"Bu," diyorum.

"Harika bir seçim," diyor Andrew içtenlikle.

Bir şey kaçırmış olma ihtimaline karşı etrafı tekrar tarıyorum. Bir taç dikkatimi çekince duruyorum. Göze batacak kadar büyük ama abartılı değil, berrak taşları eşit şekilde kesilmiş ve her biri kendi iç ateşini taşıyormuş gibi parıldıyor. "Şu mu—tamamen elmas mı?"

"Evet, on dört ayar beyaz altından yapılmış," diyor.

"Tamam. O da." Klein'ı, güzel buklelerinin arasında taçla, ıslıl ıslıl, güzel ve özel görünürken hayal edebiliyorum. Tatlı bir prenses.

"Elbette efendim."

"Muhasebecim ödemeyi ayarlayacak," diyorum ve büyük harcamalarımı yöneten adama mesajla talimatlar gönderiyorum, ardından bilgileri Andrew ile paylaşıyorum. Fiyat onaylandıktan sonra bir saat içinde havale işlemi gerçekleşmeli.

"Elbette."

"Ödemeler tamamlandıktan sonra, ikisini de Huxley & Webber'deki Josh Huxley'e teslim edin." Kartımı ona uzattım.

"Evet, efendim."

Başımı sallayıp dışarı çıktım. Dünyanın en tanınmış sosyetik isimlerinden biriyle öğle yemeği randevuma geç kalmak istemiyordum. Elizabeth Pryce-King, hayır işleriyle ünlü olduğu kadar, Hollywood'un mega yıldızı Ryder Reed'in tek kız kardeşi olmasıyla da ünlüydü. Kocasının acil durumu nedeniyle randevusunu iptal etmiş, son dakika da olsa benimle görüşmeyi kabul etmişti. Biraz kederli görünüyordu ama bu uzun sürmedi.

Yemek için Éternité'yi seçti. Çağdaş Japon füzyon restoranının bekleme listesi o kadar uzun ki, orada yemek yemeden önce ölebileceğiniz şakası yapılıyor. Ama kuzeni restoranın sahibi olduğu için her zaman masa bulabiliyor.

İçeri girip hostese Elizabeth'in adını verdim. Başını salladı ve beni ferah, açık koridordan geçirerek özel odaların bulunduğu arka tarafa götürdü. Solundaki odalardan birini açtı. "Buyurun efendim."

İçeriye bir adım attım. Elizabeth yuvarlak masada oturuyordu, altın sarısı saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Zeki gri gözleri ve yumuşak, narin yüz hatlarıyla güzel bir kadındı. Ancak, ona karşı hiçbir zaman bir

çekim hissetmedim; iyi arkadaş olmamıza rağmen, onda beni cezbeden bir şey yoktu.

Pryce Aile Vakfı'nın başkanı olarak, çeşitli değerli amaçlar için son derece etkili bir bağış toplama uzmanıdır. Birçok hayır kurumunun aksine, vakfı topladığı paranın büyük bir kısmını yardım etmeyi umduğu insanlara gönderiyor; bu yüzden ben de düzenli olarak bağış yapıyorum.

Her zamanki gibi, bu sefer pembe, çok yakışan bir elbise giymiş ve bana geniş bir gülümsemeyle bakıyor. "Merhaba Josh."

"Hey." Oturmaya hazırlanırken yalnız olmadığımı fark ettim. Asistanı Tolyan, arkasında oturuyordu ve her zamankinden daha da mizahsız bir Azrail gibi görünüyordu. Adam Rus'tu ve pek konuşmuyordu. Aslında, Elizabeth'e ortaklık kurmayı planladığı kuruluşlardan birindeki bir zimmet skandalı hakkında bilgi verirken duyana kadar ya dilsiz olduğunu ya da İngilizce bilmediğini düşünmüştüm. Adamda, acımasız verimlilik ve fiziksel güçle ilgili kalın bir sağlamlık vardı. Koyu lacivert takım elbisesi özel dikim değildi, ama iyi dikilmişti ve ona mükemmel oturuyordu. Adamın gerçekten onu korumak için orada olduğuna ikna oldum; sadece Elizabeth, her yerde yanında bir "koruma" olmasından dolayı kendini rahatsız hissediyordu.

"Tolyan'ın burada olacağını tahmin etmemiştim," diyorum.

"Görüşmelerimizi gizli tutacağına güvenebilirsiniz."

Başımı salladım, sonra fesleğen ve wasabi soslu çipura sipariş ettim. Çiğ servis ediliyor, ki bu hoşuma gidiyor. Garson gitti ve birkaç dakika sohbet ettik. Sonra Elizabeth öne eğildi.

"Peki, peki. Bu kadın kim? Bana her şeyi anlatın," diyor.

"Asistanım. Onunla tanışmadınız mı?"

Hayır. Bizi hiç tanıştırmadın ve ofisine gitmem için hiçbir sebebim olmadı. Ben senin kardeşin değilim.

"Çok yazık. Ryder'dan daha büyük bir yıldız olabilirdin."

"Ha. Bunu yüzüne karşı söyle ama önce beni davet et, çünkü tepkisini görmek istiyorum." Şekilli kaşlarını oynattı.

Gülüyorum. "Eğer uğrama fırsatınız olursa, sizi Klein ile tanıştırayım. Bence onu çok seveceksiniz. Çok iyi bir insan."

"Güzel," diye tekrarladı Elizabeth. "Peki, neler oluyor? Biliyorum, beni nişanlın hakkında dedikodu yapmak için çağırmadın."

"İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum. Vaktimi asla boşa harcamıyorsun."

Kapı açılıyor ve garson üç tabak getiriyor: benim için çipura, Elizabeth için gül şeklinde düzenlenmiş şık maguro dilimleri ve Tolyan için özel olarak hazırlanmış, menüde olmayan sade tereyağlı soslu buharda pişmiş ıstakozlar.

Sunucu gidene kadar bekliyorum. "Bir iyiliğe ihtiyacım var. Arka plan kontrolleri için özel bir ekip kullanıyorsunuz, değil mi? Beni onlarla tanıştırmamız gerekiyor."

Kaşını kaldırarak, "Sizin ailenizin veya şirketinizin kendi şirketi yok mu?" diye sordu.

"Evet, ama henüz bir şey bulamadılar."

"Kimi incelemeye çalışıyorsunuz? Bir müşteri mi?"

Başımı salladım. "Kenna Miller. Huxley & Webber'da çalışan biri."

Özgeçmiş çok temiz çıktı ve bu hoşuma gitmedi. Lobide kendisini durduran insanlarla tartıştığını gördüm, görünüşe göre "borçlarını tahsil etmek" içindi, bu da ilk dikkatimi çekti. Bu yüzden hakkında soruşturma başlattım çünkü Ares'i yangından kurtaran kız gibi sırtında yanık izi olan masum bir sarışın olup da tesadüfen firmada çalıştığına inanmıyorum.

Kenna'nın Ares'in kurtarıcısı olmadığı ortaya çıksa da, durum yine de bir şeylerin ters gittiğini hissettiriyor. Şirkette uzun süredir çalışmıyor. Ve eğer Ares Lareina'yı o zaman bulmasaydı, Kenna o zaman onu kurtardığı için övgü alabilir ve ailenin içine sızabilirdi. Ona karşı daha misafirperver ve nazik olurduk ve gardımızı indirirdik.

Bu, annemin de tam olarak isteyeceği şey. Ve Kenna'nın geçmişinin olabildiğince temiz olmasını sağlamak için yeterince dikkatli davranıyor.

Elizabeth'in ekibini kullanmak istiyorum çünkü bilmediği ya da öğrenemeyeceği hiçbir şey yok. Vakfının yönettiği devasa para miktarları nedeniyle işe aldığı ve ortaklık kurduğu kişileri çok titizlikle inceliyor. Kenna'nın sakladığı herhangi bir karanlık sır varsa, ekibi onu mutlaka ortaya çıkaracaktır.

Elizabeth, "Benim ekibim de hiçbir şey bulamayabilir," diyor.

"Hâlâ denemek istiyorum. Eğer işler yolunda gitmezse, sorun değil."

"Eğer projeyi üstlenmekle ilgilenirse, ekip liderinin size mesaj atmasını sağlayacağım. Hiçbir şeyin garantisini veremem. Yeni müşteri kabul etmeleri neredeyse hiç olmuyor."

"Sorun değil. Teşekkür ederim."

"Peki ya 'tamam' derlerse, bana bir iyilik yapabilir misiniz?"

"Elbette."

“Sizin ve nişanlınızın birkaç hafta sonraki yardım amaçlı operaya gelmeniz gerekiyor. Size detayları gönderebilirim, ancak organizatörler bilet satmakta zorlanıyorlar. Halkla ilişkiler çalışmaları pek başarılı değil. Florida ve Georgia'daki son kasırga mağdurlarına yardım ulaştırmaya çalıştıkları için ben de yardım ediyorum.”

Operalar benim tarzım olmasa da, "Sorun değil," diyorum. "Aileme de haber vereceğim."

"Sen gerçekten çok değerlisin. Asistanın senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı."

Başımı sallıyorum. "Asıl şanslı olan benim."

On sekizinci Bölüm

Ailee

Telefon birkaç kez daha titredi ama umursamadım. Annemin mesajlarını okumaya hiç gerek yoktu; yarısı kendini savunmak için bahaneler uyduracak, yarısı da daha anlayışlı olmadığım için beni suçlayacaktı. Hiçbiri kendimi daha iyi hissetmemi sağlamayacaktı.

Karnım gurulduyor. Sanırım bir şeyler yemeliyim. Biraz yemek ruh halimi düzeltebilir. En azından düşük kan şekeri sorunu yaşamayacağım.

Josh'un mutfağı tamamen dolu, bu da nedense beni şaşırtıyor. Bir İngiliz muffinini kızartıp krem peynir ve çilek reçeliyle birlikte yiyorum.

Buzdolaplarından birinin yanındaki göze çarpmayan beyaz panel bip sesi çıkarıyor. Ne olduğunu merak ederek ona bakıyorum. Bu bölgede kapı kapı dolaşan satıcılar muhtemelen yoktur. Güvenlik sistemini mi tetikledim acaba?

Tam renkli ekranda iki kadın görünüyor.

"Ailee, eve geldiğini biliyoruz!" diyor Lareina neşeyle.

"Josh bizi gönderdi. İçeri girebilir miyiz?" diye ekliyor Fiona.

Gözlerimi kırpiyorum. Ares'in ve Bryce'ın eşleri burada ne yapıyor?

Monitördeki açma düğmesine bastım, bu ziyaretin nedenini merak ediyordum. Josh adına onlar için bir şey yapmayı mı unuttum acaba? Ona yaklaşan tüm doğum günlerini ve aileyle ilgili kutlamaları hatırlatıyorum ama şu anda olan bir şey aklıma gelmiyor.

Kapı açılır ve içeri girerler. Lareina güzeldir, sıra dışı gözleri vardır; biri mavi diğeri yeşil. Bol etekli turkuaz ve mor bir elbise ince bedenine çok yakışır, gümüş topuklu ayakkabıları da öyle. Dalgalı sarı saçları gür bir şekilde aşağı sarkar ve çok güzel bir gülümsemesi vardır.

Fiona ise beyaz, yüksek belli bir bluz ve rahat mavi pantolon giymiş, konforunu en üst düzeye çıkarmaya çalışmış. Yürürken açık mavi parmak arası terlikleri yere vuruyor, pembe oje parmak uçlarında çok sevimli

duruyor. Ağzı garip bir şekilde seğiriyor, sanki kızıl saçlarının altında gülümsemek istiyor ama bir türlü yapamıyor. Nedenini bilmiyorum. Josh ve benim "nişanlanma" şeklimizi mi onaylamıyor acaba?

Lareina daha ben bir şey söyleyemeden bana sarıldı. "Bu çok heyecan verici! Bir kız kardeşim daha olacak!"

"Teşekkürler..." Bu sadece sahte bir nişan, ama o kadar heyecanlıyken onu hayal kırıklığına uğratmaya gönlüm el vermiyor.

"Videoyu görünce çılgılık attım. Bu arada, size hiç yakışmamış. Işıklıandırma kötüydü."

"Haklı. Video seni biraz yeşil göstermiş ama kız kardeşini de Shrek gibi göstermiş, yani..." diyor Fiona.

Hem bu imgeye hem de Katt'ın bir dev gibi görünebileceği fikrine kıkırdıyorum.

Burnunu eliyle kapatıyor. "Özür dilerim. Burada bir şeyler ters gidiyor gibi."

Utançtan kaskatı kesildim. Kıyafetlerimdeki is mi acaba?

"Sen değil," diye ekledi aceleyle. "Muhtemelen yiyecek bir şeylerdir."

"Sadece bir İngiliz muffin'i," diyorum, Josh'un evinde çok iğrenç bir şey yediğimi düşünmesin diye.

"Hayır, krem peynir. Iyy." Fiona hafifçe solgunlaştı. "Neredeyse her şeye karşı garip bir tiksinti geliştirdim."

Ah, kahretsin. Mide bulantısı yaşıyor olabileceğini daha önce fark etmeliydim. "Kendinizi daha iyi hissetmeniz için yapabileceğim bir şey var mı?" Onu ve Lareina'yı mutfaktan uzaklaştırmak için oturma odasına götürüyorum.

Fiona başını salladı. "Zorluk çıkardığım için özür dilerim. Sabah bulantısı beni mahvediyor. Mısır gevreği dışında her şey, vücudum 'hayır' diyor. Bryce'ın kahve kokusunu bile alsam midem bulanıyor. Artık akşam yemeğini dışarıda yiyor, sonra da eve gelmeden önce dişlerini fırçalıyor." Omuzları düştü. "Hamile kaldığımda böyle olacağını düşünmemiştim. Işıl ıslı parlayacağımı ve canımın çektiği tüm lezzetli şeyleri eve getireceğini sanıyordum."

Lareina omzuna hafifçe vurarak, "Geçecek. Daha çok erken," dedi.

"Evet, hormonlar dalgalandıkça durumunuzun da değişebileceğini okudum," diye ekledim anlayışla. "Eminim ki o ıslı ikinci veya üçüncü üç aylık döneme kadar ortaya çıkmaz."

“Umarım öyledir.” Fiona solgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Peki, iyi misin? Yangınla ilgili haberleri gördüm. Ne kadar korkunç. Josh her şeyini kaybettiğini söyledi.”

“Aşağı yukarı öyle. Arabam hariç, anahtarlığı değiştirene kadar kullanamıyorum. Ama iyi tarafı şu ki, sağlıklıyım ve yara almadım.” Endişelenmelerine gerek olmadığını belirtmek için gülümsüyorum.

“Yani sadece üzerindikilerle mi kaçtın?” Lareina, elimi kıyafetlerime doğru uzatıp aşağı yukarı hareket ettirerek sordu. “Gerçekten mi?”

Başımı salladım. “Şanslıydım çünkü bir komşum yangını fark edip kapımı çaldı. Yoksa çok daha kötü olabilirdi.”

“Yine de bu korkunç. Ailen ve arkadaşlarınla çekilen fotoğraflar ne olacak peki?” diye soruyor Fiona.

Bu içten sıcaklık beni çok etkiledi. “Saklamak istediğim her şey bulutta yedeklenmiş durumda,” dedim. Gerçekten de arkadaşlarla çekilmiş birkaç fotoğraf dışında pek bir şey yoktu. Ailemle hiç fazla fotoğraf çekmezdik. Çektiğimiz fotoğraflar da garip olurdu; ben fotoğraflarda yer alıyormuş gibi davranmaya çalışırken annem ve babam Katt’ı kollarının arasına almışlardı. Bunu kendime saklıyorum çünkü Fiona’nın aile durumu benimkinden daha kötü. Çok uzun zaman önce değil, suç işleyen ve istismarcı kardeşi hakkında korkunç makaleler her yerdeydi ve ona hiçbir onur veya mahremiyet bırakmamıştı.

Lareina, “Dışarı çıkıp biraz kıyafet falan almak ister misin?” diye soruyor. “İstersen seni alışverişe götürmekten mutluluk duyarız.”

Beklenmedik teklif karşısında neredeyse ağlayacaktım. Her şeyi yeniden almak zorunda kalma fikri... çok bunaltıcıydı. Ne alacağıma karar vermekten nefret ediyorum çünkü hem uygun fiyatlı hem de güzel olmalı, çünkü başarılı bir avukat asistanı gibi görünmem gerekiyor. Eğer Max şehirde olsaydı, onunla birlikte alışverişe giderdim. Ama birkaç gün daha gelmeyecek ve bu tişörtü ve boxer şortu, özellikle de sütyensiz giymeye devam edemem.

Lareina ve Fiona’yı hiç kötü giyinmiş görmedim, bu yüzden ikisinin de muhteşem bir stil anlayışına sahip olduğundan eminim. Yine de tereddüt ediyorum. “Pekala, ama...” Fiona’ya dönüyorum. “Yorulmaz mısın? Evde dinlenmeyi tercih edersen seni rahatsız etmek istemem.”

Gülümsüyor. “Bu sabah geç uyandım. Doktorum da arada bir dışarı çıkmanın daha iyi olduğunu söyledi. Ayrıca, Josh’la olan ilişkiniz hakkında her şeyi duymak istiyorum!”

Lareina hevesle başını salladı.

Dudaklarım kıvrılıyor, beynim ne diyeceğimi bulmak için binlerce kilometre hızla çalışıyor; çünkü Josh'a olan karşılıksız aşkımı romantik saymadıkları sürece ortada bir romantizm yok elbette.

İkisini de hayal kırıklığına uğratmak ya da Josh'u utandıracak bir şey söylemek istemediğim için sadece gülümsüyorum ve onlarla birlikte dışarı çıkıyorum.

Şık siyah bir Cullinan'a biniyoruz. "Güzel araba," diyorum, muhteşem deri iç döşemeyi hayranlıkla izleyerek.

"Bryce'tan hamilelik hediyesi." Fiona, motoru çalıştırıp malikaneden uzaklaşırken sırttı. "Ona arabaya ihtiyacım olmadığını söylemiştim ama bebeğin bir arabayı hak ettiğini söyledi." Gözlerini devirdi ama dudaklarının kenarları hafifçe kıvrıldı.

"Seni şımartmak için bir bahane arıyor." Lareina yapmacık bir şekilde dudak büzüyor. "Ares, bana bir tank alana kadar araba kullanmama izin vermiyor."

"Neden?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bana aldığı Mercedes'i neredeyse hurdaya çeviriyordum."

"Aman Tanrım!" diye haykırdım. "İyi misin? Bu ne zaman oldu?"

"Nisan ortası."

Fiona, "Bryce ona başlangıç seviyesi bir araba almasını söylemesine rağmen, Ares'in Sevgililer Günü için sana aldığı araba bu mu?" diye soruyor.

Laraine'in başıyla onaylaması.

"Yeni başlayanlar için bir araba mı?" diyorum. "O ne demek?"

Fiona, "Biliyorsunuz, sürüş öğrenirken biraz hasar görmesinden de sakınmayacağınız, sağlam ama nispeten ucuz ikinci el bir araba," diyor.

"Ama buna neden ihtiyacın olsun ki?" diye soruyorum Lareina'ya.

Lareina, "Araba kullanmakta yeniyim," diyor. "Teyzem ve amcam, miras fonumla kaçabileceğimden paranoyak oldukları için bana hiç öğretmediler."

Skandalı hatırlayarak başımı salladım. "Tutuklanıp hapse atılmışlardı, değil mi?"

"Evet." Lareina gözlerinde memnun bir parıltıyla başını salladı. "Neyse, bu yüzden bu kadar geç öğrenmeye başladım. Ama bir kızın bir yerlere gidebilmesi gerekiyor—"

"Bir tankın içinde," diyor Fiona bana göz kırparak.

“Kaza tamamen benim hatam değildi! O tuğla duvar karanlıkta birdenbire ortaya çıktı. Ve onu görür görmez fren yaptım. Tabii ki Ares tamamen panikledi, oysa ben iyiydim. Saçımın bir teli bile zarar görmemişti. Ama sanki ölmüşüm gibi davrandı.”

Fiona, kuru bir tonda, "Mercedes marka arabalar sağlam yapılmış," diyor. "Ama adama biraz tolerans göstermeniz gerekiyor. Güvenliğiniz konusunda paranoyak."

Onaylayarak başımı salladım. Ares her zaman ailenin iyiliğine dikkat eder. Muhtemelen en büyük çocuk olmasından kaynaklanıyor. Ve aşık olduğu kadın Lareina söz konusu olduğunda, koruyuculuğu muhtemelen aşırıya kaçıyor.

"Onun tarafını mı tutuyorsun?" diyor Lareina sahte bir öfkeyle.

"Evet. Çünkü senin de incinmeni istemiyorum," diyor Fiona.

"Şey." Lareina ona hafifçe gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, biliyorsun."

İçimde bir özlem sancısı belirliyor. Lareina ve Fiona, tıpkı yakın kız kardeşler gibi etkileşim halindeler. Keşke Katt ile de hâlâ böyle bir ilişkim olsaydı, ama o artık benim için çok havalı.

"Peki, her şeyi yaptırılım mı Ailee?" diye soruyor Lareina bana bakarak.

"Her şey olur," diyorum. "Neredeyse her şeyi değiştirmem gerekecek. Aklınızda ne var?"

"Hadi Jun'un butiğine gidelim. Her şey var orada. Josephine beni geçen ay oraya götürmüştü ve çok beğenmişim," diyor Fiona, sonra bana dönüyor. "Bu Josephine Blackwood, kişisel alışveriş danışmanı. O en iyisi."

"Gerçekten de öyle." Lareina içini çekerek, "Onu sizin için ayarlayamadığımız için üzgünüz, ama önümüzdeki iki ay boyunca tamamen dolu. Renk ve doku konusunda en iyi gözü o." dedi.

"Eminim muhteşem olacaksınız," diyorum. "Siz dünyaca ünlü bir sanatçısınız."

Yanaklarında gurur belirirken, kirpikleri hafif bir utangaçlıkla titriyordu. "Teşekkür ederim. Umarım bunu söylediğinize pişman olmazsınız."

Kutuya benzeyen bir yapının otoparkına giriyoruz. Eğer biri bana burada buluşmamızı söyleseydi, burayı kesinlikle kaçırdım çünkü binanın üzerinde butik olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Aslında daha çok bir depoya benziyor.

Fiona arabayı park ediyor. Buraya geldiğimize göre tereddüt ediyorum. "Böyle girebilir miyim sence?" diye soruyorum, kıyafetimi işaret ederek.

Lareina kolunu benimkine dolayarak, "Onlar aldırılmazlar," diyor. "Sen neredeyse baldızım gibisin."

"Şey, biliyorsun ki, Josh'la henüz bir tarih belirlemedik."

Fiona elini salladı. "Yeterince yakın."

Lareina başını salladı. "Aynen öyle. Onun için nişanlanmak evlilik kadar geçerli. Akiko videoyu görünce nefes nefese kalmıştır eminim."

"Kesinlikle. Bryce'a neden en iyi aile dedikodularını benden sakladığını sordum, o da sadece omuz silkti ve bana başka bir kutu mısır gevreği verdi. Sanki bu, benden sakladığı şeylerin telafisi için yeterliymiş gibi." Fiona gözlerini devirdi ama gözlerindeki parıltı kocasına duyduğu sevgiyi ele veriyordu.

Sadece gülümsüyorum. Bryce'ın benimle Josh arasında romantik bir şey olmadığını bilmesi gerekirken sessiz kalması ne kadar da hoş. Ama zaten o her zaman kardeşlerine sadıktır ve özellikle ikiz kardeşiyle mizaç ve aileye ve şirkete karşı tutum açısından çok uyumludur.

Binanın içine giriyoruz. İç mekan aydınlık, yüksek tavandan göz kamaştırıcı avizeler parıldıyor. Açık krem rengi duvarlarda, çoğu zambak ve iris olmak üzere, canlı renklerde büyük saksılarda bitkilerin bulunduğu girintili nişler var.

Uzun boylu, ince yapılı Asyalı bir kadın, topuklu ayakkabılarının hafif damarlı mermer zeminde çıkardığı tıkırtıyla resepsiyon masasından içeri giriyor. İnce yapısına oturan, kırmızı bir elbise giymiş, kulaklarından pırlanta küpeler sarkıyor. Siyah saçları çapraz kesilmiş, eğimli kenarı jilet gibi düz. Boynunda pırlanta bir kolye parıldıyor ve tırnakları lavanta rengi ojeyle kusursuzca boyanmış.

Gülümsüyor. "Lareina, seni görmek ne güzel." Sarılıp öpüşüyorlar. "Harika görünüyorsun. Resmen ışıldıyorsun," diyor Fiona'ya.

"Mısır gevreğinin gücü," diye şaka yapıyor Fiona, onlar da kucaklaşıp havadan öpüşürken.

"Ailee, bu Jun. Jun, bu da baldızım Ailee."

"Ah, şu kız..." Jun diplomatik bir şekilde cümlesini tamamlamadı. Ama koyu renk gözleri beni baştan aşağı süzdü, dudakları hafifçe büzüldü. Yargılayıcı değil, ama tamamen de dostça değil. Belki de ben onun için çalışmaya başlamadan önce Josh'la çıkıyordu...? "Tanıştığımıza memnun oldum."

Yapmacık bir gülümsemeyle karşılık veriyorum: "Memnuniyet benim için de büyük."

Lareina, "Zavallı kız kardeşim korkunç bir yangında her şeyini kaybetti ve kıyafetlere, ayakkabılara, her şeye ihtiyacı var," diyor.

"O zaman doğru yerdesiniz." Jun'un gülümsemesi içtenleşiyor. "Ben sihir yaratabilirim."

"Tam da bunu umuyordum. Bir kızın moralini yükseltecek bir şeye ihtiyacı var."

"Kesinlikle," diye ekliyor Fiona.

"Bu taraftan," diyor Jun. Bizi saksı palmiye ağaçlarıyla çevrili, pırıl pırıl mermer bir koridordan geçirip sonundaki büyük, havadar bir odaya götürüyor. Odanın bir bölümünde rahat koltuklar ve moda kıyafet fotoğraflarıyla dolu parlak kitaplarla dolu büyük bir masa bulunuyor. Jun gibi şık giyinmiş diğer görevliler, elbiseler, pantolonlar, etekler ve bluzlarla dolu rafları dışarı çıkarıyorlar. Biri sağımda devasa bir sürgülü kapıyı itiyor ve her biri vitrinde ışıklandırılmış ve parıldayan ayakkabılarla dolu rafları ortaya çıkarıyor.

Fiyat etiketlerini görmeme gerek yok, buradaki her şeyin bir böbrek fiyatına olduğunu biliyorum. Katt'ın dolabında da benzer şekilde pahalı eşyalar gördüm. Birine dokunmaya çalıştığımda elimi itti ve zarar verirsem asla telafi edemeyeceğimi söyledi.

"Harika!" diyor Lareina, sunulanlara bakarken gözleri parıldayarak.

Zoraki bir gülümseme takındım, biraz bunalmıştım ve TJ Maxx veya benzeri bir yer yerine buraya gelmeyi kabul ettiğime pişman olmuştum. Lareina ve Fiona'nın ne tür yerlerde alışveriş yapacaklarını daha çok düşünmeliydim. Lareina, Ares'ten bile daha zengin bir gemi inşa şirketi mirasçısı. Fiona'nın aile serveti azalmış olsa da, o eski zenginlerin lüksü içinde büyüdü.

Hiçbir şey almadan ayrılırsam Lareina ve Fiona utanır mı? Jun'a yakın görünüyorlar ve o zaten her şeyi benim için dışarı çıkarmış. Belki de ucuz görünümlü bir tişört alıp giderim. Bu raflarda tişört var mı bilmiyorum ama mutlaka benzer bir şey vardır. Zengin insanlar bile sıradan şeyler giyer.

Başka bir tezgahtar gelip önümüze bir tabak çikolata trüf koydu; Fiona için sıcak çay, Lareina ve benim için de şampanya getirdi.

Jun, "Ona hepinizin yiyebileceği bir şeyler getirmesini söyledim," diyor. "Çayın pek kokusu yok, çikolata da... Şey, çikolata işte."

Kahretsin. Çikolata gerçekten pahalı görünüyor ve eminim ki burası Walmart'ta falan satılan türden köpüklü şarap satmıyor. Şimdi atıtırmalık için tirtten daha pahalı bir şey almak zorunda kalacağımı hissediyorum.

Fiona burnunu eliyle kapatıp, hafifçe nefes aldı. Yavaşça elini indirdi. "Aman Tanrım... Midem bulanmıyor."

Jun göz kırpmıyor. "Kardeşim ikinci çocuğuna hamileyken çok kötü bulantılar geçirmişti. Bu ikolata ve çay onun için çok ie yaradı."

Fiona bana, "nce sen dene," diyor. "Ya bana yanlış bir şey olursa diye, tepkimi kontrol edebileceğimin garantisini veremem."

Lareina'ya şöyle bir baktım, önce onun bir lokma almasını beklemeli miyim diye düşündüm.

Ancak Lareina bana umutla bakıyor, sonra dudaklarını bir an bzdkten sonra açıklıyor: "Birisi önce denemedike hâlâ hiçbir şey yiyemiyorum."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Gemiiyle ilgili röportajlar dinlemitim ama Ares ve ailesinin desteğiyle bu durumu atlattığını sanıyordum.

Acı bir gülümsemeye, "Biliyorum. Ama bazı şeylerin üstesinden o kadar kolay gelinemez," dedi.

Bir parça ağzıma atıyorum. Kremsi trüf, dilimde hızla eriyor ve ağzımı yoğun bir çikolata aromasıyla dolduruyor. Boğazımdan da sorunsuz bir şekilde geçiyor ve ardında zengin bir tat bırakıyor.

İçimden bir inilti yutarak, Lareina ve Fiona'ya ba parmağımla onay işareti verdim.

Lareina bir lokma alıyor, sonra hoş bir şaşkınlıkla gözlerini kırpmıyor. "Muhteşem. Kusacak olsan bile mutlaka denemelisin," diyor Fiona'ya.

Fiona cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. "yle diyorsan." Bir trüf mantarı alıp dikkatlice ısırdı, sonra dudaklarını yaladı ve birkaç saniye bekledi. Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Bunu yiyebilirim." Yavaşça nefes verdi. "Aman Tanrım. Sanırım bu hayat iksiri olabilir."

Jun gülüyor. "Rica ederim." Bana dönüyor. "Ailee, istediğin her şeyi seçebilirsin. Her şeyi adresine teslim ettireceğim, böylece eve taşımakla uğramana gerek kalmayacak."

Eve teslimat. Ne kadar çok şey almam bekleniyor acaba? Bir de czdanımın olmadığını fark ediyorum. "ey... Kredi kartım falan yok. Apple Pay kabul ediyor musunuz?"

"Evet, yapıyoruz ama kredi kartıyla ödeme yapacağınızı dnmemitim," diyor Jun umursamaz bir omuz silkme hareketiyle.

"Bunu yapmadın mı...?" Ne düşünüyordu acaba?

“Bazıları yerinde ödeme yapıyor, ama çoğuna fatura kesiliyor. Josh'a güzel, kalın bir fatura göndermeyi planlıyordum.” Jun'un gözleri parlıyor. “Bir erkeğin parasını, karısını şımartmaya kararlı olduğu zamanlarda harcamayı seviyorum.” Zarif bir hareketle parmaklarını göğsüne götürüyor. “Nişanlının sana para harcama arzusuna engel olmak yanlış olurdu.”

Ağzım küçük bir O şeklini alıyor. Beni şımartmak istemesine duyduğum şaşkınlık ve mutluluk, hayatındaki yerimi abartmamak için gerçekliğe bağlı kalma ihtiyacıyla çatışıyor. Sonuçta, sadece altı aydır birlikteyiz.

"Merak etmeyin. Muhasebecisi bana zaten mesaj gönderdi, istediğiniz her şeyi satın alabileceğinizi söyledi."

Jun konuşurken kendimi biraz halsiz hissediyorum. Josh gerçekten çok düşünceli davranmış. "Ama her şey çok pahalı görünüyor," diye ağzımdan kaçırıyorum.

Jun gülüyor. "Umarım öyledir. Hadi, başlayalım."

Ondokuzuncu Bölüm

Ailee

Lareina, "Bu pembe sana çok yakışır. Çok şirin. Canlı. Sevimli," diyerek, hırka veya ceketle kombinlendiğinde akşam dışarı çıkmak veya ofis için uygun olacak, vücuda oturan bir elbiseyi işaret ediyor.

Askıda harika görünüyor ama...

Ailee, pembenin seni şişkin gösterdiğini biliyorsun, değil mi? Bu sadece Katt'ın yakıştırabileceği bir renk. Annemin sesi kafamda yankılanıyor ve zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Pembe bana yakışmayabilir, özellikle de bu kadar pastel bir ton."

Fiona bana meraklı bir bakış attı.

"Bence bu beni... daha geniş gösteriyor." Bunu anlatmak için kollarımı açtım.

Lareina bana sanki ona çıplak bir şekilde kompost kutusuna atlamak istediğimi söylemişim gibi bakıyor. "Ne? Bu gölge tam sana göre."

"Açık renklerin birkaç kilo fazlalık getireceğinden mi endişeleniyorsun?" diye soruyor Fiona. "Öyle bir şey mi?"

Başımı salladım. "Ayrıca, annem de aynı şeyi söyledi."

Lareina alaycı bir şekilde, "Elbise üzerinizde çuval gibi duruyorsa ancak o zaman olur. Bu elbise çok iyi dikilmiş ve üzerinize tam oturuyor. Ayrıca, belinizi vurgulamak için her zaman bir kemer –şu gibi– ekleyebilirsiniz." dedi. Koyu renk suni timsah derisinden yapılmış bir kemer seçti. "Bu pembe tonu neredeyse her şeyle uyumlu olur..." Gözlerini kısarak düşündü. "Kırmızı hariç. Sanatçıya güvenin."

Fiona yanındaki kadına başıyla onaylayarak, "Bize inanmıyorsan, giy ve nasıl görüldüğüne bak," dedi.

Jun bana ten rengi bir iç çamaşırı takımını da uzatıyor. Soyunma odasına giriyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve Lareina'nın seçtiği parçaları deniyorum. Jun'un sihirli bir gözü olmalı; iç çamaşırı vücuduma mükemmel

bir şekilde oturuyor ve harika bir destek sağlıyor. Elbise, çıplak tenime karşı son derece lüks hissettiren ipekten yapılmış ve rengi beni "şişkin" göstermeden ten rengime çok yakışıyor. Kemer, Lareina'nın dediği gibi kıyafeti tamamlıyor. Jun'un asistanlarından biri sevimli gümüş sandaletlerden birini içeri sokuyor. Ayaklarımı sandaletlere sokup aynaya bakıyorum. Elbise, Lareina'nın söz verdiği kadar güzel. Gözlerim parlıyor ve yüzümdeki gülümseme daha parlak olamazdı.

Dışarı çıktığımda başını salladı. "Adamım, iyiyim. Sen çok güzelsin! Josh seni o elbiseyle görünce neye uğradığını anlamayacak!"

Fiona alkışlar. "Muhteşem görünüyorsun!"

Gülümsedim. "Teşekkürler. Ben... böyle görünebileceğimi bilmiyordum." Ellerimi yanaklarıma koydum. "Ben hep bej gibi nötr renkleri tercih ederdim."

"Bej renginde yanlış bir şey yok ama gerçekten beğeniyor musun?" diye soruyor Fiona, şüpheli bir bakışla. "Sen daha çok canlı renkleri seven bir kıza benziyorsun."

Annemin eleştirileri zihnimde yankılanırken alt dudağımı ısırıyorum.

O kobalt mavisi ten rengine hiç yakışmamış. Tabii Katt'te harika durmuştu ama gerçekten, daha iyisini bilmeniz gerekirdi.

Kalem etekler yanlış, kalçalarınızı düz gösteriyor. Daha çok spor salonuna giderseniz belki daha iyi taşıyabilirsiniz.

"Aslında pek sayılmaz. Ama en az rahatsız edici renk bu."

"Hakaret mi?" Fiona tiyatroya bir şekilde etrafına bakındı. "Kime karşı?"

"Şey..." Annem mi? Kelimeler ağzımdan çıkmadan yutkunuyorum. "İnsanlar mı?"

Lareina başını salladı. "Kastette olanlardan bahsediyorsun, değil mi? Onlar senin enerjine değmez. Başkalarını memnun etmek için giyinme. Kendini memnun etmek için giyin. Çok güzel platin sarısı saçların ve mor gözlerin var. Bunu isteyen birçok insan tanıyorum." Saçlarımla çılgınca kıvrıldığını fark etmemiş veya umursamamış gibi konuştu. "Herhangi bir renk sana yakışır, ama o gözlerle koyu, canlı bir mavi sana muhteşem yakışacak."

"Ah evet. Çok seksi," diyor Fiona. "Ve senin fiziğinle kalem etekler harika görünür. Ofise böyle bir etekle gelersen Josh gözlerini senden alamayacak." Sırıttıyor.

"Kesinlikle."

Onların teşvikiyle, daha önce asla cesaret edemeyeceğim renklerde ve stillerde kıyafetler seçiyorum, bunları asla taşıyamayacağımı düşünüyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, harika görünüyorum. Kendimi de güzel hissediyorum. Lareina ve Fiona'nın hayranlık dolu sesleri, annemin kafamdaki eleştirel sesini bastırmaya başlıyor. Canlı renkler tüylerimi diken diken ediyor. Çeşitli kesimler ve stiller, gerçekten her şeyi giyebileceğime dair özgüvenimi artırıyor.

Jun şampanyayı sürekli akıtıyor, Lareina ve ben her başarılı seçimden sonra kadeh tokuşturuyoruz, Fiona ise çikolataya doyasıya yiyor.

Kısa süre sonra, zarifçe astarlanmış, deniz otundan örülmüş bir sepet doluyor. Jun'un adamları makyaj malzemelerini de getiriyor. Fondöten ve kapatıcı seçtikten sonra, birkaç cesur göz farı ve ruj tonu seçiyorum. Madem öyle, sonuna kadar gideyim.

Lareina, sepetimdeki renkleri incelerken, "Bu lacivert muhteşem olacak," diyor. "Gözlerinle çok cesur seçimler yapabilirsin."

"Kıskanıyorum," diye iç çekti Fiona. "O rengi çok seviyorum ama bana çok yakışmıyor."

"Sanırım yeterince var," diyorum, zaten oldukça büyük olan yığına eklemek için birkaç sütyen ve tanga seçtikten sonra. Sayısız ayakkabı var—Tanrım, Lareina ayakkabılara takıntılı. Onaylı yığından birkaç çifti gizlice çıkarmak zorunda kaldım. Ama daha şık olanlardan bazılarını, iş ve ev için olanları saklıyorum. Karıştırıp eşleştirebileceğim ayakkabılar ve aksesuarlar. Kendimi o parlak renkler ve çeşitli stiller içinde hayal etmek bile, başkasının varlığındaki görünmez bir figüran değil, hayatımın kontrolünü elinde tutan bir yıldız gibi hissetmemi sağlıyor.

Fiona, Jun'a doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Jun'un gözleri bana kaydı, sonra gülümsedi.

"Bu nedir?" diye sordum, sinsi gülümsemenin nedenini biraz merak ederek.

"Son lojistik detaylarını hallediyoruz. Ciddi söylüyorum, seçtiklerimize bayıldım. Josh da paranın iyi harcandığını düşünecek." Fiona'nın gözleri parlıyor.

"Teşekkür ederim." Yüzümdeki tarak kalktı.

"Ah, çok eğlenceliydi. Bayıldım," diyor Lareina. "Ve yeni elbisen de çok şirin!"

"Ben de öyle düşünüyorum." Yanaklarım daha da kızardı. Giydiğim parlak ayçiçeği sarısı yazlık elbise gerçekten çok sevimli. Göğsünde küçük

bir kedicik işlemeli.

"Ben de öyle düşünüyorum," diyor Lareina.

"Üstelik mısır gevreğinden başka yiyebileceğim bir şey keşfettim. Bu da Bryce'ı mutlu edecektir," diyor Fiona gülümseyerek.

"Yaşasın!" diye sevinçle bağırdı Jun.

Gülüştük ve kasaya doğru ilerledik, ben de faturadaki ürünleri imzaladım. Tutar... Aman Tanrım. Kalbim neredeyse durdu.

"Sorun ne?" diye soruyor Lareina.

Sorun şu ki, gerekenden fazla para harcadım. Öte yandan, hiç bu kadar eğlenmemiştim ve satın aldıklarımın dolayısı kendimi hiç bu kadar güzel ve mutlu hissetmemiştim.

Ne olacak ki? Kendimi biraz şımartmayı ve güzel hissetmeyi hak ediyorum. Ayrıca, kıyafet alırsam, kalbimi hoplatan kıyafetler alayım bari.

"Hiçbir şey." Noktalı çizgiye sıkıca imza atıyorum. Sigorta şirketim hasar bedelini ödeyene kadar bunları taksitler halinde ödeyeceğim.

Jun bana iki tane orta boy, parlak kağıt torba uzattı. "Buyurun."

"Hepsi bu kadar mı?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Geri kalanlar, personelimizin programına bağlı olarak bu gece veya yarın nişanlınızın adresine teslim edilecek. Ama bu yarın için: şirin bir elbise, ayakkabılar, bir yedek iç çamaşırı ve makyaj malzemeleriniz," diye açıklıyor. "Set, ofis ortamı için yeterince profesyonel."

"Ah, tamam. Teşekkürler!" Gülümsedim ve şaşırtıcı derecede hafif olan iki poşeti aldım.

Fiona bizi arabayla götürüyor. Lareina biraz detone bir şekilde şarkı söylemeye başlıyor. Muhtemelen şampanyadan sarhoş olduğu için kelimeleri biraz da geveliyor. Çok sevimli. Ben de ona katılıyorum, neden olmasın ki? Max dışında en son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum.

Ayrıca, bugünün bu noktaya geleceğini hiç beklemiyordum. Ucuz, kasvetli bir motel odasında tek başıma internetten sigorta başvuruları yapacağımı, ardından da Target'tan temel ihtiyaçlarımı alarak günü güzel bir şekilde bitireceğimi hayal ediyordum.

Fiona kapıların önünden geçip ana girişin önünde durdu. "Tuvaleti kullanmak için içeri girebilir miyim? Çok acil."

"Elbette." diye işaret ettim. "İçeri buyurun."

O ve Lareina beni içeriye kadar takip ediyorlar. Fiona ise hızla tuvalete koşuyor.

Lareina hâlâ kekeleyerek, "Biraz susadım," diyor. Şimdi bir de sallanıyor. "Portakal suyu alabilir miyim?"

"Kesinlikle hayır." Josh istediğim her şeyi alabileceğimi söyledi. Umarım bu, Lareina'ya bir bardak portakal suyu vermemin sorun olmayacağı anlamına gelir.

"Sen en iyisisin." Göz kırptı.

"Rica ederim." Gülümsedim, sonra ona bir bardak doldurdum ve uzatmadan önce hızlıca bir yudum aldım.

Bir çırpıda içti. "Bu çok güzel. Neredeyse yeniden insan gibi hissediyorum. Neden bu kadar susadığımı bilmiyorum. Dört kadeh şampanya içtim."

"Belki de bu yüzden susuyorsun. Alkol susuzluğa neden olabilir."

Kaşlarını çattı. "Neden sarhoş değilsin?"

"Tamamen sarhoşum." Kıkırdıyorum. "Sadece ayık gibi görünmeyi başarabiliyorum. Bu özel bir yetenek," diye ağzımdan kaçırıyorum, sonra utançtan dudağımı ısıırıyorum. Annem bunun gelmiş geçmiş en işe yaramaz yetenek olduğunu söylemişti ve birdenbire kendimi biraz aptal hissediyorum. Göğüs kemiğimin altında bir düğüm oluşuyor.

Lareina'nın gözleri hayranlıkla açıldı. "Keşke ben de yapabilseydim. Çok haksızlık." Suratını astı. "Ne zaman sarhoş olsam, Ares bunu komik buluyor."

Göğsümdeki gerginlik yeniden hafifliyor.

Yarı dolu portakal suyu bardağını sallayarak, "Yani sarhoş bile değilsin, değil mi?" diye sordu.

"Şey, sarhoş oluyorum. Şu an araba kullanamazdım. Sadece sarhoş değilmişim gibi konuşabiliyorum."

"Çok ilginç. Bu arada, sizce—" Öne doğru eğilmeye başladı, sonra tökezledi. "Aman Tanrım, kahretsin!"

Topuklu ayakkabılarıyla tehlikeli bir şekilde dengesini kaybediyordu ve sert mermer zemine düşmesin diye onu yakalamak için üzerine atıldım. Elindeki bardak devrildi; meyve suyu kenarından taşıtı. Buz gibi sıvı göğsüme çarptığında nefesim kesildi.

Yüzü buruştu. "Aman Tanrım, çok özür dilerim! Bunu daha yeni satın aldınız!"

“Sorun değil. Eminim yıkamada çıkar. Başka bir şey giyebilirim,” diyorum, sonra Jun’un dükkanından gelen poşetlerin sadece yarın için kıyafet, ayakkabı ve bir yedek i amaşını içerdiğini fark edince duruyorum.

Lareina’nın yüzünde endişe ve utançtan dolayı hâlâ bir buruşukluk var.

Elimle umursamazca bir hareket yaptım, sonra ona gülümsedim.

"Biliyor musun, hiç endişelenme."

“Nasıl endişelenmeyeyim ki? şimdi giyecek hiçbir şeyin yok.”

Konuşurken sesi giderek daha da umutsuzlaşıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor Fiona, yanlarına yaklaşarak.

Ona döndüm ve elbisemdeki büyük lekeyi fark ettiğinde gözlerinin parladığını gördüğüme yemin ederim. Ama belki de hayal ettim, çünkü gördüğüm şey bir anda kayboldu. Güzel yüzünde bir kaş atmasıyla göğsümdeki ıslak lekeye baktı.

"Benim hatam. Sakarlık ettim," diyor Lareina.

Fiona omzuna hafifçe vurdu. "Merak etme. Ailee, Josh'un dolabından temiz bir gömlek alabilir."

Ne? "Hayır, hayır, hayır, bunlar patronun gömlekleri," diye hızla söylüyorum. Onun dolabını karıştırmak hiç hoşuma gitmiyor.

“Patron' mu?” Fiona gözlerini kırptırdı. “O senin nişanlın! Ona ait olan sana da ait.”

“Evet, ama henüz evli değiliz,” diyorum güçsüzce. Josh, hem kıcıımı hem de onurumu kurtarıyormuş gibi yapıyor. Üstelik nişan bittikten sonra da çalışmaya devam etmem gerekecek ve ona çok duygusal bağlanıp eski sevgilileri gibi yapışkan biri olursam durum çok garip olacak.

“Ne olmuş yani? Yakında bir Huxley olacaksın,” diyor Lareina, tamamen Fiona’nın tarafında. “Pietas et unitas.”

"Bunun anlamı neydi yine?" diye soruyor Fiona, kaşlarını çatarak ve teatral bir şekilde dudağına dokunarak.

“Bu, ‘artık tüm eşyaları senin’ anlamına geliyor.”

“Doğru. Eğer şikayet ederse, ondan ayrılabilirsin. Ama özür dilerse, onu geri almalısın ki hâlâ kız kardeş olabilelim.” Fiona’nın gözleri parılıyor.

Başımı sallıyorum.

Pes etmiyor. "En ucuzunu seçmenize yardımcı olabilirim. Bu yardımcı olur mu? Bu elbiseyle pek duramazsınız. Neredeyse şeffaf oldu."

Aşağıya bakıyorum. Gerçekten de ince kumaş yarı saydam hale gelmiş. Hatta sütyenimin hatları bile görünüyor.

Lareina, Fiona ile kısa ve muzip bir bakış alışverişinde bulunarak, "Bu sadece bir gömlek. Ve onun 'cömertliğinin' karşılığını lezzetli bir akşam yemeği yaparak ödeyebilirsin," diyor.

Fiona kolunu benimkine doladı ve beni merdivenlerden yukarı neredeyse sürükleyerek çıkardı; bu güç beni şaşırttı. Belki de çikolatanın sihirli gücüydü. Lareina ise arkamızdan dikkatlice merdivenleri çıktı.

"Hangisi onun yatak odası?" diye soruyor Fiona.

İşaret ediyorum.

"Harika." Fiona, ait olduğu yere ait bir kadının tüm özgüveniyle kapıyı açıyor. Daha iyi bilmeseydim, Josh'un kız arkadaşı olduğunu düşünürdüm. Dolaba giriyor. Lareina da onu takip ediyor.

"Dolap"a hayran kaldım. Eski yatak odamdan daha büyük. Ortadaki adada daha önce gördüğüm saatler ve kol düğmeleri var. Kurt başlı gümüş bir baston da bir kutunun içinde duruyor.

"Huxley bastonu," diye açıklıyor Fiona. "Her Huxley'nin bir tane vardır. Bryce bebek için şimdiden bir tane sipariş etti." Karnının üzerine koruyucu bir el koyuyor.

Lareina etrafına bakındı. "Vay, burası çok güzel. Sanırım onun gardırobu Ares'inkinden daha büyük. Josh'ın modaya bu kadar düşkün olduğunu bilmiyordum."

"Bryce'inki daha büyük," diyor Fiona. "O bir tavus kuşu." Sesi sevgi dolu bir yumuşaklıkta. Bana dönüyor. "Eşyaların için neden yer yok?"

"Yangın yüzünden beklenenden çok daha erken taşındım. Yani, biliyorsunuz, muhtemelen eşyalarını yeniden düzenlemeye vakti olmamıştır," diyorum, biraz terleyerek ve inandırıcı görünmeye çalışarak. Yalan söylemeyi sevmiyorum ama gerçek nişanlısı olmadığım için benden hoşlanmamalarını veya bana farklı davranmalarını istemiyorum. Altı ay sonra her şey bitecek ve bu kadınlarla kurabileceğim güzel ilişkiyi bırakmak zorunda kalacağım.

"Bu gömleğin dokusuna bayılıyorum." Lareina elini beyaz gömleklerden birinin üzerinde gezdiriyor. Etiketini kontrol ediyor. "Yüzde yüz ipek, el dokuması. Akiko'dan bir hediye olmalı. Japonya'dan her zaman en güzel şeyleri getiriyor." Lareina askıyı çubuktan alıyor. "Peki ya bu? Kumaşı çok güzel."

"Hayır, hayır, hayır." Çaresizce elimi salladım. "Kesinlikle olmaz. Japonya'dan el dokuması ipek, böbreğimden daha pahalı geliyor kulağa."

"Saçmalık. Bence buradaki en ucuz ürün bu," diyor Fiona.

Şok içinde ona bakıyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Kardeşler maddi rahatlığa bayılıyorlar. Buna harika görünen ve harika hissettiren güzel kıyafetler de dahil. Ayrıca, o da aldırılmaz. Sen onun nişanlısısın ve sadece birkaç saatliğine bir gömlek. Zaten bir sürü gömleği var. Ayrıca, erkeklerin gömlekli kadınlara bayıldığını bilmiyor musun?" Fiona öne eğildi, gözleri heyecanla parlıyordu.

Bir yanım yapmamam gerektiğini söylüyor. Ama belki de düşündüğümünden daha sarhoşum, çünkü bir yanım Josh'tan bir gömlek ödünç almanın harika bir fikir olacağını düşünüyor, özellikle de onu çok sevecekse.

Lareina, tereddüdümü ret olarak yanlış anlayarak, "Sana Akiko'nun yakisoba tarifini göndereceğim; bu Japon usulü kızarmış erişte. Bunu Josh için yap, hiçbir şeyden şikayet etmez," dedi.

"Daha önce hiç Japon yemeği yapmadım." Sesim biraz tiz çıkıyor ama gerçekten de Japon mutfağı benim için çok zor olabilir.

"Çok kolay. Sadece erişte, domuz eti, lahana, yeşil soğan, soğan ve sos gerekiyor."

Fiona, "Havuç ve fasulye filizini unuttun," diye belirtiyor, sonra bana dönüyor. "Bryce'ın da en sevdiği şey bu."

"Evet. Teşekkür ederim." Lareina telefonunu çıkarıyor. "Sizin için hızlıca bir market siparişi vereyim. Bir saat içinde teslim ederler. Ve tarifi size iletebilmem için numaranızı verin. Basit ama gerçekten lezzetli. Ares de doyamıyor. Eğer büyük bir miktar yaparsanız, Josh sizi sonsuza dek sevecek."

Yirmiinci Bölüm

Josh

Gina Rad'ın sızlanan sesi hâlâ kafamda yankılanıyor ve sağ gözümün altındaki bir kas, sanki bir tür ilaç reaksiyonu geçiriyormuşum gibi seğiriyor. Anladığını söyleyip giden, sonra üç saat sonra aynı konuya geri dönen kim olabilir ki?

Tanrım, ona yeterince fatura kesmiyorum. Bana yaşattığı migren için saatte on bin dolar almalıyım. Eve her zamankinden yarım saat önce gidiyorum çünkü molaya ihtiyacım var ve görmek istiyorum...

Klein. Evimde.

Bu fikre içgüdülerimin nasıl tepki vereceğini bekliyorum. Çoğu zaman, evimde ailemden başka insanlar olduğunu düşündüğümde, tüyleri diken diken olmuş ve bölgesini savunan bir köpek gibi hissediyorum. Sonuçta, evim benim kalem, kendimi güvende hissedebileceğim yer.

Ama Klein ile durum, sanki tüm hayatım boyunca üzerinde çalıştığım bir yapbozun son parçasını bulmuş gibiyim.

Bir sonraki kavşakta bir çiçekçi dükkanı var. Daha önce birçok kez görmüştüm ama hiç uğramak için bir nedenim olmamıştı. Arabayla yanından geçerken, göz alıcı bir pembe şakayık buketi dikkatimi çekti. Her bir çiçek kocaman ve rengi, tıpkı daha önce parmağımı dokundurduğumda Klein'in yumuşak, kırılğan dudakları gibi, göz alıcıydı.

Koltuğumdaki sıkışıklığı gidermek için kıpırdandım, sonra arabayı kaldırıma çektim. Çiçekçiye kredi kartımı uzatırken, eski sevgililerimden hiçbirine çiçek almadığımı fark ettim. Bu çabaya gerek duymamıştım ve hiç istememişlerdi. Yemek yemek, içki içmek ve görülmek yeterliydi. Ama Klein'in çiçeklere nasıl tepki verebileceğini hayal etmek içimde bir heyecan kıvılcımı uyandırdı.

Garajda motoru durdurduğumda, göğsüm heyecandan patlayacak gibiydi. Kızaracak. Muhtemelen gülümseyecek de. Yanağıma bir öpücük

konduracak mı? Ama böylesine sevgi dolu bir hareket onun için fazla gelebilir.

Elimde şakayıklarla evin içine giriyorum. Anında, en sevdiğim yemeklerden biri olan yakisobanın ağız sulandıran kokusu burnuma çarpıyor. Çok lezzetli ve ev yapımı bir yemek. Ama Akiko gelmiş olamaz. Nadiren gelir. Gelse bile, sınırlarımı gözeterek mutfağımdaki hiçbir şeye dokunmazdı.

Sessizce mutfağa doğru ilerledim, sonra aniden durdum. Tezgahın üzerindeki şarj aletine takılı telefonda müzik geliyordu. Axelrod'un solisti özgürleşmekten bahsediyordu ve Klein de melodiye eşlik ederek mırıldanıyordu. Elindeki tahta spatulanın diğer ucu kalın, parlak bir sosla parıldıyordu. Benim gömleklerimden birini giymişti, biçimli bacakları eteğin altından seksi görünüyordu, sevimli pembe ojeli çıplak ayakları, bir tavada ince dilimlenmiş domuz göbeği, soğan, lahana, jülyen doğranmış havuç ve Brüksel lahanasına erişte eklerken kıpır kıpır hareket ediyordu. Bu, Fransa'da el yapımı olan ve hiç kullanmadığım beş katlı bir tavaydı. Teyze Jeremiah, onları hiç yemek pişirmeden asmanın akıllıca olduğunu, çünkü bunun parlak yüzeyini bozacağını ve hatta yüzeyde çizikler bırakabileceğini söylemişti.

Ama Klein'ı mutfakta, o kadar rahat bir şekilde ve benim eşyalarımı kullanırken görmek, inanılmaz derecede memnuniyet verici. O... buraya ait. Ve en sevdiğim ipek gömleğimi giymiş olması? Aklım bana sinirlenmem gerektiğini söylüyor. Kimsenin benim eşyalarımı giymesine izin verilmiyor. Eski sevgililerimden herhangi biri aynı şeyi yapsaydı, onları kovardım. Ama kalbim... Şey, eğer bir kedi olsaydı, mırıldanır, gerinir ve gözlerini memnuniyetle kısırdı.

Bu tişört, Klein'ı benim kadını, benimkisi olarak işaretliyor. Yüzükten daha özel bir anlam taşıyor. Yüzük, dünyaya onun bir ilişkisi olduğunu gösteriyor. Ama tişört, özel hayatında kime ait olduğunu gösteriyor: bana.

Çubuklarla birkaç erişte alıp tadına baktı. Dudaklarını büzerek yumuşak ve öpülesi bir görünüm verdi. "Mükemmel." Ateşi söndürdü ve saate baktı. "Harika. Hala birkaç dakikam var," dedi kendi kendine.

Küçük sos kavanozlarını kiler dolabına koyduktan sonra sıçradı. "Aa!" Elini göğsüne koydu. "Erken eve gelmişsin." Gerçekten kıkırdadı ve ben de bu sese şaşırdım. Onun için alışılmadık bir durumdu ama çok hoştu.

Gözleri hafifçe donuk. Sarhoş mu acaba? Lareina, kız arkadaşlarıyla yaptığı gezi için muhtemelen kaliteli bir şampanya almış.

“Gina Rad sonunda gitti.” Klein hâlâ elini göğsünün üzerine koymuş, tişörtümü göğüslerinin üzerinde bastırıyor. İpeğin oldukça ince olduğunu fark ettiğini sanmıyorum ve meme uçlarının şeklini ve rengini seçebiliyorum. O tişörtü asla yıkamayacağım.

Kadın, ona acıyarak yüzünü buruşturdu. "Sandığın kadar korkunç muydu?"

Hayır, göğüslerin sandığımdan daha güzel. Bu yanıt aklıma geliyor ama konuşmanın konusu bu değil. Beynimin Gina'dan bahsettiğimizi hatırlaması biraz zaman alıyor. "Ah. Evet, şey... daha kötü."

Klein'ın yüzü buruşuyor.

“Ama şimdi seninle evde olduğum için daha iyiyim.” Gözlerine bakıyorum. Mor gözlerinin derinliklerinde şaşkınlık ve mutluluk parıldıyor, yanaklarına hafif bir kızarıklık yayılıyor. O kadar açık bir kitap ki. Bu kadar tatlı ve savunmasız bir kadına kim nasıl zarar verebilir ki?

Çiçekleri ona uzattım. "Buyurun."

Şakayıkları alıp dikkatlice göğsüne bastırırken dişleri geniş bir gülümsemeyle parlıyor. Çiçeklerin göğüslerini gizlemesi kötü, ama gülümsemesine bayılıyorum. "Çok güzeller," diyor.

“Onları görür görmez senin için almak zorunda kaldım.” Parmak uçlarımla kadifemsi yaprakların kenarlarına dokunuyorum. “Tıpkı senin gibi yumuşak ve güzel.”

Başını yana eğip bana baktı. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Gözleri irileşti. "Ah..."

Bir an duraksıyorum. "Ne?"

“Şey...daha önce kimse bana çiçek almamıştı,” diyor usulca. “Sen ilksin.”

Bir yandan ona ilk çiçeği veren ve onu sevinçle gülümseten kişi olduğum için gurur duyuyorum. Ama diğer yandan da öfkeliyim. Bu da ne demek? Chad'i her zaman berbat bir adam olarak görmüştüm, ama bu bunu kanıtıyor. Sadece hediye çekleri almak yerine, Ulusal Çalışan Takdir Günü veya doğum günü için ona güzel çiçekler de almayı düşünmeliydim.

Klein'ın gözleri ıslıl ıslıl, içimi ısıtan neşeli bir sevgiyle dolu.

Aniden, buketi göğsüne sıkıca bastırırken yüzündeki ışık biraz sönükleşti. "Şey... Sen eve gelmeden önce tişörtümü değiştirecektim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

“Şey, tişörtü aldığım için üzülmeni istemedim. Fiona dolabındaki en ucuz tişört olduğunu söyledi ama yine de... Bir olay oldu, meyve suyu

döküldü ve bugün aldığım elbiseyi yıkamam gerekiyor.”

Fiona'nın Klein'a neler söylediğini sadece tahmin edebiliyorum. Baldızım yalan söyledi, muhtemelen bir keresinde çantasına bir böcek koymamın küçük, zararsız bir intikamı olarak. Gömlek, sahip olduğum en pahalı eşyalardan biri. Japonya'dan el dokuması ipek ucuz değil. Üstelik özel dikim ve el dikişi. Yine de, Klein'ın üzerinde harika durduğu için üzgün değilim. "Sorun değil. Sen benim nişanlımsın. Gömleklerimi giymeye hakkın var." Şimdi acaba altında külot mu giyiyor diye merak ediyorum.

Utangaç bir şekilde dudağını ısırdı. "Tamam. Teşekkürler, patron."

“Patron’ mu?” Bir adım öne çıktım. Gözleri hafifçe irileşti ve neredeyse tökezleyerek geri adım attı. Bir adım daha attım ve kalçası tezgâhın kenarına çarptı. Şakayıkların tatlı kokusu aramızdaki boşluğu doldurdu. Buketi kollarından alıp tezgâhın üzerine koydum. “Bana artık öyle seslenmeyi bırakmalısın.”

“Ama... sen benim patronumsun...” Sesi biraz nefes nefese geliyordu. Göğüsleri hızla inip kalkıyordu. Hareketler meme uçlarını ipeğe bastırıyor ve beynimdeki tüm kan aşağı doğru akmaya başlıyordu.

Ellerimi iki yanına koyup onu çevreledim ve vücut ısıımı hissetmesini sağladım. Daha da geriye yaslandı, bu da göğüslerini tişörtüne daha da sıkıca bastırdı. Manzara çok erotik, özellikle de bana ne yaptığının farkında olmadığı için. Bana olan etkisini fark ettiğinde nasıl tepki vereceğini öğrenmek istiyorum. Düğmelerine basmak istiyorum. Son üç yıldır çalıştığı "patron" olarak değil de bir erkek olarak beni görüp görmeyeceğini görmek istiyorum.

“Klein.” Adını sanki bir tanrıçanın adıymış gibi söylüyorum.

“Nişanlandık. Bir daha bana patron deme.”

“Öyleyse sana nasıl hitap edeyim?” Düşünceler güzel yüzünde uçtu, mor gözleri kocaman açılmıştı. Bütün gün o gözlere bakabilirdim.

“Sevgilim. Aşkım. Efendim ve hükümdarım.” Alaycı bir şekilde kaşımı kaldırdım. “Şekerim.”

Sıkıca kapalı dudaklarından boğuk bir kahkaha kaçıyor, sonra kahkahalara boğuluyor. Harika. Bu sesi çok seviyorum; mizah ve neşe dolu. Beni de kendimi bırakıp ona katılmaya teşvik ediyor.

“Sanırım, şey, Şeker...” Sözü nü bile tamamlayamadı, yüzü kıpkırmızıydı. “Ama belki—”

Parmak ucuyla dudaklarının üzerinden geçiyor. Çok dolgun, çok yumuşaklar. Penisimin sertleştiğini hissediyorum. Biraz daha yaklaşıyorum, nefesinin yanağıma değdiğini ve göğüslerinin uçlarının göğsüme srtndğn hissediyorum. "Ya da bana sadece Josh diyebilirsin."

Kirpikleri titriyor. Bakışlarında tereddüt var.

Sonra bir tür kararlılık ve azim çenesini sıktı. Gözleri sağa sola kaydı, sonra da hayatının en zor görevlerinden birine hazır gibi doğrudan bana baktı. "Tamam, Josh."

Adımı sanki bir rüyayı ağırıyormuş gibi nefes nefese söylüyor. Tek hece, en iyi viskiden bile daha güçlü bir şekilde beni etkiliyor. Adımı daha önce hiç kullanmamıştı ve beklenmedik derecede samimi ve erotik etkiyle başım dönüyor.

Dudaklarına dik dik bakıyorum. "Tekrar söyle," diye emrediyorum.

Koyu renkli gözleri gözlerime dikildi. Dudaklarını yaladı, pembe dili ürkek bir tavşan gibi dudaklarının üzerinde gezindi. Kalp atışı. Nefes aldı, sonra boğazı açıldı. "Josh."

İkinci sefer daha da iyi. Kanım ısınıyor. "Seni öpmek istiyorum, Klein." Sonra birkaç saniye bekliyorum, eğer bunu istemiyorsa beni itmesi için ona bir şans veriyorum.

"Pekala... Josh."

Kontrolüm tamamen kayboldu. Başımı eğip dudaklarını yakaladım. Gözlerimi açık tuttum, ilk pşmemize vereceği tepkiyi görmek istiyordum. Kirpikleri kelebekler gibi çırpındı, sonra kapandı. Dudaklarını araladı, dilini dışarı çıkarıp ağzımın üzerinde gezdirdi. Kalp atışlarım hızlandı.

Dilimi içine sokuyorum. Kadınsı, tatlı, rüya ve arzuların tadı geliyor. Sanki... bir kutlama gibi. Sanki tüm hayatım boyunca Klein'a ulaşmak için yarışmışım gibi hissediyorum. Ağzımın altında çok sıcak, neredeyse ateşli. Elleri denge sağlamak için tezgahın kenarını kavırıyor. Ben de dilimi kaydırıp ellerini tamamen kaplıyorum.

Parmakları benimkilerin altında kıvrılıyor. pşmeyi derinleştiriyor, parmak uçlarına yükselerek dilini ağzıma sokuyor ve benimkinin üzerinde gezdiriyor. Boğazından hafıf bir inilti kopuyor, sanki benim tarafımdan kafese kapatılmaktan, sıcaklığım ve tadımla sarılmaktan zevk alıyormuş gibi.

Ağzını yağmalıyorum. Ona doyamıyorum sanki. Nefes alışverişinin sığlaşması, zonklayan penisimi ona sürtme isteği uyandırıyor bende. Ya da belki de bacaklarımı arasına koyup onun beni sürmesine izin vermek. Aklım

bana bu fırsatı değerlendirmem gerektiğini söylüyor. Ona neler yapabileceğimi göstermeliyim. Ama içimdeki mantıklı taraf frene basıyor.

Ailee'nin baş döndürücü tadının altında şampanya var. Lareina ve Fiona ziyarete geldiğinde biraz içmiş olmalı. Fiona içki içemez ama Lareina içebilir ve fırsat buldukça keyif yapmayı sever. Klein'ın ne kadar içtiğinden tam olarak emin değilim ama hâlâ hafif sarhoş olma ihtimali varsa bundan faydalanmak istemem.

O çizgiyi aştığımızda—çıplak kaldığında ve içindeki acı dolu boşluğu doldurmam için bana yalvardığında—ayık olacak. Kontrolsüzlüğünün veya kendini kontrol edememesinin sebebi alkol olmayacak. Sadece ona ne kadar iyi hissettirdiğim ve sadece benim verebileceğim zevki ne kadar çok istediğiyle yönlendirilecek.

İnsanüstü bir çabayla dudaklarımı onunkilerden ayırmayı başardım. Kahretsin. Dudakları çok şişmiş, pembe ve ıslaktı. Sanki aramızdaki bağın kalıntılarını tatmak istercesine onları yaladı. Hayal kırıklığı gözlerini kararttı ve kaşları çatıldı. "Ne... Neden?"

"Sarhoşsun, Klein."

"Hayır, değilim."

"Lareina ile içki içtiniz."

"Evet. Ama o kadar da değil."

Ayık gibi görünüyor ama gözleri odaklanmakta zorlanıyor. Yalan söyleme biçimine hayret edip dudaklarım seğiriyor. "Alkol almadığınızda tekrar deneyeceğiz."

Suratını asarak, "Ya bir dahaki sefer keyfim yerinde olmazsa?" dedi.

Gülüyorum, sonra parmağımla burnunun köprüsünü okşuyorum. "Böyle olmanı sağlamak benim görevim olacak."

Yirmi Birinci Bölüm

Ailee

Josh yaptığım yakisobayı çok seviyor. Tadının nasıl olduğunu hiç bilmiyorum. Sanki karton kutu makarnası çiğniyormuş gibi. Bütün dikkatim öpüşmede. Bir şey söylediğinde bile sadece başımı sallayıp gülümsüyorum.

Şimdi kendi odamdaki yumuşak yatakta, karanlıkta tavana bakarak gözlerimi kırpıştırırken, akşam yemeğinden sonra kimin ortalığı topladığını hiç bilmiyorum. Hala Josh'un gömleğini giyiyorum çünkü geri istemedi. Hatta sanırım onu saklamamı ve gecelik olarak giymemi bile söyledi. Üzerimde harika durduğunu söyledi. Ama yüzde yüz emin değilim—öpüşmeden sonra beynim durdu.

Josh'ın tutkulu ve çekici olduğunu her zaman biliyordum, ama ne kadar tutkulu ve çekici olabileceğini ya da onun odaklanmış ilgisinin hedefi olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Bugüne kadar bir erkeği öpmek yeterince keyifliydi. Dudaklarımız buluşur, dillerimiz birbirine karışır ve eğer ortam uygunsa ve her şey yolunda gidiyorsa, daha ileri giderdik.

Josh beni öpmek istediğini söylediğinde onu itmeliydim herhalde. Bir yanım bunun akıllıca bir şey olacağını söylerken, diğer yanım –bir kamyon dolusu kedinin canını alacak kadar yoğun bir merakla– onun dudaklarının benimkine değmesinin nasıl bir şey olacağını bilmek istiyordu. Kolunda o kadar çok güzel kadın görmüştüm ama eminim ki öpüşmüştür, hiçbirinin fotoğrafını görmemiştim. Onun erimiş bakışlarının odağı olmak, bakışlarını benden uzaklaştırmamı imkansız kılıyordu çünkü gözlerindeki ateş içimi ısıtıyordu.

Dudaklarının hafifçe değmesi bile omurgamda elektrik çarpması gibi bir his yarattı. Bir an için, neredeyse boşalacağımı sandım, o kadar güçlüydü.

Dilinin ağzımda bıraktığı his o kadar şehvetli ve nüfuz ediciydi ki, dizlerim neredeyse titredi. Her defasında dilini benimkinin üzerinden

geçirdiğinde, klitorisim sanki o oradaymış gibi zonluyordu. Ve hayatımda ilk defa, bir ağız tarafından baştan çıkarılmayı gerçekten istiyordum.

Yüzüm kıpkırmızı oldu ve aşırı ısınmış yanaklarımı elimle kapattım. Oral seks berbat değil ama ben hiçbir zaman özellikle zevk almadım. Birincisi, garip bir durum. Bazen orada uzanıp kokumun ve tadımın iyi olup olmadığını merak ediyorum, sonra da adamın çabaladığını ve ben boşalmazsam hayal kırıklığına uğrayabileceğini düşünerek acele edip orgazm olmam gerektiğini hissediyorum. Bu da ironik bir şekilde rahatlamayı ve orgazm olmayı daha da zorlaştırıyor.

Yani aslında oraya bir erkek hiç istememiştim... ta ki Josh beni öpene kadar.

Ne oluyor böyle, Ailee?!

Ama her ne zaman dili benimkine değse, acıyan klitorisimde de hissetmek istiyordum. Eğer ağızyla oraya dokunmak istemiyorsa, parmaklarını da kullanabilirdi. Bunu da çok isterdim. Ve penisini de tutardım, belli ki sertleşmişti, ama bana bastırmasa bile. Bunu yapmasını istiyordum.

Yatakta dönüp kalçalarımı yatağa bastırıyorum. Tanrım, çok ıslandım. Baskıyı hafifletmek için bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum ama faydası yok. Josh'a ihtiyacım var.

Karanlıkta onun adını fısıldıyorum. Sadece söylemek bile anıyı geri getiriyor ve vücudum tepki veriyor, sanki dudakları hâlâ benimkine yapışıkmiş gibi. İç çamaşırım sırlıslık olmuştur, onu çıkarıp sessizce yatağın yanına bırakıyorum.

Elimi bacaklarımın arasına sokup oradaki kayganlığa dokunuyorum. Klitorisimdeki baskı biraz azalıyor ama yeterince uyaramıyorum. Göğsümü avuçluyorum, meme ucumu okşuyorum. Kalçalarımı dalgalandırıyorum. Parmaklarımla klitorisi ovma hızını artırıyorum.

Orgazm geliyor ve patlıyor, sonra da kötü saklanmış bir gazlı içecek gibi sönüyor. Yüzümü yastığa gömüp inliyorum, birdenbire kendimi gülünç ve kontrolsüz hissediyorum. Daha önce hiç sadece bir erkeğe mastürbasyon yapmamıştım. Eğer keyfim yerindeyse, gerçekten ateşli bir romantik sahneye bakarak yapabilirim ama...

Umarım bu gece yaptığım şeyin hatırası yarın Josh'la karşılaştığımda beni rahatsız etmez. Gerçekten de onun adını söylediğim için böyle oldu. Sadece bu bile onu daha gerçek, daha kişisel kılıyor.

Yirmi İkinci Bölüm

Josh

Parlak turuncu renkler simsiyah ufku boyuyor. Ağaçlar, alevlerin üzerinde hayaletler gibi yükseliyor, sıcaktan çıtırdıyorlar. Gözlerim ürperiyor, damarlarımda bir ürperti dolaşıyor.

Ares, hayır! Senin peşinden geliyorum.

Ateşe doğru ilerlemeye başladım. Güçlü eller omuzlarımı kavradı, parmaklar kaslarıma acı verici bir şekilde saplandı. "Hiçbir yere gitmiyorsun, Josh." Zehirli ses üzerimde dalgalanarak soğuk bir endişeyi omurgam boyunca yaydı.

Hayır! Mücadele ediyorum. Çok geç olmadan kulübeye ulaşmalı ve Ares'i kurtarmalıyım. "Bırakın beni! Onu kurtaracağım!" Kurtarmalıyım, yoksa öleceğim. En azından ruhumun bir parçası sonsuza dek kuruyacak.

"O mu?" Annemin sesi garip bir şekilde kayıtsız geliyor. "Ares'i mi kastediyorsun?" Gülüyor ve içten gelen mizahı öfkemi daha da artırıyor.

"Komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Sadece... O orada değil. Kendi çocuğumun ateşte yanmasına izin vermezdim. O kadar acımasız değilim."

"Sana inanmıyorum." diye çıkıştım. Ağzından çıkan her kelime yalan.

"Kendin bak." Soğuk yanağını benimkine bastırdı. Titredim, sonra ona dik dik baktım. Dudaklarında soğuk bir sırıtış belirdi. Zarif ve ince çizgilerle işlenmiş yüzünde mavi gözleri neşeyle parlıyordu. Ama güzelliği sıcak ve davetkar türden değildi. İnsanı korkudan donduran türdendi. Başını ateşe doğru eğdi ve beni de ona doğru itti. Yaklaştıkça, ateşin sıcaklığı tenimi yakıyordu.

Dar kapıdan görünen kişi şudur:

"Klein!" diye bağırdım adını, ama kıpırdamadı. Kalbim durdu; panik boynumu sıktı. Tahta sandalyeye bağlıydı, başı yana yatmış, kıvrıkcık saçları

tenine yapışmıştı. Ateş yüzünü ürkütücü bir turuncu-kırmızı tonuna çevirmişti. Üzerinde bu sabah gördüğüm aynı tişört ve boxer vardı.

"Klein!" diye tekrar seslendim. Alevlerden gelen rüzgar saçlarını savurdu ama o hâlâ hareketsizdi.

Ona doğru koşmaya başladım ama annemin tutuşu daha da güçlendi, sıkılaştı... ta ki omuzlarım gıcırdayana kadar. Çabalarım sadece onun gücünü artırıyor gibiydi. "Lanet olsun, bırak beni!"

"Seni buraya sadece kız arkadaşına koşman için getirmedim."

Aman Tanrım. Gözlerimi kırıyorum, konsantre olmaya çalışıyorum. Annem yalan söylüyor ve manipüle ediyor. Klein'ın gerçekten zarar görüp görmediğini bilmesi gerekiyor, yoksa benim üzerimde hiçbir kozu kalmaz. Ama aynı zamanda Klein çok hareketsiz, bir ceset gibi—

Ellerim titremeye başladı. "O...?" Sonraki kelimeyi yutkundum. Devam edemiyorum.

"Öldü mü?" Annem alaycı bir şekilde içini çekti. "Onu kurtarmak mı istiyorsun?"

"Elbette!"

Anne homurdandı. "Sana söyledim, bana en çok benzeyen sensin ama hep direniyorsun. Babana benzemek istiyorsun ve bana hiç benzemiyormuş gibi davranıyorsun. Bana düşmanmışım gibi bakıyorsun ama değilim. Sence baban yetenekli bir adam mı, Josh?" Parmakları daha da derine saplandı.

Yüzümün acısını gizliyorum. Onun bana verdiği acıya şahit olmasına asla izin vermeyeceğim.

"O seni kurtaramadı. Kardeşlerini de. Ama sen... sen farklı olabilirsin. Gerçek benliğini kucakla. Beni gururlandır, dünyaya neler yapabileceğini göster."

Alevler kulübenin etrafını sarıyor. Kadın parmaklarını şıklatıyor ve Kenna solumdaki ormandan çıkıp kulübeye birkaç bidon benzin fırlatıyor. Benzinler dökülüyor ve benimle Klein arasında uzun, ıslak çizgiler oluşturuyor. Açgözlü alevler anında onları tüketiyor ve Klein'ın beline kadar yükselen duvarlar oluşturuyor. Ateşin kenarı saçlarını yakıyor, keskin koku duyularımı dolduruyor.

Hayır, hayır, hayır! Annemin karnına sert bir tekme attım. Homurdanarak elini bıraktı, sonra da güldü. "Güzel. Şimdi gerçek bir Dunkel gibi davranıyorsun! Senin içinde böyle bir yetenek olduğunu hep biliyordum!"

Klein'a doğru koşuyorum. Kenna bana doğru atılıyor; onu itiyorum. Yanan benzin havuzlarından birine düşüyor ve kıyafetleri anında alev alıyor. Yuvarlanmaya ve çığlık atmaya başlıyor.

Kapıdaki alev çok şiddetli ve Klein'a hiç ulaşamıyorum. Nedense aramızda görünmez bir engel var gibi görünüyor.

“Gerçek benliğini kucakla Josh. Onu kurtarmak istiyorsan, benim gibi olmalısın.” Annenin kahkahası zaferle doluydu.

İğrençlik ve mide bulantısıyla ürperiyorum ama dişlerimi sıkıyorum. "Asla senin gibi olmayacağım, seni lanet olası sosyopat kaltak!"

Bu da onun daha da çok gülmesine neden oluyor. Üç adım geri çekiliyorum, sonra Klein'ı kurtarmak için gerekirse kendimi yakmaya hazır bir şekilde ateş duvarına doğru koşuyorum.

Sıcak hava ciğerlerimi yakıyor. Dayanılmaz sıcaktan derim kabarıyor, her santimetrekaresi acıyla zonkluyor. Dişlerimi sıkıyorum.

“Klein, Klein!” diye seslenmeye çalıştım ama bir türlü ses çıkaramadım. Sanki biri boğazımın içini zımpara kağıdıyla ovmuş gibiydi.

Çaresizce kollarımı uzattım, parmak uçlarım saçlarına hafifçe değdi. Ayağım yerdeki kısa bir kütüğe takıldı. Düştüm, dirseğim ve göğsümle yere sertçe çarptım. Çarpmanın etkisi sarsıcıydı—

Nefesim kesildi. Buz gibi hava ciğerlerimi doldurdu, kasılmama neden oldu.

Karanlıkta gözlerimi kırpiyorum, yanağım serin ahşap zemine değiyor. Ter, vücudumu yapışkan bir tabakayla kaplamış. Klima hafifçe vızıldıyor. Dizim ağrıyor. Muhtemelen düştüğümde de dizim yere çarpmıştı.

Komodinin üzerindeki telefonu el yordamıyla bulup saate baktım: sabah 4:32.

Kalbim hâlâ hızla çarpıyor. Başımı ellerimin arasına koydum, birkaç nefes aldım, sonra dilimi dişlerimin kenarlarına sürerek ağzımdaki yanmış odunun keskin tadını atmaya çalıştım. İşe yaramadı; sanki gerçekten bir yangının içinde Klein'ı kurtarmaya çalışıyormuşum gibi.

Kendimi yerden kaldırıyorum. Yavaşça ona kadar sayıyorum, kalbimin sakinleşmesini diliyorum. Ama kalbim aynı hızlı tempoda atmaya devam ediyor. Sandalyeye bağlı Klein'ın görüntüsü...

Onun güvende olduğundan emin olmak için kontrol etmeliyim.

Derin bir nefes verip üzerime bir sabahlık geçirdim, yatak odamın çift kanatlı kapılarını açtım ve hafif balmumu kokusuyla dolu holün içine adım

attım. Burada ekstra bir ısıtma yok. Gece lambaları her zamanki gibi zeminin hemen üzerinde yumuşak bir şekilde parlıyor.

Her şey olması gerektiği gibi. Yangın belirtisi yok.

Klein'ın odasının kapısı kapalı, rüyamdaki ateş gibi ondan bir engel oluşturuyor. Aniden kapıyı kırmak için bir dürtü hissediyorum ama kendimi tutuyorum. Sabah 4:32'de onu korkutmak istemiyorum. Ve kesinlikle deli olduğumu düşünmesini de istemiyorum.

Nefes alıp veriyorum, sonra omuzlarımı döndürüyorum. Boynumun arkasındaki kaslar gergin; biraz esnetiyorum ama faydası olmuyor. Odalarımız arasındaki boşlukta çıplak ayaklarım rahatlatıcı derecede serin zeminde ses çıkarmadan ilerliyorum. Çok dikkatli bir şekilde düğmeyi çevirip itiyorum.

Kapı sessizce açılıyor, koridordan gelen loş ışık az da olsa aydınlatma sağlıyor. Gözlerimin alışmasını bekliyorum.

Klein yatakta kıvrılmış, battaniyeye sarınmış, uyuyan bir kedi yavrusu gibi hareketsiz yatıyor. Ona bakıyorum, yaşam belirtisi arıyorum. Sonunda, biraz kıpırdanıyor.

İçimde tatlı bir rahatlama dalgası belirliyor. Elbette iyi. Neden iyi olmasın ki? Dizlerim biraz gevşiyor ve hafifçe nefes veriyorum. O benim çatım altında ve benim korumam altında. Annem asla böyle bir şey yapmaya cesaret edemez. Onun zehirli varlığının Klein'a dokunmasına izin vermeyeceğim.

Arkamı dönüp odama doğru yürümeye başladım, sonra yerde bir şey fark ettim. Onu aldım, sonra gözlerimi kırıştırdım. Küçük bir külot. Yumuşak pamuklu kumaş parmaklarımın ve avucumun üzerine mükemmel bir şekilde oturdu. Kumaş hafifçe Klein kokuyordu.

Kalp atışlarım hızlandı. Vücudum ısındı. Ona doğru baktım ve tam o sırada karışık çarşafı tekmeleyerek döndü. Hâlâ benim tişörtüm üzerindeydi. Parmakları köprücük kemiğini okşadı. "Josh," diye mırıldandı rüyamsı bir şekilde.

Donakaldım. Beni fark etti mi? Ama sonra tekrar kıpırdandı ve hâlâ uyuyor olduğunu anladım.

Sevgili gibi adımları fısıldayarak nasıl bir rüya görüyor acaba? Çiçekleri mi yeniden yaşıyor? Yoksa ona çiçekleri verdikten sonra mutfakta yaptıklarımızı mı? Onu öpüyor muyum? Daha fazlasını mı yapıyorum?

Onun neden böyle iç çektiğini bilmek istiyorum. Onun iç çekmesini, yalvarmasını, çığlık atmasını ve zevkten titremesini sağlamak istiyorum.

Hâlâ elimde olan külotu göz attım. Acaba beni düşünerek, rahatsız edecek kadar ıslandığı için mi çıkarmıştı?

Onun sıcak, çıplak bedenini çarşafların altında ve benim tişörtümün içinde hayal ettikçe penisim acı verici bir şekilde sertleşiyor.

Yavaşça iç çekti ve tüm kanım penisime hücum etti. Mutfakta ilk kez adımı söylediğinde de tıpkı böyle bir ses çıkarmıştı. "Akşam yemeği de neymiş!" demek için can atıyordum ama o kadar ayık değildi ki onay verebilsin. Yemek yerken de neredeyse hiçbir şeyi algılamadı. Eminim iltifatlarımın hiçbirini aklına gelmedi. Onun yakisobası Akiko'nunkinden daha iyiydi - özellikle tabağıma bolca koyduğu ve cömertçe domuz eti kullandığı için.

Klein kıpırdanıyor. Bu kadın bana işkence ediyor, uykusunda bile nefes almak kadar doğal bir şekilde beni baştan çıkarıyor. Onu öpmek, karşılık verip vermediğini görmek istiyorum, ama muhtemelen onurlu davranıp huzur içinde uyumasına izin vermeliyim.

Sen uyuyan güzeli öperek uyandırmaya çalışan beyaz atlı bir prens değilsin.

Arkamı dönüp sessizce dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Tahtaya yaslandım, başımın arkası tahtaya düştü. Koridordaki hava çok sıcaktı ve kasıklarım çok gergindi. Penisimin şişmesi karnıma değiyordu. Yumruk yaptım ve külotunun içinde olduğunu fark ettim. Kafamın tepesi sıcaktan karıncalandı. Geri vermeliydim ama odasına geri dönemezdim.

Ben bir insanım, süper kahraman değilim.

Tamam, ne yapmalıyım? Annemin suratını kum torbasına vurabilmek için spor salonuna doğru yürümeye başlıyorum. Ama penisim bir türlü sakinleşmiyor. Durumuna bir şey yapmazsam kırılacakmış gibi zonkluyor.

Bir küfretmemek için kendimi zor tutarak arkamı döndüm, odama girdim ve kapıyı kapattım. Kabustan kalma bunaltıcı korku gitmiş, yerini yakıcı bir sıcaklık almıştı. Saat daha sabah beş bile olmamıştı. İşe gitmeden önce biraz daha uyumaya çalışmalıyım ama işe yaramayacaktı.

Damarlarımda farklı bir huzursuzluk zonkluyordu.

Şişmiş penisime şöyle bir bakıyorum. Kahretsin. Sıkıcı ve iğrenç bir mahkeme kararına odaklanmaya çalışıyorum ama hiçbir fark yaratmıyor. Klein'in iç çamaşırını daha sıkı kavriyorum. Lanet olsun. Yüzüme yaklaştırıyorum. Kokusu güçlü ve baştan çıkarıcı; duyularım için kedi nanesi gibi. Penisimin o kadar çok ağrısı var ki, bir şey yapmazsam patlayacağından korkuyorum.

Bornozumu çıkarıp banyoya, oradan da duş kabinine girdim. Bir elimi soğuk duvara vurdum, diğer elimi de Klein'ın iç çamaşırıyla penisimin etrafına sardım. Seğirdi. Elektrik çarpması gibi bir his, baştan ayağa vücudumu ürpertti.

İçgüdülerim beni yönlendiriyor. Tamamen hayvansal bir dürtüyle hareket ediyorum, elimi pompalıyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp dudağımı ısırıyorum. Sanki beni öpüyormuş gibi ağızımda bir karıncalanma hissediyorum. Nefesim düzensizleşiyor ve zihnimde mutfakta ve daha birkaç dakika önce yatakta adımları fısıldadığı anlar tekrar tekrar canlanıyor.

Onu altımda uzanırken, güzel platin sarısı saçlarının gümüş-altın bir bulut gibi yayılmış olduğunu hayal ediyorum. Dudakları büzülmüş, gözleri donuk. Bana bakarken porselen gibi yanakları artan bir arzuyla kızarıyor.

Elimle penisimi sıkıca kavradım, ta ki külotunun kumaşının altından damarları avucumda atarken hissedene kadar. Başparmağımın ucu, kaygan kıvrımlarının arasında saklı ıslak klitorisine sürtünürken, yumuşak uylukları bacaklarım boyunca kayarak belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekerek penisimin titreyen tenine yaslanmasına neden oluyordu. Islak ve ateşliydi—iç çekerek kendimi daha da sıkıca kavradım.

Klein. Tapınmak, kirletmek ve zevk vermek için küçük tanrıçam. Kollarımda paramparça olurdu, tırnakları sırtımda kırmızı izler bırakırdı. Beni işaretlerken, adımları tekrar tekrar söylerdi. Josh, Josh, Josh.

"Klein," diye inledim hızlanırken. Beni düşünürken ıslanmış olabileceği düşüncesi, omurgamda heyecan kıvılcımları yaratıyor ve sonunda testislerimde toplanıyor. Vücudumdaki her kas geriliyor. Donakaldım, dişlerimi sıktım... ve boşaldım.

"Kahretsin, Klein." Boğazımdan gelen inilti bu. Vücudum orgazmı kasılırken görüşüm bulanıklaşıyor. Meni duvara, göğüs hizasının üstüne, sıcaklık kontrol koluna ve gidere sıçırıyor. Ayrıca iç çamaşırını da ıslatıyor.

Birkaç dakika sonra, penisim hala yarı ereksiyon halinde ve seğiriyor. Orgazm güzeldi, ama daha fazlasını istiyorum. Kendimi onun tatlı derinliklerine gömmek istiyorum.

Biraz sakın ol artık.

Arkamı dönüp giyinme odasına gidiyorum ve iç çamaşırlarını gömme dolabın en alt çekmecesine koyuyorum. Kimse ona dokunamaz, temizlik personeli bile. Onu sapık bir ejderhanın hazinesini saklaması gibi sakladığım için biraz aptalca hissediyorum ama hiçbir yere gitmeyecek.

Duvara yaslanıp nefesimin sakinleşmesini bekliyorum. Birkaç dakika daha geçmesine rağmen, uykum gelmeye hiç yaklaşıyor. Klein'ın yatağında uzanıp beni bedenine kabul ettiğini ve kendisine ait olanı açgözlülükle aldığını hayal ettikten sonra sinirlerim fazlasıyla geriliyor.

Avuç içlerimin topuklarını gözlerime bastırıp ovuyorum. Bu sabah daha fazla uyuyamadım ama Klein'ın karşısına böyle çıkamam, hâlâ çok şehvetliyim ve ona karşı çok istekliyim. Hızlıca buz gibi bir duş alıyorum, sonra dengemi yeniden sağlamak için biraz yeşil çay içmek üzere meditasyon odasına gidiyorum.

Patikadan ilerleyerek taş bahçenin içinden tatami minderlerine doğru yürüyorum, sonra aniden duruyorum. Çay takımımı ve bir kavanoz birinci sınıf Japon matcha çayımı sakladığım alçak lake masanın üzerinde kalın bir manila zarf duruyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve ona doğru koştum. İçimde bir ihlal ve öfke duygusu pençelerini göğsüme sapladı. Evime, son derece güvenli evime kim girdi? Bir saat öncesine kadar Klein'ın çatım altında güvende olacağından emindim. Ama biri kimse fark etmeden meditasyon odasına girebiliyorsa—

Yanan kulübede Klein'ı sandalyeye bağlı halde görmenin kabusu geri döndü ve içimde bir acı hissi belirdi. Ona dikkat etmem muhtemelen annemin dikkatini çekmesine neden oldu. Ben ne yaptım? Ve bunu nasıl düzeltebilirim?

Videoyu ya da içinde bulunduğumuz durumu geri alamam. Ve onu evden çıkarmak muhtemelen işleri daha da kötüleştirecektir.

Bir Huxley ne yapardı?

Zihnim bunu işleyip cevabı üretemiyor. Zarfı kenarlarından tutarak, kağıdı buruşturmamaya özen göstererek alıyorum. Adres yok, hiçbir şey yok. Parmak izi de olmayacağına eminim.

Ön yüzünde pembe bir yapışkan notta kısa ve öz bir mesaj yer alıyor: GÜVENLİĞİNİZ BERBAT.

Ellerim titriyor. Bunu kim yaptı? Annem mi? Harvey mi?

İmza yok, başka mesaj yok. Kaşlarımı çatıyorum. Alay dışında biraz fazla temiz ve steril. Demek ki annem ya da Harvey değil. İkisi de kendilerini gizleyemeyecek kadar kibirli. Bunu kendilerinin yaptığını açıkça övünmeseler bile, bazı ipuçları bırakacaklar, böylece sonunda gerçeği keşfedecek ve zekâlarına hayran kalacaksınız.

Peki o zaman kim?

Zarfı açıp içindekileri alt üst ediyorum. Fotoğraflar ve kağıtlar şelale gibi dökölüp yerlere saçılıyor. Titreyen bir elle fotoğraflardan birini alıyorum, sonra kanım donuyor ve donup kalıyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ailee

Gözlerimi açtım, sonra kollarımı gerdim. Sırtım harika hissediyor ve bacaklarımda da bir sorun yok. Boynumda da garip bir ağrı yok. Demek ki gerçekten lüks bir yatakta uyanmak böyle bir şeymiş.

Hemen doğruldum, sonra bacaklarımda arasının ne kadar rahatsız edici derecede ıslak olduğunu fark ettim. Eyvah. Yüksek teknoloji ürünü yatak sadece bebek gibi uyumama izin vermekle kalmadı, aynı zamanda çok canlı rüyalar görmemi de sağladı. Hepsi de Josh ve ağzıyla yapabileceği iğrenç şeylerle ilgiliydi.

Ama neyse. Josh'un inanılmaz derecede lüks banyosunda bir duş daha alıyorum. Beş duş başlığına ve anında sıcak suya asla alışamayacağımı düşünüyorum. Ve mükemmel su basıncına. Güne hazır olmak için tüm uygunsuz ıslaklığı yıkıyorum. Profesyonel olma kararlılığım harika gidiyor, ta ki onun kokusuyla kaplı olduğumu ve yanaklarımda ısındığımı fark edene kadar. Hayal edebileceğimden daha samimi görünüyor. Nedenini bilmiyorum. Daha önce hiç eski erkek arkadaşımın sabununu kullanmamış gibi değilim. Sonra fark ediyorum ki bunların hiçbirisi benzersiz değil; ülkedeki her büyük mağazada bulabileceğiniz sıradan markalar. Josh'un evindekiler ise sadece onun için özel olarak formüle edilmiş. Karnıma bir elimi koyuyorum, orada sıcaklık yayılıyor.

Patronunu o şekilde düşünmeyi bırak. Sabah oldu, yani tekrar onun asistanı oldum. Televizyonda gördüğünüz, patronla yakınlaşmaya başlayınca tembel ve dikkatsizleşen o sinir bozucu karakterlerden biri olmak istemiyorum. Yakınlaşma olarak nitelendirilebilecek bir şey yapmadık elbette, ama dün gece aklım defalarca oraya gitti.

Çoklu.

Giyinme odasına giriyorum; oda, Josh'un uyuduğum gömleği ve Lareina ile Fiona ile butikten aldığım kıyafetler dışında neredeyse bomboş.

Yeni iç çamaşırlarımı, güzel mavi elbiseyi ve ona uygun sandaletleri giyiyorum. Vay canına. Aynada kendime bakıyorum. Renk gözlerimi daha canlı bir mora dönüştürüyor. Kırmızı ruj harika bir kontrast yaratıyor ve hiç de abartılı görünmüyor. Yeni kıyafetimle kendimi çok iyi hissediyorum.

Şimdi, o külotlar nerede? Temizlik görevlileri yıkanmamış iç çamaşırlarımı ortalıkta bulsa çok utanç verici olurdu. Ama yerde de bulamıyorum. Tuhaf. Dün gece yatağın yanına düşürdüğüme yemin edebilirdim.

Yatak örtülerini ve çarşafı hızla kenara çektim. Yok. Orada da yoklar. Odadan öylece çıkmış olamazlar. Her ihtimale karşı yere çömelip yatağın altına baktım. Yine de bir şey bulamadım.

Telefonum masanın üzerinde şıkırdadı. Hemen yerimden fırlayıp uzandım. Belki de iç çamaşırlarım beni almaya gelmem için mesaj atıyordu.

–Max: Hey, nasılsın diye soruyordum. O yakışıklı patronunla mecburi yakınlığın yüzünden heyecan verici bir şey yaptın mı? Pardon, artık nişanlım.

Dudaklarım bir gülümsemeyle geriliyor.

–Ben: Hayır.

–Max: Öpücük bile mi yok?

Öpüşmenin anısı bir anda aklıma geliyor. Beni nasıl da yiyip bitirdiğini ve daha önce yaşadığım tüm sekslerden nasıl daha iyi olduğunu hatırlıyorum. Karıncalanan ağzımı dilimle yalıyorum. Ama ona gerçeği söylemem gerektiğini biliyorum çünkü o zaman arayıp bu konuda konuşmak isteyecek. Ve gerçekten işe gitmem gerekiyor.

–Ben: Kafanda aşk romanları yazmayı bırak.

–Max: Çok sıkıcı! Adamın sana bir şeyler yapmak istediğine dair en azından bir ima bile ettiğini söyle.

Rüyamda onun bana bir şeyler yapmak istediğini gördüm.

–Ben: İşe gitmem gerek. Of.

–Max: Bu 'ııı' sesi neden?

–Ben: Çünkü iç çamaşırlarımı bulamıyorum. Belki çarşafı takılmıştır.

Ama arşıafları iki kere silkeledim zaten. İ amaşırim o kadar da elektriklenmiyor.

–Max: İ amaşırı mı? Sütyen mi, külot mu?

–Ben: Külot.

–Max: Ooooh!

O "ooooh!" sesi, içimde garip bir ürpertiye neden oluyor.

–Max: Bahse girerim Josh onları aldı.

–Ben: Ne? Gece yarısı gizlice odama girip iç çamaşırlarımı almasının sebebi ne olabilir ki?

–Max: O bir erkek. Koklamak için mi? Onunla mastürbasyon yapmak için mi? Ondan kurdele yapıp penisinin dibine bağlamak için mi?

Damarlarımda aniden yakıcı bir sıcaklık hissediyorum. Onun kendi kendine zevk alırken ismimi inlediğini hayal etmek bile bacaklarımın arasında tekrar bir sızıya neden oluyor. Hayal gücümü kontrol altına almaya çalışarak ağırlığımı değiştiriyorum. Giymek için başka bir tanga iç amaşırim yok ve beş dakikadan kısa bir süre sonra Josh'la karşılaştığımda sırlıklam olmak istemiyorum.

–Ben: Kafanda romantik bir hikaye mi yoksa pornografik bir hikaye mi yazıyorsun?

–Max: Yargılayıcı olma. Bu romantik hikayede ihtiyaçları olan yetişkinler başrolde.

Hafifçe gülüyorum.

–Ben: Sınırlarımı biliyorum. Onun eskiden çıktığı kadınlara hiç benzemiyorum. Onlar gibi görünmek için bir yıl boyunca oruç tutmam ve spor salonuna gitmem gerekir.

–Max: Eğer onlarla birlikte olmak isteseydi, olurdu. Bunun yerine, sen onun evindesin.

Evet, ama bu ilişkinin bir bitiş tarihi var. Bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Artık bunu düşünmenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum.

–Max: Biliyor musun? Çok fazla kötü ilişki yaşadın, muhtemelen o da yaşadı. O berbat eski sevgililerinle çoğu zaman orgazm bile olamıyordun. O

yüzden şu yakışıklı sevgilinle birlikte ol ve bakalım penisi sihirli mi, sana ihtiyacın olanı veriyor mu.

–Max: Eğer işler yolunda gitmezse, sana Silicone Dream'in Year of Coming First dergisine yıllık abonelik alırım.

–Ben: Bu ne?

–Max: Size en iyi oyuncaklarından bazılarını gizli bir paket içinde gönderiyorlar. Geçen yıl ben de yaptım. Muhteşemdi!

–Ben: Peki neden istifa ettin?

–Max: Çünkü bir şerefsiz bunu keşfetti.

Dişlerini gıcırdattığını neredeyse hissedebiliyorum. Pek çok kişiye "şerefsiz" diye hitap etmez. Ama patronundan bahsediyor olamaz, değil mi?

–Ben: İşe hazırlanmam gerek. Sonra görüşürüz.

Bir tur daha aradım ama hala iç çamaşırı bulamadım. Ahh. Nereye gittiler acaba? Aramaya devam etmek istiyorum ama acele etmezsem işe geç kalacağım.

Çantamı ve telefonumu alıp aşağı indim. Josh çoktan tezgahın başında, çayını yudumluyor ve bazı belgeleri inceliyordu. Onu daha dikkatli incelemek için adımlarımı yavaşlattım. Kusursuzca tıraş olmuş, en sevdiği lacivert üç parçalı takım elbisesini giymişti. Koyu bordo kravatı da görünümünü tamamlıyor, mükemmel bir şekilde bağlanmıştı. Her zamanki gibi, tek bir saç teli bile yerinden oynamamıştı. Her zaman çok rahat bir özgüven ve yetkinlik sergiliyordu. Rahat olması gerektiğini düşüneceğiniz evde bile, dünyayı fethetmeye hazır görünüyordu.

"Günaydın." Sesim biraz nefes nefese çıkıyor. Ama zaten onun yanında kendimi kontrol etmek zor, özellikle de öpüşmeden sonra. Aramızda kurduğum, her şeyi profesyonel ve temiz tutma bariyerini yıkmıştı.

Josh başını kaldırdı, sonra bir an bana baktı, gözleri hafifçe kısılmış bir şekilde beni baştan aşağı süzdü. Yerimde kıpırdanma isteğime direndim, gördüklerinden hoşlanacağını umdum.

Sonunda, düzgün beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Günaydın."

Karnımdaki kelekler uçuşmaya başladı. Ya da belki de takla atıyorlar. Karnımdaki hislerden anlamak zor. Gözleri bana odaklanırken çok yoğun bir ifade var.

"Mavi senin en sevdiğin renk değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Üzerinde harika duruyor."

O berbat milyonu unutup. Kendimi milyar dolarlık gibi hissediyorum.

"Buraya gel." Zihnim henüz olayı algılayamadan ayaklarım itaat etti. Belgelerinin yanındaki zarif kadife kutuyu aldı. "Nişan yüzüğünüz." Kapağını açtı.

Muhteşem bir platin yüzüğün ortasında büyük, yuvarlak mavi bir taş yer alıyor. Etrafındaki pürüzsüz yüzeyde daha küçük mavi taşlar serpiştirilmiş. Tıpkı adamın kendisi gibi, zarafet ve şıklık saçıyor.

"Safirler," diye açıklıyor. "Taşların sana daha çok yakıştığını düşündüm." Gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşturuyor. "Eşsiz, büyüleyici, güzel."

Bana öyle baktığında kendimi eşsiz, çekici ve güzel hissediyorum. Sadece bu da değil, bana değer verilmeye ve sevmeye layık olduğuma inandırıyor, ki bu da nadiren hissettiğim bir şey. Boğazımda sıcak duygular düğümleniyor ve konuşabilmek için yutkunmak zorunda kalıyorum. "Bu gördüğüm en muhteşem yüzük. Teşekkür ederim."

Memnuniyetle homurdanarak yüzüğü kutudan çıkarıyor ve başparmağı ile işaret parmağı arasında tutuyor. Sol elimi tutuyor, avuç içi yukarı dönük bir şekilde benimkini destekliyor. Dokunuş masum ama kıvrılan ayak parmaklarıma kadar hissedebildiğim küçük bir elektrik çarpması gibi. Başparmağı ve işaret parmağının uçları yüzük parmağımı okşarken, yüzüğü parmağımın üzerinde gezdiriyor. Kalbim, dokunduğu yerde sanki nabız gibi atıyormuş gibi hızla çarpıyor. Sonunda, yüzük tam oturuyor. Taşlar parlıyor, parmağımın etrafında bir gerdanlık gibi duruyor, beni onun ve onun malı olarak işaretliyor.

İçimdeki her şey titriyor, bir yandan da bunun gerçek olmadığını ve fazla çılgınlaşmamam gerektiğini kendime hatırlatmaya çalışıyorum.

"Hayal ettiğimden daha güzel," diyorum titrek bir gülümsemeyle. "Teşekkürler, patron." Aptal kalbimi soğutmak için bu ifadeyi bilerek kullanıyorum.

Kaşını kaldırarak, "Bir daha söyle bakalım," dedi.

Gözlerindeki yoğun ateş nefesimi kesiyor. "Teşekkürler, patron."

Gözleri parmağıma kaydı. Sanki onun parmağı kasıklarına dokunuyormuş gibi hissettim. Bacaklarımı sıktım.

"Daha önce 'patron' olmadığımı zaten netleştirdiğimizi sanıyordum."

"Ancak-"

Bakışları dudaklarıma kaydđ. "Bana bir daha 'patron' dersen, kim olduğumu hatırlayana kadar seni öpeceğim."

Bol paça pantolon lazım. Bir yanım tekrar "patron" demek istiyor. Bana ne oluyor? Ben iyi kızım, kurallara uyan ve insanları memnun eden, böylece biraz daha sevillebilir olan kızım. "Nişanlım," diye hırıltılı bir sesle, boğazım düğümlemiş halde söylüyorum.

Yüz ifadesi yumuşasa da bakışlarının yoğunluğu azalmaz.

"Josh," diye karşılık veriyorum.

Bir an için gözlerini kapatıyor, sanki bir şeyin tadını çıkarıyor ya da kendini toparlıyor gibi, sonra gözlerini açıyor. "İşe gitme vakti. Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum.

"Araba anahtarın değıştirilene kadar birlikte araba kullanacağız." Kolunu uzattı.

Ona bakakalıyorum, ne istediğinden emin değilim.

"Elini." Elini kolunun iç kısmına koyuyor. "Unutma, asistanım olmadan önce nişanlımsın."

Ona yan gözle bir bakış attım, sonra bakışlarımı göz kamaştırıcı yüzüğe indirdim. Yaptığı tüm çabayı ve harcadığı parayı düşündüm. Bir öpücükten fazlasını alamadı. Sahte nişandan ne elde ettiğim apaçık ortada, ama...

"Bundan ne elde ediyorsun?" diye patladım garajdan çıkarken. "Nişanlanmayı kastediyorum. Beni sevdiğini söyledin ama Chad'le nişanlandığımı söylediğimde pek de üzölmüş gibi görünmedin." Yüzüm biraz kızardı.

Josh'ın kaşları çatıldı. "Mutluluğunuzun önüne geçmek istemedim ama onunla nişanlı olduğunuzu bilseydim itiraz ederdim. Ted'le olan toplantıma dalan kadın olayından sonra, bir nevi gayri resmi denetim altındayım. 'Profesyonel sonuçlardan' kaçınmak için en az altı ay boyunca en iyi davranışımı sergilemem gerekiyor. Bu, Peking Town'daki olaydan sonra nişanlı kalmayı da içeriyor." Sonra boğazını temizledi ve kravatının düğümünü çekıştirdi. "Ama senden de hoşlanıyorum. Yani. Çok iyi bir asistan olduğunu biliyorsun. Sadece nişanlım gibi aynı özgüvene sahip ol."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Josh

Bu sabah toplantım olmadığı için ofisimin kapısını açık bırakıyorum. Klein her zamanki gibi kahvemı getiriyor ve nişan duyurumuzdan ve dairesindeki yangından beri hiçbir şey olmamış gibi beni yeni güne hazırlıyor. Onun dayanıklılığına hayranım. Bazı kadınlar şimdiye kadar dağılmış olurdu. Mesela bir keresinde akşam yemeğine çıkardığım, tırnağı kırılınca aklını tamamen kaybeden o mor saçlı kız gibi. Kabul ediyorum, tırnağında bir uzay istasyonunu çalıştıracak kadar kübik zirkon vardı, ama gerçekten.

Klein masasına doğru yürürken, gözlerimi ondan alamıyorum. O elbise kalçalarına inanılmaz bir hava katıyor, koyu mavi kumaş kıvrımlarına tam da olması gerektiği gibi yapışıyor. Normalde bu kadar canlı renkler giymez ama üzerinde harika duruyor. Bu sabah onu gördüğümde neredeyse nefes almayı unuttum. Mavinin en sevdiği renk olduğunu söylediğinde ve gözlerini yüzükten ayıramadığında, elbiseyi yukarı çekip elleriyle tezgaha yaslanmasını ve onu benimle doldurmayı, böylece sadece parmağında değil, en mahrem yerinde de benim olarak işaretlenmesini istedim.

Beni durduran tek şey, tekrar bana "patron" demeye başlamasıydı. Öpüşmeye rağmen, "biz" fikrine henüz tam olarak alışamadı. Dün gece geri çekilme kararım doğruydu, ama şimdi onu kabuğundan çıkarmaya daha da kararlıyım. O, tıpkı küçük bir münzevi yengeç gibi, sadece kendini tamamen güvende hissettiğinde dışarı çıkıyor ve en ufak bir tehlike belirtisinde geri çekiliyor.

Ancak... Kenna ile konuşurken hiçbir şey hissetmiyor gibi görünüyor; Kenna masaya doğru yaklaşırken yüzündeki sırtış Kuzey Kore'nin yüz dolarlık banknotu kadar sahte.

Elimdeki mektup açacağını sıkıca kavrayıp iki kadını birbirinden ayırmak istiyorum ama burada kendimi tutmak daha iyi olacak. Kenna'nın

ne tür bir piyon olduğunu yeni anladım; onu tahtadan çıkarırsam, yerine başka bir parça gelecek. Ve bir sonrakini tanımlamak daha zor olabilir.

Klein ve Kenna bir şey hakkında hararetli bir şekilde konuşuyorlar. Klein'ın yüzü kızarıyor. Kenna ne dedi Allah aşkına? Yüzüğe hayranlıkla bakıyor, parmakları titriyor. Çok güzel bir yüzük ama bu tepkisine inanmıyorum.

Aklım tekrar o sarı zarfa gidiyor. İçindekileri düşünmek bile midemi bulandırıyor. Pembe yapışkan not imzalı değildi ama Elizabeth'in ekibinden olmalıydı. Firmadaki bizlerin ötesinde yetkinliğe sahip insanları olduğunu biliyordum, ama evime böyle girmek çok aşağılayıcıydı. Aynı zamanda, güvenlik sistemimde kusurlar olduğunu da fark ettim. Daha dikkatli olmalı ve evimi yeniden güvence altına alacak daha yetenekli bir firma bulmalıyım.

Ama önce en önemli şey. Dikkatimi Kenna'ya çeviriyorum, çünkü Klein'ı rahatsız etmemesi için önlem alıyorum. Klein ise gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde elini göğsüne koymuş durumda. Görünüşe göre bu onun imzası niteliğinde bir hareketmiş; yeşil gözlü sarışın kız, zarfın içindeki fotoğraflardan birinde de aynı şeyi yapmıştı.

O karede, şık bir restoranda bir adamın ona uzattığı pırlanta bileziğe bakıyordu, yüzü Noel'de bir çocuk gibi ışıldıyordu. Bu kısım beni rahatsız etmedi. Ama yanındaki adamın yüzü? Onu gördüğümde, nefesim kesildi.

Ekli raporu okumama gerek kalmadan adamın kim olduğunu anladım. Vincent Dunkel'in tıpatıp aynısı, sadece daha genç ve yaralı. Kesinlikle onun küçük oğlu, hiç tanışmadığım amcam olmalı. Annem onu öldürdüğünü sanıyordu ama anlaşılan yanılmış.

Yüksek çözünürlüklü fotoğrafta, dudaklarında büyüleyici bir gülümseme var ve gözlerinde tıpkı anneminki gibi kötücül bir parıltı var. Ama bunca yıldır gözlerden uzak yaşadığı için çok daha kurnaz ve tehditkar. Parmak uçlarım hala önceki şoktan dolayı seğiriyor. "Ölümden" sadece keyfi için geri dönmedi. Kan istiyor—annemden intikamını almaya hazır. Beni ve ailemi nasıl kullanmayı planladığından emin değilim. Ama bizi işin içine katmak istemeseydi, Kenna'yı şirkete yerleştirmezdi.

Klein, Kenna'nın söylediği bir şeye gülüyor. Acaba Klein'ı da kullanmayı mı planlıyor? Kenna'nın masasına bu kadar sık uğramasının sebebi bu mu?

Kenna birkaç dakika sonra ayrıldığında, interkomu çaldım. "Klein, ofisime gel."

“Geliyorum.” Ayağa kalktı ve elbisesini düzeltti, böylece ince kumaş güzel vücudunun üzerinde düzgünce durdu.

O içeri girer girmez ayağa kalkıp kapıyı kapatıyorum. Başını yana eğip bana bakıyor. Boğazındaki nabız atıyor ve dudaklarımı oraya bastırıp tepkisini hissetme dürtüsü hissediyorum.

“Kenna ile ne konuştunuz?” Dikkatli olun. O kadın sadece sohbet etmek ve dedikodu yapmak için uğramadı.

“Önemli bir şey yok. Sadece selamlaştık. Yüzük hakkında güzel şeyler söyledi.”

Ona, tamamen dürüst olmayan karşı taraf avukatına verdiğim o sabit bakışı atıyorum.

“Şey, eee...” Klein yutkunarak, “Chad’i bana yönlendirdiği için özür diledi.” dedi.

"O, onun dişçisi mi?" Tesadüf olabilir, ama özellikle Dunkel ailesiyle bağlantılı biri söz konusu olduğunda, kasıtlı olduğuna daha çok inanıyorum.

"Hı hı. Gerçi artık ona gitmeyi bırakıp yeni birini bulacağını söyledi."

Öyle mi? İçimden alay ediyorum. Klein'a doğru bir adım atıyorum. O da farkında olmadan yarım adım geri çekiliyor, neredeyse masaya değiyor. Tamamen savunmasız görünüyor, gözleri bir ceylanınki kadar geniş ve kırılgan. Her an, hayatımdaki sayısız yırtıcıdan biri gelip onu parçalayabilir. Genç Dunkeller, Vincent ölmeden önce birbirleri üzerinde güç kazanmalarına yardımcı olacaksa, bunu seve seve yaparlardı.

Ellerimi iki yanına, kötü adamları ondan uzak tutmak için kapanan kapılar gibi sertçe vuruyorum. Ağzı aralanıyor. O kadar yakınız ki nefesinin yanağıma değdiğini hissedebiliyorum. Fransa'dan sipariş ettiğim özel formüllü sabun gibi kokuyor; lavanta, sandal ağacı ve bergamotun zarif bir karışımı.

Benim. Ve onu güvende tutmak için her şeyi yapardım.

"Bana güveniyor musun, Klein?" diye soruyorum.

Başını salladı.

“Ne kadar uzaklıkta?”

"Çok," diye fısıldadı.

Güzel. “Kenna’dan olabildiğince uzak dur ve onunla hiçbir şey paylaşma. İş için kesinlikle gerekli olanlar dışında hiçbir şey.” Parmağımın yan tarafıyla Klein’ın yumuşak, sıcak yanağını okşadım. “Bunu benim için yap, tamam mı? Sana asla bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Yirmi Beşinci Bölüm

Ailee

"Derin bir nefes al. Sadece akşam yemeği."

Başımı sallıyorum. Josh'ın bunu söylemesi kolay. Çünkü o onun ailesi.

Üvey annesinin benimle tanışmak istediğine hâlâ inanamıyorum. O utanç verici videoyu görmüş olmalı, yani...

Ya beni beğenmezse? Yargı yeteneğimin çok zayıf olduğunu, saçlarımın tuhaf olduğunu, üvey oğlu için yeterince güzel olmadığımı düşünebilir. Onu hiç tanımadım, çünkü sadece ara sıra kocasıyla öğle yemeği için şirkete geliyor; kocası farklı bir katta çalışıyor. Ama başkalarından hikayeler duydum; Japonya'da çok zengin bir aileden geliyor ve kocasına ve üvey çocuklarına oldukça düşkün.

Sinirlerim tamamen alt üst olmuş durumda. Mutfaktaki mermer zeminde topuklu ayakkabılarımın çıkardığı sesler eşliğinde volta atmaya devam ediyorum.

Seçtiğim elbise bacaklarımın etrafında uçuşuyor. Özel bir gün için sakladığım güzel bir pembe elbise. Sabah saçımı düzleştirmek için bir saat harcadım, ama sonuç pek iyi olmadı.

Paslanmaz çelik buzdolabı kapağındaki yansımama dik dik bakıyorum. "Ah, saçlarım şimdiden kıvrılmaya başlamış bile."

Saçımı yıkamaya ve tekrar düzleştirmeye vaktim var mı? Saate bakıyorum. Tabii ki yok. Josh sadece "bir şeyler atıştırmak" için eve uğramış, bu biraz garip çünkü ofiste hafif bir şeyler yiyebilirdi. Neden etli ve peynirli taco almaya gittiğini açıklamadı. En azından cipslerden vazgeçti...? Bu "atıştırmalığı" ve cipsleri yiyip sonra akşam yemeğine gidemem. Ya da belki de hepsi onun için.

Josh arkamdan yaklaştı ve güçlü elleriyle omuzlarımı kavradı. Çenesi boynumun kıvrımına yaslanana kadar eğildi. O nefis vücut ısısı beni sardı

ve içine gömülmek istedim. Ailesini gücendirmeden gidebilmek için herhangi bir bahaneye razı olurdum.

Yansımada gözleri benimkilerle buluştu. "Klein, rahatla. Kıvrırcık saçların kesinlikle çok sevimli. İyi olacaksın." Sıcak nefesi kulağımı gıdıkladı, kollarımda hafif bir ürperti hissettim.

"Evet. Eminim." Ama kendi kendime bile ikna olmuş gibi görünmüyorum.

Josh başını salladı. "Sana aldığım takoları neden yemiyorsun?"

Başımı ona doğru eğip yüzümüzü ona çevirdim, sonra bu şekilde çok yakın olduğumuzu fark ettim. Dudaklarımız sadece birkaç santim uzaktaydı. Yutkundum, sonra fısıldayarak sordum: "Neden? Ailenle akşam yemeği yemiyor muyuz?" Hayır cevabını almak için ne kadar istekli olduğuma utandım. Ama son dakika iptal etmiş olabilirlerdi.

"Evet, sonrasında da açlıktan öleceksin."

Geniş aralıklı, koyu renkli gözlerinden, her mankenin imreneceği elmacık kemiklerine, düz burnuna ve gülümsemeyen ağzına kadar yüz ifadesi, ciddi olduğunu gösteriyor.

"Bana güvenin," diyor. "Akiko çok fazla yediğimizi düşünüyor, bu yüzden herkese minik porsiyonlar servis ediyor. Ya da belki de diyabet, yüksek tansiyon, felç, uyku apnesi, rahim ve kolon kanseri gibi rahatsızlıkların aynı anda ortaya çıkmasından endişeleniyor. Bir de beyin kanaması."

İnanmaz bir kahkaha attım. "Yok artık."

"Kesinlikle öyle. Bana güven." Başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

O noktada karıncalanma hissediyorum. Dudaklarımı içeri çekiyorum, bu sıradan sevgi gösterisi karşısında kalbim hızlanıyor. Son birkaç gündür, onun her dokunuşuna ve bakışına kontrolsüzce tepki veriyorum. Bana gülümsediğinde, göz kırptığında veya beni kollarının arasına aldığı anda her seferinde ıslanmam normal olamaz. Keşke bir iki santim daha yaklaşıp ama asla sınırı aşmıyor. Aslında, beni öpmeye de çalışmadı—belki de tekrar ona "patron" dememi bekliyor olabilir...?

Eğer Josh'tan başkası olsaydı, flört ettiğini ve tepkimi ölçmeye çalıştığını düşünebilirdim. Ama bu Josh Huxley, eyaletin, hatta belki de ülkenin en gözde bekarlarından biri ve sayısız güzel kadınla çıktı, hepsini de birlikte olduktan kısa süre sonra terk etti. Coco'nun gelen öfkeli e-postasını hatırlıyorum.

Şimdi kendini özel mi sanıyorsun? Henüz seninle yatmadı, değil mi? Penisini içine soktuğu anda, sana olan hayranlığı sona erecek. Ama naz yapmaya da bir yere kadar devam edebilirsin. Umarım seni bir çöp parçası gibi terk eder. Ve umarım bu, o aptal nişan olayından daha çok viral olur! Siktir git!

Zihinsel olarak, tüm o nefreti bir öfke ve kin nöbetiyle kustuğunu anlıyorum. Sonuçta, Josh'la vakit geçirmesi için beni ikna etmem için bana onlarca e-posta göndermişti. Ama kalbimde, Josh beni öptükten ve o muhteşem yüzüğü verdikten sonra toparlayabildiğim azıcık özgüvenim, güvensizlik ve korku yüzünden altüst oldu. Ve en üzücü olanı da, kendi annemin de aynı kini kustuğunu duyabiliyor olmam.

Olumsuzlukları kafamdan atıyorum. Hem buna takılıp kalıp hem de Josh'un ailesiyle yüzleşemem. Babasıyla, kardeşleriyle ve teyzesiyle iş yerinde tanışmış olsam da, büyükannesi Catalina Huxley'i veya üvey annesini hiç görmedim.

Josh tezgahın başına oturmuş, iştahla takolarını ısıyor. Bu şekilde beslenip nasıl hala formda kalabiliyor? Haftada birkaç kez evdeki spor salonuna gittiğini biliyorum ama yine de...

"Bu takoları yiyemem. Çok gerginim," diyorum.

Hafifçe homurdanarak onaylamaz bir tavır sergiliyor, ama yemeğini sanki çöle sürgün edilmeden önceki son yemeğiymiş gibi hızla yiyor. "Seni uyarmadığımı söyleme. Şimdi, seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu söyle. Ailemin senin saçınla ilgilenecek kadar sıkı olduğuna ciddi ciddi inandığından şüpheliyim."

Buklelerimi daha az dikkat çekecek şekilde düzeltmeye çalışırken birden duruyorum. Yüzüme sıcak bir hava çarpıyor. Tereddüt ediyorum, konuyu nasıl açacağımı bilemiyorum. "Şey... Gerçekten nişanlandığımıza inanacaklarından bile emin değilim. Yani, gerçekten. Ben senin çıktığın kadınlara hiç benzemiyorum."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Çıktığın kadınlar mı?"

"Şey...evet. Hepsinin de muhteşem vücutları, kusursuz tenleri ve düzgün, bakımlı saçları var—"

"Fark etmiş olabilirsiniz ki, artık yanımda değiller. Ve ailem dış görünüşe pek önem vermez."

"Herkes çok güzelken söylemesi kolay," diye mırıldanıyorum.

"Ve sen de 'herkesin' bir parçasısın."

Karşı cevabı çok hızlı, sanki bunca zamandır kafasında hazırladığı, sanki bir duruşmaya hazırlanmış gibi. Samimiyetine inanmak zor. Gerçekten yalan söylediğini düşünmüyorum ama muhtemelen sadece kısmen doğru söylüyor. "Ve benim hiçbir başarıım yok," diye inatla karşı çıkıyorum, ona olayları benim bakış açımdan görmesini ve nereden geldiğimi anlamasını sağlamaya kararlı bir şekilde. "Lisans diploması bile almadım." İç çekiyorum. Katt'ın dört yıllık bir üniversite diplomasına sahip olmamam konusunda haklı olabileceği doğru.

"Bu yüzden?"

"Ailenizdeki herkes Harvard Hukuk Fakültesi'nde okudu."

"Aslında büyükannem Yale'de okudu—"

"Olayın özünü kaçıırıyorsunuz."

"Ve bunu fazla düşünüyorsun. Dört yıllık bir üniversite diploması kariyerinde bir fark yaratacak mı?" Duraksıyor ve bana uzun, sorgulayıcı bir bakış atıyor.

Çaresizce omuz silkiyorum. "Şirketteki asistanların çoğunun dört yıllık üniversite diploması var."

"Onlardan bahsetmiyorum. Senden bahsediyorum ve cevabın hayır olduğunu gayet iyi biliyorsun. Hala Huxley & Webber'ın en iyi asistanlarından birisin. Eğer biri seni kendi tarafına çekmeye çalışırsa, bana haber ver ki ben de onlardan daha yüksek teklif vereyim."

Yüzüm kızardı. Aslında birkaç işe alım uzmanı benimle iletişime geçti ama Josh'un yanından ayrılmak istemediğim için hepsini reddettim. Onun bana bu kadar değer verdiğini fark etmemiştim.

"Şimdi, eğer kariyer değiştirmek ve lisans derecesi gerektiren bir şey yapmak isterseniz, sizi destekleyecek ve teşvik edecek ilk kişi ben olacağım."

"Artık asistanınız olmayacak olsam bile mi?"

"Yine de, hayat kısa. Ne istiyorsanız onu yapın, sizi tatmin eden şeyi yapın. Eğer bunu yaparsanız, asla yolunuza çıkmam."

Ses tonundaki saf samimiyet kaygımı yatıştırmaya başlıyor. Makyajımı bozmamak için ağlamamak adına ellerimi sıkıp gevşetirken kirpiklerim titriyor. Ailem her zaman Katt'ın kariyerini tamamlayacak ya da onları gururlandıracak bir şey yapmamı istiyordu. Benim mutluluğum onların aklından bile geçmiyordu.

Josh devam ediyor, "Aileme gelince, en önemli şey mükemmelliğe olan bağlılığınız olacak. Şirkette kimse diplomanızla –ya da

diplomasızlığınızla—, saçınızla ya da insanların sizi yargıladığını düşündüğünüz kozmetik şeylerle ilgilenmiyor. Ben sadece avukat olmak için gerekli olduğu için o diplomayı aldım. Birçok başarılı insan üniversite diploması almadı. Steve Jobs'a bakın. Ya da Branson'a. Jay-Z lise bile bitirmedi. Yani diploma eksikliğiniz yüzünden size laf eden herkese, birkaç milyardere kıyasla aşırı eğitilmiş olduğunuzu söyleyebilirsiniz.” Josh bana bakıyor. “Keşke kendinizi benim gözlerimle görebilseniz. Hayatımın güneşisiniz, Klein. Parlak ve kusursuz.”

Bu koşulsuz kabul karşısında kalbim sıkışıyor. Keşke kendimi onun gözünden de görebilseydim, anne babamın gözünden değil; hep kusurları görüp, asla mükemmelliği değil. "Teşekkür ederim," diye zar zor sesimle karşılık verdim. "Kendimi senin gördüğün gibi görmeye çalışacağım."

Gururla gülümsüyor. “Güzel. Ne zaman kendinizi güvensiz hissederseniz, kendinize şunu sorun: ‘Josh beni nasıl görürdü?’” Paket servis poşetini işaret ediyor. “Peki, şu takolar nasıl?”

Gülerek başımı salladım. "Kesinlikle hayır." Akiko'yu yemeğini yiyemeyecek kadar yerim kalmadığı için üzmemek istemiyorum.

Yemek masasının üzerindeki vazoda duran şakayıkları görünce gözüm kamaşıyor ve istemsizce gülümsüyorum. Bu çiçekler hâlâ taze ve neşeli görünüyor. Onlara her baktığımda moralim yükseliyor.

"Akiko için bir çiçekçiye uğrayıp birkaç çiçek alsak sakıncası olur mu?" diye sordum.

“Bunu yapabiliriz. Ama aslında sizden hiçbir şey beklemiyor.”

“Böyle hissetmeliyim. Ve bana davet edildiğim bir yemeğe hiçbir şey getirmeyen biri olarak gördüğümü söyleme.” Altı ay sonra ayrılığımızı duyduklarında ailesinin çok sevinmesini istemiyorum. Belki kibirli ve yüzeysel bir düşünce ama umarım hayal kırıklığına uğrarlar – az da olsa.

Josh yolda bir çiçekçiye uğruyor ve ben daha çiçekleri seçmeden sahibine kartını uzatıyor. Ben de gösterişli turuncu-pembe güller ve cipsofilyalar seçiyorum. Altlarındaki bilgi kartında her gülün altmış yaprağı olduğu yazıyor. Gözleri yazıya kayıyor, sonra telefonuna bakıp hızlıca bir mesaj gönderiyor.

Yola geri dönerken Josh bana hafif bir eğlenceyle bakıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Akiko, çiçeklerinizi ikebana'sına nasıl dahil edeceğini bulmak için biraz zaman harcamak zorunda kalacak."

"Onunla ne tür bir ilişki?"

“Japon çiçek aranjmanı. Daha doğrusu çiçek aranjman sanatı. O buna bayılıyor.”

Çiçeklere baktım, sonra tekrar ona. "Daha Japon tarzı bir şey mi almalıydım?" Mağazada "Asya'ya özgü" görünen bir şey hatırlamıyorum. Ayrıca, çiçeklerin milliyeti var mı ki?

“Yok canım. İyisin.” Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı.

Anne ve babasının evi, Güney Kaliforniya'nın en seçkin posta kodlarından birinde bulunuyor. Bölgedeki tüm evler, sakinlerini güvende tutmak için en üst düzey güvenlik sistemleri ve kapılarıyla donatılmış devasa malikaneler.

Evleri, güzel çiçekler ve çalılıklarla dolu geniş bir bahçeye sahip, en büyük evlerden biri. Sade zarafeti ve etkileyici mimarisi, ebeveynlerimin elde etmeye çalıştığı türden eski zenginliğin ihtişamını yansıtıyor. Şirkette çalıştıktan ve hayatın çeşitli kesimlerinden insanlarla tanıştıktan sonra öğrendiğim bir şey var ki, para her zaman zevk veya özgüven kazandırmıyor.

Josh, dolambaçlı yoldan ilerleyip ana girişin önündeki dairesel araba yoluna park ediyor. Siyah bir Maybach ve siyah bir Cullinan, üç park yerini kaplayan alev kırmızısı bir Lamborghini'nin yanına düzgünce park edilmiş durumda.

"Eh, öğreniyoruz işte," diye mırıldandı Josh, hafif bir memnuniyet ifadesiyle.

"Ne demek istiyorsun? Hem o araba teyzenin değil mi?"

“Kırmızı Lambo mu? Evet, o Jeremiah Teyze'nin. Her zaman çok kötü park eder. Bizi sıkıştırmak için çok erken geldiği için normalde iki yerine üç park yeri işgal etmiş.”

Josh, keyif dolu boğuk bir ses çıkardıktan sonra dışarı çıktı ve ben buketi toplarken kapıyı benim için açtı. "Teşekkür ederim," dedim.

Merdivenlerden yukarı çıkarken eli belimin alt kısmında duruyor. Dokunuşunun sıcaklığı içimi rahatlatıyor ve yavaşça nefes alıyorum. Bunu başarabilirsin, Ailee.

Giriş holü eski daireme göre daha büyük, tavanı o kadar yüksek ki sanki kendine özgü bir havası varmış gibi duruyor. Zarif bir avize mekanı aydınlatıyor. Tavandan sarkan devasa lacivert bir duvar halısında, kalkan etrafında kükreyen gümüş kurtlar parlıyor. Armanın altında PIETAS ET UNITAS yazıyor.

“Sadakat ve birlik,” diye mırıldanıyorum.

"Aile her şeydir," diyor, sanki bu ona doğduğundan beri aşılınmış bir şeymiş gibi.

Güzel holün içinden geçerek evin daha derinlerine doğru ilerliyoruz. Bir taraftaki birkaç pencere bahçeye bakıyor. Karşı tarafta ise, hafif bir zarafetle parıldayan seramik eşyaları sergilemek için ayrı ayrı spot ışıklarıyla donatılmış nişler var. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Akiko'nun kayıtsız bir güvenle işaret ettiği, nesillerdir ailesinde olduklarını rastgele söylediği türden şeyler bunlar. Her bir seramik parçasında minimalist bir çiçek aranjmanı bulunuyor. İkincisi aynı anda hem en sade hem de en ilginç olanı; yukarı doğru eğimli kıvrımlarla uzanan uzun, siyah bir dalı var. Yanında sadece iki çiçek açmış; ikisi de sade ve beyaz.

"Bu, daha önce bahsettiğin ikebana mı?" diye fısıldadım, ellerim terlemeye başlamıştı.

"Evet."

Kollarımdaki muhteşem bukete bakıyorum. Kahretsin. Şimdi ne yapacağım?

"Neden doğru çiçek bile seçemiyorsun Ailee? Yemin ederim seni ve kız kardeşini aynı şekilde yetiştirdim ama tam bir başarısızısın," diye annemin sesi kafamda yankılandı. Alt dudağımı ısırdım, nişanımız bittiğinde ailesini hayal kırıklığına uğratabileceğimi düşünmenin ne kadar saçma olduğunu birden hissettim. Sonra Josh'ın daha önce söylediklerini hatırladım ve bunu kafamdan atmaya karar verdim, durumu nasıl değerlendireceğini hayal etmeye çalıştım. Eğer uygunsuz bir şey seçtiğimi düşünseydi, söylerdi. Doğru ya da yanlış çiçek diye bir şey yok. Düşünceli olmak alay konusu yapılacak bir şey değil.

Josh'ın kıkırdaması beni düşüncelerimden sıyırdı. "Merak etme," dedi. "Onları kullanmanın bir yolunu bulacaktır."

"Öyle mi düşünüyorsun? Güller gerçekten... çok gösterişli."

"Akiko aynı tasarımı uzun süre kullanmayacak." Josh kolunu omzuma atıp beni kısa bir kucaklama için kendine çekti. "Bana güven."

Nefesim kesiliyor. Beni sıkıca kucaklayıp o sakın ses tonuyla konuştuğunda, dünya etrafımızda yanıp kül olsa bile beni güvende tutacağına inanıyorum.

Yemek odası, giriş holünden bile daha büyük. Josh'unkinin büyük olduğunu düşünmüştüm ama burası daha da devasa, belli ki kalabalık bir grubu ağırlamak için inşa edilmiş. Yedi kişi görüyorum. Prescott, iyi dikilmiş, üç parçalı, özel dikim bir takım elbise giymiş. Aslında, her Huxley

erkeği bu tarz takım elbiseleri tercih ediyor gibi görünüyor. Varlığı, huysuz bir ayıdan bile daha heybetli, gerçi bunu asla kabul etmem. Kız kardeşinin aksine, daha sağlam ve ağırbaşlı ortak olarak kabul ediliyor, ancak kazanmak gerektiğinde de aynı derecede acımasız. Şirkette sık sık gülümsemiyor ve evinde nasıl olduğunu merak ediyorum. Sonuçta, ailenin mottosu sadakat ve birlik, aksi ve huysuz olmak değil.

Jeremiah'ı görmezden gelmek imkansız; o parlak kırmızı saçları, dudakları ve siyah takım elbisesi, yoluna çıkan herkese ölüm saçıyor. Kaşlarını kaldırıp, dudaklarının kenarlarını hafifçe kıvrarak baktığında, iri yapılı erkek meslektaşlarının bile kekeleyişini gördüm. Önünde yarı dolu bir kırmızı şarap kadehi duruyor. Sanki mekanın sahibiymiş gibi görünüyor. Yanan purosunun ucundan dumanlar yükseliyor. Saçlarının arasından bana bakarken gözleri ilgiyle parlıyor.

Gülümsedim, benden hoşlandığını umdum. Bunu anlamak her zaman kolay olmuyor. Şirketteki etkileşimim, Prescott'la olduğu gibi, çok az oldu. Josh'a merhaba demek için bile her zaman çok meşgul. Şirketin Noel partilerine geldiğinde ise, Barry gibi gözde çalışma arkadaşlarıyla çevrili oluyor.

Cuma olduğu ve muhtemelen son dakikaya kadar fatura kesmiş oldukları için, gözlerim takım elbiseli Bryce ve Ares'e kaydı. Ares yeni ortak olmuştu ve asistanına göre her zamankinden daha meşguldü. Lareina kocaman bir gülümsemeyle el salladı. Turkuaz renkli yazlık elbisesiyle çok sevimliydi. Utanarak başını kocasının omzuna yasladı, sonra ona bir şeyler fısıldadı. Kocasını hoşgörülü bir şekilde gülümsedi ve ben göz kırptım. Ares'i daha önce hiç bu kadar rahat ve insancıl görmemiştim.

Bryce'ın yüz ifadesi hafifçe gergin ve yalnız. Yanındaki sandalye boş ve telefonuna üçüncü kez bakıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Bana döndüğünde yüz ifadesi değişti. "Pekala, tamam. Fiona gelemiyor çünkü yemek kokusu onu rahatsız ediyor." Derin bir iç çekti. "Ama seni özlediğini ve seninle ve Lareina ile bir kızlar günü daha geçirmek istediğini bilmeni istedi."

Başımı salladım, biraz rahatladım. "Harika olur. Her zaman."

Masanın başucunda, bıçak gibi keskin bakışlara sahip, siyah saçlı bir kadın oturuyor. Parlak saçlarını başının dibinde topuz yapmış ve teni soluk, pürüzsüz, neredeyse doğal olmayan bir şekilde kırışksız. Gözlerini daha da belirginleştiren koyu mavi bir elbise giymiş.

Büyükanne olmalı. Huxley & Webber'da uzun süre çalışmamış olsa da, orada onun hakkında söylentiler var; Jeremiah'ın o sert tavrını annesinden aldığı söyleniyor. Sanırım Huxley ailesinin reisi olduğunuzda insanların arkanızdan fısıldaşması kaçınılmaz.

“Catalina Huxley, canım,” diyerek kendini tanıttı. Beni süzdükçe gözleri yumuşadı. “Ailemize hoş geldin.”

"Teşekkür ederim," diyorum, biraz daha rahatlayarak. Gülümsediğinde keskin kenarları kayboluyor ve daha ulaşılabilir görünüyor.

Göz alıcı mor ve fildişi rengi, lüks erik çiçeği işlemeli bir kimono giymiş Asyalı bir kadın yanımıza geliyor. Benden belki bir iki santim daha kısa ve gülümsediğinde gözleri sıcacık bir hal alıyor. Saçlarını taze beyaz şakayıklar süslüyor.

“Hoş geldiniz!” diyor. Güzelliği gösterişli değil; yaş ne olursa olsun kalıcı olan türden. “Ben Akiko. Siz de Ailee'siniz, değil mi?”

“Evet. Tanıştığımıza memnun oldum.” Umarım gerginlikten kaynaklanmayan bir gülümseme takındım. “Sizin için de.” Gülleri uzattım.

Gözleri içten bir sevinçle parlıyor. "Ne kadar güzel! Son zamanlarda batı çiçekleriyle daha fazla deneme yapmayı düşünüyordum ve bunlar tam da aradığım şey olacak."

Buketi sehpanın üzerine koydu ve beni sıkıca kucakladı. "Evimize hoş geldin! Josh'ın seni getirmesine çok sevindim. Son gelinle tanışmayı ve ona 'aile yadigarı' çiçeği kimin verdiğini öğrenmeyi çok istiyordum!"

Yirmi Altıncı Bölüm

Josh

Klein'ın yüzü kızarıırken gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum. Tabii ki Akiko öğrenmek istiyor.

Teyze Jeremiah'ın gözleri şarap kadehinin kenarında parıldadı; suçlunun kim olduğunu biliyordu. "Evet, ben de bunu merak ediyorum. O pislik John McKinnon benim zevkimle alay etti."

Gülmemek için dudaklarımı sıkıca kapattım. O, kadının uğraştığı karmaşık bir davada karşı tarafın avukatı. Kadın, Tanrı'nın onu kendisiyle uğraşması için yarattığına inanıyor çünkü her iyi kadının savaştığı bir şeytani vardır. Ona sadece "s*ktir git" diyerek kibar davranıyor. Daha açık sözlü olmaya karar verdiğinde nasıl kendini bıraktığını gördüm. "Uzun bir hikaye ama yanlış söyledim," diye yalan söyledim Klein için bir sandalye çekerken.

Teyze Jeremiah'ın yüzünde onaylayıcı bir ifade beliriyor. Modern bir kadın olmasına rağmen, centilmenliğin küçük jestlerini takdir ediyor. Bunların nezaket ve medeniyet göstergesi olduğunu söylüyor. Ama bu, video olayını görmezden geleceği anlamına gelmiyor. "Sana inanmıyorum. Yemin altında değilsin."

"Böyle olmamı mı istiyorsun?"

Gözleri kısılıyor ama bir daha benimle konuşmuyor. Aileyi asla incitecek bir şey yapmayacağımı biliyor. "Bana asıl yüzüğü göster tatlım," diyor ve dikkatini çenesi gevşeyen Klein'a çeviriyor.

"Bana tatlım mı dedin?"

"Evet. Sen benim müstakbel yeğenimsin ve bu da sıradan bir aile toplantısı."

"Ah. Vay canına. Şey..." Klein dudaklarını yaladı, belli ki bunu nasıl yorumlayacağını bilemiyordu. Henüz evlilik yemini etmemiş olsak da, aile

onu bizden biri olarak kabul etmişti. Sadece buna alışması gerekiyordu. "Elbette." Elini hızla uzattı.

Herkes öne doğru eğilerek bakıyor.

"Çok güzel," diyor büyükanne. "İşte bu, nesilden nesile aktarılabilecek türden bir yüzük."

"Aynen öyle," diye onayladı Yeremya Teyze rahatlamış bir nefesle.

"Çirkin işlerden hoşlanmadığımı artık hepiniz biliyor olmalısınız," diye mırıldanıyorum.

Bana bir bakış attı. "Ama o berbat 'aile yadigarı' yüzüğü onun parmağına taktın. Neyse ki Ailee seni öldürmeyecek kadar iyi kalpli. Ben neredeyse kalp krizi geçirecektim."

"Yani fazladan bir puro ve viski içtin demek istiyorsun," diye araya giriyor baba hafifçe alaycı bir şekilde, Ares ve Bryce de başlarıyla onaylıyorlar.

Omuz silkerek, "Terapiye göre daha iyi," dedi.

"Çok güzel." Akiko'nun gözleri parıldıyor. Babası ona, sonra da yüzüğe düşünceli bir ifadeyle bakıyor ve yakında safir bir yüzük alacağını anlıyorum. "Josh kendisi mi seçti?"

"Evet," diyor Klein. "Bayılıyorum." Hem zevkten hem de utangaçlıktan kızarıyor. Dikkatlerin merkezinde olmaya alışık olmadığı açıkça belli. Nedenini bilmiyorum, çünkü o güzel bir kız, nazik bir kalbe ve daha da güzel bir ruha sahip. Tanıdığım, içten parlayan tek kadın o.

Ailemi memnun etme konusunda gereğinden fazla endişeli, ki bu gereksiz. Onlar onu olduğu gibi sevecekler çünkü o benim seçtiğim kadın. Birbirimize en iyi seçimleri yapabileceğimize güveniyoruz.

Yine de, endişesini hafifletmek için Akiko'ya mesaj atarak bahçesinden büyük, renkli bir çiçek kesip bu akşamki kıyafetinin bir parçası yapıp yapamayacağını sordum. Klein, üvey annemin saçındaki kocaman şakayık çiçeğini görünce gözle görülür şekilde rahatladı.

"Rengi çok beğendim. Safir senin en sevdiğin renk mi?" diye soruyor Lareina.

"Biliyor musunuz, bunu hiç fazla düşünmemiştim," diyor Klein hafif bir gülümsemeyle. "Hiç pahalı bir şey alma fırsatım olmamıştı. Ama yüzüğü görünce kalbim 'evet' diye bağırdı."

Akiko sözlerine şöyle devam ediyor: "Josh'a güvenebilirsiniz. Her kadının birkaç klasik parçaya ihtiyacı vardır. Ve onun mükemmel bir zevki var."

“Ama... safir ve benzeri şeyler? Bunları ne zaman takacağım ki?” diye soruyor Klein, hafif ve utangaç bir gülümsemeyle.

Lareina omuz silkerek, "Elmas küpeleri her yerde takabilirsiniz," dedi.

"Yardım amaçlı galalar. Müzayedeler," diyor büyükanne. "Lareina'nın sanat sergilerine katılmak için bir şeyler düzenlemek isteyebilirsin."

Lareina, parlak bir gülümsemeyle, "Sizi bir sonraki sergime davet etmekten mutluluk duyarım!" diyor. "Hiçbir şey satın almanıza gerek yok. Sizi ailemize hoş geldiniz demek için küçük bir tablo hediye edeceğim!"

Klein'in gözleri donuklaşmaya başladı. "Şey..." Sesi biraz titriyordu. "Daha önce hiç böyle bir etkinliğe katılmadım."

Kaşlarını hafifçe çatıyorum. Kız kardeşi onu hiç moda şovlarına ve diğer etkinliklere davet etmemiş miydi? Sonra ailesinin ona karşı berbat davranışlarını hatırlıyorum. Muhtemelen onu layık görmedikleri için uzak tutmuşlardır. Şerefsizler. Onu hak etmeyenler onlar.

“O halde bir iki tane denemelisin. Eğer beğenmezsen, bir daha denemene gerek yok.” Teyze Jeremiah içeceğinden bir yudum aldı.

“Josh’un kariyeri için ve ailenin imajını düzeltmek için sosyalleşmem mi bekleniyor?” diye soruyor Klein kısık bir sesle. “Belki de şöyle yapsam daha iyi olur...” Dudaklarını birbirine bastırıyor.

Hayal kırıklığı kaşlarını çatı. Cümlelerin geri kalanını öğrenmek istiyorum ama dudakları baskıdan neredeyse kurumuş durumda.

Büyükanne başını salladı. "Aile ailedir. Biz halkla ilişkiler temsilcisi değiliz."

“Eğer kendini herkesin önünde göstermek istemiyorsan, sorun değil.” Klein’in elini sıkıyorum. “Evde kalıp rahatlayabiliriz.” Onu tekrar sadece benim tişörtümle görmek isterdim.

Akiko, "Saate bak," diyor. "İşten sonra çok acıkmış olmalısın. Yemeğe başlayalım mı?"

Babam hevesle başını salladı. Belki de çalışırken yemek yemeyi unutan Jeremiah Teyze hariç, diğer herkesin gelmeden önce bir şeyler yediğinden şüphem yok. Umarım Klein bugün Bryce'ın asistanı Amélie ile dışarı çıktığında büyük bir öğle yemeği yemiştir.

Akiko en iyi Pinot Grigio ve Sangiovese şaraplarını, soğuk ve sıcak sake'yi ve Japon erik şarabını ortaya çıkarıyor. Kadehleri ve bardakları en üst kalitede; Japonya'dan gelen tüm içkiler ise geniş, sığ, muhteşem beyaz porselen fincanlarda servis ediliyor.

İlk yemek, herkese boş beyaz bir kase verilerek başlıyor. Kardeşlerimle birbirimize bakıyoruz. Şimdi yemeğimizi hayal etmek zorunda mıyız? Akiko ile ne olacağını asla bilemezsiniz.

Tavuk suyuyla yapılmış berrak bir çorba kepçeyle dökülür. Buhar yükselirken, kıvrımlı dalları sayısız narin pembe çiçekle dolu bir ağaç, kassenin dibinde yavaşça belirir.

Klein'ın gözleri kocaman açıldı. "Vay canına. Bu bir kiraz çiçeği ağacı mı?" Zarifçe yapılmış sanat eserine bakarken son derece sevimli görünüyordu.

"Evet! Çok güzel değil mi?" diye gülümsüyor Akiko. "Geçen ay Tokyo'da gördüğümde bu kaseleri almak zorunda kaldım. Bunları ilk kez kullanıyorum. Seni ailemize hoş geldin demek uygun olur diye düşündüm."

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Akiko, "Ah, yeter ki yemeklerimi sevdiğini söyle," diye takılıyor.

"Dürüstlük istediğini sanıyordum?" diyorum. Babam bana uyarıcı bir bakış atıyor ama Akiko bunu iyi niyetle karşılıyor.

Klein gülüyor. "Eminim her şeyi seveceğim."

Ares kaşığına Lareina'nın kasesine daldırıp çorbayı tattı. "Mmm. Hafif... narin..."

"Hafif bir çorba," diyor Bryce. "İşte sürpriz!" Babasından aynı kaş çatma tepkisini alıyor.

Bir sonraki yemek, üzerine bir çeşit yeşil sos konulmuş iki lokmalık ördek göğsü dilimiydi. Her tabağın üzerinde koyu bir sos vardı, ancak Akiko sosu tertemiz porselen tabakların üzerine gezdirmek yerine, her biri yemeğe özel, oldukça stilize edilmiş bir kanji karakteri yazmıştı. Ares, Bryce ve ben, Japonca'yı oldukça iyi okuyabildiğimiz için herkesin karakterlerini okumak üzere eğildik.

Klein'ın tabağındaki yazıyı görünce donakaldım: Ai—aşk. Hafızam beni Klein'ın ilk kez ofisine çiçek getirdiği zamana geri götürdü. Sabah güneş ışığı içeri süzülürken, utangaç gülümsemesiyle adeta aşkın vücut bulmuş hali gibi görünüyordu. Adını söylemeye başladım ama ilk hecede durdum çünkü içimden bir ses Ai'nin ardından, Tokyo ve Kyoto'daki kuzenlerimle sık sık kullandığım, sevgi ve samimiyeti ifade eden Japonca bir ek olan chan'ı eklemek istiyordu.

Bu yüzden, yanlışlıkla "Ai-chan" (tatlı aşkım) diye seslenmemek için ona Klein demeye başladım. Bunun ne anlama geldiğini bilmesine de, kardeşlerim bilecekti. Ve en önemlisi, ben de bilecektim.

Klein'ın sıcaklığına layık olduğum zaman, belki ona Ai-chan diye seslenebilirim.

“Ne düşünüyorsunuz? Bence her birinize mükemmel yaklaşıyorlar.” Akiko bize bakıyor.

"Bunların hepsi ne anlama geliyor?" diye soruyor büyükanne.

Akiko, "Benimki sonbahar diyor çünkü ben o zaman doğdum," diyor. "Sana bilgelik, Catalina, Prescott'a güven. Jeremiah'a zafer."

Büyükanne başını salladı ve baba Akiko'nun şakağına hafif bir öpücük kondurdu. Akiko ay gibi parıldayarak gülümsedi. Teyze Jeremiah gururlandı; onu kazanmaktan daha mutlu eden hiçbir şey yoktu.

Akiko sözlerine şöyle devam ediyor: "Ares'e güç, Lareina'ya cesaret."

“Vay canına. Bu çok harika.” Lareina hafif bir iç çekerek başını Ares'in omzuna yasladı. Ares onun tacının tepesini öptü.

"Bryce için güvenilir."

Bunun üzerine ikizim gülümsedi ve Akiko'nun bizi ne kadar doğru tespit ettiğine hayran kaldım.

"Ailee'yi çok seviyorum çünkü o çok tatlı bir çocuk."

Klein, tabağındaki karmaşık çizgileri gözleriyle takip ediyor, gözleri şaşkınlık ve hayret dolu; muhtemelen insanların aşkı onunla özdeşleştirmesine şaşırmış durumda. Elini sıkıyorum. "İstersen, eve gittiğimizde nasıl yazılacağını gösterebilirim," diye fısıldıyorum.

Akiko bana, "Ve bu senin için bir onur," diyor. "Aynı zamanda sadakat anlamına da gelebilir."

Donakalıyorum ve kıpırdamamak için elimden geldiğince hareketsiz kalmaya çalışıyorum. Annem çocukluğumdan beri bana tıpkı onun gibi bir Dunkel olduğumu ısrarla söylediği için, onur ve sadakate layık olabileceğimi hiç hissetmedim.

“Onur. Sadakat. Bu tam sana göre.” Klein bana bakıyor. “Bayıldım.”

Bir şeyler ters gidiyor. Kalbim sıkışıyor ve çok hızlı atıyor. Parlak mor gözlerine bakıyorum, annemin kötü sözleri aklımdan silinip gidiyor ve sersemlemiş, hafifçe titrek hissediyorum, sanki ayaklarımın altındaki toprak kayıyor gibi.

"Bu karakter tamamen sensin," diyor Bryce gülümseyerek.

“Teşekkür ederim.” Üvey anneme döndüm. “Teşekkür ederim, Akiko.”

Gülümseyerek, "Rica ederim. Sadece herkese minnettarlığımı göstermek istedim." dedi.

“Kendin için sonbahardan daha iyisini yapabilirsin,” diyor Jeremiah Teyze. “Belki ‘ev’ gibi bir şey...? İnsanları bir araya getirme ve herkesin kendini hoş karşılanmış hissetmesini sağlama konusunda bir yeteneğin var.”

Akiko mutluluktan kızardı. "Teşekkür ederim. Ailenin bir parçası olmaktan ve herkese sıcak, rahatlatıcı bir ortam sunmaktan çok mutluyum."

Ares, "Ancak 'ev' kelimesinin kanji karşılığı çatının altında bir domuz" diyor.

Baba, ona titanyumu eritebilecek bir bakış fırlattı. "Üçünüzden de bu kadar yeter." Karısına döndü. "Harika bir iş çıkardın canım," dedi baba.

Çoğumuz gülerken başımızı sallıyoruz. Akiko, duygusal olarak yaralı üç oğlu olan bekar bir babayla evlenmek gibi kıskanılacak bir görevi üstlenmişti. Yaralarımıza dokunmamaya özen gösterse de, her zaman arkamızda durarak, bizi desteklediğini hissettirdi.

"Bu akşam sashimi olacak mı?" diye soruyor Jeremiah Teyze. Akiko'nun sashimisini çok seviyor, gerçi en fazla üç dilim oluyor.

"Bu gece olmaz," diyor Akiko. "Ailee'nin deniz ürünlerine alerjisi var ve yanlışlıkla çapraz bulaşma olmasını istemedim. Bu yüzden çorba suyunda bile balık yok." Klein'e dönüyor. "Tamamen güvendesin."

"Ah." Klein durdu, sonra gözlerini Jeremiah Teyze'ye çevirdi. Bir an sonra kekeleyerek konuşmaya başladı, "Gerçekten gerek yoktu... Yani, ben genellikle balığın etrafını yerim, biliyorsunuz... Sırf benim için herkesi rahatsız etmenize gerek yok."

İçim sıkılıyor. Bu saçmalığı kafasına kimin soktuğunu çok iyi biliyorum: Klein'in hiçbir şey yiyemeyeceğini umursamadan, deniz ürünleriyle dolu bir aile yemeği sipariş etmenin hiçbir sakıncası olmadığını düşünen, iğrenç annesi ve beceriksiz babası.

Teyze Jeremiah, Klein'a sanki tokat yemiş gibi baktı. "Bu beni bir cadı yapardı, canım."

"Kesinlikle," diyor Lareina.

"Sen de ailenin bir parçasısın," diyor babam.

"Ama gerçekten kimseye yük olmak istemiyorum," diyor Klein, neredeyse memnun etmek için fazla çaresiz bir şekilde. Herkesin ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyduğunu, hatta bu ona zarar verebilecek olsa bile, görmek beni mahvediyor. Pekin Kasabası'nda ona nasıl davrandıklarını görene kadar bunu asla tahmin edemezdin. O her zaman çok tatlı ve düşünceli. İçimde kaynayan ebeveynlerine duyduğum

nefret o kadar şiddetli ki, hırlamamak için fiziksel bir çaba sarf etmem gerekiyor.

Ama belki de o ve ben, ebeveynlerimizin geride bıraktığı hasarı gizleme konusunda çok başarılıyız. Acaba bu yüzden mi onda beni cezbeden bir şey var?

“Aman Tanrım, yavrum. Bu kadar küçük bir fedakarlığı bile yapamıyorsak, bu bizi ne tür insanlar yapar? Bir daha asla deniz ürünleri yiyemeyecekmişiz gibi bir durum yok. İhtiyaçlarının başkalarını rahatsız ettiğini hissetmemelisin, özellikle de burada, ailenin yanında.” Büyükanne bunu sıcak bir şekilde söylüyor, ancak ses tonundaki kararlılık, bu konuda herhangi bir tartışma olmayacağını gösteriyor.

Klein bir an durup düşünüyor. Söylediklerimizin aklına yatmasını umarak elini daha sıkı kavıyorum. Birbirimize anlayış göstermek, birbirimize önem vermek, gerçek sevgi göstermek normal bir şey. Onun bir daha asla yalnız ve istenmeyen biri gibi hissetmesini istemiyorum.

“Josh...?” diye fısıldadı kısık bir sesle, sanki buna inanmaya cesaret edemiyormuş gibi.

“Artık bizden birisin.” Elini kaldırıp avucunun ortasına bir öpücük kondurdum. “Ailemize hoş geldin.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Ailee

Artık sen de bizden birisin. Ailemize hoş geldin.

Josh'un sözleri karşısında neredeyse ağlayacaktım. Hıçkırıklarımı tutmak için dudagımı ısırarak zorunda kaldım. Şimdiye kadar, hiç ailem olduğunu hissetmediğimi fark etmemiştim. Benim için üzülen ya da kendi isteklerinden vazgeçip bana hizmet eden insanlar hiç olmamıştı.

Yemek ilerledikçe tüm endişem ve kaygım kayboldu. Josh'un ailesi beni yargılamıyor ya da beni aşağılamaya çalışmıyor. Gerçekten de ait olmamı ve ait olduğumu hissetmemi istiyorlar.

Akiko'nun benim için yazdığı o güzel karakteri de düşünüyorum: aşk. Bu, gerek ailemden gerekse başka kimseden hak ettiğimi hiç düşünmediğim bir şey. Kalbimde kabaran duyguları kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyorum.

Bu yüzden elimden geleni yapıyorum—içinde deniz ürünleri olup olmadığını merak etmeden keyif alıyorum. Ya da alerjim yüzünden hastaneye gitmek zorunda kalırsam faturanın ne kadar yüksek olacağını, çünkü EpiPen'in yeterli olmayacağını veya bir reaksiyon gösterirsem herkesin ne kadar rahatsız ve sinirli olacağını düşünmüyorum. Akiko'nun servis ettiği her şey mükemmel—lezzetli ve muhteşem bir sunum. Ve erik şarabı da tam anlamıyla enfes. Daha önce hiç bu kadar tatlı ve lezzetli bir şey yememişim. Josh'ın neden daha önce takoları yediğini anlamıyorum. Hızlıca bir göz atıyorum. Yediği şeyden hoşlanıyor gibi görünüyor.

Akiko'ya birden, "Lüks bir restoran açabilirsin," dedim.

Ares ve Bryce birbirlerine gizli bir bakış attılar. Akiko keyifle güldü. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bunu biliyorum. Bu inanılmaz."

"Teşekkür ederim. Yemek yapmaktan keyif alıyorum ama aynı zamanda denemeler yapmayı da seviyorum. Menüsünü ve tariflerini sürekli

değiştiren bir restorana kimsenin geleceğini sanmıyorum.”

Jeremiah, bir yudum daha kırmızı şarap almadan önce, "Hollywood'daki diyet yapan tiplere hizmet ederek servet kazanabilirsiniz," diyor.

Akiko şüpheci bir ifadeyle, "Yemeklerim oldukça zengin. Tereyağı, krema veya ördek yağından asla kısmam." dedi.

Jeremiah homurdanır ve Prescott ona ters ters bakar. Catalina dikkatini bana çevirir. "Peki, düşün ne zaman?"

Ah...kahretsin. Josh'a baktım ama o, ince bir dilim bifteği küçük bir üçgen şeklinde katlayıp ısıtırken oldukça rahat görünüyordu. İçinde lezzetli yeşil soğan ve peynir karışımı vardı. Ben kendi dilimimin üçünü de bitirdim bile. Şimdi keşke ağzımı dolduracak bir şeyim olsaydı da cevap vermekten kaçınabilseydim.

Neyse ki Akiko araya giriyor ve heyecanla öne eğiliyor. "Evet! Sonunda bu töreni planlayabilirim!" Sonra bir an dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ah... sakıncası yoksa...?"

“Şey... sanırım.” Bana böyle umut dolu bakışlarla bakarken başka ne diyebilirim ki? Hayır mı? Üstelik nişan altı ay sonra bitecek, yani...

Akiko'ya, kesin tarihi öğrenene kadar hiçbir şey planlamamasını söylemeliyim ki zamanını boşa harcamayalım. Böylece kendimi daha az suçlu hissederim.

"Ve bu sefer gerçekten de davet edileceğiz," diye ekliyor Jeremiah alaycı bir şekilde.

“Kesinlikle.” Catalina, Ares ve Bryce'a anlamlı bir bakış atıyor.

Tabağımdaki kahverengi sosun üzücü lekelerine bakakalıyorum. Josh hâlâ içi doldurulmuş bifteği çiğniyor.

Catalina, "Düğün için aklınızda herhangi bir fikir var mı?" diye soruyor.

"Beyaz bir elbise mi?" diye soruyorum, işi sağlama almak için.

"Ya da siyah. Grace Huxley'nin düğün fotoğraflarını gördüm ve siyah içinde çok şık görünüyordu," diyor Lareina.

Çenem düştü. "Siyah bir gelinlik mi? Sanki cenaze töreninde giyilecekmiş gibi mi?"

Josh, "Asya'daki belirli bir yüksek sosyete çevresinde moda," diye açıklıyor. "Siyah istiyorsanız, siyah giyebilirsiniz."

"Gerçekten mi?" Daha geleneksel bir şey isteyeceğini düşünmüştüm.

"Bu hayatta bir kez yaşanacak bir olay," diyor. "Pişmanlık duymamalısınız. Mutlu olmanızı istiyorum."

Ağzım kuruyor. Sanki gerçekten de bunu kastediyor gibi; sanki uzun, çok uzun bir süre birlikte olacağımızı düşünüyor. Kalbimde özlem filizleniyor. Keşke öyle olabilseydi.

“Beyaz varsayılan renktir, ancak göz kamaştırıcı, açık şampanya rengi bir gelinlik gördüm. Bir sürü ışıltılı boncuk ve detay vardı,” diyor Lareina. “Dürüst olmak gerekirse, her renkte muhteşem görüneceğinizi düşünüyorum. Sadece kalbinize hitap eden bir renk seçmeniz gerekiyor.”

“Düğünün büyüklüğüne de siz karar verebilirsiniz. Büyük mü, küçük mü? Ve resepsiyon menüsüne de.” Akiko’nun gözleri parıldıyor. “Seçtiklerinizi görmeyi çok isterim çünkü ne olursa olsun muhteşem olacak.”

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Çoğu zaman, tercihlerim o kadar önemli olmuyor. En azından ailem için öyle. Ama burada, istediklerim en önemli şey gibi görünüyor. Akiko'nun cevabımı büyük bir heyecanla beklediğini görünce, sonunda "Belki küçük bir şey," diyebiliyorum. "Böylece muhtemelen daha ekonomik olur."

Jeremiah, Josh'a sert bir bakış attı. "Elbette onun istediği kadar görkemli bir töreni karşılayabilirsin."

Başımı salladım. "Hayır, hayır. Yani..."

“Kimse düğün için para biriktirmez. Tabii ki, kaçarak evlenmek yerine gerçek bir tören düzenlendiğini varsayarsak.” Jeremiah, Ares ve Bryce'a hafifçe gülümsedi. Ares Las Vegas'ta evlenmişti ve Bryce'ın da adliyede bir töreni olmuştu. İkisinde de Huxley ailesinden kimsenin bulunmadığını duydum. “Neyse, bence biraz para harcamanız gerekiyor. Aile halleder zaten.”

“Şey, bunun gelinin ailesinin sorumluluğu olduğunu sanıyordum...?” Bunu söylerken bile içten içe biraz utaniyorum. Akiko annemi arayıp düğün hakkında konuşursa, bana harcanan her paranın boşa harcanmış para olduğunu söyleyecektir.

Çok utanç verici. Önce ölmeyi tercih ederim.

“Anne babanıza güvenmeyeceğiz.” Josh’un yumuşak ses tonunun altında hafif bir onaylamama yatıyor. Anne babama pek değer vermiyor gibi görünüyor.

Catalina, “Ailee, eski moda fikirlerin seçeneklerini sınırlamasına izin verme,” diyor. “Aile, seni layıkıyla aralarına katmaktan onur duyacaktır.”

Gözlerimin etrafındaki deri ısınıyor. Ağlamamak veya çok telaşlanmamak için gözlerimi kırpıştırarak nemi uzaklaştırıyorum.

İhtiyaçlarım. Tercihlerim. Gerçekten değer görüyor ve saygı duyuluyorlar. Kendi arzularımı bastırmak için çok fazla enerji harcadığımı fark ediyorum.

Neyse ki, tatlının gelmesi sohbetin akışını durduruyor ve titrek duygularımı toparlamak için bana biraz nefes alma alanı sağlıyor. Kendime biraz daha erik şarabı dolduruyorum. Bu ikinci şişem, ama tıpkı Akiko'nun şimdiye kadar servis ettiği muhteşem yemekler gibi, şişeler de çok küçük. Hala açım, ama muhtemelen bugün fazla bir şey yemediğim için.

Tatlı, minyatür bir şey; vanilyalı dondurmayla doldurulmuş yumuşak bir matcha mochi topu. Isırıyorum ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Dondurma o kadar tereyağlı ve tatlı ki, yoğun matcha aromasını dengeliyor.

"Bu muhteşem. Bence geçen Noel'de yaptığından bile daha iyi," diyor Prescott. Kendi payını iki lokmada silip süpürüyor.

Akiko'nun yüzü aydınlandı. "Öyle mi düşünüyorsun? Ben daha yoğun bir krema ve Aomori'den getirdiğim az miktarda ham elma balı kullandım."

Başını salladı, dudaklarını şapırdatarak kasesine hüzünlü bir bakış attı. "Sanırım hayatımda hiç bu kadar lezzetli bir akşam yemeği yememiştim. Teşekkür ederim," diyorum.

"Memnuniyetle—"

Sosyal nezaket kurallarını umursamayan midem, tam o anda yüksek sesle guruldadı. Ellerimi üzerine bastırdım - sanki bu işe yarayacakmış gibi. Eğer yapabilseydim, masanın altına girer ve bir daha asla çıkmazdım.

Jeremiah ağzını kapatıyor ama yine de bir kıkırdama kaçıyor. Josh bana "Sana tako yemeni söylemiştim" der gibi bakıyor. Bir an gözlerimi kapatıyorum. Tabii ki haklı.

Akiko nefes nefese kaldı. "Aman Tanrım! Hâlâ aç mısın?"

"Çok özür dilerim. Bugün pek bir şey yemedim. Herkesle tanışmak konusunda çok gergindim ve—" Konuşmayı kestim. Lafi uzatma.

"Bir şey söylemeliydin. İsteyen olursa diye mutfakta her zaman fazladan porsiyon bulunduruyorum."

Josh, Ares ve Bryce'ın başları aniden Akiko'ya döndü. Jeremiah'ın ağzı açık kaldı. Catalina'nın elindeki kaşık gürültüyle masaya düştü. Prescott, karısına sanki ona daha genç ve daha büyük penisli bir adam bulduğunu söylemiş gibi bakıyordu.

Akiko, tepkileri umursamadan, "Doldurulmuş bifteği beğendin, değil mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. En sevdiğim yemekti ve onun fark etmesine şaşırdım.

Gülümsüyor. "Bir saniye bekleyin." Kayboluyor, sonra kısa süre sonra bu sefer dört parçadan oluşan bir tabakla geri dönüyor.

"Bize daha fazlası olduğunu hiç söylemedin," diye zar zor söyleyebiliyor Josh, sesi kısık bir şekilde.

Akiko dudaklarını büzdü ve omuz silkti. "Kimse hiç sormadı."

"Yani daha fazlasını isteseydim, sadece şunu mu yapmam gerekiyordu...?" Umarım Prescott felç geçirmiyordur. Pek iyi görünmüyor.

"Elbette! Herkesin bol bol içecek olduğundan emin olurum, değil mi?"

Bryce eliyle yüzünü kapatıyor. "Aman Tanrım."

"Ne?" diyor Akiko.

"Fiona'ya, ziyaret ettiğimizde çocuğumuzun karnını doyuracak kadar yiyeceği olacağını söylemek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor, bu da Akiko'yu daha da şaşırtıyor gibi görünüyor.

"Sanırım hepimiz, senin duygularını incitmemek için fazla temkinli davrandığımız için pişmanlık duyuyoruz." Jeremiah kırmızı şarabını viski içer gibi bir çırpıda içiyor. Muhtemelen viski olmasını diliyor.

Catalina, "Ailee'nin ailemize katılması sayesinde bugün hepimiz değerli bir şey öğrendik," diye duyurdu. "Bir şey istiyorsanız, sadece sormanız yeterli."

Akiko başını salladı, parlak yüzünde bir gülümseme belirdi. "Çok doğru. Cevap çoğu zaman evet olacaktır."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Josh

“Teşekkür ederim. Ve sen de en iyisisin, Akiko.” Klein tamamen ayık görünüyor. Kelimeleri gevelemiyor, konuşmasında tereddüt yok. Ama aynı zamanda dengesi ve el becerisi de yok.

Yemekten sonra arabaya doğru ilerlerken, onu dik tutmak için beline kolumu dolamış olduğumun ve bana yaslanmış olduğunun tamamen farkında değil gibi görünüyor.

Ares, Lareina ve Bryce bize eğlenmiş bakışlar atıyorlar. Büyükanne ve baba başlarıyla onaylarken, teyze Jeremiah alaycı bir şekilde gülümsüyor, gözleri her şeyi biliyor. Akiko her zamanki gibi ışıldıyor, tavrı sevgi dolu bir yumuşaklıkla dolu.

Klein'ın gülümsemesinin her zaman muhteşem olduğunu düşünmüştüm, ama şu anki gülümsemesi? Korunmasız bir sıcaklık ve mutlulukla dolu, büyüleyici. Herkese yeni taç giymiş bir ABD Güzeli gibi el sallarken biraz sendeliyor. Onu daha sıkı tutuyorum ve yanağı omzumun iç kısmına yaslanıyor. Çok sıcak ve yumuşak, ayrıca kadın, çiçek ve aromatik erik şarabı gibi muhteşem kokuyor. Tatlılığı ve yumuşak bitişi onu çok içilebilir kılsa da, Akiko'nun servis ettiği erik şarabı görüldüğünden daha sert ve Klein bir ya da belki iki kadeh fazla içmişti.

Onu arabaya bindirmeyi başardım ve eve doğru sürmeye başladık. Beş dakika sonra şarkı söylemeye başladı. Ne kadar hoşgörülü olmak istesem de, şarkı söylemek onun güçlü yanı değil. Biraz detone söylüyor ve sözleri hatırlayamadığında da anlamsız kelimeler uyduruyor. Yine de şikayet edemem. Çok neşeli geliyor ve neşesi bulaşıcı. Gözlerinin kısılmasını ve ritme göre parmaklarıyla yaptığı küçük sallama hareketlerini çok seviyorum.

İstmeden de olsa gülümseyerek onlara katılıyorum.

"Hey, çok iyi sesin var!" diyor, kaşlarını kaldırarak.

“Elbette. Üniversitedeyken a cappella şarkı söylerdim.” Bunu biraz da yapmacık bir kibirle söylüyorum.

“Gerçekten mi? Farkında değildim. Üniversitede hukuk kariyerine hazırlanmak için münazara falan yaptığını sanıyordum. Bryce da yaptı mı?”

“Hayır. Sadece ben.” Göz kırptım. “Birçok gizli yeteneğim var.”

“Bahse girerim, hepsini keşfetmeyi çok isterim,” diyor gülümseyerek.

“Bolca zamanımız olacak.” Bolca zaman mı? Sanırım sadece altı ay. Ama yine de, her zaman uzatabiliriz.

Gülerek, “Şimdi ikimiz birlikte söyleyince çok daha güzel olacak,” dedi.

Ve eve kadar hep şarkı söylüyoruz. Birçok şarkıyı biliyor -her kelimesini bilmesede- ve otoyol ışıkları yanımızdan geçerken yüzünün nasıl parladığını çok seviyorum.

Garaja vardığımızda motor durunca, hafifçe içini çekti. “Yemek için teşekkür ederim. Aileniz harika. Çok beğendim.” Emniyet kemeriyle uğraştı ama çözemedi. “Hım. Acaba bozuldu mu?”

“Ya da belki de sadece sarhoşsundur,” diyorum.

“Sarhoş değilim.” Her kelimeyi özenle ve dikkatlice telaffuz ediyor.

“Tabii ki değil.”

Dudaklarını büzerek öpülesi bir görünüm yaratıyor. “Kime soralım?”

“Ne hakkında?”

“Korkmuş emniyet kemeri! Akiko, bir şey istiyorsam sadece söylemem gerektiğini söyledi.”

Gülmemeye çalışıyorum. O kadar sevimli bir şekilde sarhoş ki. “Arabaların Tanrısı mı?”

Başını salladı. “Hey, Arabaların Tanrısı, emniyet kemerini tamir edebilir misin?” dedi, aracın tavanına bakarak.

Uzanıp emniyet kemerini çözdüm, sonra dirseğimi koltuğun kenarına koydum, gövdem hala ona dönüktü. “İsteyin, alacaksınız.”

Hafifçe gülerek bakışlarını yüzüme indirdi, gece karanlığında güzel mor gözleri benimkileri arıyordu. Dudakları yumuşadı. “Teşekkür ederim.”

“Memnuniyetle.” Onun küçük kaprislerine boyun eğmekten zevk alıyorum. Onu bu kadar rahat ve savunmasız görmek her gün olan bir şey değil. Gözlerim onun gözlerinde kalıyor. O kadar parlak, o kadar açık ki. Beni daha da derine çekiyorlar ve içlerinde boğulmak, onunla bir olmak istiyorum.

İsa, kendine gel.

"İçeri girmeliyiz," diyorum boğuk bir sesle, yapmamam gereken bir sınırı aşmadan önce.

"Pekala. Açıl susam!"

Başımı sallayarak arabadan indim. Kapı koluyla uğraşırken, kapıyı açıp ona yardım ettim. Şimdi daha da dengesizdi, ayakları birbirine dolanıyordu.

"Zemin oldukça engebeli," diye belirtiyor, saçlarını yüzünden çekerek. "Bunu düzeltmek için kime danışmalıyım?"

"Peki ya ben?"

"Sen mi?" Gözlerini yavaşça kırıştırdı. "Şimdi zemini düzleştirebilir misin?"

"Bir bakıma öyle."

Kolunu boynuma doladım ve onu kucağıma aldım. Hafif bir çığlık attı ve bana tutunmak için ellerini kenetledi. Bu hareket onu o kadar yaklaştırdı ki göğüsleri göğsüme yapıştı. İçimde yakıcı bir sıcaklık hissettim, penisim sertleşti.

Şimdilik değil. En azından onu rahatsız edecek kadar değil.

Gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana bakıyor. "Çok ağırım," diye fısıldıyor.

Onu eve taşıırken kollarımı daha sıkı sardım, vücudumun verdiği o sağlam hissin tadını çıkardım. "Pamuk topları tutmak isteseydim, tutardım. Seni tutmak istiyorum."

"Ya sırtım ağırırsa? Yaklaşık 40 kilo vermem gerekiyor."

"Olmaz, Ai—Ailee Klein." Kollarımda o kadar tatlı ve sevimli hissettirdiği için ona Ai-chan demeden önce kendimi tutuyorum. "Ve olmazsın da. Bir sopa gibi kalırsın."

Başını sallıyor, beni ciddiye alıyor. Alkolün onu nasıl yumuşattığını, daha uysal ve ne istediği konusunda daha dürüst hale getirdiğini seviyorum. Kırk kilo konusunda -sanki!- hiç tartışmadan fikrini bu kadar çabuk değiştirmesine bayılıyorum. Onun olduğu gibi harika olduğunu görmesini istiyorum. Kendisinde değiştirmek zorunda hissetmesi gereken hiçbir şey yok.

"Aa, aa, dur bir dakika!" Merdivenlere vardığımızda başını kaldırdı.

"Kayıp iç çamaşırlarım için kime sormalıyım sence? Tanrı biraz... fazla üst düzeyde gibi görünüyor."

"Onları alan hayalet mi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, parmaklarımın hafifçe kıpırdamasını fark etmemesini umarak.

"Onlar benim en sevdiklerimdi. Onlara ne oldu böyle?"

"Cehenneme mi?" diye takıldım, bana bu kadar güvenle bakan birine yalan söylediğim için kendimin de oraya gidebileceğimi hissederek.

"Hayır. Sadece bir külot. Bu kadar acımasız olmayalım." İcini çekti. "Sadece geri istiyorum."

"Belki de başka bir çift gönderilmesini isteyebilirsiniz. Ya da daha iyisi, ben size birkaç tane alırım."

Gülerken yanaklarındaki pembelik daha da belirginleşti.

"Ben ciddiylim."

Gülmeyi kesiyor ama dudakları hâlâ kıvrık. "Bu çok güzel. Soru sorabilmek ve cevabın büyük olasılıkla evet olacağından emin olmak."

Odasının kapısını açıp onu nazıkçe yatağa yatırdım. Saçları bir bulut gibi etrafına yayılmıştı ve gözleri donuk, dudakları büzülmüş bir melek gibi görünüyordu. Geri çekilip gitmeliydim ama avuçlarım güzel, kızarmış yüzünün iki yanına yapışmış kaldı. Bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Kalbim daha hızlı atıyordu. Damarlarımda kan kaynarken ağzım kurudu. Onu öpmeyi, gözlerinin mor renginin arzuyla kararmasını görmeyi çok istiyordum.

İcini çekti, gözleri hafifçe kapandı. "Coco bana, eğer birlikte uyursak, bir kere bile olsa, benimle işinin biteceğini söyledi. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Kendini kandırıyor. Sanırım senden asla tamamen kurtulamayacağım."

Klein dudaklarını büzdü. "Sanırım yanıyorsunuz."

Ne? "Neden?" diye soruyorum, Klein'ın dünyanın beklediğinden çok daha nazık ve hoşgörülü olduğunu kabul etmesinden bu noktaya gelmemize hayret ediyorum.

"Çünkü... Benimle hiçbir şey denemedin." diye somurtuyor Klein.

Penisimin anında, tamamen sertleştiğini hissediyorum. Ona yanıldığını kanıtla. Hemen bir şey dene.

Hayır, hayır. Sus artık. Çok sarhoş. "Seni öptüm."

"Ve durdu. Bu... iyi değil miydi?"

Kaşlarımı çattım. Hayatımda aldığım en güzel öpücüktü.

Açıklama yapmama fırsat vermeden bakışlarını aşağı indirdi ve devam etti: "Yoksa orgazm sorunlarım olduğunu anladığın için miydi?"

Bir an donakaldım, sonra kaşımı kaldırdım. "Şey... özür dilerim?" Bu nereden çıktı?

"Hayır, yani, onlara sahibim. Ama pek iyi değiller. Genellikle adamın egosunu incitmemek için rol yapıyorum. Bir de sürekli devam etmesini

istemiyorum çünkü bu sinir bozucu ve kontrolü ele almak istememe neden oluyor, ama sonra... Bu benim için garip, değil mi?"

Ona dik dik bakıyorum. Sempatî ve zafer duyguları zıt yönlerden beni çeğiştiriyor. Klein gibi güzel ve seksi bir kadının hiç harika bir orgazm yaşamamış olması suç gibi. Ama ona çok iyi hissettireceğimi haykırmak istiyorum. "Bana numara yapma sakın. Ve istediğın kadar kontrolü ele alabilirsin, umurumda değil."

"Ama bu beni biraz ahlaksız yapmaz mı?"

Gözlerimi kısıyorum. Bu nereden çıkıyor? Onu her türlü aşağı çekmeye çalışan berbat ailesinden mi? Kötü eski sevgililerinden mi? Her iki durumda da, sinir bozucu. "Hayır. Bence çok seksi." Alnına sıkı bir öpücük konduruyorum.

Gözlerini kaldırıp gözlerimle buluşturunken kirpikleri titriyor. "Neden duruyorsun?" diye fısıldıyor.

"Çünkü, sevgili Klein, sen çok sevimli bir şekilde sarhoşsun."

"Değilim."

"Evet, öylesin. Eğer ayık olsaydın, bu kadar açık ve samimi olmazdın." Gözlerinin köşelerine bir öpücük konduruyorum. Derinliklerinde parlayan o yumuşak kırılmalık, içimde bir şefkat dalgası yaratıyor. O özgüvensizliği kendine güvene dönüştürme ve onu gülümsetme isteğî içimde kabarıyor. Ve kelimeler, farkına bile varmadan ağzımdan dökölüyor. "Ayıkken tekrar sor, öyle güzel yapacağım ki, kıyafetlerimi yırtmadan bir gün bile geçiremeyeceksin."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ailee

"Ah." Serin karanlıkta yastığa doğru inledim, sonra kaburgalarım sert bir şey saplanınca rahat bir pozisyona geçtim. Bu hareket, kafamın içinde bir sürü küçük çocuğun davul çalmasına neden oldu. Ya da en azından öyle hissettim.

Çok haksızlık. O kadar da içmedim ki. Şişeler küçücüküdü ve erik şarabı çok yumuşak ve tatlıydı, alkol oranı çok düşüktü. Gözlerimi yavaşça açıyorum, davul seslerinin dinmesini umuyorum. Komodinin üzerinde bir şişe su ve çeşitli aspirin, Tylenol ve Advil var.

Kesin Josh'tu. Bu hareketi bile onu insanlığa Tanrı'nın bir armağanı yapıyor. Minnettarlıkla neredeyse inleyerek dört aspirin içtim ve sonra durumu değerlendirdim. Hala dünkü elbisemleydim ve sütyen göğsüme batıyordu - çok sinir bozucu. Kumaş da tamamen kırıkmıştı, ama belki yıkandıktan sonra düzelir.

Ağrıyan şakaklarımı ovuşturup Josh'la aile yemeğinden sonra neler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Arabasına bindik ve sonra...

Aman Tanrım. Utançtan yüzüm kızardı. Şarkı söyleme meselesi. Josh da katıldı ama... Of. En iyi sese sahip değilim ama mutlu ve sarhoşken bazen kendimi bırakıyorum.

Kendime not: Bir daha asla Josh'un yanında sarhoş olmayacağım.

Ve... Aman Tanrım. Onu beni taşımaya mı zorladım? Sonra ona kayıp iç çamaşırimdan bahsettim ve o da yenisini göndermeyi teklif etti. Keşke bunlar yaşanmasaydı diye parmaklarımı yüzüme bastırdım. Ama hayır. Hatta ona hiç gerçekten iyi bir orgazm yaşamadığımı bile söyledim.

Ah!

Çılgılığımı yuttum ve yastıklara geri yığıldım. Akiko'nun bir şey istiyorsam sormam gerektiğini söylemesinden sonra kendimi çok kaptırmıştım. Çok özgürleştirici, potansiyel dolu hissettirmişti. Sanki yalnız

bir çocuğa dışarı çıkıp diğer çocuklarla oynaması için izin ve cesaret verilmiş gibi hissetmişim.

Ama Josh'a karşı bu kadar cesur olmamalıydım. Benim hakkımda ne düşünecek? Onun karşısına nasıl çıkacağım?

Ayıldığın zaman bana sor, öyle güzel bir şey yapacağım ki, kıyafetlerimi yırtmadan bir gün bile geçiremeyeceksin. Yavaşça dönüp yüzümü yastıklara gömüyorum. Aman Tanrım.

Eğer ayılana kadar bana dokunmayacağını söylemeseydi, yapmamam gereken bir şey yapabilirdim. Mesela onu tutup öpmek, dilimi ağzına sokmak gibi. Daha önceki öpüşmemizdeki o ateşli, ürpertici deneyimin gerçek mi yoksa tesadüf mü olduğunu görmek istiyorum, çünkü benim için bu kadar güçlü bir kimya daha önce hiç yaşanmamıştı.

Tamam. Sarhoşken olanlar unutulur, diye kendi kendime söylüyorum. Ancak bu şekilde etkilenmemiş gibi davranabilirsin.

Yine de, aklım onun bana hissettirebileceği şeylerle çılgına dönüyor. Sadece bir öpücük beni ıslatıp şehvete düşürebiliyorsa, vücudunun geri kalanıyla neler yapabileceğini hayal edin. Romantik romanlardaki seks sahnelerinin tamamen sahte olmadığını kanıtlayabilir. Sadece bunu düşünmek bile beni kendimi serinletmeye itiyor.

Bende neyin yanlış olduğunu bilmiyorum ama onda beni kendimi serbest bırakmaya iten bir şey var. Başka hiçbir erkekle hissetmediğim bir güvenlik duygusu veriyor. Dün geceki sözleri gerçekten samimiydi. Düşersen beni yakalayacak. Hata yaparsam her şeyi yoluna koyacak. Ve tüm bunlar boyunca beni yargılamayacak. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, elimi göğsüme bastırmak zorunda kalıyorum.

Telefonum masanın üzerinde titriyor. Belki de Josh'tur. Derin bir nefes alıp ekrana bakıyorum.

–Max: Şimdiye kadar Los Angeles'ta olacağımı sanıyordum ama hayır! O şerefsiz beni Tokyo'ya götürüp saçma sapan bir projede çalıştıracak. Bana mazeret olur musun? Onu sadece biraz öldürecek.

–Ben: LOL "Sadece biraz" ne demek? Onu öylece öldürecek misin? Ayrıca, Tokyo'ya gitmek istediğini söylememiş miydin? Yarım tatil yap.

–Max: Parasının karşılığını almak için beni köpek gibi çalıştıracak.

–Ben: Güçlü kal. Bunu başarabilirsin!!!!

–Max: Teşekkürler kızım. Sen de. Benim yapacağım her şeyi yap. Mesela o ateşli avukatına binmek gibi, ki o da parlayan zırhlı bir şövalye

gibi içeri daldı. Ve bir sonraki dairemiz için, kötü mobilya yerleşimi yüzünden patronumun kuduz olmuş bir cehennem köpeği gibi olmasından korktuğum için, dekorasyona başlamadan önce bir feng shui kitabına bakmak istiyorum.

Hafifçe gülüyorum. Josh'la kafamda birkaç kez bazı müstehcen şeyler yaptım, ama hepsi bu kadar. Gerçekten bunu yapacak cesaretim yok, özellikle de ayıkken. Sarhoş olmadığım zaman denememi söylese de, bir şekilde onun muhteşem eski sevgililerine yetişemeyeceğim ve hayal kırıklığına uğrayacağı konusunda çok korkuyorum. Tıpkı büyüdükçe ve Katt'a hiç benzemediğimi fark ettiklerinde ailemin hissettiği gibi.

Yine de, özellikle bana Josh diye seslenmem konusunda ısrar ettiğinden beri, onu öpme isteğine karşı koymak giderek zorlaşıyor. Ona hitap etme şeklim aramızdaki profesyonel mesafeyi nasıl bu kadar kolayca ortadan kaldırabilir?

İç çekerek yavaşça kalktım ve duş aldım. En azından alkol kokusu üzerimde kalmış olmalı. Sonrasında dişlerimi fırçaladım, emin olmak için iki kere gargara yaptım. Aynalar tebeşir gibi bir teni yansıtıyor. Ciddi anlamda bronzlaşmam gerekiyor. Biraz daha tenim olsaydı, hafif bir içki içtikten sonra bu kadar kötü görünmezdim.

Giyinme odası artık ihtiyacım olan her şeyle dolu. Rahat beyaz bir tişört ve turkuaz diz boyu bir etek giyip, yalınayak aşağıya kahve yapmak için iniyorum. Mutfaktan bıçağın kesme tahtasına çarpma sesi geliyor. Josh kalkmış ve bir şeyler yapıyor olmalı. İlginç. Yemek yapmadığını sanıyordum. Birinci kata yaklaştıkça kahve kokusu yükseliyor. Aman Tanrım. Josh harika bir adam.

En alt basamakta donakaldım çünkü Josh üstsüzdü. Hâlâ rüya görüyor veya hayal görüyor olabilirim diye birkaç kez göz kırptım ama gerçekte.

Baş ağrım anında geçti.

Sadece üstsüz olmakla kalmıyor, aynı zamanda başına ters takılmış bir beyzbol şapkası da var; bu da ona rahat, asi bir hava katıyor. Otuz yaşından daha genç görünüyor. Ve her zamanki keskin avukat havasından uzak, çok daha ulaşılabilir biri.

Pencerelerden içeri süzülen sabah ışığı, uzun kollarındaki ve muhteşem göğsündeki ince, güçlü kasların her kıvrımını ortaya çıkarıyor. Şaşırtıcı derecede kalın, hafif tüylü ön kollarında damarlar belirgin bir şekilde göze çarpıyor. Kesme tahtasında yeşil bir şeyler keserken kasları geriliyor. Tam

anlamıyla ön kol pornosu malzemesi. Ve o karın kasları! Böyle karın kaslarını sadece fitness dergisi kapaklarında gördüm. Her bir çizgi mükemmel bir şekilde belirgin, hiçbir yerde bir gram yağ yok. Hatta alt karın kaslarında o V çizgisi bile var... Kendimi durduramadan dudaklarımı yalıyorum. En azından henüz beni fark etmedi.

Gri eşofman altı ince kalçalarının üzerinde düşük duruyor. Başını kaldırıyor. "Günaydın," diyor neşeyle.

Tezgahtan ayrılmayın, tezgahtan ayrılmayın!

Ama elbette yapıyor, doğradığı her şeyi ocaktaki tavaya atıyor.

Kalçaların altına bakmayın...!

Ve gözlerim anında yere düştü. Etkileyici silüet karşısında neredeyse dilimi yutacaktım.

Nasıl sığar?

Tabii ki aklım hemen oraya gidiyor... Kendi kendime zihinsel olarak tokat atıyorum ama aklım o yetişkin içerikli yoldan bir türlü çıkmıyor.

Dur, sertleştiğinde daha da büyümeyebilir mi? Peki son çevresi ve uzunluğu ne olur?

Tavada kızaran şeye bir göz atıyor, sonra tekrar bana gülümsüyor. Gözleri üzerimde dolaşıyor ve bakışlarının ağırlığı neredeyse fiziksel. Yanaklarım kızarıyor. Kıpırdanma isteğine karşı koyup sadece gülümsüyorum, umarım bu gülümseme, onu zihnimde değerlendirdiğim gerçeğini gizliyordur.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

"Evet. Aspirinler için teşekkürler." Boğazımı temizledim. Keşke en azından allık sürseydim de ona kıyasla bu kadar solgun görünmeseydim. Kendime bir kahve doldurdum ve biraz şeker ekledim. "Hafta sonları üstsüz gezmeyi sevdiğini bilmiyordum." Bunu ağzımdan kaçırdığım anda yüzüm kızardı. Bu biraz yargılayıcı geldi, ki kastettiğim bu değildi. Yüzümü gizlemek için kahveden uzun bir yudum aldım.

Gülüyor. "Neden? Gördüklerinden hoşlandın mı?" Göğüs kaslarını gösteriyor—sol, sağ, sol, sağ.

Büyülenmiş bir şekilde bakakalıyorum. "Bunun insanların yapay zeka kullanarak sosyal medyada paylaştığı bir numara olduğunu sanıyordum."

Gülerek, "Bilgin olsun, hafta sonları bahçeyi kontrol etmek için dışarı çıkıyorum. Ve biraz güneş ışığı almak için. Yoksa çok fazla zamanımı içeride geçiriyorum." dedi. Ocağın gazını kesti. "Umarım yumurtayı

seversin. Güvenle yapabildiğim tek yemek o.” dedi ve iki tabağa bol miktarda kabarık çırpılmış yumurta koyarak servis yaptı.

"Her şeyi severim," diye hızlıca söylüyorum. "Yemek pişirdiğinize şaşırdım."

"Birini doyurmak istediğimde yaparım." Gözlerinde hafif bir gülümseme beliriyor, bu da çok samimi bir his uyandırıyor.

Dudaklarımı içeri çekip yutkunuyorum, vücudumda bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

Yumurtaların üzerine doğranmış yeşil yapraklar serpiyor. "Bahçeden taze soğan."

"Taze soğan yetiştiriyor musunuz?"

"Şurada bir bitki bahçesi var." Çenesini daha önce fark etmediğim bir yan kapıya doğru eğdi. "Birkaç tohum seçip öylesine ektilim. Şimdi de yabani ot gibi büyüyorlar."

Yavaşça göz kırpyorum. Onun toprağa çömelip tohumlarla, gübrelerle ve bahçecilikle ilgili her şeyle uğraştığı görüntüsü... Bu, onun o acımasız avukat imajına hiç uymuyor. Balkonumda bir kutuda küçük bir bahçe kurmaya çalıştım, taze otlarım olsun ve biraz para biriktireyim diye düşündüm. Ektiğim şeylerin yarısından fazlası öldü, hatta Asyalı komşumun benden daha uzun yaşayacağını söylediği yeşil soğanlar bile.

Tabakları tezgâhın üzerine koyduktan sonra, başının üzerindeki askıdan ters şekilde asılı duran iki uzun saplı bardağı almak için kollarını yukarı doğru uzattı. Kasları iri göğüs kafesi boyunca gerildi, triseps ve biceps kasları kasılıp gevşedi. Saplar askıdan kurtulunca, onları ustaca çevirip büyük avuçlarının içine alarak önünde tuttu.

Göğüslerimi öyle tutsa nasıl olurdu acaba?

Düşüncesi bile birden göğüs uçlarımın sızlamasına neden oldu. Geçmesini beklemeye çalıştım ama karıncalanma devam etti. Tanrıya şükür sütyen takmıştım. Bana sabah iyiliği yapıp yumurta yediren adama gözlerimi dikmeme gerek yok.

"Biraz maracuyá suyu (çarkıfelek meyvesi likörü) yaptım," diyor Josh. "Temelde bir çarkıfelek meyvesi içeceği. Bahçeden topladığım olgun meyvelerden kullandım, isterseniz meyvenin kendisini de deneyebilirsiniz diye birkaç tane daha ekledim." Yarım kesilmiş koyu mor meyveleri işaret ediyor, ardından kadehe posalı, sarımsı bir sıvı döküyor ve bardağı bana uzatıyor.

İeeği, güzel elini ve bana doğru uzanmış çıplak kolunu izliyorum. Bakışlarım yüzüne kayıyor, büyüleyici bir erkeklik yaratan çarpıcı çizgilere. Beni incelerken gözleri çok sıcak, çok etkileyici.

Birdenbire, gerçek gibi gelmiyor. Benim gibi birinin başına böyle şeyler gelmez. Gece yarısı olmadan önce Külkedisi'nin balosu gibi olduğunu düşünmüştüm, ama yine de gerçek olamayacak kadar güzel.

“Bu arada, Klein?”

"Evet?" diyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Bardağı tezgâhın üzerine indirdi ve bana doğru itti. "Sana ne söylenmiş olursa olsun veya kendin hakkında ne düşünürsen düşün, sen istediğin her şeye layık, güzel bir insansın."

Otuzuncu Bölüm

Ailee

İki hafta sonra, kahvaltımı hızla yerken yüzüm kızardı. Josh'ta, ailesinin evindeki akşam yemeğinden beri kesinlikle bir şeyler ters gidiyor. Neyse ki, bayi sonunda anahtarlığımı değiştirdi, bu yüzden yemeğimi bitirir bitirmez evden çıktım. Ya bunu yapacaktım ya da ona saldıracaktım ya da ciddi anlamda uygunsuz bir şey yapacaktım. Umarım ince davranmışımdır. Bakışlarını ondan uzak tutmaya çok çalıştım.

Sen, istediğin her şeye layık, güzel bir insansın.

Bunu söylediğinden beri iki hafta geçti ve kalbim her aklıma geldiğinde -ki bu onu ofiste ya da evde her gördüğümde oluyor- hızla çarptığı için biraz deliriyorum.

Daha iyi bilmeseydim, bana kur yapmaya çalıştığını düşünebilirdim. Ev yapımı kahvaltı. Muhteşem vücudunun sergilenmesi. Gri eşofman altı ve o silüet...

Kendimi yelpazeleyerek alternatif bir açıklama bulmaya çalışıyorum. Josh muhtemelen evinde rahatına düşküdü. Hafta sonları rahatlamaya, hatta üstsüz gezmeye hakkı var, değil mi?

Evet, eski sevgililerin bunu sadece şanslarını denemek istediklerinde yaparlardı, diye hatırlatıyor içimdeki bir ses.

Ama Josh'ın hedefi yatay bir eylem değildi.

Çünkü mutfak dikey hareketler için daha uygun. Mesela tezgaha yaslanarak. Ya da tezgahın üzerine eğilerek. Ya da ellerinizi tezgaha dayayıp kalçalarınızı dışarı çıkararak...

Tamam, şimdi ses Max'e çok benziyor. Kesinlikle sesini kapatıyorum.

Target'a giderken direksiyonu hafifçe vuruyorum. Sigorta şirketi açtığım hasar başvurusunda çok yavaş davranıyor, aynı şey emlak yöneticisi için de geçerli; muhtemelen depozitomuzu yasal olarak mümkün olduğu kadar uzun süre elinde tutmak istiyor. En azından Max ve benim acil bir yere

ihtiyacımız yok. O hâlâ patronu tarafından dünyanın dört bir yanına sürükleniyor ve zaman zaman bana mesaj atıp, mevcut işi kadar iyi maaş veren bir iş bulur bulmaz istifa edeceğine yemin ediyor.

Kaşlarımı çatıyorum, sonunda şehre döndüğünde ev arkadaşlığı durumunu merak ediyorum. Onunla aynı evi paylaşmaya ve kiranın yarısını ödemeye devam etmeli miyim? Sonuçta, yaklaşık altı ay içinde -aslında şimdi daha da az bir süre içinde- taşınmam gerekecek. Max ile çok iyi anlaşıyoruz ve onu ortada bırakmak istemem. Nişan bittiğinde yeni bir ev arkadaşı bulmak için mücadele etmek ise... çok zorlayıcı görünüyor.

Arabamı otoparka park edip devasa mağazanın içine giriyorum. Josh'un dükkanında ihtiyacım olan her şey var, bu yüzden sadece kitaplara göz atmaya geldim. Burası en sevdiğim yerlerden biri çünkü harika bir aşk romanı seçkisi var. Telefonumda ve Kindle'ımda okumayı seviyorum ama bazen kucağımda basılı bir kitabın ağırlığını hissetmek istiyorum. Ayrıca, odamdaki okuma köşesi o kadar mükemmel ki, güzel bir özel baskıyla kıvrılıp kendimi hikayeye kaptırma isteği duyuyorum. Bu, Josh'un karın kaslarının anılarına dalmak veya yeni bir daire hakkında ne yapacağımı düşünmek yerine zamanımı geçirmemi sağlayacak.

Josh'la yaşamamanın en güzel yanlarından biri de ev işi yapmak zorunda kalmamam. Temizlik yok, çamaşır yıkamak yok, market alışverişi yok, yemek pişirmek yok. Ev işlerinden kurtulunca bunların ne kadar zaman aldığını fark ettim. Ama bu aynı zamanda onunla ilgili takıntılı düşüncelere dalmak için çok fazla boş zamanım olduğu anlamına da geliyor. Hala onun yüzüğünü takmaya alışamadım. Ne kadar zarif ve göz alıcı olduğunu seviyorum ama parmağımda olması için fazla mükemmel görünüyor. Chad'in yüzüğüyle ilgili hissettiklerimin tam tersi bu; kötü bir şey değildi ve elim ona uygundu.

Siyah kapaklı, altın yaldızlı işlemeli bir kitap alıyorum elime. Bir çeşit mafya tarafından düzenlenen evlilik temalı romantik bir roman. Mafya üyeleri sürekli görücü usulü evlilik mi yapıyorlar acaba? Hiç tanımadığınız, hatta hoşunuza gidip gitmeyeceğinden bile emin olmadığınız bir adamla evlenmek nasıl bir şey acaba? En azından romantik romanlarda, kadın vücudunu iyi tanıyan, yakışıklı bir adamla karşılaşacağınız garanti.

“Harika bir hikaye,” diye tanıdık bir ses duyuluyor. “Geçen hafta okudum ve çok beğendim.”

Arkamı döndüm. "Zoe! Nasılsın?"

“İyiym.” Bana sarıldı, sonra gerçekten iyi olup olmadığından emin olmak istercesine beni süzdü. “Ya sen? Yangından sonra yeni bir daire bulabildin mi?”

“İyiym. Hatta nişanlımla birlikte yaşamaya başladım”—boğazımı temizledim—“nişanlımla.”

"Ne güzel! İşlerin yolunda gitmesine sevindim. Sana iyi davranıyor mu?"

Hafta sonu yaptığımız çırpılmış yumurtaları hatırlıyorum. Ve mutfakta hareket ederken o muhteşem vücudundaki kaslarının nasıl gerildiğini de. "Çok." Sesim biraz kısık.

"Memnun oldum. Kahve içmek için vaktiniz var mı? Benim makinem bu sabah bozuldu ve henüz hiçbir şey içemedim. Tabii ki, ofisin kapalı olduğu bir cumartesi günü bozulması gerekiyordu."

Acıma duygusuyla nefesimi tuttum. "Bu kesinlikle suç." Karşıdaki kafeye doğru işaret ettim. "Hadi oraya gidelim. Kitabı daha sonra alabilirim."

"Beklemekte sakınca görmüyorum."

"Hayır. Kahve daha önemli."

"Çok tatlısın." Büyüleyici bir şekilde gülümsüyor, mavi gözleri kısılıyor. Yine de, kitabı önce almam gerekmeden gitmeyi reddediyor ve ben de hayır diyemiyorum. Bana karşı davranış biçiminde garip bir anne şefkati var ki, kalbimi sızlatıyor.

Kafeye vardığımızda Zoe sıcak bir kapuçino, ben de eve gitmeden önce biraz daha serinlemem umuduyla buzlu bir Americano alıyorum. "Şurup ister misin?" diyor, tatlandırıcıları işaret ederek.

"Elbette."

Bir tanesini bana uzatıyor, ben de bardağa döküyorum.

"Bu size garip gelebilir ama yemin ederim ki elmas yüzüğünüz vardı," diyor Zoe, oturup kahvelerimizi yudumlarken. "Neredeyse fotoğraflık bir hafızam var," diye ekliyor. "Ama şimdi yangından sonra sadece hayal mi görüyorum acaba...?"

"Hayır, değilsin." Safire bakıp gülümsedim. "Elmastı ama..."

"Aile yadigarı yüzüğe ne oldu?" Elimi tutuyor ve safir yüzüğü büyük bir ilgiyle inceliyor. "Keşke kocam bana böyle duygusal bir şeyle evlenme teklifi etseydi. Belki o zaman evliliğimiz daha uzun sürerdi." Mavi gözlerinde hafif bir pişmanlık belirliyor.

“Ah, bunu duyduğuma üzıldüm.” Sesim yumuşadı. “Şey...gerçek şu ki, o yüzük, teknik olarak bir aile yadigarıydı...ama inan bana, o kadar da özel değildi. Bu çok daha iyi. Ve çok daha duygusal bir anlam kazanacak.” Elimle ona doğru uzattım.

“Çok zevkli. Eminim beğeneceksiniz.” Onaylayarak başını salladı, sonra elimi sıkıp bıraktı. “Size mükemmel yakışıyor. Nişanlınızın zevki harika olmalı. Bizi bir gün tanıştırmalısınız.” Büyüleyici bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Evet, öyle ve elbette memnuniyetle yaparım. Onu çok seveceksiniz. Harika birisi.”

Gülümsemesi daha da genişledi. "Elbette alacağım. Bu arada, depozitonuzu geri aldınız mı?"

"Henüz değil. Ya sen?"

Başını salladı. "Acele etmiyorlar. Muhtemelen paramızın faizini topluyorlar." Dudakları alaycı bir şekilde büküldü.

“Eminim ki yirmi bir günün tamamını bekleyeceklerdir.” Bana boş boş baktığında, “Bu yasal olarak belirlenmiş son tarih,” diye ekledim.

“Ah.” Başını salladı. “Yangın mağdurları için bir destek grubundayım. Siz de orada mısınız?”

“Hayır. Böyle bir şeyin olduğunu bilmiyordum.”

“Facebook'ta var. İstersen seni davet edeyim.”

“Elbette. Çok isterim!”

Bana grup davetini mesajla gönderdi, sonra öne eğildi. "Bu arada, bu sabah haberleri izledin mi?"

“Birazcık. Neden?”

"Kundakçıyı yakaladılar."

"Birileri binamızı kasten mi ateşe verdi?"

"Evet. Bir çocuk. Daha on yedi yaşında."

"Aman Tanrım. Neden?"

"Söylentilere göre, insanların yapıp internette paylaşabileceği yeni bir meydan okuma yaratmak istemiş."

Yeni bir açıklama... Bu açıklama hayal ettiğimden bile daha saçma. Şanslıydım çünkü yangında her şeyimi kaybetmeme rağmen Josh yanımdaydı. Peki ya yardımına koşacak kimsesi olmayan insanlar? "Ne düşünüyordu acaba?"

“İddiasına göre –gerçi doğrulanmış gibi görünmüyor– birisi ona bunu yaparsa bin dolar vereceğine söz vermiş. Polislerin elde ettiği güvenlik

kamerası görüntülerinde çocuğun yangını başlattığı görülüyor, ancak bu sözde diğer kişiden hiçbir şey yok.” Omuz silkiyor. “Muhtemelen yakalandığında uydurmuştur. Suçu başkasına atmaya çalışıyordur ya da benzeri bir şey. Neyse, çocuğun söylediğine göre yangın yayılmamalıydı. Sadece biraz yanmalıydı, sonra da söndürecekti ama yangın söndürücüsü arızalandı.” Zoe gözlerini deviriyor.

"Avukatı ona susmasını tavsiye etmeliydi." Josh da öyle yapardı.

“Muhtemelen. Ama bazı insanlar kendilerini polisten daha zeki sanıyorlar.”

“Ne kadar aptalca.” Çocuğun hayatı, aptal bir internet meydan okuması yüzünden mahvoldu.

Biraz daha dedikodu yaparken Zoe'ye bir telefon geldi ve kişisel bir acil durum nedeniyle gitmesi gerekti. Ona el sallayarak veda ettim ve eve doğru yola koyuldum. Trafik berbattı. Sabah güneşli olmasına rağmen, gökyüzünde yavaş yavaş koyu bulutlar oluşuyordu. Kırmızı ışıktaki hava durumu uygulamasına baktım; öğleden sonra yağmur bekleniyordu.

Kahretsin. Yollar kayganlaşmadan geri dönsem iyi olur. Yağmuru izlemeyi severim ama yağmurda araba sürmekten nefret ederim. Yollar çok kayganlaşıyor, görüş mesafesi azalıyor ve Güney Kaliforniya'daki insanlar aptal gibi araba kullanıyor. Ve bir kaza olursa, trafik dayanılmaz hale geliyor.

Yaklaşık bir saat sonra Josh'un kapısından içeri girdiğimde bulutlar neredeyse tüm gökyüzünü kaplamıştı. Nedense kalbim hızlanmaya başladı.

Garajda motoru durdururken direksiyonu sıkıca kavrayıp gevşetiyorum. Başımı koltuk başlığına yaslayıp, kalbimin sakinleşmesini umarak düzenli bir şekilde nefes alıyorum. Ama bunun yerine, kalbim daha da hızlanıyor, sanki hafif bir panik atak geçiriyormuşum gibi.

Yangınla ilgili haber beni beklediğimden daha çok mu üzdü? İnanması zor—tepkim çok abartılı görünüyor.

Sakin ol Ailee. Rahatlatıcı bir şey düşün. Mesela okyanus gibi.

Bunun yerine, zihnimde Josh'un yoğun, koyu gözleri canlanıyor. Beni dizlerimin bağını çözen o güzel dudakları. Beni çıldırtan kokusu. Her duş aldığında beni tahrik eden, onu hatırlatan özel formüllü banyo ürünleri. Ve burnumu boynuna gömüp nefesimi içime çekmeyi ne kadar çok istediğim.

Nefesim sığılıyor. Gerçekten nefes nefese mi kalıyorum? Ter tenimi buharlaştırıyor ve elimi göğsüme koyuyorum. Eğer ailemde kalp rahatsızlıkları varsa, kalp krizi geçirdiğimi falan düşünebilirim.

Kapıyı açıp arabadan sendeleyerek çıktım. Garajdaki hava olması gerekenden daha soğuktu. Bir tür alerjik reaksiyon mu geçiriyordum acaba? Ama sadece bir Americano içmiştim. Kahveye alerjim kesinlikle yoktu ve öyle kalmalıyım!

Ellerim titriyor. Çantamdan EpiPen çıkarıyorum, sonra duruyorum. Nefes almakta zorlanmıyorum. Soluk soluk nefes alıyorum ama havayı gayet iyi alıyorum. Yine de bir şeyler ters gidiyor. Cildim çok gergin ve karıncalanıyor. Hava ciğerlerime soğuk giriyor, sonra aşırı ısınmış olarak çıkıyor. Dizlerim titriyor.

Evin kapısına doğru sendeledim. Sütyenimin içinde meme uçlarım acıyordu ve tanga iç çamaşırım bacaklarımı tahriş ediyordu. Sürtünmenin vücuduma gönderdiği minik, karıncalanma hissiyle inlememi bastırmak için dudağımı ısırardım.

Bu da ne demek? İç çamaşırı sürtünmesinden nasıl tahrik olabilirim? Rahatsız edici olmalı, tahrik edici değil.

Ama bacaklarımın arasındaki et kayganlaşıyor, sıcaklık dayanılmaz hale geliyor.

Eteğimin altına uzanıp, beni bir tür sapkına dönüştürmeden önce tanga külotumu çekip çıkarıyorum. Yumruğumda sıkıca tutarak ve soğuk bir düşün bu garip hisleri geçireceğine dua ederek odama doğru yürümeye başlıyorum...

...ve Josh'ın kanepede uyukladığını görünce aniden, birdenbire durdum. Üstü çıplaktı. Bir kolu alnının üzerindeydi ve sanki etrafını bir hale sarmıştı. Rahatlamış halde kasları daha yumuşak ve daha az belirgin olmalıydı. Ama geniş omuzlarından kalın göğsüne ve sıkı karın kaslarına kadar sert ve belirgin kalmışlardı. Gözlerim utanmadan vücudunda dolaştı, erkeksi mükemmelliği beynime kazıdı.

Gri eşofman altı kasıklarını örtüyor ve penisinin hatlarını daha da belirginleştiriyor. Gölgelelerin konumundan anlaşıldığı üzere, ereksiyonu var. Daha kalın ve daha uzun. İçimde sıcak kıvılcımlar uçuşuyor ve boğazımda yükselen kısıp bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırıyorum.

Ağzım sulanıyor, içimde nefis bir ürperti hissediyorum. Penisin ucunu ağzıma alıp nasıl hissettirdiğini görmek istiyorum. Dilimde onun tadını istiyorum.

Bana ne oluyor böyle? Bu isteğin nereden geldiğini anlamıyorum ama onu ağzımda hissetmezsem ölecekmişim gibi hissediyorum. Ona hava gibi

susuyorum. Bacaklarımın arasındaki ağrı şiddetleniyor ve parmaklarım ona dokunma ihtiyacıyla seğiriyor.

Titreyen bacaklarımla ona doğru sessizce yaklaştım. İçimde beklenti ve ihtiyaç dalgalanıyordu. Göğsü inip kalkıyor, ağzı gevşek ve uysaldı. Bana güzel dedi ama asıl güzel olan kendisiydi.

Onu ağızımla uyandırmak istiyorum. Ama öpücük gibi klişe bir şeyle değil. Penisini ağızıma alıp, sonra dilimi başının üzerinde gezdirmek istiyorum. Ve gözlerini açtığı anda, onunla istediğim gibi birlikte olmak istiyorum. İçimde biriken acıyı dindirmek istiyorum.

Koltuğun arkasına elimi koyup Josh'un üzerine eğildim. Bu pozisyon bana güçlü ve yaramaz hissettiriyor. Uyurken çok masum görünüyor, inanılmaz uzun ve kalın kirpikleri, yüksek elmacık kemiklerinin hemen üzerinde edepli bir şekilde duruyor. Parmaklarım, boynunun güçlü omurgasından köprücük kemiklerine, göğüs kaslarına ve belirgin karın kaslarına kadar vücudundaki her çizgiyi takip etmek istiyor.

Dudaklarımı ısırarak titreyen elimi kemerinin üzerine indirdim. Vücudu çok fazla ısı üretiyordu. Tek parmağımı altına kaydırıp yavaş ve nazik bir dokunuşla aşağı çektim. İç çamaşırı giymiyordu.

Penisi, sanki hapsedildiği yerden kurtulmuş gibi rahatlamış bir şekilde dikleşiyor. Görüntü hayal ettiğimden bile daha etkileyici. İnanılmaz derecede kalın ve uzun gövdesini kalın damarlar kaplıyor. Başı mükemmel erik şeklinde ve orada biriken çok fazla kandan dolayı koyu mor renkte. Ucu zevk sıvısıyla damlıyor.

Onu kavradım ve o kadar kalın ki, parmak uçlarımla başparmağım arasında yaklaşık bir santimlik boşluk kaldı. Damarlar avucumda atıyor ve bunu kaygan tenime kadar hissediyorum.

Josh'ın gözleri kısık bir şekilde aralandı. "Klein?" diye hırıltılı bir sesle sordu, sesi uykudan titriyordu. "Ne—"

"Şşş..." Parmağımı ağzının üzerine koydum.

Sustu. Onu ödüllendirmek için yavaşça pompaladım ve boğazından gelen derin, inilti ayak parmaklarımı kıvırdı. Sırıttım. Onu böyle etkileyebiliyor olmamı çok seviyorum. Onun misk kokusunun heyecanla daha da güçlenmesini çok seviyorum.

Saçlarım omuzlarıma dökülüyor. O, saçlarımı yüzümden uzak tutmak için büyük elini kıvrıkcıklarımın arasına sokuyor. Şimdi tamamen açık olan gözlerinde bir ateş parlıyor, bana bakıyor ve sonra ağzındaki parmağımı yalıyor. Bu dokunuş, sırtımdan aşağıya doğru ürpertiler gönderiyor ve

klitorisimde son buluyor. Göğsümde bir inilti yükseliyor. Sesi bastırmak için eğilip dudaklarımı penisinin etrafına sarıyorum.

“Kahretsin. Klein...”

Sesi arzuyla dolup taşıyor. Vücudundaki her kas geriliyor, sonra titremeye başlıyor. Dilimin ucu açıklığının üzerinde geziniyor. Tuz ve Josh'a özgü bir şey ağzımı dolduruyor. Tadın keyfini çıkararak hafifçe mırıldanıyorum, sonra başımı hafifçe sallıyorum. O kadar büyük ki, ağzım son sınırına kadar geriliyor. Dişlerimle onu çizmeden fazla hareket etmek zor.

Ama o, çabalarımı nefes nefese ve inlemelerle ödüllendiriyor. Kendini durduramadığı her an kalçası seğiriyor ve ona verebileceğimden daha fazlasını arıyor. Kendimi güçlü ve seksi hissediyorum; daha önce hiç hissetmediğim bir şey. İki elimi de onun etrafına sarıyorum ama hala daha fazlası var. Onu en sevdiğim lolipopmuş gibi emerken pompalıyorum. Çenem biraz ağrımaya başlasa da, tıpkı şimdi olduğu gibi, sanki onun için tek kadın benmişim gibi adımı inlediği sürece bunu sonsuza kadar yapabilirim.

“Klein, aman Tanrım, bebeğim—”

Onu daha derine çekiyorum ve boğuk bir ses çıkarıyor. Kalçaları koltuktan kalkıyor ve penisi kasılıyor. Sıcak meni ağzımı sıcak karamel gibi kaplıyor. Kirli ve seksi hissederek yutuyorum. Bu ona yaşattığım ilk orgazm. Zevkle kıvranan muhteşem yüzü koyu bir kızarıklıkla kaplanıyor. Dişleri dudağına saplanıyor. Ellerini yumruk yapıyor ve vücudundaki her kas şişiyor. Göğsü artık inip kalkmıyor; sanki nefesini tutmuş ve anı uzatmaya çalışıyor gibi.

Dilimi penisinin ucunun altına değdiriyorum, sonra da titremesine karşılık gülümsüyorum. Ona az önce verdiğim zevkin içinde kaybolduğunu görünce kalbim hızla çarpıyor ve tanımlayamadığım duygular kabarıyor içimde.

"Klein, rüya mı görüyorum?" diye mırıldandı, gözleri sersemlemişti.

Yavaşça gülüyorum. "Hayır, değilsin. Ve şimdi seni uyandırdığıma göre, Uyuyan Güzel, seninle tekrar istediğim gibi birlikte olacağım." Sonra dönüp, bacaklarımı onun üzerine atıyorum ve vajinamı tam olarak penisinin üzerine yerleştiriyorum.

Otuz Birinci Bölüm

Josh

Aman Tanrım.

Onun kaygan, erimiş çekirdeğinin üzerime değmesiyle penisim anında tekrar sertleşti. Sanırım daha önce hiç bu kadar hızlı toparlanmamıştım, ama Klein penis büyüğü gibi bir şey.

Bunun bir rüya olmadığını söyledi ama öyle olmalı. Günlerdir onu hayal ediyorum ve uykusuzluktan o kadar yorgunum ki uyanık kalamıyorum. Çok tatlı, çok istekli. Aynı zamanda, sıcak dudaklarının etrafımda yarattığı his çok, çok gerçekti.

Ama o, bu kadar cesurca davranmak için fazla utangaç.

Neyse, kabul ediyorum.

Vücuduma sürtünerek hareket ediyor ve omurgam boyunca elektriklenmiş bir zevk kıvılcımı gibi tüylerim diken diken oluyor. Bana bir tanrıça gibi bakıyor, çenesi kadınsı bir güçle yukarı kalkmış. Dudakları beni sert bir öpücüğe davet ediyor. Ona doğru uzanmaya başladığımda tişörtünün etek ucundan tutuyor.

"Göğüslerim ağrıyor."

Elbisesini başının üzerinden kaldırıp bir kenara fırlatıyor. Sonra sütyeninin tokasını açıp düşmesine izin veriyor.

Aman Tanrım. Göğüsleri hayal ettiğimden bile daha büyüleyici. Her zaman güzel, dolgun kıvrımları olduğunu biliyordum ama bu mükemmel. Pembe uçları sivri, onları ağzıma almak istiyorum. Penisimin üzerinde hareket ederken göğüsleri şişip iniyor, tüm dikkatimi çekiyor.

"Hâlâ acıyorlar." Gözleri, bu konuda bir şeyler yapmam için bana yalvarıyor.

İkisini de avuçlarımın içine alıyorum, sert uçları avuçlarımın ortasında. İnanılmaz bir his veriyorlar; yumuşak, ağır ve sıcaklar. Kendi kanım o kadar sıcak ki, kulaklarımdan buhar çıkmamasına şaşıyorum.

“Klein, bebeğim...” Yumuşak tenini yoğuruyorum, büyük, nasırlı ellerime nasıl şekil verdiğiine bayılıyorum. Meme uçlarını parmaklarımın arasına sıkıştırıp çekiştiriyorum.

Ellerimi bana doğru kıvırıyor. "Lütfen."

Kontrolüm yavaş yavaş kaybolmaya başlıyor. Onu yere yatırıyorum, dilimi meme ucuna değdirip hızla ağzıma alıyorum. Bana sürtünürken parmakları göğsüme saplanıyor. Onun dizginsiz tepkisi o kadar erotik ki, arzularımı daha da körüklüyor. Eğer bu bir rüyaysa, şimdiye kadar gördüğüm en güzel rüya.

Onunla birlikte hareket ediyorum, emme gücünü artırıyorum. Her küçük nefes alışını ve iniltisini, o hissin içinde kaybolurken çıkardığı kısık mırıltıları çok seviyorum.

Üzerime o kadar çok ıslanmıştı ki, suları bacaklarımın arasından aşağı süzülüyordu. Memesinden sert bir şekilde elimi çektim. "Penisimi emerken de bu kadar ıslak mıydın?"

"Evet. Seni oral yolla tatmin etmeyi çok istiyordum."

Onun kaygan teninin altında penisim daha da şişiyor.

Şöyle devam ediyor: "Seni gördüm ve dayanamadım. Beğendin mi?"

"Anlayamadın mı? Bayıldım buna. Beni ağzına aldığında, sanki bana sahipmişsin gibi hissettim—ve sen de benimmişsin gibi." Bu karşılıklı sahiplenme, beni asla tatmin olmayan korkunç bir şehvetle doldurdu.

Yüzü kızardı. "Sen benimsin. Ben de seninim."

Onun utangaç itirafı karşısında içim yandı. Sözleri, parmağındaki yüzüğümünden daha ağır geldi sanki.

Göğüs uçlarımı değiştirip kalçamı onun üzerine sürtüyorum. Bana sıkıca tutunuyor, muhteşem teninde ince bir ter tabakası parıltıyor. Bir kadının bu kadar güzel bir tada sahip olmasını anlayamıyorum; saf krema, şeker ve onu kadınsı ve güzel kılan her şey. Parmağımı bedenlerimizin arasına sokup şişmiş klitorisine yavaşça sürüyorum.

Hafifçe ağladı. "Aman Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor."

Ama bu beni tatmin etmeye yetmiyor. Onu her yerinden tatmak istiyorum ve onu ilk kez bir kanepede tatmayacağım.

Eşofmanımı çıkarıp, kalçalarını avuçlayıp ayağa kalktım. Şaşkınlıkla çığlık attı, bacaklarını sıkıca belime doladı, kollarını boynuma geçirdi. Bu pozisyonda her adımda meme uçları göğsüme sürtünüyordu ve her adım attığımda penisim klitorisine degecek şekilde pozisyon değiştirdim. Kasları gerginlikten kasıldı ve dudağını ısırırdı.

Merdivenlerden çıkarken ona doğru eğilip öptüm. Tıpkı penisimi ağzına aldığı gibi, dilimi de ağzına aldı. Tansiyonum fırladı. Klein benim sonum olacak, ama hayal edilebilecek en tatlı ölüm olacak ve hak ettiğimden daha iyi bir ölüm olacak.

Onu odama götürüp yatağa yatırıyorum. Çarşafların üzerinde muhteşem görünüyor, eteğini çıkarıp yere atıyorum.

Koyu renk gözleri gözlerime kenetlenmiş, bacaklarını aralıyor. "Lütfen," diyor. Kendimi onun üzerine atıyorum, birer elimi başının iki yanına koyuyorum. Sonra onu öpüyorum, kahve ve onunla özdeşleştirdiğim o balımsı tadı alıyorum. İstekli dili benimkine dolanıyor, elleri tüm vücudumda dolaşıyor.

Bileklerinden tutup başının yanına sabitledim. "Uslu dur," diye uyardım. "Beni fazla zorlama." Daha birkaç dakika önce boşalmış olmama rağmen, vücudum zaten başka bir orgazma hazırdı.

"Sadece seni hissetmek istiyorum," diyor dudaklarını yalayarak. "Tüm bedenimi hissetmek istiyorum..."

Nefesini kesmek ve daha fazla bir şey söyleyemeden susturmak için onu sertçe öpüyorum. Dudaklarımın arasında hafifçe inliyor ve hassas boynuna nazik öpücükler konduruyorum.

Aşağıya, muhteşem göğüslerine doğru iniyorum, meme uçlarında oyalanıyorum, dilimi üzerlerinde gezdirip onları inanılmaz derecede sertleşene kadar tahrik ediyorum. Bacaklarını huzursuzca hareket ettiriyor, kalçalarını yana yatırıyor, içindeki baskıyı hafifletmek için kaygan kıvrımlarını penisime bastırmaya çalışıyor.

Aşağıya doğru iniyorum, dudaklarımı karnının yumuşak kıvrımına değdiriyorum. Onun bu kadar yumuşak ve kadınsı olmasına bayılıyorum.

Bacaklarını omuzlarımın üzerine atıyorum ama o ayak tabanlarını sırtıma koyuyor ve dizlerini açarak kendini benim için enfes bir ziyafet gibi sunuyor.

Dilim teninde kayıyor, sıcak pembe çekirdeğindeki bolca sıvıyı yalıyor. Bal ve nektar gibi bir tadı var. Bu lezzet doğrudan beynime işliyor ve penisim şimdi acı verici derecede sertleşti.

Dilimi ve dudaklarımı onun üzerinde kullanıyorum, yalıyorum ve emiyorum. Yüzüme sürtünüyor. Onun şaşırtıcı derecede çekingen olmamasından zevk alıyorum. Ona yaptığım şey bu. Benim Klein'ım, benim güzel küçük Klein'ım.

Nefes alışverişı kesilmeye başladı. Dilimi vajinasına soktum ve o da yüzüme doğru daha da sertçe kıvranıp kıpırdandı. İçinde gerilim birikti, karnı kasıldı. Klitorisini sertçe emdim ve titreşim yaratmak için mırıldandım.

"Aman Tanrım, vay canına—!" diye çığlık atıyor, doruk noktasından dolayı sırtı bükülmüş halde. Kasılıyor ve ardından doruk noktasının geçmesini beklerken titremeye başlıyor.

Onun orgazm olup vücudunu sarmasını izlemek büyük bir zevk. Erkekçe tatmin duygusu kalbimi dolduruyor. Her zaman böyle olmalı: ışıl ışıl ve doymuş. Son bir kez daha tadını çıkarmak için onu tekrar yalıyorum, sonra ağzımı silmek için bileklerini bırakıyorum.

"İnanılmazdı," diye fısıldadı, gözleri donuktu. "Ama—"

"Ne istiyorsun bebeğim? Söyle bana."

"Beni tamamen mahvetmeni istiyorum," diyor. "Josh, penisini içimde hissetmek istiyorum. Vajinamı doldurduğunu hissetmek istiyorum."

Kontrolü ele geçirmek için çenemi sıkıyorum. Bu kadın içgüdüsel olarak doğru düğmelere nasıl basacağını biliyor. Bir süre önce vazektomi yaptırdığım için şanslı olduğuma şükrediyorum, böylece asla çocuk sahibi olamayacağım ve ayrıca her zaman prezervatif kullandığım için kendimi tebrik ediyorum. Klein ile asla prezervatifsiz ilişkiye girmezdim, eğer yüzde yüz temiz olduğumdan emin olmasaydım.

"Her şeyi açıkça söylemem gerekirse, temizim," dedim ona.

"Biliyorum," diyor gözleri parlayarak. "Sana güveniyorum. Sağlığın konusunda ya da eşini koruma konusunda çok titizsin, bu yüzden dikkatsiz olamazsın."

Onun bana duyduğu güven, kalan kontrolümü de sarsıyor. Bunu kabul ettiğim için mütevizim ve buna layık olduğuma inandığı için minnettarım.

Ağzını sertçe kavrayıp, dilim içeri girerken iki parmağımı da vajinasına sokarak onu hazırlıyorum. Ne kadar aceleci hissetsem de, azgın bir genç gibi ona sertçe girip canını yakmak istemiyorum. Yatağında hissedeceği tek şey zevk olacak.

İç kasları parmaklarımı sıkıca kavırıyor. Kahretsin. Parmaklarımı içeri ve dışarı hareket ettiriyorum, onu esnetmek için hafifçe açıyorum. Titrek bir nefes veriyor, yüzü beklenti ve ihtiyaçla kızarmış. Kurduğum nazik ritme göre hareket ediyor, nefesi kesik kesik.

Üçüncüsünü içeri itiyorum. Kavrama daha da sıklaşıyor. Onları kıvrıp hafifçe ovuyorum ve vücudu elektrik çarpması gibi kasılıyor. Bana bakıyor, ağzı hafifçe aralanmış.

Bu da ne? Daha önce hiç kimse onun G noktasını ellememiş mi?

Eski sevgilileri aptaldı. Ama benim için daha iyiydi. Parmaklarımı bileğime kadar ıslatana kadar soktum, sonra elimi çekip yavaşça kaygan derinliklerine daldım.

Aman Tanrım. Klein'in içinde olmak cennete girmek gibi. Çok ateşli, çok sıkı. Islaklığı beni anında ıslatıyor ve testislerim kasılmaya başlıyor.

Kendimi tutarken saç çizgimde ter damlaları beliriyor. Gözleri kapanıyor, ifadesi muhteşem. Yavaşça geri çekilip tekrar içine giriyorum, büyüklüğüme alışmasına yardımcı olmak için iyi ve istikrarlı bir tempo tutturuyorum. O da benimle birlikte hareket ediyor, tıpkı benim ona duyduğum gibi bana karşı açgözlü.

Parmakları ensemdeki gergin kasları okşadıktan sonra saçlarımın arasına daldı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. "Beğendin mi?"

Sorgulayan yüzüne bakıp başımı salladım. Vücudunu bu kadar cömertçe paylaşan bir kadınla daha önce hiç birlikte olmamıştım. "İnanılmaz. Ya sen?"

"Bayılıyorum buna. Birlikte yaptığımız her şeyi seviyorum, Josh."

Artık kendimi tutamıyorum. Onu sertçe itiyorum ve o titriyor, sonra ardı ardına inlemeler çıkarıyor. İçimde bir orgazm birikiyor, patlamaya hazır, ama sahip olduğum tüm öz kontrolü kullanarak kendimi geri tutuyorum. O boşalana kadar ben de boşalmayacağım.

Sırtı kavisleniyor ve orgazm olurken çığlık atıyor. Oldukça güçlü bir orgazm bu, ama daha da yükselebileceğini biliyorum. Bu yüzden onu daha sert ve daha yükseğe itiyorum. Odadaki tek ses, tenlerimizin birbirine çarpma sesi, düzensiz nefes alışverişlerimiz ve inlemelerimiz. Damarlarımda şehvet ve ihtiyaç kükrüyor.

"Lütfen, Josh, evet, evet, evet!" diye çığlık atıyor, tekrar ve sonra tekrar kasılırken... Kontrolümü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayım, ama tutunmayı başarıyorum. Onun daha önce yaşadıklarından bile daha iyisini yaşamasını istiyorum.

Onu acımasızca becerirken yatak gıcırıyor. Başını geriye atıyor, güzel kıvrıcık saçları çarşafların üzerinde platin bulutlar gibi yayılıyor. Kaşları

atılıyor. ıgılları kısılana kadar bağıırken tüm gövdesi yataktan kalkıyor.
Penisinin etrafında kasılıyor ve sıvıları testislerime damlıyor.

Artık dayanamıyorum. Kendimi bıraktım ve onu benimle doldurdum.

Otuz İkinci Bölüm

Ailee

Dinlendirici ve rahatlatıcı bir uykudan yavaşça bilinç uyanıyor. Elimin altında sıcak ve yumuşak bir şey var. Parmaklarımı ona sürüyorum. Hmm, bu çok hoş.

Bir diğer şey de belimin alt kısmına masaj yapması. Yemin ederim odamda bundan daha güzel bir şey yok. Josh odamdaki yatağı kendi kendine masaj yapan bir yatakla mı değiştirdi acaba?

Durun! Çıplakım. Ve bu, yatağın içine yerleştirilmiş bir masaj aleti değil, kas düğümlerine saplanan uzun, güçlü parmaklar!

Olanları hatırlamaya çalışırken zihnim karmakarışık. Josh, gri bir eşofman giyerek nefis gövdesini ve kocaman penisinin hatlarını sergiledi. Erkekliğin mükemmelliğine doyasıya baktıktan sonra dışarı çıktım... sonra eve döndüm... Josh'ı uyurken gördüm...

Geri kalan anılarım biraz bulanık. Ama ilk adımı benim attığımdan eminim çünkü penisini ağzıma almanın nasıl bir his olduğunu çok net hatırlıyorum.

Ve sonra... Sonra...

Azgın bir kadın gibi üzerine oturdum, tişörtümü ve sütyenimi çıkardım ve göğüslerimin acıdığını, sanki bir şey yapmasını istiyormuş gibi söyledim.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Hatta prezervatifsiz bir şekilde penisini içime soktu. Vazektomi yaptırdığını ve temiz olduğunu söyledi; bu konuda oldukça ısrarcıydı ve ona güveniyorum. Ama istenmeyen sonuçlardan kaçınmak için asla böyle prezervatifsiz ilişkiye girmedim.

Kauçuğa güveniyoruz.

Ama her şey çok çılgıncaydı. Normalde hiç böyle değilim. Gerçekten çok, çok müstehcen bir rüya olmalıydı çünkü Josh'ı üstsüz gördüm ve beynim anında bir tür film dünyasının Jezebel'i gibi X-rated bölgesine girdi.

Ama eğer bu bir rüyaysa, neden yüzüm Josh'un göğsüne gömülü ve bacağı onun etrafına sarılı? Ve neden o da benim kadar çıplak? Gözlerim kapalıyken bile kim olduğunu anlayabiliyorum. O muhteşem, ince vücut mu? Sanki parmaklarım Josh'un Braille alfabesini okuyabiliyor. Beni her zaman tahrik eden o koku mu?

Evet, anlayabiliyorum. Şu an bile biraz ısılanıyorum. Yanaklarım o kadar hızlı kızarıyor ki, yanıp kül olmamam inanılmaz.

"Sorun yok," diyorum kendi kendime. "Bu dünyanın sonu değil. Sessizce çıkıp kendimi toparlayabilirim. Eğer bacaklarımdan birini, gergin belinin üzerine atmış, uyluğum penisinin çok yakınında olan bacağı, zarif bir şekilde geri çekebilirim..."

Hareket etmeye çalışıyorum, sonra vazgeçiyorum. Kaslarım jöle gibi. Hareket etmeye çalışırsam, özel bölgelerine değebilirim ve bu da onu baştan çıkarmaya çalıştığım gibi görünür. Yine.

Garip ve utanç verici.

Duygularım karmakarışık. Josh'ın aynı kadınla iki kez birlikte olmamasıyla meşhur. Bu yüzden bunu tekrar yapmayacağız. Josh'la geçirdiğim tek zamanı tüketmiş olmam ve daha sonra tekrar yaşayabilmek için o anları kristal berraklığında hatırlayamamam bir suç.

Göğsümde bir hayal kırıklığı patlaması yaşanıyor. Benden şimdiden sıkıldı mı? Bulanık hafızama rağmen, yaşadığımız seksin muhteşem olduğunu biliyorum. Bunu vücudumdaki ağrılardan anlayabiliyorum—çok güzel bir ağrı. Bir tür bedensel Braille alfabesi.

Bir erkekle birlikte olduktan sonra hiç bu kadar rahat, güvende ve mutlu hissetmemiştim. Normalde uyandığımda biraz tatmin olmamış gibi hissedirim, sanki tam olarak doymak için ihtiyacım olan son lokmadan mahrum kalmışım gibi.

Umarım onun için de benim için olduğu kadar iyi olmuştur, ama geçmişini göz önünde bulundurursak—

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Josh. "Çok gerginsin."

"Ben sadece... uyanığım," diye fısıldadım. "Düşünmüyorum."

Burunundan bir ses çıkarır, ama bu ses sevgi doludur. "Bir süredir uyanıksın. Eee, ne haber?"

"Kuyu..."

"Söyle bana."

"Şey, şunu bilmenizi istiyorum ki, normalde böyle biri değilim." Doğru kelimeleri nasıl seçeceğimi bilemeden elimi salladım. Burada avukat ben

değilim.

“‘Şunu’ tanımlayın.” Ve elbette Josh bunu yapıyor.

“Şey...” Boğazımı temizleyerek cesaretimi toplamaya çalıştım. Umarım mahkemede onun tarafından sorguya çekilmem. “Mesela... sen uyurken sana bir şeyler yapmak. Bu çok yanlış. Daha dikkatli olmalıydım. Ne oldu da böyle yaptım bilmiyorum.” İçimden utandım. Bu utanç verici düşünceleri dile getirmek kolay değil, ama ondan faydalandıktan sonra ona yalan söylemek istemiyorum.

Gerildi. Gözlerindeki hoşnutsuzluktan dolayı koyu renkli kaşları çatıldı.

Kahretsin. Sinirlenmiş. Sessizlik beni boğuyor ve onu anlaması için konuşmaya başlıyorum: "Bu kadar açık sözlü olmak bana hiç yakışmaz, üstelik seksi ya da çekici falan da değilim ve—"

"Aynı dili mi konuşuyoruz?" diye soruyor.

Tereddüt ediyorum, bunun nereye varacağından emin değilim ve onu daha fazla üzmem istemiyorum. "Evet...?"

“Öyle mi?” Daha şüpheli bir ses tonuyla konuşamazdı. “Çünkü ‘çekici’ ya da ‘seksi’ kelimelerinin aynı tanımına göre hareket ettiğimizi sanmıyorum. Seni istemekten neredeyse ölüyordum ve kendini küçümsemene izin vermeyeceğim.”

"Ancak—"

Elini ağzımın üzerine koydu. "Ama yok. Ciddiyim. Sen çok seksi bir kadınsın ve bir daha asla kendini küçümsemeyeceksin. Eğer yaparsan"—bir an duraksadı, kaşları çatıldı—"cezalandırılacaksın."

Ağzım kuruyor. Daha önce bana "patron" diye bir daha seslenirsem, kim olduğunu hatırlayana kadar beni öpeceği uyarısını hatırlıyorum. Yani, öyle bir ceza mı? Yoksa belki de... popoma vurmak mı...? "Nasıl?" diye soruyorum, biraz nefes nefese.

“Bir şey mutlaka ortaya çıkacaktır.” Gözlerindeki karanlık parıltı, bana bir ders vermek için bedenimi sınırlarına kadar zorlayacağını sözünü veriyor.

Dudaklarımı yalıyorum. Ne yaparsa yapsın beni sınayacak, ama bana asla gerçekten zarar veremeyecek. Onun yanında her zaman kendimi güvende hissediyorum.

“Şey.” Birbirine dolanmış çarşafın üzerinde sarılmış bedenlerimize baktım. “Yani bu, bundan sonra senin yatağında uyuyacağım anlamına mı geliyor?” diye sordum, emin olmak için.

"Evet."

"Ve biz bunu tekrar mı yapacağız?"

"Tekrar yapmak ister misin?" Parmak uçları omzumun kıvrımı boyunca kayıyor. Sıcak bir sarsıntı vücudumu sarıyor ve keşke bacaklarımı onun üzerine atmamış olsaydım çünkü acıyı dindirmek için bacaklarımı birbirine kenetlemeyi çok isterdim.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bakışlarımı onun gözlerine diktim. "Sanırım öyle. Umarım bu sefer her ayrıntıyı hatırlayacağım."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hatırlamıyor musun?"

"Üzgünüm ama biraz bulanık hatırlıyorum." Dudaklarımı ısırdım.

"Aslında eve geldiğimde kendimi pek iyi hissetmiyordum."

Sesindeki o keyifli, alaycı ton tamamen kayboldu. "Pekala, durun bir dakika. Ne oldu?"

"Aslında hiçbir şey olmadı. Kitaplara bakmaya gittim, sonra eski binamdan bir komşumla karşılaştım, biraz kahve içtik ve sonra geri döndüm. Ama eve gelince kendimi çok garip hissetmeye başladım."

Keskin bakışları bana odaklandı. "Ne gibi bir tuhaflık bu?"

"Her yerim sıcak ve kaşıntılıydı, sanki alerjik reaksiyon geçiriyordum. Ama nefes alabiliyordum ve hiçbir şişlik veya kızarıklık yoktu. Bu yüzden yangının stresi ve her şeyden kaynaklandığını düşündüm. Kiracı sigortam henüz bana bir kuruş bile ödemedi." Josh'u gereksiz yere endişelendirmek istemediğim için omuz silktim.

Ama bana dik dik bakıyor, yüzünde hafif bir dehşet ifadesi belirliyor. "Bu komşu, erkek mi kadın mı?"

"Dişi-"

"Onu iyi tanıyor musunuz?"

"Bir bakıma öyle. Onu çok uzun zamandır tanımıyorum ama o olmasaydı, yangında ölebilirdim. Beni kurtarmak için kapımı çaldı. Beni uyandırana kadar bir şeylerin ters gittiğini bile bilmiyordum."

"Başka birini kurtarmaya çalıştı mı?"

Düşünüyorum da, "Emin değilim. Ama yanımızda başka insanlar gördüğümü hatırlamıyorum."

Donakaldı. "Onu tarif edebilir misin?"

Tepkisi biraz tedirgin edici, ama iyi bir sebebi olduğuna güveniyorum. "Muhteşem, koyu saçları ve çarpıcı mavi gözleri var. Çok spor yapıyor gibi görünüyor. Vücudu da buna uygun. Adı da Zoe. İş için Los Angeles'a taşınana kadar Vegas'ta yaşıyordu. O—" Josh çarşıftan bile daha solgun olduğu için duruyorum. Dudakları bile beyaz. "Ne oldu? İyi misin?"

Konuşması biraz zaman alıyor. "Evet." Başını sallıyor. "şey, pek sayılmaz. Hayır."

Kalkıp odadan çıktı, uzun adımları yatakla kapı arasındaki mesafeyi hızla katetti. Kapıya bakakaldım, birden nefesim kesildi ve sanki yanlış bir şey yapmışım gibi hissettim. Onu hiç bu kadar zgn görmemiştim. Ama ne demiştim ki?

Telefonuyla kısa süre sonra geri döndü. Yanıma, kalamın yanındaki eline dayanarak eğildi ve telefonu çevirdi. "O mu?"

Ekranda Zoe'nin fotoğrafına bakıp gözlerimi kırptıştırdım. "Evet. Onu nereden tanıyorsunuz?"

"Ondan uzak durmalısın," diyor gergin bir şekilde.

"Ne? Neden?"

"O benim annem."

enem gevşedi. Annesi mi? Neee?

"Annem." enesindeki kaslar seğirdi. "Beni dünyaya getiren kadın. Ve o tam bir sosyopat."

Otuz Üçüncü Bölüm

Josh

Klein'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bana sanki ne anlatmaya çalıştığımı anlayamıyormuş gibi baktı. Pişmanlık ve kendinden nefret, ölümcül sarmaşıklar gibi boynumu sardı. Annemin bu kadar uzun süre sessiz kalması, özellikle de Bryce bana onu dövdüğünü söyledikten sonra, bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım—çünkü bu bir tırmanıştı. Ama Bryce'la uğraşmaya çalışıp da feci şekilde başarısız olduktan sonra ortalıkta görünmeyeceğini düşünmüştüm. Bir şeyler deneyeceğini tahmin etmeliydim.

Onun benimle bir şeyler denemesi an meselesiydi ve sonunda oldu.

Klein bana sanki bir açıklama bekliyormuş gibi bakmaya devam ediyor. Normalde kendimi ya da geçmişimi açıklamam. Kendimden bahsedersen neler keşfedebileceğimden hep korkarım. Terapist, içimi dökmemin iyi olacağını söyledi, ama ahlaksız annen gibi olabileceğin gerçeğinin yarattığı dehşeti asla anlayamayacağını da ekledi.

Ama Klein sıradan biri değil; o benim nişanlım. Her gece eve dönmek istediğim kadın. Birlikte bir hayat kurmak istediğim kadın.

Uğruna ölmeye razı olacağım kadın. Bu takdirin ağırlığı içime işliyor. Sonunda anlıyorum ki, gerçek bir Huxley olmak işte bu demek. Bu sadece bir aile sloganından ibaret değil. Bu, sadakat ve birlik içinde bir hayat yaşamaya, başkalarının çıkarlarını tereddüt etmeden kendi çıkarlarımın önüne koymaya ilham almakla ilgili.

Ellerimi ovuşturuyorum, annem gibi dengesiz biriyle olan ilişkiyi açığa çıkarmak istemiyorum. Aynı zamanda Klein'ın da bilmesi gerekiyor. Utançtan bunu kendimden saklamak onu tehlikeye atar.

"Bu çok çirkin bir hikaye olacak," diyorum. "Öyleyse... rahatınıza bakın."

Klein bir an gözlerimin içine bakıyor, sonra sanki dokunuşunun verdiği rahatlığa ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi kollarını bana sarıyor.

Kalbim karmakarışık olsa da, kucaklaşmaya kendimi bırakıyorum. O beni tuttuğu sürece, durum o kadar karanlık ve iğrenç görünmüyor. "Doğum annem Nesovia adlı bir ülkedeki bir mafya ailesinden. Babası Vincent, en büyük ailenin başı. Nesovia'nın cinsiyetçi gelenekleri ve tutumları, annemin normalde o suç ailesini asla kontrol edemeyeceği anlamına geliyor, ama o çok istiyor ki yönetimi ele geçirebilsin."

"Amerika'ya yayılmak istediklerinde, babası üzerinde etki bırakmak için bir fırsat gördü. Ailem, babasının ailesinin Amerika'ya girişini kolaylaştırmak için potansiyel yasal destek olarak radarındaydı, ancak Huxley'ler organize suç örgütlerini temsil etmiyorlardı. Ama babasına en iyisini sunmak istedi, bu yüzden gerekeni yaptı; babamı baştan çıkardı ve onunla evlendi. Ve ondan çocukları oldu."

Klein nefes nefese kaldı.

"Babam gerçeği öğrendiğinde çok öfkeleni. Karısının bir mafya prensesi olması önemli değildi. Huxley'ler asla bu işe karışmazdı. Aldatılmış ve ihanete uğramış hissetti ve evliliğin devam edebileceğine inanmadı. Mümkün olduğunca dostane bir şekilde boşanmaya çalıştı, ama karısı bunu istemiyordu. O zamana kadar babama gerçekten takıntılı hale gelmişti. Bu yüzden boşanmasını engellemek için Ares'i, Bryce'ı ve beni kaçırmaya karar verdi. Bryce ve ben o zamanlar sekiz yaşındaydık. Ares biraz daha büyüktü ve ona karşı yeterince direndi, böylece Bryce ve ben kaçmayı başardık. Ama bu olay hepimizi kendi yöntemlerimizle yaraladı."

Devam etmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Ares'i orman yangınında ölüme terk etti."

Klein eliyle ağzını kapatıyor. "Aman Tanrım, çok üzgünüm. Bunu hayal bile edemiyorum..." Güzel mor gözlerinde şefkat gözyaşları parıltıyor. "Neden hapiste değil?"

Ses tonuma burukluk sinmişti. "Büyükbaba, kızının hapiste çürümesini istemedi, bu yüzden birileri onun yerine suçu üstlendi. Ve biz de hiçbir şey yapamadık. Onu hapse atacak somut bir kanıt yoktu, sadece travma geçirmiş ve yaralanmış bir oğlan çocuğunun ve küçük kardeşlerinin tanıklığı vardı. Bu yüzden babam elinden geleni yaptı: hızlı bir boşanma ve biz çocukların tam velayetini aldı."

Klein bunları düşünürken, yüzünde bir düşünce beliriyor.

"Bu nedir?" Ne kadar küçük bir ayrıntı olursa olsun, eğer konu annemse göz ardı edemem.

"Başka birinin onun yerine suçu üstlenmesi meselesi... Dedğine göre, on yedi yaşında bir çocuk sosyal medyada paylaşmak için yeni bir meydan okuma başlatmaya çalışırken daireyi ateşe vermiş. Anlaşılan, başarılı olursa para alacağı söylenmiş. Acaba çocuğu kıskırtan o muydu diye merak ediyorum."

"Beni şaşırtmazdı. Bu onun standart yöntemi. Kendini iyi hissetmemen..." Bir an tereddüt ediyorum, Klein'ı bu ayrıntıdan kurtarabilmeyi diliyorum. Ama annem hakkında ne kadar çok şey bilirse, o kadar hazırlıklı olacaktır. "Muhtemelen sana ilaç verdi."

"Ne?"

Başımı salladım. "Onunla kahve içtiğiniz zaman."

"Ama kahveyi o yapmadı. Bir kafedeydik. Buranın sahibi olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Ondan bir şey aldın mı? O masada içkinle otururken sen tuvalete mi gittin?"

Klein bir an düşündü. "Bana kahvem için biraz şurup uzattı."

"İşte bu. Muhtemelen onunla oynamış."

Klein'ın çenesi şoktan gevşedi.

"Çok hızlı hareket ediyor. Ve o aile tarafında insanlara uyuşturucu kullanmak aslında oldukça yaygın. Kardeşi Harvey de aynı şekilde, Ares'le denedi. Ondan uzak durmalısın. Lütfen." Annemi bulup ona gereken bedeli ödetme isteği kafamı sıkıştırırken ellerimi sıktım. Ama bu her şeyi çözmezdi. Kanun, işleri kendi elimize aldığımızda hoşlanmaz.

"Tamam." Klein uzanıp elimi tuttu. Sonra yüzünde düşünceler belirdi. "Bana Kenna'dan uzak durmamı da söylemiştin. Bütün bunlarla bir ilgisi var mı acaba?"

"Evet," diyorum, her şeyi açıkça ortaya koyarak. "O, ailemin o tarafındaki amcalarımdan biri için çalışıyor ve aynı zamanda anneme bilgi aktarıyor. Hiçbirine güvenilemez."

Klein başını salladı, gözleri bana bakarken ciddi bir ifade taşıyordu. "Anlıyorum. İkisinden birine de bana, bize zarar verme şansı vermeyeceğim. Söz veriyorum."

*

Bir şeyler atıştırmak için mutfığa gittiğimizde saat çoktan akşam sekizi geçmişti. Basit sandviçler hazırlayıp ortalığı topladık.

Mutlu ve samimi olması gereken bir anın, annemin Klein'a yaptıkları yüzünden mahvolmasından nefret ediyorum. Annem bana saldırabilir ama Klein'ın yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

Klein duş almaya gidiyor, ben de ofisime çıkıp kendime bir bardak Hibiki dolduruyorum. Annem neden benimle doğrudan iletişime geçmedi? Klein'a giderek veya onun aracılığıyla ne elde edebileceğini düşünüyor? Pekin Şehri videosu viral olmadan önce Klein'ın binasına taşınmıştı. Bunu kamuoyuna açıklamadan önce bile Klein'a olan ilgimi hissetmiş miydi?

Kenna'dan bir şeyler duymuş olması mümkün. Ve annenin Klein'ın gözüne girmek için yapması gereken tek şey birazcık nezaket göstermek olurdu. Klein buna alışkın değil ve doğası gereği çok cömert; ona birazcık anlayış gösterirseniz, size on katını geri verecektir.

Annem artık istediğini elde etmek için daha büyük riskler almak zorunda. Yolunda duran tek kişi Harvey değil. Muhtemelen Roland'dan da çok korkuyor. Vincent, Roland'la iletişime geçti mi yoksa tam tersi mi? Klein aracılığıyla beni manipüle edebileceğini mi düşünüyor? Ve... sonra ne olacak? Kardeşlerime ulaşmak için beni mi kullanacak... yoksa kardeşlerini mi yok edecek? Ya da her ikisini birden mi?

En çok bana benzeyen sensin.

Evet, bana yeterli motivasyon sağlarsa olaylara onun gibi bakacağımı düşünebilir.

Dunkel ailesiyle hiçbir zaman ilişki kurmak istemedim. Birileri onlara bomba atsa çok sevinirim. Ama tarafsızlık artık bir seçenek değil, özellikle de Klein'ın güvenliği söz konusu olduğunda.

Masamın alt çekmecesini açtım ve üzerinde altın mürekkeple uluslararası bir numara yazılı siyah bir kartvizit çıkardım. Otuzuncu doğum günümde ofisime 10 numaralı bir zarf içinde gelmişti. Gönderen adresi yoktu, neyle ilgili olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Merakımdan numarayı aradım.

“Merhaba torunum,” diye seslendi Vincent. Kadifemsi dokusu tüylerimi diken diken etti.

Midem bulanmaya başladı, telefonu kapattım ve Bryce'ın ofisine gittim. Asistanı Amélie beni durdurmaya çalışmadı çünkü bazen ikizimi onun ofisinde beklemeyi sevdiğimi biliyordu. Masasının üzerindeki posta yığnında, bana gelen zarfın aynısı bir zarf daha vardı. Onu alıp cebime koydum ve çıktım. Bryce'ın bu saçmalığa ihtiyacı yoktu.

Sonra Ares'in ofisine uğradım. Mahkeme duruşması vardı ve zarfı masasından almayı başardım. Özellikle Vincent'ın iğrenç sesini veya gerekçelerini duymasına gerek yok. O şerefsiz, dünyasında en çok kimin önemli olduğunu açıkça belli etti: biz değil, kızı.

Kartı neden atmadığımı bilmiyorum. Atmalıydım. Ama ev ofisimdeki çekmecenin en altına attım ve şimdiye kadar bir daha hiç bakmadım.

Sanki içgüdülerim bir gün Vincent'la iletişime geçmem gerekebileceğini biliyordu. Bilerek çenemi gevşettim, sonra numarayı aradım.

Bağlantı kurulur kurulmaz, "Seni görmek istiyorum" diyorum.

Vincent memnuniyetle kıkırdadı. Bu ses şaşırtıcı derecede sinir bozucuydu. Alaycı yorumlarımı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Elbette. Sabrın karşılığını vereceğini her zaman biliyordum." Ciddileşiyor. "Sevgili torunumu görmek için her zaman müsaitim. Asistanım size adresimi göndersin."

Otuz Dördüncü Bölüm

Josh

"Adresimi size asistanım göndersin." Sanki elleri kana bulanmış bir mafya babası değil de, meşru bir iş adamıymış gibi konuştu.

Vincent, beklediğim gibi Nesovia'da değil. Aslında La Jolla'da keyifli vakit geçiriyor. Aynı eyalette burada olması beni rahatsız ediyor, ama bu onu görmeye gitmeyi kolaylaştırıyor. Klein'la yatakta çıplak, tembel bir Pazar günü geçirebilecekken, gitmek zorunda olmam da beni kızdırıyor. Bunun yerine, en iyi takım elbiselerimden birini ve şarap rengi bir kravatı takmış halde La Jolla'dayım. Bileklerimde Huxley kurdu şeklinde gümüş kol düğmeleri parıldıyor. Bana ne olursa olsun, bir Huxley olduğumu, bir Dunkel olmadığımı hatırlatıyorlar. Ben Prescott Huxley'nin oğluyum ve Zoe Dunkel'in hiçbir şeyi beni etkileyemez.

Kiralık arabadan inip, göz kamaştırıcı beyaz taşlardan yapılmış ve kusursuz bir bahçeye sahip, sahildeki muhteşem eve gözlerimi kısarak bakıyorum. Beni şaşırtmıyor. Mafya üyeleri güzel şeylere para harcamayı sever. Ayrıca, Güney Kaliforniya'da olmak, çocuklarının aile imparatorluğunun kontrolü için ölümüne savaşmasını izlemek için ona en iyi konumu sağlıyor.

Aile bireylerinin birbirine zarar vermesini onaylamadığını iddia ediyor. Ama ben buna inanmıyorum. Vincent çoktan bir varis seçmiş olmalıydı—bu yaşta oldukça genç—ama bunu kendine saklıyor, annemle Harvey'nin kendi aralarında savaşmasına izin veriyor, beni ve kardeşlerimi de gerektiğinde hareket ettirilecek, hatta kurban edilecek piyonlar olarak kullanıyor. Harvey, Bryce'a en küçükleri Roland'ın Vincent'ın favorisi olduğunu söyledi. Muhtemelen Roland'ın ölümünün ardındaki gerçeği zaten biliyordu ve annemden bir tür intikam almak ve Harvey'i küçük kardeşini koruyamadığı için cezalandırmak istiyordu. Onları sessizce alay ederek

cezalandırmanın daha iyi bir yolu ne olabilir ki: İkiniz de yeterince iyi değilsiniz, o yüzden benim eğlencem için savaşın.

Yine de merak ediyorum... Burada bulunarak doğru şeyi mi yapıyorum? Onun o lanet olası çocuklarının bizi kendi savaşlarına dahil etmemelerini sağlamak için bir çözüm önermeyi planlıyorum. Artık bıktım. Annemin Klein'a doğrudan saldırması, şüphesiz beni manipüle etmek için onu kullanmaya çalışması, ölümcül bir hal alabilir. Dunkeller birbirlerini istedikleri kadar parçalayabilirler, ama bize, Huxleylere zarar vermelerine izin verilmiyor. Annemin Klein'ı da kavgaya sürüklemesini istemiyorum. Odak noktam, Dunkellerin iç savaşı üzerimizde asılı kalmadan onunla daha güçlü bir ilişki kurmak.

Bronz kapı tokmağıyla büyük ahşap kapıya sertçe vurdum. Birkaç dakika sonra kapı aralandı. Siyah takım elbiseli, sıradan bir adam çıktı. Uşak mı? Sahte koruma mı? Anlamak zor. Adam zayıf ama kaslı. Görünüşü olabildiğince sıradan: orta kahverengi saçlar ve güneşten solgunlaşmamış, etkileyici olmayan bir yüze sahip. Dikkat çekmek istemiyorsanız yanınızda bulundurmak için harika bir arkadaş.

"Bay Huxley?" diye soruyor kusursuz bir İngilizceyle.

"Evet. Siz kimsiniz?"

"Adım Mick. Bu taraftan lütfen." Kenara çekilip beni içeriye davet etti.

Malikanenin içi serin. Kalın perdeler güneş ışığının çoğunu dışarıda tutarak tuhaf, kasvetli bir hava yaratıyor. Geceleyin burası bir vampir filmi çekmek için mükemmel bir yer olurdu. La Jolla'daki bir mülkü bu kadar kasvetli hale getirmek yetenek ister.

Mick beni loş koridordan geçirerek sonundaki çift kanatlı kapılara kadar götürüyor. Kapıları iterek açıyor ve karartma perdeleri aralansa Pasifik Okyanusu'nu görebilecek bir balkona sahip görkemli bir süite giriyoruz. Solumda parlak bir Steinway kuyruklu piyano duruyor. Vincent için olduğunu sanmıyorum, çünkü o sadece öldürmek için ellerini kullandı, güzel bir şey yaratmak için değil. Hele ki canavarca çocuklarını yaratmak için hiç kullanmadı.

Odayı şöyle bir gözden geçirdim, gözlerim loş oturma bölümündeki lüks deri koltukta oturan yaşlı bir adama takılınca durakladım. Onu neredeyse tanıyamadım; çok... ufak tefek ve zayıftı. Onu hatırladığımda yedi yaşındaydım. O zamanlar, sarsılmaz bir meşe ağacı gibi üzerimde yükseliyordu.

Yıllar ona hiç iyi davranmamış. Kemikli yüzünden ve ince omuzlarından sarkan ince deri, karaciğer lekeleriyle kaplı. Eğer konumunu sağlamlaştırmak için on yıllarını harcamamış olsaydı, muhtemelen birileri onu çoktan ortadan kaldırmış olurdu.

“Josh.” Sesi biraz tiz ama yine de altında, “Benimle uğraşma” diyen bir kararlılık var.

“Merhaba,” diye yanıtlıyorum, şaşkınlığımı soğukkanlı bir tavırla gizleyerek.

“Yaklaşın.” diye işaret etti. “Sizi görmek istiyorum.”

On yıllardır içimde biriken kırgınlık yeniden ortaya çıkıyor, ama karşı tarafın avukatıyla yüzleşmek üzereyken takındığım türden bir gülümseme takınıyorum. “Evet, Büyükbaba.”

Ondan iki adım ötede durduğumda, beni baştan aşağı süzdü, sonra da gözlerimin içine gözlerini kırpmadan baktı. Kaşımı kaldırdım ve bakışlarıyla karşılaştım. Yaşlı, ölmek üzere olan bir aslan gibi adamın beni korkutmasına izin vermeyeceğim.

Bir an sonra, dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. “Beklediğim gibi. Keskin. Acımasız. Gerçek bir Dunkel.” Gururla adeta mırıldandı.

Midem bulanıyor. Siktir git, pislik herif. Ben bir Huxley'im. Sözleri yutuyorum—istediğimi elde etmeme yardımcı olmayacaklar—ama ağzımın alaycı bir cümle kurmasını engelleyemiyorum.

Vincent ya fark etmiyor ya da umursamıyor. “Seni tekrar görmek güzel, Josh. Seni özledim.”

“Umarım aynı şeyi benim söyleyemeyeceğimi anlarsınız.”

Kıkırdadı, sonra solundaki koltuğa oturmam için işaret etti. “İçecek bir şey ister misiniz?”

Arkama yaslanıp bacaklarımı çaprazladım. “Teşekkürler, gerek yok.” Eğer mümkün olsa, bu evin havasını bile solumazdım.

“Sen bilirsin.” Kendine biraz Yamazaki 55 dolduruyor. Ben de bir kadeh isterdim ama sonuçta Vincent Dunkel ve viskiye ne kattığını kim bilir. Bunu bilerek yaptığına eminim, bu da beni daha da sinirlendiriyor ve sunduğu her türlü yiyeceği reddetmeye kararlı hale getiriyor. “Hâlâ onu hapse atmadığım için kırgınsın.”

Sinirleniyor musun? “Hayat tecrübemi küçümsemeyin. Hapse girmek, hak ettiği en az şey.”

“O senin annen, Josh. Onun kanı—ailenin kanı—damarlarında akıyor.”

“Ben bir Dunkel değilim.”

“Kendine bunu söylemeye devam et. Babanın adını taşıyor olman, özünde gerçekten bir Huxley olduğun anlamına gelmiyor. İçinde acımasız bir şiddet potansiyeli var.” Şişeyi yerine koyuyor. “Bunu beğendim.”

Dişlerimi sıkıyorum. Sanki o ve annem bir toplantı yapıp bana canavar demeye karar vermişler gibi. "Farklı görüşte olsak da anlaşabiliriz."

Yamazaki viskisinden bir yudum alıyor. "Zoe'yi henüz öldürmediğine şaşırdım. Öldüreceğini sanıyordum. Ondan kesinlikle nefret ediyordun."

Gözlerimi hafifçe kısıyorum. Geçmişteki hatam hakkında ne kadar bilgiye sahip acaba?

"Hâlâ gözlerindeki öldürme niyetini görebiliyorum. Babanın senin velayetini alması çok kötü oldu. Seni kanun ya da ahlak gibi kısıtlayıcı şeylerden bağımsız bir silaha dönüştürebilirdim."

"Kanun benim silahım, ahlak ise yol gösterici prensibimdir," diyorum açık ve net bir şekilde.

“Gördün mü?” Vincent bardağını bana doğru kaldırıp iç çekti. “Baban seni mahvetti. Gerçi... kendine böyle bir zayıflık yaratmaya neden karar verdiğini merak ediyorum.”

"Zayıflık mı?"

"Nişanlısınız."

Kaşımın yakınındaki bir kas seğirdi. Üzerine atlayıp onu boğma isteği zihnimde patladı, ama kendimi toparladım.

“Çok hoş bir kız. Ama fazla tatlı. Pamuk şeker gibi yumuşak. Biraz çekiştirsen parçalanıyor.” “Onu seviyorsun, değil mi?”

Ona buz gibi bir bakış fırlattım.

Sırıttı. "Bunu fark eden tek kişi ben değilim."

“Eğer bu kadar dikkatli bir adamsanız, neden çocuklarınızın kavga etmesini ve bu kadar çok hasara yol açmasını engellemiyorsunuz?”

“Doğanın kanununu, en güçlü olanın hayatta kalmasını engelleyemeyiz. Zayıf birinin imparatorluğu yönetmesine izin vermeyeceğim. Bu arada...” Gülümsemesinde gerçek bir sevgi izi belirliyor. “Tanıştırmak istediğim biri var.”

Vincent'in arkasındaki gölgelerden bir adam çıktı. Yüzyıllık bir meşe ağacı gibi uzun boylu duruyordu; tıpkı Vincent'in en parlak dönemini andırıyordu. Sol gözünün yanındaki pürüzlü beyaz yara izi, kusursuz, bronzlaşmış yüzünü bozuyordu. Bunun dışında, Vincent'in tıpatıp aynısıydı.

Adam gülümsedi. "Merhaba yeğenim."

“Merhaba, Roland.”

Kaşını kaldırarak, "Beni tanıyor musun?" diye sordu.

"Oldukça ünlüsünüz."

Gülümsedi, sonra Vincent'in koltuğunun kol dayanağına oturdu ve bir şövalyenin kralını tehlikeden koruması gibi elini koltuğun arkasına koydu. Yaşlı adam Roland'ın elini okşadı, kayırmacılığı apaçık ortadaydı. "Çok iyi bir çocuksun. Seni neredeyse kaybettiğime inanamıyorum."

"Beni asla kaybetmeyeceksin, Peder."

Vincent, Roland'ın elini tekrar okşadıktan sonra ayağa kalktı. "İkinizi yalnız bırakıyorum, böylece özgürce konuşabilirsiniz."

Vincent elimi koluma koymaya çalıştı ama ben geri çekildim. Kendinden memnun maskesinin ardında bir anlık bir acı belirdi, ama neredeyse anında ifadesi tekrar kayıtsızlığa büründü. "İyi eğlenceler çocuklar." Mick arkasından geldi.

Roland, Vincent'in az önce oturduğu koltuğa oturuyor ve bu sembolik anlam gözümünden kaçmıyor. "Bir şey istemediğinden emin misin?" Vincent'in bıraktığı viskiyi de bir dikişte içiyor.

"HAYIR."

"Ben insanlara uyuşturucu vermem, Joshua."

"Elbette hayır." Ona ifadesiz bir gülümseme fırlattım.

"Ben ne annenize ne de Harvey'e benziyorum."

"Belki de değil. Ama bu yargıya varmak için seni yeterince tanımıyorum."

"Ama işte buradayız." Bir bardak daha viski dolduruyor. "Annenin tarafını tutacak olsaydın, burada olmazdın."

"Kendini girmemesi gereken bir duruma soktu. Kenna'ya bulaşsaydı onu affetmezsiniz, değil mi?"

Roland'ın bakışları keskinleşti. "Hayır, yapmazdım. Ama kızınıza zarar verme niyetim olmadığını bilmelisiniz. Onu Zoe'den korumak için gözümü ondan ayırmıyorum." Uzandı ve yapmacık bir şekilde başının arkasını kaşıdı. Takım elbisesinin kolu şişkinleşti. "Dairesi yandığında fotoğrafları ve mesajı aldınız, değil mi? Bu arada, Zoe'nin işi."

O muydu? "Size teşekkür etmeli miyim? Annemi durdurmadınız."

"Adamlarımın talimatı kızınızı güvende tutmaktı, 'anneyi durdurun' değildi." Bana nazik bir gülümsemeyle baktı.

Eğer bunun beni ona borçlu kıldığını düşünüyorsa, fena halde yanılıyor. "Üçünüz arasındaki bu savaş umurumda değil, ama Huxley'lerin, nişanlımın

ve benim de bu işe sürüklenmemizi istemiyorum. Örgütün başına kim geçerse geçsin, ailemin rahat bırakılmasını istiyorum."

"Bu kesinlikle ben olacağım, bundan emin olabilirsiniz."

"Üçünüz arasında en az sakıncalı olan sizsiniz. En azından bizi uyuşturmaya, kaçırmaya veya ölüme terk etmeye çalışmadınız. Ve kadınlarımıza da yaklaşmaya çalışmadınız. Bu gibi şeyler önemli."

Gülüyor. Umarım iltifat ettiğimi düşünmüyordur. Bu, çıtayı oldukça düşük tutmak demek. "Aile sloganını çok ciddiye alıyorsun."

"Çünkü sadece sadakate ve birliğe layık olanlar ailenin bir parçası olabilir. Ama siz bunu anlamazdınız. Dunkel ailesi asla seçilemedi."

"Sizin sloganınız gibi saçma bir şeye bağlı kalmak mı istiyoruz?" diye alaycı bir şekilde söyledi Roland. "Zoe, Prescott'la evlenerek aptallık etti, hele ki ona ve size aşık olarak daha da büyük bir aptallık etti." Gözleri bana doğru kaydı. "Kusura bakma ama ikimiz de biliyoruz ki o kurallara uyamaz, özellikle de 'pietas et unitas' gibi katı bir şeye."

"Sorun değil." Annemin duyguları hakkındaki görüşüne katılıyorum. Parmaklarımı birleştiriyorum. "Neyse, aptal değilsin. Harvey'nin rakibi yok." Buna inanıyorum. Vincent'ın desteği olmasa bile, Roland yeterince yetenekli. Ölümünden dönme deneyimleri bir insanı değiştirebilir ve o da iyi davranmak için geri dönmedi.

"Peki, karşılığında bana ne vereceksin?" diye soruyor.

İlk teklifi yapacak kadar aptal değilim. "Ne düşünüyorsun?"

Gözleri parladı. "Bir teklifim var." Öne eğildi. "Zoe çocuklarını çok seviyor." Bakışlarımı fark etti. "Ah, ama bu doğru."

"Hı hı." Eğer adam kaçırmak ve uyuşturmak aşksa, Roland'ın nefret olarak neyi kastettiğini bilmek bile istemiyorum.

"En çok sevdiği çocuğun onu sırtından bıçakladığını görmek istiyorum." Gözleri gözlerimle buluştu ve kilitlendi.

Vücudumdaki her içgüdü bunun bir yalan olduğunu haykırıyor. Beni hiç umursamıyor.

Başını salladı, beni mükemmel bir şekilde okumuştur. "Yalan değil. O da seninle en çok gurur duyan kişi. Senden her bahsettiğinde yüzü ışıltıyor. Aslında biraz mide bulandırıcı. Ares ve Bryce'a karşı hisleri olmadığı anlamına gelmiyor bu, ama sen onun kalbinde özel bir yere sahipsin. Ve bunu nasıl yaparsan yap, umurumda değil, ama onu ihanete uğratmanı görmek istiyorum. Hayran olduğu ve güvendiği biri tarafından sırtından

bıçaklanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmesini istiyorum.” Sözlere acı bir şekilde sona erdi.

"Kişisel bir durum gibi görünüyor."

Roland'ın ağzı büküldü. "Zoe'ye tapıyordum. Onu bir tanrıça gibi görüyordum çünkü her zaman çok yetenekli ve güçlüydü ve hiçbir şeyin hedefine ulaşmasının önüne geçmesine izin vermiyordu. Onun için engellerden biri olduğumu fark etmemiştim. Bilmediği şey şu ki, eğer benden rica etseydi, Harvey'i ortadan kaldırmak için onun tarafında olurdum. Ondan farklı olarak, bana iyilik yapan insanları sırtından bıçaklamam." Gözleri tekrar bana döndü. "Onun acı çekmesini istiyorum. Bunu bana sağlayabilirsen, seni ve aileni rahat bırakacağım."

Gözlerimi ondan ayırmadan, " 'Bizi yalnız bırakmak' ne demek?" diye soruyorum.

"Dunkel soyadını taşıyan veya aile imparatorluğuna mensup hiç kimse Huxley soyadını taşıyan hiç kimseye yaklaşmayacak veya sizinle iletişime geçmeyecek. Ailenizle bizim ailemiz arasındaki her türlü bağlantıyı reddedeceğiz. Sanki yabancıymışız gibi olacağız." Konuşması boyunca göz temasını hiç kesmiyor. Sonra ekliyor: "Sonsuza dek. Söz veriyorum."

Otuz Beşinci Bölüm

Ailee

Şehir merkezindeki en sevdiğim aile işletmesi kafeye, Max'in mekanına gidiyorum. Sonunda geri döndü ve elbette birlikte vakit geçirmemiz gerekiyor.

Fluffy Haven, şehrin en iyi çikolatalı çöreklerini sunan küçük bir kafe. Yaşlı çiftin sahip olduğu bu kafenin gelirinin büyük kısmını, kahveden değil, çöreklerden elde ettikleri anlaşıyor; çünkü şehirdeki en ucuz kahvelerden bazılarını satıyorlar. Ama uğrayıp bir fincan kahve içen herkes bir iki çörek de alıyor.

Max, en mahremiyetli arka taraftaki masadan el sallıyor. Şekerli kahve ve çikolatalı çörek dolu tepsimi alıp yanına gidiyorum. "Harika görünüyorsun!" diye cıvıldıyor ve tepsiyi masaya koyar koymaz bana sarılmak için ayağa kalkıyor.

Ben de onu sıkıca kucaklıyorum, bu sıkı sarılmanın tadını çıkarıyorum. Çok iyi sarılıyor.

"Sen de öyle," diyorum. Saçları dağınık bir topuz olsa ve sweatshirt ile tayt giymiş olsa da, özgüven saçıyor.

Gülümsedi. "Ve gerçekten de çok şık giyinmişsin." Gözleri yukarıdan aşağıya doğru gezindi, yüksek at kuyruğumu, üzerime tam oturan yeşil elbisemi ve sivri burunlu sandaletlerimi süzdü. "Bundan sonra Josh'la randevun var mı?" Kaşlarını oynattı.

Gülerek karşısına oturdum. "Hayır. Ama annesiyle daha sonra görüşeceğim."

"Vay canına! O aşamaya bile mi geçtiniz?"

Omuz silkip sıcak kahveden bir yudum aldım. "Konuşmak istiyor." Ama ne hakkında konuşmak istediğini bilmiyorum. Akiko akşam yemeğinde bana karşı nazikti, ama belki de içten içe onaylamıyordur?

Elbette, gururunu korumak için başkalarının önünde hiçbir şey söylemezdim, ama gerçekten Ailee, daha akıllı olmalısın. İçimden bir ah çektim. Tam da beklediğim gibi, annemin o meşhur sesi.

Ama kendimi olumsuz düşünmeye bırakmayacağım. Akiko tatlı ve nazik biri gibi görünüyor ve gerçek bir sebep bulana kadar onu olduğu gibi kabul edeceğim.

“Peki nerede kalıyorsunuz?” diye soruyorum. Max’in annesi geçen yıl vefat etti ve bildiğim kadarıyla babası da yok. En azından, komşu olmamıza rağmen o adamı hiç görmedim. Ve Max ile erkek arkadaşı, aynı yaşam alanını paylaşacak kadar rahat hissedecekleri bir aşamada değiller gibi görünüyor. “Yeni bir yer bulma konusunda konuşamadığımız için üzgünüm. Gelecek haftaya kadar döneceğinizi düşünmemiştim.”

“Ben de bilmiyordum ama planlar değişti.” Max gözlerini devirdi, sonra çörekini ısırdı. “Onun tipik davranışı işte. Şu anda bir otelde kalıyorum. Yeterince rahat. Ve buraya gelirken eski apartmanımızın önünden geçtim.” Başını salladı. “Binadan geriye sadece kararmış birkaç giriş kalmış.”

Başımı salladım. “Evet, oldukça berbat.” Bir süre oturup bunu düşündük. “Yani, birlikte yeni bir yer mi arıyorsunuz? Bu hafta bakabiliriz.”

“Elbette, ama...” Kaşlarını çattı. “Şimdi Josh’la birlikte değil misin?”

“Evet, ama yine de kiranın yarısını ödeyebilirim. Benim için sorun değil.”

“Saçmalama.”

“Üstelik,”—sesimi alçaltıyorum—“benimle Josh arasındaki şey... gerçekten gerçek değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

Gururumu incitmemek için Josh’un verdiği altı aylık sözü açıklıyorum. Konuşurken, beş aydan az bir süre kaldığını fark ediyorum. Bu düşünce omuzlarımı düşürüyor. Josh’la dün birlikte uyumuş olsak da, nişanımızın akıbeti hakkında henüz konuşmadık. Onunla bu konuda konuşmalıydım ama bu sabah erkenden ayrıldı. Ve içimdeki korkak bir parça, bu konuyu açmak zorunda kalmadığım için gizlice rahatladı.

“Ailee, seni önemsemeseydi bunu kabul etmezdi,” diyor Max. “İlişkiniz çok yavaş ilerliyor, ama daha büyük bir şeye dönüşecek.”

Başımı salladım ve titrek bir kahkaha attım, birdenbire fark ettim ki, yine varsayılan tepkimi vermiştim: Bana iyi şeyler olmaz. Olsa bile, uzun sürmez.

Max bana şüpheci bir bakış attı ve çörekenden bir ısırık daha aldı.
"Onunla yattın mı henüz?"

Daha bir kelime bile söyleyemeden yanaklarım kızardı.

"Ha-ha! O kızarma her şeyi anlatıyor!" Daha da yaklaşıyor. "İyiymi, değil mi? Daha da iyi hale getirecek bir şeyim var." Büyük el çantasından bir kutu çıkarıyor. "İşte! Sana Year of Coming First dergisine sürpriz bir abonelik aldım. Yeni adresini bilmiyordum, bu yüzden ilk kutuyu ofisime teslim ettirdim. Ama bana gönderir göndermez adresi değiştireceğim."

Şok içinde ağzımı kapatıyorum. Ama en azından kutu göze batmıyor. "Mor ve pembe mi? Sanki bir çeşit bebek ürünü gibi," diyorum ambalaja bakarak.

"Bu aktivite zaman zaman üremeye de yol açabiliyor, bu yüzden..." Gözlerinde muzip bir parıltıyla omuz silkerek, "Bir bak bakalım," dedi.

Etrafıma bakıp kimsenin dikkat etmediğinden emin olduktan sonra kutuyu açıp buruşuk ambalaj kağıtlarının arasında eşyaları karıştırıyorum. İlk bulduğum şey... Bir çift gümüş meme kelepçesi. Ciddi misiniz? Talimatlarda titreşimli oldukları yazıyor ama biraz fazla ağır görünüyorlar. "Sanırım bunlar bana göre değil," diyorum hafifçe kıkırdayarak.

"Denemeden bilemezsin." Max yuvarlanma hareketi yapar. "Kazmaya devam et."

"Daha fazlası mı var?" Onları kenara iterek, muhteşem, satenimsi kırmızı renkte çok güzel görünen bir külot çıkarıyorum. Renk süper seksi, ama mağazalarda her zaman görebileceğiniz bir şey değil. Silicone Dream bir şekilde rengi tam olarak tutturmuş. Kaybettiklerimi hala bulamadığım ve henüz yenilerini alma fırsatım olmadığı için yedek bir çiftim olması fena olmazdı. İç çamaşırının altında külot için bir kullanım kılavuzu var. "İç çamaşırı giyme talimatları mı? Özellikle de seks oyuncakları alacak yaşta olduğunuzda?"

Max gülmeye başlar, sonra neredeyse kahvesini boğazına kaçırır.

Ona bir peçete uzattım ve o da ağzını ve çenesini silerken bana küçük, beklenti dolu bir sırıtışla baktı. Kullanım kılavuzunun kapağına göz attım, insanlığa olan görüşüm daha da kötüleşti. Ama... durun bir dakika. Külotlar da titreşiyor mu? Ve uzaktan kumandası da mı var? Kutuyu ters çevirdim ve şık ve zarif siyah bir silindir çıktı içinden.

"Şuna bakın. Telefonunuza indirip bir uygulama kullanabilirsiniz. Sonra cihazınızı telefonunuzdaki Bluetooth'a bağlayıp kontrol edebilirsiniz,

hangisi daha uygunsa. Ne kadar da ileri teknoloji!" diye mırıldanıyorum kullanım kılavuzuna göz atarken.

"Seks oyuncakları çok yol kat etti. Ama tüm bu gelişmeler iyi bir amaç uğruna oldu," diyor Max ve ardından uzaktan kumandayı eline alıyor. İşaret parmağıyla fare tekerleğine benzeyen küçük bir kadranı çeviriyor, sonra da kumandanın ucuna dokunuyor.

Aniden külot dans etmeye başladı. Kasık kısmı masaya sertçe çarptı. Aman Tanrım. Elimle üzerine vurdum. "Kapat şunu!" diye fısıldadım, kimsenin fark etmemesi için dua ederek.

Max kumandanın ucuna tekrar dokunur ve iç çamaşırındaki sesler kesilir.

Etrafıma bakıyorum. Herkes ya kahvesinin ve çöreklerinin tadını çıkarıyor ya da çok şükür telefonuna dalmış durumda. "Bu da ne? Bu iç çamaşırı tıkırdıyor!" diyorum, sesimi olabildiğince alçak tutmaya çalışarak.

Max içeceğinden bir yudum aldı. "Çünkü onları takmıyorsun. Ama en azından işe yaradıklarını biliyorsun."

"Çıngırdayan bir şey giyemem Max! Şansıma, 'Çıngıraklı Kedi' olarak viral olurum."

Gözlerinden yaşlar akana kadar gülüyor. "Özel bölgelerinize tam oturursa sorun olmaz, endişelenmeyin. Ayrıca, partnerinizin cinsel isteğinizi gidermesini istiyorsanız, kasık deliği de var. Sipariş ettiğim boyut size yeterince sıkı oturacak, böylece motor aktivitesini kaçırmayacaksınız. Bu konularda sezgim var."

Ses tonunun ne kadar kendini beğenmiş olduğunu görünce çenem düştü. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü bende de bir çift var ve harika çalışıyorlar."

"Normal bir vibratör kullanmak daha iyi olmaz mı?" Külotun içindeki minik motorun kimseyi orgazma ulaştırmaya yeteceğinden emin değilim. Benim daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyorum.

"Herkes açık bir yerde mi?"

"Ne? Neden halka açık bir yerde mastürbasyon yapmak istersin ki?"

"Heyecan için mi? Kötülük yaptığın için mi? Bilmiyorum. Seni ne tatmin ediyorsa o. İnsanlar neden mastürbasyon yapar ki?" Omuz silkiyor ama gözlerinde bir parıltı var. "Belki de hayatımdaki erkekler güvenilmezdir."

Dudaklarımı büzüyorum. En yakın arkadaşımın cinsel tercihleri ve muhtemelen ilişki geçmişi hakkında, hiç istemediğim kadar çok şey

öğreniyorum.

"İşe giderken de giyebilirsin, ne demek istediğimi anlıyorsun herhalde." Kaşını ima dolu bir şekilde kaldırıyor.

"HAYIR."

"Josh'un bunu sorun etmeyeceğini düşünüyorum."

"Bunları işe giderken giydiniz mi?"

Bu sefer Max gerçekten ve çok kötü bir şekilde boğuluyor. Ağzındaki kahve tişörtünün üzerine dökülüyor. "Aman Tanrım. Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Hayır. Asla. Bakire olarak ölmeyi tercih ederim."

Yüzündeki buruşukluğa bakıp gülüyorum. "Bunun için biraz geç oldu."

"Pekala, tamam. Hayatımın geri kalanında seksten vazgeçmeyi tercih ederim." Ama bunu söylerken bile yüzünde garip bir kızarıklık belirliyor. İlgi kızarıklığı gibi değil, ama tam olarak utançtan da değil. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum, bu da belki de içini dökmek istediği bir şey varsa diye daha fazla kurcalamak istememe neden oluyor.

"Jeffrey ile aranızda bir şey mi oldu?" diye soruyorum, erkek arkadaşından bahsederek.

Gözlerini kısarak, "Evet. Beni aldatıyormuş. Suçüstü yakaladım." dedi.

Gözlerimi kırpıyorum. Olanları anlamam biraz zaman alıyor. "Ne... Çok üzgünüm." Max tek kelime etmedi ve ben de bilgisiz kaldığım için berbat bir arkadaş gibi hissediyorum. Acaba Jeffrey'nin ihanetiyle boğuşurken Chad hakkında beni teselli mi ediyordu? "Ne zaman? Ne oldu?"

"Onunla ve metresiyle Tokyo'da karşılaştım! Dilini o kadar derine sokmuştu ki, ölmediğine şaşırdım. Ama zaten dili penisinden bile kısa."

Şok içinde başımı salladım. Jeffrey harika bir adam gibi görünüyordu. Anlaşılan, ne kadar dost canlısı olursa olsun, birini gülümsemesine göre yargılayamazsınız.

"Biliyor musun, o herif benimle uzun bir tatile çıkmaya vakti olmadığını söylemişti? Sonra da utanmadan bana her zaman açık bir ilişkimiz olduğunu söyledi – ki bu benim için yeni bir bilgiydi – ve 'fırsattan yararlanmadığım' için aptal olanın ben olduğumu söyledi." Dışlerini göstererek yapmacık bir gülümsemeyle devam ediyor. "Bu gerçekten harika bir şeydi çünkü babam da oradaydı ve onun tarafını tuttu."

"Baban mı?" Ses tonum, "Baban var mı?" der gibiydi.

"Evet. O hilekar alçak. Ondan nefret ediyorum. Çocukken bana ve anneme sırtını döndüğünden beri benim için ölü. Umurumda değil, cehennemin dokuzuncu katına gitsin." Gözlerindeki alevler, eğer kendisi

oraya gitmezse, onu oraya göndereceğini söylüyor. “Ama en kötüsü bu bile değildi.”

Gözlerimi kırıyorum. "Daha fazlası mı var?"

“Ah, evet. Tabii ki var! Rhys her şeyi gördü.”

Bu da zaten berbat olan duruma tuz biber ekmek gibi olurdu.

Patronundan hiç hoşlanmıyor.

Ağzımı kapatıyorum. "Çok üzgünüm," diyorum tekrar. "Daha iyisini hak ediyorsun."

“Kesinlikle istiyorum. Ve Tokyo'daki o oteli, kaldığımız süre boyunca sadece bir oda müsait olduğunu söyledikleri için dava etmek istiyorum.”

“Kontrol etmemi ister misiniz?” diye soruyorum. “Eminim Huxley & Webber’da bu tür işlerde uzmanlaşmış en az bir avukat vardır.”

“Hayır.” Max içini çekti, omuzları düştü. “Rhys’in giriş yaparken imzalaması gereken kalın evrak yığınının içinde bir yerde bir sorumluluk maddesi olduğundan eminim.”

"Onunla aynı odayı paylaşmak zorunda değildin... değil mi?"

Max burnunu çekti, sonra çörekenden bir ısırık daha aldı. "İlişkilerde şanssızım işte. Kendime Josh gibi birini bulmalıyım. Dürüst. Zeki. Yakışıklı. Ama patronum değil. Asla patronum değil."

“Kesinlikle hayır.” Başımı salladım, Max'in patronuyla aynı odayı paylaşmak zorunda kalıp kalmadığını merak ettim. Adamdan ne kadar nefret ettiğini düşünürsek, bu gerçekten berbat olurdu.

Kahvesini kasvetli bir şekilde çeviriyor. "İkiz kardeşinin evli olması çok kötü. Adı neydi...?"

“Bryce. Ve o zaten evli. Ama ne olmuş yani? Şirkette bir sürü harika avukat var. Eminim ki senin için yakışıklı bir avukatla çöpçatanlık yapabilirim. Bana güven.”

Otuz Altıncı Bölüm

Ailee

Max'e yeni bir erkek arkadaş bulmayı teklif ettikten ve onunla yeni bir ev bulma konusunda sohbet ettikten sonra (ki henüz taşınmayı düşünmüyoruz), Akiko'nun seçtiği şirin küçük bir Japon tarzı parfe dükkanına gidiyorum. Himeko birkaç ay önce açıldı ve önünde uzun bir kuyruk var.

–Ben: Zaten burada mısınız?

–Akiko: Evet. Ve benim bir masam var. İçeri gelin, bana katılın.

Pencereden içeri bakıyorum ve birinin el salladığını görüyorum. Çok utangaç bir şekilde sıraya girip içeri adım atıyorum. Ses sisteminden tatlı bir melodi çalıyor ve dekorasyon, yüksek raflara dizilmiş muhteşem kimonolar giymiş sevimli Japon bebeklerinden oluşuyor. Çikolata, krema ve şekerin yoğun kokusu burnuma çarpıyor. Belki de burası sadece parfe satmıyor.

Masasına yaklaşırken Akiko'nun yüzünde parlak bir gülümseme belirliyor. Gözleri hilal şeklini alıyor, bu da bana çok hoş geliyor. Zarif fildişi rengi bir bluz ve lacivert bir etek giymiş ve ben de şık giyindiğime sevindim.

"Merhaba tatlım, seni görmek ne güzel," diyor ve beni kucaklıyor.

Ona karşılık sarılıyorum. Özellikle podyum mankeni kız kardeşime kıyasla kendimi hep ufak tefek sanırdım ama Akiko benden de daha minyon. "Ben de öyle. Uzun süre bekledin mi?" Otururken sıraya göz atıyorum.

"Hayır, hayır." Bu fikri komik bulmuş gibi görünüyor. "Dört yatırımcıdan biriyim, bu yüzden benim için her zaman bir masa var." Göz kırıyor.

"Gerçekten mi?"

“Hımm. Japon tarzı tatlıları Amerika'ya getirmeyi hep istemiştim ve bu bana mantıklı geldi. Ama sipariş vermeden önce, başka bir şeye alerjiniz var mı?”

“Deniz ürünleri dışında mı? Hayır.” Bir an düşünüyorum. “Lütfen bana buranın balon balığı parfe servisi yaptığını söylemeyin.”

“Ah, hayır. Bu benim zevkime göre biraz fazla egzotik olurdu.” Akiko menüyü eline alırken gülüyor. “Daha önce onların İmparatorluk Çilekli parfesini denemiştim. Oldukça güzeldi. Ama Alman parfesi de oldukça iyi.”

Seçenekleri inceliyorum. Deutsche, çeşitli şekillerde yirmi yedi kat çikolata içeriyor: krema, çikolata parçaları, brownie, beze, şurup... “Deutsche'yi alacağım,” diyorum, sonra fiyatı görünce neredeyse dilimi yutuyorum. Yazım hatası mı acaba?

“Virsini alacağım. Gerçekten çok güzel görünüyor, değil mi?” Akiko bunu o kadar coşkuyla söylüyor ki, başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyorum. Menüde bir yazım hatası olup olmadığını sormanın doğru yol olmadığına eminim.

Garson gelip siparişimizi alıyor. Akiko, mutlaka deneyimlemem gereken bir lezzet olduğunu söyleyerek bizim için karamelli elma çayı sipariş ediyor.

Garson içeceklerimizi getiriyor. Bardaklarımızın içinde gül tomurcuğı şeklinde kesilmiş ince elma dilimleri var. Garson sıcak çayı dolduruyor. Kokulu sıvı bardaklarımızı doldururken, elma dilimleri açan bir gül gibi açılıyor.

"Vay canına, bu muhteşem!" diye nefes nefese söylüyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Akiko sadece gülümsedi. "Çay saati için mükemmel, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Onun sıradan mutluluğı, çok farklı dünyalardan geldiğimizi pekiştiriyor. Benim "şık" anlayışım, tabağı olan porselen bir fincan; ama Akiko için bu, muhtemelen tüm aylık maaşımdan daha pahalıya mal olmuş, son derece zarif bir çay fincanında çiçek gibi açılmış elma dilimleri demek.

Garson, her biri başlı başına bir öğün olabilecek büyüklükte, göz kamaştırıcı iki parfe ile geri döndü. Ve çikolata da altın rengi pullarla süslenmiş, son derece güzeldi.

"Bu... sanat," diyorum, aslında hayranlıkla.

"Çok lezzetli de." Akiko kirazlı parfesinden bir ısırık alıyor.

En üst katmanı, altın rengi pullarla birlikte alıp hafifçe inliyorum. En yoğun çikolata tadı dilimi kaplıyor, ne aşırı tatlı ne de aşırı acı. Mükemmel bir dengeye sahip; şimdiye kadar yediğim en iyi ikolata.

Akşam yemeğinde servis ettiğı porsiyonun ne kadar küçük olduğunu görünce, Akiko'nun bu tatlının tamamını bitirmek istemeyeceğini düşünmüştüm, ama yüzündeki parlak gülümseme, tadını doyasıya çıkaracağını gösteriyor. Annem, bir oturuşta bu kadar kalori tüketmeme asla izin vermezdi, göbeğimden ve biraz kilo vermem gerektiğinden bahsederdi. "Ayı istemiyorum," derdi annem sık sık. "Sadece yirmi kilo kadar."

"Keşke ben de böyle bir şey yaratacak sabra sahip olsaydım." diye iç çekti Akiko.

"Elbette yapabilirsiniz. Yemeğiniz muhteşemdi."

Gülerek, "Bu sadece küçük bir hobi," dedi.

"Pratik bir yaklaşım bu. Senin gibi yemek yapabilmeyi çok isterdim."

"Neden?"

"Josh'u doyurmak için mi? Yaptığım yakisobayı çok sevdi. Lareina ve Fiona tarifinizi bana iletiler." Çaresizce omuz silkiyorum. "Sadece daha iyi bir nişanlı olmak istiyorum."

Başını merakla yana eğdi. "Çoğu kadın iyi bir eş olmak istediğini söyler."

Eyvah. "Eşim" demedim çünkü diyemezdim. Düğün aşamasına gelemeyeceğim. Boğazımı temizledim. "Şey... Eş olabilmek için önce nişanlı olmalısın."

"Doğru. Ama ciddi söylüyorum, Josh'ın benim yaptığım kadar karmaşık bir şeye ihtiyacı yok. Üstelik senin de yoğun bir işin var."

Konuşma tarzındaki ciddiyet beni şaşırtıyor. Ben mi? Yoğun bir kariyerim mi var? İşim beni meşgul ediyor, evet, ama çoğu insan işim hakkında böyle konuşmaz. Ailem her zaman Huxley & Webber'da hayatımı boşa harcadığımı düşünür ve Katt daha iyisini yapmadığım için bana acır. Ama Akiko, sanki zengin bir ailede doğmuş ve hayatı boyunca zenginlik ve lüks içinde yaşamış bir kadın, işimin çok önemli olduğunu ve saygı görmeyi hak ettiğini söylüyor.

"Ben sadece bir asistanım," diyorum utangaç bir gülümsemeyle.

Yüz ifadesi değişmiyor. "Evet, biliyorum. Ama bu nasıl meşguliyet ya da önem taşımaz ki?" Elini uzatıp elimi sıkıyor. "Kendine her zaman saygı ve nezaketle davran, canım. Eğer sen öyle yapmazsan, kimse yapmaz."

Kendime karşı acımasız mı davranıyorum? Bunu hiç düşünmemiştim.

Akiko sözlerine şöyle devam ediyor: “Kadınlara başkalarına karşı tatlı, düşünceli ve nazik olmaları söylenir, ama kendilerine karşı değil. Çoğu zaman kendimizi en sona koyarız. Bunu yapmayın.”

“Ama... bu beni bencil yapmaz mı?”

“Hayır. Kendini sevmiyorsan başkalarının seni sevmesini bekleyemezsin. Sen güzel bir insansın Ailee. İyi şeyleri hak ediyorsun, ama buna inanmalı ve bunu yüksek sesle dile getirmelisin.”

Başımı yana eğdim. "Söyle. Yüksek sesle."

“Doğru. Eğer o adımı atmazsanız, zihninizde bulanık bir kavram olarak kalır. Sözlü anlatımın, kişinin düşüncelerini ve arzularını netleştirmede inanılmaz bir gücü vardır.”

Bir an durup düşünüyorum. Kendimi önceliklendirmem veya ne istediğimi yüksek sesle söylemem konusunda hiçbir zaman teşvik edilmedim. Birdenbire fark ediyorum ki, ailem beni, onlarla aynı ortamda bulunmayı büyük bir onur sanan birine dönüştürmüş.

Akiko, aklımdan geçen düşünceleri görebiliyormuş gibi gülümsedi. “Kişisel zamanın değerli. Bu yüzden saatlerce mutfakta uğraşarak yemek yapmana gerek yok. Ayrıca Josh basit yemekleri sever. Taco. Hamburger. Fırında tavuk. Biberiyeli sarımsaklı fırında tavuk en sevdiği yemeklerden biri. Lisedeyken her hafta yapardım ve açlıktan ölüyormuş gibi yerd, gerçi boy uzaması bittikten sonra böyle yemeyi bıraktı. Özellikle fırında kırmızı kabuklu patatesle birlikte olursa çok mutlu olur. Tarifleri istersen sana gönderebilirim. Yapımı çok kolay. Hazırlığı sadece on dakika, fırında bir saat sürüyor.”

"Teşekkür ederim. Evet, bunu çok isterim."

Çay ve parfe eşliğinde biraz daha sohbet ediyoruz. Akiko çok komik ve kendimi sık sık gülerken buluyorum. Karnım çikolatalı lezzetlerle dolunca, Akiko kremsi şeftali rengine, mat yüzeyli, zarif bir kağıt torba çıkarıyor. "Bu senin için."

“Ah...” Kahretsin! Hediye getirmemiz mi gerekiyordu? “Hiçbir şey getirmedi.” Yerimde duramamaya çalışıyorum.

"Oh, merak etmeyin, öyle yapmanız gerekmiyordu."

Bu kadın, şimdiye kadar tanıdığım en doğal ve zarif insan olabilir. "Ne oldu?"

“Açabilirsiniz.”

Bir kutu çıkarıp kapağını açıyorum. İçinde muhteşem bir inci seti var. Olağanüstü lavanta rengi bir parlaklığa sahipler ve üzerlerindeki küçük

elmas detaylarıyla ışıltı katıyorlar. "Bu rengi daha önce hiç görmemiştim."

"Beğendin mi? Bunlar Japonya'daki ailemden. İncileri çok severiz." Gülümsüyor. "Bunların uhrevi bir ışıltısı var, bana seni hatırlatıyor. Ve bunları senin almanı istiyorum."

Kolyeye, bileziğe ve küpelere hayranlıkla bakıyorum, sonra gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum. "Teşekkür ederim, ama bunu yapmam mümkün değil—"

Elimi okşadı. "Sen Josh'un nişanlısı ve yakında eşi olacaksın, bu da seni benim kızım yapıyor."

Argümanlarım boğazımda düğümleniyor. Ama bu gerçek bir nişan değil! Ona gerçeği söylemeliyim, ama yüzündeki sıcaklığın soğuma ihtimali dilimi donduruyor. "Bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum," diye beceriksizce söylüyorum.

"Aslında yapacak bir şey yok. Sadece özel günlerde takın. Bence güzel mor gözlerinize çok yakışacaklar."

Onun samimiyetine utandım. "Josh'ın benim için fazla iyi olduğunu düşünmüyor musun?" Neredeyse kendi ağzımı kapatacaktım. Kendine karşı nazik olmanı söylemişti! Ama eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez.

Kadın arkasına yaslandı ve gözlerini kırptırdı. "Aman Tanrım, hayır! Neden böyle korkunç bir düşünce aklıma gelsin ki? Josh'un yargısına güveniyorum. O her zaman zeki ve yetenekli bir çocuk oldu. Biraz mesafeli ve ifadesiz olabilir, ama bu beklenen bir şey."

"Çocukken başına gelenler yüzünden," diye mırıldanıyorum.

Gözlerindeki koyu renk şaşkınlık belirdi. "Evet. Sana söyledi mi?"

Başımı sallıyorum.

Bana uzun ve meraklı bir bakış attı. "Şey. Eğer sana bunu anlattıysa, sana güveniyor demektir. Ve sen kesinlikle ona layıksın."

"Ama..." Düşüncemi tamamlayamıyorum. Eskiden, anne babamın ya da Katt'ın benim hakkımda söylediklerini – değersiz olduğumu, tembel olduğumu, hatta çaba bile göstermediğimi – tekrarlamakta bir sakınca görmezdim. Ama Akiko ile vakit geçirdikten sonra artık buna inanmak istemiyorum. "Sanki bir rüya gibi geliyor ve uyanmaktan korkuyorum."

"İyi bir şeyin mutlaka bir rüya olduğuna neden inanıyorsun? Şimdiki zamanda yaşa—bu, hayatını nasıl yaşadığının bir yansımasıdır. Sen ve Josh üç yıldır birlikteydiniz. Bu kadar uzun bir süre içinde bir insan hakkında çok şey anlayabilirsiniz. Sanırım ondan hoşlanıyordun."

Başımı sallıyorum.

“Sende gördüklerine açık olmuş olmalı.” Fiziksel olarak oldukça mesafeli görünen bir kadından beklenmedik bir hareketle omzumu sıktı. “Sence Josh aptal mı? Yoksa dürtüsel mi? Neyin önemli olduğunu anlamayan bir adam mı?”

“Hayır, elbette ki hayır. Tanıdığım en zeki insan o.”

Bana melek gibi bir gülümsemeyle baktı. " yleyse belki de onun yargısına güvenmelisin."

Otuz Yedinci Bölüm

Josh

"Roland'ın sana verebileceği her şeyi ben de verebilirim, biliyorsun."

Eve dönüş uçağına binmek üzereyken yolda duruyorum. Harvey. Beni Los Angeles'tan beri takip mi etti acaba?

Başımı yana eğip, küçükken elime şeker çubukları tutuşturan adama bakıyorum. Onu severdim—ta ki annemin geçmişiyile ilgili gerçekler yüzümüze patlayana kadar. Sonrasında, özellikle de annemle aile imparatorluğu üzerinde üstünlük ve kontrol için ömür boyu süren bir mücadele içinde olduklarını ve bu yolda kimin kanını dökmek zorunda olduklarını öğrendikten sonra, ona ve niyetlerine güvenemez oldum.

Vincent'ın birebir kopyası değil, Roland gibi değil, ama geniş omuzlu, kaslı ve özel dikim takım elbisesi içinde sağlam bir adam. Kalın parmakları ve iri, kemikli eklemeleri, sizi alt etmek için silaha veya bıçağı ihtiyacı olmadığını gösteriyor.

Ona buz gibi bir bakış attım. "Şimdi de repertuarına takip etmeyi mi ekledin?"

Gülümsemesi samimi ve aşırı beyaz. "Buralardaydım."

Homurdanarak pist yönüne doğru yürümeye devam ettim. "Burada mı? Havaalanında mı?"

"Neden olmasın? Güzel bir bölge, bu arada hava da harika. Ve havası çok daha temiz. Trafik de daha az."

"Vincent seni görmek istemiyor mu?"

Harvey'nin yanağındaki kas seğiriyor, ama yerini hemen yapmacık bir gülümseme alıyor. "Babam çok meşgul bir adam. Nasıl olduğunu biliyorsun. Roland ise sadece laf yapıyor. Söylediklerinin arkasında hiçbir şey yok. Çok genç ve sektörde kendini kanıtlayacak zamanı olmadı, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

"Her ne kadar öyle olsa da, Vincent'a oldukça yakın görünüyor."

Harvey bunu düşünüyormuş gibi yaparak büyük bir olay çıkarıyor, sonra nihayet içini çekiyor. “Babam duygusal biri. En küçük çocuğunun ölümünden geri dönmesine, hayatına geri dönmesine çok seviniyor, biliyor musun? Ama benim daha iyi bir seçim olduğumu, tecrübeye sahip olanın ben olduğumu anladığında bu ne kadar sürecektir?”

Harvey'nin yüzünde bir anlık hüznün beliriyor ama buna inanmıyorum. Bu herif ailevi hayal kırıklığı gibi insani bir duyguyu hissetme yeteneğinden yoksun.

“İşin gereklilikleri onun fikrini değiştirecektir. Sonuçta, yeryüzünü yalnızca en güçlülerin miras alacağını açıkça belirtmişti.”

"Bunlar en güçlüler değil, uysallar içindi."

Harvey sanki şaka yapmışım gibi gülüyor. "Bu işte uysal olamazsın. Zirvede olmak istiyorsan, olamazsın."

"Bunu aklımda tutacağım. Benim uçağım o." Bekleyen uçağa doğru başımı hafifçe kaldırarak işaret ettim.

Yüzündeki neşe kayboldu. "İyi niyet göstergesi olarak size bir şey söyleyeceğim."

İyi niyet mi? "Ne yani, şimdi bana borçlu kalmamı mı istiyorsunuz?"

"Bu bedava. Çünkü yeteneklerimi düşünmenizi ve etkilenmenizi istiyorum." Tiyatrovari bir şekilde etrafına bakındı, sonra elini ağzına götürdü. "Kenna Miller, Zoe için çalışıyor."

Hmm. Demek Harvey tamamen habersiz değil. Öte yandan, onun aslında Roland için çalışan bir çift ajan olduğunu bilmiyor gibi görünüyor, bu da beni etkileyebilirdi. Ya da belki Harvey bunu kendine saklıyor.

"Zoe'nin Kenna hakkında elinde bir şey var, bu da onu hapse atırabilir."

"Ne gibi?"

Harvey öne eğildi ve sesini alçalttı. "Cinayet gibi." Köpekbalığı gibi sırtarak dişlerini gösterdi. "Bunu bilmiyordun, değil mi?"

"Bu durum, aileniz için onun rolünde bir fark yaratmazdı, değil mi?"

"Hayır. Kenna'nın Ares'in yangında gördüğü kız gibi davranmasını sağlayacaktı—ama o diğer kızın gerçekten var olduğunu kim bilebilirdi ki?" Ellerini açarak konuşuyor.

Çenemi sıkıyorum. Ares'in uzun süreli acısının sebebi annem, ama ona telafi etmek yerine, bundan faydalanmaya çalışıyor. Ama eğer şefkatle yaklaşılsaydı, annemiz olmazdı zaten.

Harvey cebinden bir krdan çıkarıp ağızına koydu. “Kenna son zamanlarda pek işe yaramadı ve Zoe'nin artık hiçbir değeri kalmamış piyonlara ne yaptığını biliyorsun. Ama belki sen de ona iyilik yapıp kız kardeşime karşı kullanabilirsin. O parlak zekânla mutlaka bir şeyler bulursun.”

Bu öneri cazip geliyor. Sonuçta, annem acımasız ve etkili olabiliyorsa, ben de olabilirim. Ama bu beni ondan farklı kılmazdı. Annem ve ailesinin aksine, ben acımasızca sömürmeye başvurmam. Ben onlara benzemiyorum. Asla da benzemeyeceğim.

“Daha fazla bilgiye veya yardıma ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun. Unutma, düşmanın düşmanıdır misali. Bizimle aranızda bir husumet olduğunu sanıyorsun ama aslında sadece annenle. Ailenin geri kalanı sadece... aile işte.” Omzumu kavramaya çalıştı ama ben yana kaydım.

"Çok fazla umutlanma, Harvey."

Otuz Sekizinci Bölüm

Josh

LAX'ten eve dönüş yolculuğu boyunca öfke, kızgınlık ve korku sırayla bedenimi ele geçirdi. Negatif enerji tenimde adeta çıtırdıyordu. Sanki Dunkels'ı görmek üzerime kalın bir pislik tabakası bırakmış gibiydi.

Hiçbiri yasal olmayan dürtüler içimden akıp gidiyor, annemden, Vincent'tan, Roland'dan ve Harvey'den nasıl kurtulabileceğim konusunda fısıldıyorlar... Cesetleri nasıl saklayabileceğim konusunda da. Dunkel ailesi giderse, işler daha huzurlu olacak.

Arabamı park edip direksiyonu sıkıca tutarak derin bir nefes alıyorum. Bu halde içeri girmek istemiyorum, hele de içim karanlıkla doluysa. Teslim olmaktan ve herkesi, özellikle de Klein'ı kirletmekten korkuyorum.

"Neden korkuyorsun? Ona ne yapmayı düşünüyorsun?" diye soruyor babanın sesi.

Ne yapacağımı bilmiyorum ama yine de korkuyorum. Annem muhtemelen birimizi yangında ölüme terk etmek istememiştir. Sadece onun karakteri yüzünden oldu. Roland'ın sözleri kafamda yankılanıyor. Bakışlarının kafatasımı delen bir buz kıracağı gibi içime işlediğini hatırlıyorum. Harvey'nin kadifemsi sesi, Dunkel'lerin ve benim, anneme benzeyeceğime dair inancım...

Sinirlerimi yatıştırmak için yavaşça beş saniye sayıyorum, sonra bilinçli olarak omuzlarımı gevşetiyorum, yapmacık bir gülümseme takınıyorum ve içeri giriyorum.

Burası harika kokuyor; kızarmış tavuk, patates ve... ev kokusu gibi. Dunkel ailesini gördükten sonra oluşan o hoş olmayan koku yavaş yavaş kayboluyor ve gülümsemem daha az yapmacık geliyor.

"Bebeğim, eve geldim." Kelimeler kendiliğinden dökülüyor, sanki daha önce binlerce kez söylemişim gibi. Bunları Klein'a söylemek iyi hissettiriyor.

Mutfaktan başını uzatıp gülümsedi. "Tekrar hoş geldiniz."

O kadar güzel ki. Hayatımda temiz ve saf olan tek ışık, en parlak yıldız gibi parlıyor. Birdenbire onu kucaklama isteği kabarıyor. Eğer ona yeterince yaklaşabilirsem, dünyam yeniden düzene girecek.

Parmaklarımı kravatımın düğümüne sokup aşağı doğru çekiyorum. Pürüzsüz kırmızı ipek yere düşüyor. Gözleri kravatı takip ediyor, sonra yüzüme bakıyor. Ne görüyor acaba? diye düşünüyorum, kalbimi yumrukla sıkıyorum. Umarım karanlık ya da kötü bir şey görmüyordur, çünkü eğer geri çekilirse ne yapacağımı bilmiyorum.

Ama o gülümsemesini genişletip kollarını açtı.

Mutfakta hızla ilerledim, sonra dudaklarını ele geçirdim ve onu adeta öptüm. O da bana karşılık verdi, sanki parlak enerjisini bana aktarıyormuş gibi. Çaresizlik ve öfke duygusu yatıştı. Kollarımda Klein vardı; beni asla yoldan çıkarmayan kıymetli Kuzey Yıldızım.

Kollarını boynuma doluyor, küçük dilini hevesli bir kedi yavrusu gibi benimkine sürtüyor. Kanımdaki sıcaklık, boğucu karanlığı yakıp kül ediyor. Minnettarlık ve ona duyduğum yoğun ihtiyaç, sanki fiziksel bir şey beni dolduruyormuş gibi hissettiriyor. Ellerim omuzlarının ve göğüslerinin güzel kıvrımlarını takip ediyor, yumuşak tümsekleri avuçlayıp sıkıyor ve hafif bir iç çekişle karşılık veriyor. Sütyen takmıyor. Aferin kızım.

Başparmaklarımın uçlarını sertleşmiş meme uçlarının üzerinde tekrar tekrar gezdiriyorum. Bana yaslanarak titriyor, nefesi sığlaşıyor.

"Aman Tanrım," diyor, nefes almak için geri çekilirken. "Beni çıldırtıyorsun."

"Sanki sen de bana aynısını yapmıyorsun." Onu mermer mutfak tezgahının üzerine kaldırıyorum, kalçaları tezgahın kenarından biraz aşağıda kalacak şekilde konumlandırıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp yumuşak uyluklarının arasına giriyorum. Onu çölde son su damlası gibi özlüyorum. Sadece onun dilimdeki dokunuşu damarlarımda yanan yakıcı ateşi dindirebilir.

Elim kalçalarının yanındaki noktayı kavradı. Pembe eteğin altına uzanıp tanga külotun yan tarafındaki ipi kopardım. İnce kumaş parçası yumuşak bir fısıltıyla uyluklarından aşağı kayd.

"Josh." Elleri saçlarıma saplandı ama beni kendine doğru çekmek yerine, benden uzak tuttu.

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Sorun ne?"

O da bacaklarını kapatmaya çalışıyor, ben de onları omuzlarıma doğru itiyorum ve avucumla uyluğunu hafifçe okşayarak açık kalmalarını sağlıyorum.

Yüzü kızarmış, ama sadece sıcaktan değil. Utanç yüzüne belirsizlik yaymış. "Bu gerçekten çok garip." Boğazını temizledi, gözleri başka yöne kaydı.

Yavaşça göz kırpmıyorum. "Yapmanız gereken tek şey keyfini çıkarmak."

Yüzü olgun bir kirazdan daha kırmızı. "Ya, şey, beğenmezsen?" Hassasiyeti tüm vücudunu sarsıyor ve dile getirilmeyen soruyu duyuyorum: Ya sonradan beni beğenmemeye karar verirsen? Salarımdaki parmakları o kadar sıkı kenetleniyor ki, irkiliyorum ama bunun yerine, içten içe gülüyorum.

"Bebeğim, bunu ne kadar zamandır yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin. İnaniılmaz güzel kokuyorsun; bir kadın gibi, benim Klein'im gibi. Yutmak istediğim ve her sabah yanında uyanmak istediğim kişi gibi."

Nefesini veriyor... ama bırakmıyor. İçinde birbiriyle savaşan bir sürü duygu yüzüne yansıyor. Geçmişteki hangi berbat erkek arkadaşi onu incitti? Keşke zamanda geriye gidip o adamın suratına yumruk atabilsem.

"Sevdiğim kadın hakkında kötü düşünmen ya da konuşman hoşuma gitmiyor, Klein," diye itiraf ediyorum, onu korkutup kaçırmaktan korktuğum için uzun zamandır onu sevdiğimi söylemekten son anda vazgeçiyorum. O, ürkek bir tavşandan bile daha ürkek.

Gözlerini kırpmıştırken şaşkınlıkla bir an duraksadı, sonra gözlerime baktı. "Beni önemsiyor musun...?"

Gözlerindeki derin mor renkteki kırılğan umuda bakıyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor. "Ailee Klein, eğer öyle olmasaydı senin önünde diz ökmezdim."

Dudaklarını tekrar ısırıldı. Ellerindeki baskı aynı kalsa da, bana bakarken kaşları çatıldı. "Beni cezalandıracak mısın?" Sesi endişe ve beklentiyle titriyordu.

"Evet. Kendin hakkında olumsuz bir şey söylediğin her seferinde, yer veya zaman fark etmeksizin seni cezalandıracağım."

Boğazı alışıyor ama ellerini yavaşça gevşetiyor. Eteğini kenara itip kokusunu içime çekiyorum, inlememi bastırmaya çalışıyorum. Her yeri ateş gibi ve bacaklarının arasında olduğum sürece sonsuza dek dizlerimin üzerinde kalacağım.

Vajinasının kıvrımlarını aralayıp dilimle yumuşak pembe etini okşadım. Hafifçe iç çekti. Bize bu zevki esirgeyeceğine inanamadım. Klitorisini ağzıma alıp nazikçe emdim, dilimin ucuyla şişmiş çıkıntıyı okşadım. Uylukları titredi. Elleri saçlarıma saplandı, beni kendine doğru çekti.

Evet, güzel kızım, yüzüme bin ve kendini iyi hisset.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi, yüzüme doğru hafifçe sallanıyor. Ona verdiğim zevke açgözlülükle yaklaştığını çok seviyorum. Boynunu uzatıyor, muhteşem saçları titreyen omuzlarının ve göğüslerinin etrafına dökülüyor.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye inledi.

Onun bal gibi tatlı sularını içime çekiyorum. Her inilti ve feryat, ateşimi yükseltiyor. Damarlarımda zonklayan ihtiyaçla birlikte penisim kıyafetlerimin içinde geriliyor.

"Josh, bu harika hissettiriyor. Evet, tam orası," diyor ve tam olarak ne demek istediğini göstermek için bana doğru yaklaşıyor.

İki parmağımı daracık vajinasına sokup pompalıyorum. Sıcak sıvılar avucumun topuğuna kadar damlıyor. Tepkisi o kadar erotik ki, beni çok tahrik ediyor. Ağzıma sürtünüyor. İnanılmaz derecede duyarlı klitorisini emerken ve yalarken bir parmak daha ekliyorum.

Çılgılık atıyor, sonra dalganın üzerinde kıvranıyor. Hareketlerim daha da çılgınlaşıyor. Ağzımla onu başka bir zirveye taşımaya kararlıyım. Ona ne kadar çok arzuladığımı, her şeyini ne kadar çok istediğimi hatırlamasını istiyorum.

Yine geliyor. Çılgılığı mutfağı dolduruyor, ta ki aniden sesi kısılana kadar, sanki sesi tükeniyormuş gibi. Dizleri titriyor, bacakları bükülüyor.

Onu kendime doğru çekip kocaman yemek masasına taşıdım, sonra da etrafında döndürdüm. Kendini desteklemek için avuçlarını soğuk cama vurdu. Elimle sırtına bastırıp, masanın üzerine eğilene kadar aşağı doğru ittim. Güzel kalçaları dışarı fırladı. Avuçlarımı her iki kalça yanağında da gezdirerek, gergin kıvrımların tadını çıkardım.

"İsa'm, sen çok mükemmelsin." Sabırsızlanarak kemerimi ve pantolonumu yırtıp, zonklayan penisimi dışarı çıkardım. Penisimin damarları seğirdi. "Sabırsızlanıyorum." Kendimi pozisyona getirdim ve içeri ittim.

"Evet, oh evettt..." Kasları penisimin etrafında sıkılaşıırken nefes nefese kalıyor. Çok ateşli ve kontrolüm kayboluyor.

Sabah evden çıktığımdan beri olan her şeyi silmeye çalışarak, sertçe içine giriyorum. O da benimle birlikte hareket ediyor, zevkimizi yoğunlaştırıyor. Onu şehvetten çıldırtabilmeyi seviyorum. Onu tatmin edebilmeyi ve ihtiyacı olan her şeyi verebilmeyi seviyorum. Ama ceza sözünü unutmadım. Bir yanağına avuç içi izi kalacak kadar sertçe vuruyorum. Nefesi kesiliyor.

“Cezanın bu olsun.” Kırmızı lekeyi ovup tekrar vuruyorum. Vajinası penisimin etrafında kasılıyor. İnlememi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. “Say bebeğim,” diyorum ona. “Beş tane daha.”

"Evet," diye inledi.

Ona bir tokat attım; irkildi. "Bir." Oldukça kızarmış olan yeri ovdum. Aynı yanağına bir tokat daha attım. "İki." Masaya yaslanarak inledi, kalça kasları titriyordu. Nazikçe okşadım, sonra diğer yanağına da bir tokat attım.

“Üç.” Bir inilti.

Tekrar vuruyorum. "Dört." Ve tekrar. "Beş." Her vuruşta vajinası kasılıyor ve kayganlıkla dolup taşıyor.

"Güzel kızım, unutma—senin her şeyini seviyorum. Kimse senin hakkında kötü bir şey söyleyip de cezasız kalamaz, sen bile." Acımasızca ona vuruyorum.

"Evet, evet, evet!" diye bağılıyor.

Orgazmın başlangıcı içinde dalgalanıyor. Sırtındaki kaslar daha belirgin bir şekilde kasılıyor. Parmağımı vücutlarımızın arasına sokup ısılatıyorum, sonra vajinasının üzerindeki dar açıklığa itiyorum. Sırtı kavisleniyor. Zirveye ulaştığında adımı haykırıyor.

Dudaklarında benim adımın olması, ihtiyacım olan tek şey. Klein, benim Klein'ım, benim. İçine her şeyi boşaltırken sertçe inliyorum.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Ailee

Üç güçlü orgazmdan sonra kaslarım ıslak erişte gibi oldu. Yemek sandalyelerinden birine ancak yayılabiliyorum. Onunla böyle hareket ederken ne kadar gürültülü ve talepkar olduğuma hala inanamıyorum. Genellikle seks sırasında çok gürültülü veya yapışkan olmaktan korktuğum için kendimi kısıtlarım, ama Josh'la mükemmel olma kaygısı artık direksiyonda değil. Dürüst ve açık sözlü olduğumda bundan hoşlanması inanılmaz derecede seksi.

En azından tişörtüm üzerimde ve eteğim de beni edepi bir şekilde örttüğü için müstehcen görünmüyorum, gerçi iç çamaşırlarımı kim bilir nereye fırlattı. Umarım onun için hazırladığım yemeğin içine düşmemiştir. Ama şükürler olsun ki Akiko en sevdiği yemeği benimle paylaştı. Anlaşılan biraz teselli yemeğine ihtiyacı var.

Josh ceketini ve yeleğini çıkarıp yemek sandalyesinin arkasına atıyor. Gömleği dışarıda kalmış ama bu dağınık görünümü seviyorum. Onu daha insancıl ve yaklaşılabilir gösteriyor, sadece benim görebildiğim bir şey bu.

O geldiği anda fırından çıkardığım kızarmış tavuğu dilimlemeye başladı.

“Bu harika görünüyor,” diyor. “Biberiye ve sarımsak, en sevdiğim. Patatesler de öyle!” Patatesler tavuğun yağı ve suyunda pişirilmişti.

Gülümsedim. "Bu yemeğin beğenileceğini tahmin ediyordum."

"Diğer tüm çekiciliklerinizin yanı sıra psişik yetenekler de mi kazanıyorsunuz?"

"Belki. Ayrıca bu öğleden sonra Akiko ile çay ve parfe yedim."

"Ha. Siz ikiniz onun yatırım yaptığı o tatlıcıya gidiyor musunuz?"

"Evet. Muhteşemdi." O nefis parfenin anısını hatırlayınca içimden bir ah çektim. "Sanırım hayatımda hiç bu kadar çok çikolata yememiştim."

Dudakları kıvrıldı. "İstersen bir ara gidebiliriz. Henüz denemedim, ama Akiko'yu desteklemek için açılışa uğramak zorunda kaldım."

Başımı salladım, önerisine fazla anlam yüklememeye çalışarak; bu, anlaştığımız altı aydan daha uzun süre birlikte kalacağımız anlamına geliyor gibiydi. Bana değer verdiğini söylese de, bu arzu anında söylenmişti. İnsanlar duyguları yoğunlaştığında aslında kastetmedikleri şeyler söylerler. Ve Josh tanıdığım en ölçülü insanlardan biri olsa da, bu onun duygulardan etkilenmediği anlamına gelmiyor.

Ona güvenin. Kendinize güvenin. Beklentilerinizi zorlamadan olayların kendi seyrinde ilerlemesine izin verin.

"İncileri aldınız mı?" diye soruyor, masaya iki tabak tavuk ve patates koyarken ve şarap soğutucusundan çıkardığım beyaz Zinfandel şarabından bize iki kadeh doldururken.

"Nereden bildin?" diye sordu. Teşekkür mırıldanarak şarabı aldım ve bir yudum aldım. Şaşırtıcı derecede ferahlatıcıydı ve tavukla çok iyi gitti.

Yanımda oturuyor. "Ares ve Bryce'in eşlerine de takımlar vermiş. Japonya'daki ailesinden. Gerçek aile yadigarları bunlar." Tavuktan bir ısırık almadan önce bana anlamlı bir bakış atıyor.

Vay canına. Akiko'nun, Josh'un önceki yüzüğümün aile yadigarı olduğu iddiasına bu kadar sert tepki vermesine şaşmamalı. Şimdi ona gerçeği söylemeden incileri almak konusunda daha da garip hissediyorum. Onları dolabımda güvenli bir yerde saklamalıyım. Böylece Josh hayatının aşkını bulduğunda Akiko onları ona verebilir.

"Bunları gelecek ay operaya giderken giymelisin," diyor.

"Opera mı?" diye kekeledim, ağzımın boş olmasına sevinerek.

"Hı hı. Elizabeth bizi davet etti. Hayırlı bir amaç için."

"Elizabeth Pryce-King'i mi kastediyorsunuz?" diye soruyorum. Onun çevresinde her şeyi bir hayırseverlik maddesine bağlayan tek kişi o, diye biliyorum.

Başını salladı.

"Ama operalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ayrıca, çok... gösterişli geliyor."

Burun kıvrıldı. "O kadar da gösterişli değil. Güzel giyinirsin, insanlarla kaynaşırsın, anlamadığın bir dilde avaz avaz şarkı söyleyenleri beğeniyormuş gibi yaparsın ve tüm aryaların ne kadar harika olduğundan bahsedersin." Çatalını salladı, sonra daha fazla tavuk ve patatesi çatalına batırdı ve şarapla birlikte içti.

Kıkırdıyorum. "Sahnedekilerin ne söylediğini gerçekten anlamıyor musun? Birden fazla dil konuşabilen biri gibi görünüyorsun."

"İngilizce konuşuyorum –elbette– ayrıca İspanyolca, biraz Fransızca ve Japonca da biliyorum. Hepsi bu. Bu opera Almanca. Beethoven'ın Fidelio'su." Omuz silkerek, "Birisi 'merhaba!' derse belki anlarım. Ama şarkı söylerlerse, unutul gitsin." dedi.

Daha çok gülüyorum.

"Ama benim için sorun değil. Asıl amaç bir hayır kurumu için para toplamak."

"Zaman ayırmaya değer olduğunu anlıyorum." Son lokmamın tadını çıkarıyorum. Tüm o çikolatadan sonra çok aç değilim.

"Evet, ama bu aynı zamanda Akiko'nun incileriyle birlikte bir çift olarak birlikte görünmemiz için de bir fırsat."

Yarattığı görüntü kalbimi hızlandırıyor, ama temkinli davranıyorum. "Ama onlar çok kıymetli."

Kaşını uyarıcı bir şekilde kaldırıyor. "Senin için hiçbir şey çok değerli değil."

"Ama onların aile yadigarı olduğunu söylemişsiniz."

"Aynen öyle. Bu yüzden giyilmeliler. Böylece herkes bir Huxley ile birlikte olduğunuzu anlar."

Şarap kadehini elimde oynatıyorum, parmağımı sapında yukarı aşağı gezdiriyorum. Anı yaşamaya çalışsam da, zihnim ister istemez geleceğe doğru koşuyor. "Josh... elimizdeki şey sadece altı aylık. Ve daha beş ayımız bile kalmadı. Ya..."

"Klein."

Durup devam etmesini bekliyorum. Hiçbir şey olmuyor. Bu yüzden ona soruyorum: "Evet?"

Tereddüt ediyor. Yüzünde art arda endişe, korku ve kararlı bir azim belirliyor. Sanki böbrek istemişim gibi tepki veriyor neden?

"Klein." Adımı sanki sihirli bir kelimemiş gibi tekrar söylüyor.

"Başlangıçta altı ay üzerinde anlaştık, ancak bu zaman çizelgesine bağlı kalmamız gerektiği anlamına gelmiyor." Doğru kelimeleri arıyormuş gibi bir an duraksıyor. "Her iki taraf da kabul ederse, anlaşma değiştirilebilir."

"Doğru." Nereye varacağımızdan emin olmadan yavaşça başımı salladım.

"Başlangıçta öyle demiştik diye altı ayda bitirmek zorunda değiliz. Dürüst olmak gerekirse, o son tarihi kendimiz bile belirlemedik. Chad'in

ortaya attığı o saçma meydan okumaydı sadece. Değil mi? Bu yüzden, bir çift olarak, yapay bir son tarih olmadan, her günü tek tek yaşayarak kendi tatminimizi bulabiliriz.”

Birkaç kez göz kırptım. Durumumuzu gün gün ele almak düşündüğüm bir seçenektir, ama Josh'ın da aynı şeyi düşündüğünü fark etmemiştim. Bu bilgi şaşırtıcı derecede rahatlatıcı ve güven verici. Sadece bir son tarih olmaması bile ilişkimizi daha sağlam hissettiriyor; sonuçta her yolculuk ilk adımla başlar. Josh ve ben istediğimiz kadar birlikte kalabiliriz.

Gözlerini dik dik bana dikti. "İşin doğrusu, senden çok uzun zamandır hoşlanıyorum. Sana değer verdiğimi söylediğimde, bu sadece seninle birlikte olmak anlamına gelmiyordu."

Kalbim, beynim kısa devre yapmadan hemen önce duruyor.

“Bunu asla kabul etmek istemedim. Yeterince iyi olduğumu düşünmüyordum.”

Başımı sallıyorum. Bu mantıklı değil. Neden benim söylemem gerekeni o söylüyor? "Bu saçmalık," diye patlıyorum ağzımdan.

Yüzünde küçümseme ifadesi belirliyor. "Ama doğru. Annem hakkında sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

“Ama bu onun sorunu, senin değil.”

"Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

“Zoe mi?” Dudaklarımı büzdüm. Gözlerindeki yoğun bakıştan, cevabımın önemli olacağını anladım ve aklıma gelen ilk şeyi söylemek istemedim—Kendi çocuklarını kaçırmaya ve onlara zarar vermeye çalıştığı için korkunç bir insan. “Bana karşı iyiydi, ama şimdi bildiklerimle... Bence çok manipülatif ve çıkarı için kime zarar verdiğini umursamıyor. Sana olan tüm o korkunç şeyler için çok üzgünüm. Bunların hiçbirini hak etmedin.”

Bir an gözlerini yere indiriyor, sanki kesin bir yenilgiye hazırlanmış gibi ve içimde bir sempati kabarıyor. Tanıdığım Josh Huxley kendine güvenen ve gururlu bir adam. Gözlerini tekrar kaldırdığında ise ifadesi bomboş. “Hiçbir zaman aşkı bulmak istemedim. Ailemden başka kimseye önem vermek istemedim çünkü kan bağından kaçamazsınız. Annem bana üç oğlundan en çok benimle gurur duyduğunu, çünkü ona en çok benzeyenin ben olduğumu söylerdi.”

Maskesi paramparça oluyor, altındaki kasvet ortaya çıkıyor. Kalbim onun için paramparça oluyor.

Şöyle devam ediyor: “Ve ben de çok aptal olduğum için, bana bunu söylediğinde çok sevindim. Onu seviyordum ve onunla gurur duymak

istiyordum. Onun gibi olduğum için çok mutluydum, ta ki onun sandığım gibi biri olmadığını anlayana kadar. Ahlaksız ve kontrolsüz biri. İstedliğini elde ettiği sürece, yan hasarları umursamıyor.” Sesi titriyor. “Bazen gerçekten onun gibi olma ihtimalinden çok korkuyorum. Bazen, bana yaptığı gibi ona da zarar verebilmek için yapmamam gereken bir şey yapma isteği duyuyorum.” Başını sallıyor. “Ve bu normal olamaz, değil mi?” Bu bir soru değil, taşıdığı ağır yükten kurtulmak için umutsuz bir yalvarış. Kendine güvenmediği için soruyu cevaplamaktan korkuyor.

“Neden olmasın?” diye nazıkçe soruyorum. “Sana zarar veren birinden intikam almak istemek seni sosyopat yapmaz. Bu sadece insan olmanın bir parçası.”

Bana yarı umutlu, yarı korkmuş bir bakışla bakıyor ve birden Zoe'den nefret ediyorum. Josh, nerede olursa olsun parlayan, güç ve özgüven saçan bir adam, ama Zoe ona özgüven eksikliği aşıladı.

Tereddüt ettim, sonra kararımı verdim. Özel, korunaklı benliğini ortaya çıkardı. Her zaman utandığım bir şeyi paylaşmak, onun korktuğu kadar kötü olmadığını görmesine yardımcı olmak için yapabileceğim en az şeydi. "Eminim gördün ki, ailem en iyi insanlar değil—en azından bana karşı değil. Nedenini bilmiyorum ama Katt'a her zaman çok iyi davranıyorlar, bana ise asla. Beni her zaman başarısız olarak nitelendirdiler, daha iyisini yapmadığım için utandıklarını söylediler. İkiz olduğumuz için Katt'a daha çok benzemem gerektiğini düşünüyorlar. Çift yumurta ikizleriyiz, yani özdeş değiliz ama onlar için önemli olan bu değil. Aynı genetik materyale sahibiz, aynı rahimden aynı anda çıktık, peki neden o bu kadar başarılı da ben sadece bir hiçim?"

Eski bir acı sesimi titretiyor. Ama Josh eğilip alnıma nazık bir öpücük konduruyor ve kendimi toparlamam için gereken her şeyi iletiyor.

Nefesimi veriyorum. “Bazen sadece öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış oluyorum. Onlara yanıldıklarını ve bana kasten acımasız davrandıklarını söylemek istiyorum. Beni görene kadar onları sarsmak istiyorum. Onların kızı, tıpkı en sevdikleri çocukları gibi, onların iyiliğine ihtiyaç duyuyor. Bazen, onaylarına ihtiyaç duymadan da mutlu olduğumu göstermek istiyorum, biliyorsunuz, bazen onların kabulünü özlüyorum.”

“Ama ara sıra onlara kötü davranmak istemem, kötü bir insan olduğum anlamına gelmez. Daha çok, bizi incitenlerin acımızı anlamalarını sağlamak gibi bir şey. Sadece doğal bir tepki. Önemli olan soru şu: Bu olumsuz dürtülere sırf kendi tatminin için mi boyun eğiyorsun? Eğer değilse, bence

sorun yok. Kötü bir insan olabileceğini düşündüğünü fark etmek kalbimi kırıyor.” Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirip avuçlarımız birbirine değene kadar sıktım. “Tanıdığım en iyi, en tatlı insanlardan birisin. Benim Prens Charming'imsin, ya da belki de ejderhayı öldürüp prensesi kurtarmaya gelen cesur şövalye. Hangisi olursa olsun, benim gözümde mükemmelsin.”

Kırkınıc Bölüm

Josh

Klein'ın sözleri beni etkisi altına alıyor. Bana yumuşak bir gülümsemeyle bakarken gözleri parlıyor. Birkaç kalp atışı geçiyor ama nedense o an gerçek gibi gelmiyor.

Hayatım boyunca insanlar bana yetenekli, zeki, soğuk, entelektüel ve hesapçı dediler. Ama hiç kimse benim iyi olduğumu, mcadelelerimin insani ve doğal olduğunu söylemedi. Klein'ın gözleri samimiyetle parlıyor, gülümsemesi hafifçe titreyerek tepkimi bekliyor.

şimdiye kadar ona karşı gerçekten savunmasız kalmak için çok korkak davrandım. Ne kadar da ters etki yaratmışım. Aldığım nefesler daha kolay geliyor çünkü o beni bir insan olarak görüyor. Ona ondan hoşlandığımı söyledim ama bunun doğru kelime olmadığını fark ettim. Kalbimdeki bu sıkı, ağrılı, sıcak, acı verici his, sadece hoşlanmak kadar sıradan bir şey olamaz. Daha çok... aşk gibi—ruhunuzu gururla saklanan bir hatıra olarak çalmak yerine dolduran türden bir aşk. Sizi bütün hissettiren ve daha iyi bir insan olmanız için motive eden, böylece değerli olmanızı sağlayan türden bir aşk.

Konuşmaya başladığı andan itibaren boğazımda oluşan düğüm daha da derinleşti ve ona nasıl hissettiğimi anlatacak kelimeleri bir türlü bulamadım. Gözlerindeki tatlı kabul ve sevgi karşısında kalbim sızladı. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Güzel yüzünü avuçlarımın içine alıp öpüyorum. Dudaklarımın arasında inliyor, parmakları omuzlarıma saplanıyor.

O, her türlü nektardan daha tatlı, ve ben onun içine daha da dalıyorum —ışığının tadını çıkartıyorum ve ruhumu onunla paylaşıyorum. Nefeslerimiz birbirine karışıyor. Beni kendine daha da yaklaştırıyor, sanki bırakmaya dayanamıyormuş gibi. Başım dönüyor. Taşan, bulut gibi kıvrıcık

saçlarını avuçlarımin içine alıyorum, inanılmaz yumuşaklığına hayran kalıyorum.

Kollarımı onun etrafına sardım. O da hemen kollarını boynuma, bacaklarını da kalçalarım doladı. Ağızlarımız ağılıkla birleşmiş halde, onu merdivenlerden yukarı, yatak odasına taşıdım ve dikkatlice yumuşak yatağa bıraktım. Ellerimin üzerinde kendimi destekleyerek yüzünün yumuşak hatlarını, mor gözlerinin parlak ışığını inceledim. Parmak uçları yanaklarımı ve çenemi okşadı.

Gözleri gözlerimde, gömleğimin düğmelerini çözüyor, kenara itiyor ve sanki ruhumu açığa çıkarıyormuş gibi hissediyorum. Kırılğanlık beni sarıyor, ta ki bana sanki dünyasının en muhteşem şeyiymişim gibi gülümseyene kadar.

Kalbimdeki tüm duvarlar yıkılıyor. Beni aynı anda hem güçsüz hem de güçlü hissettiriyor. Titreyerek üzerimdeki kıyafetleri çıkarıyorum, özel dikim giysiler yere yığılıyor. Onun titreyen arzusu kanımı kaynatıyor.

Tişörtünü yukarı doğru itip başından aşağı çekiyorum. Zaten belirginleşmiş meme uçlarının görüntüsü şehvetimi daha da körüklüyor. Gözlerimi onun gözlerine dikiyorum, derinliklerindeki ham arzuyu görmesini istiyorum.

Gülümsemesi neşeli ve kendinden emin bir hal alıyor, sanki yatağı paylaştığı adam için özel olduğunu bilen bir kadın gibi. "Gördüklerinden hoşlanıyor musun?"

"Evet," diye mırıldanıp, göz kapaklarının her birine hafif bir öpücük kondurduktan sonra, meme ucunu ağzımın içine iyice çektim.

Sırtını kamburlaştırıp meme ucunu daha da yaklaştırırken boğuk bir iniltiyle beni ödüllendiriyor. Ona verebileceklerime duyduğu açgözlülüğe bayılıyorum. Kalçalarının etrafında sadece eteğiyle şehvetli bir halde, bacaklarının arasında sanki bir saatten kısa bir süre önce üç kez orgazm olmamış gibi kaygan bir sıvı birikmiş durumda.

Ama bu an farklı hissettiriyor. Daha önce kendimi onun içinde kaybetmek ve onun varlığında yeniden bütün hissetmek istiyordum. Bu sefer onunla bir olmak, ona ne kadar çok sevdiğimi göstermek istiyorum. Beni daha önce hiç görmediğim şekillerde gördüğü, beni hiç beklemediğim bir şekilde anladığı için ona minnettarlığımı göstermeyi özlüyorum.

Sıcak elini penisimin üzerinde gezdiriyor, memnuniyetle mırıldanıyor, sonra bana bakıyor. "Bunu istiyorum."

"Hepsi senin." Penisimi kıvrımlarının arasına kaydırıyorum. Sıcak sıvı beni ıslatıyor.

Kalbim kafamda gümbür gümbür atıyor, çılgılık atıyor: Bu kadını seviyorum, bu kadını seviyorum, bu kadını seviyorum. Bana sürtünüyor. Hareketler beni işkenceye maruz bırakmak ve ona iyi hissettirmek için tasarlanmış.

Elini penisime doladı. Onun pompalama hareketini bekleyerek sertleştirdim ve büyüdüm. Ama bunun yerine, penisimi sıkıca tuttu ve kalçalarını hareket ettirerek vajinasının ağzını penisimin ucuna sürterek beni tahrik etti. Güzel yüzünde beliren memnuniyet ve şehveti izledim, sonra da içimden bir küfredmemek için kendimi zor tuttum. Vajinasının ıslaklığı çok fazlaydı. Beni öldürecekti.

"Şimdi," diyor, "kendin hakkında böyle korkunç düşünceler taşıdığın için seni cezalandırma sırası bende. Asla sevgiye layık olmadığını ya da hayatındaki tüm o muhteşem, güzel şeylere layık olmadığını düşünmeni istemiyorum."

"Şu anda beni cezalandırdığınızı düşünmüyor musunuz?"

Gülerek, "Yakın bile değil," dedi.

Elleri omuzlarıma çarpıyor ve sırt üstü yere yatırılmama izin veriyorum. Eteğini çıkarıyor, sonra da üzerime oturuyor. Mor renkte parıltıyan gözleriyle bana bakarken güçlü bir ifade takınıyor.

Tekrar penisimi eline alıyor, bu sefer elini nazikçe penisimin üzerinde gezdiriyor. Yavaş tempo beni heyecanlandırıyor, beklenti damarlarımda hızla akıyor.

Kalçalarını kaldırıp kendini penisimin ucuna yerleştirirken bacak kasları geriliyor, sonra yavaşça kendini aşağı indiriyor. Acı verici bir şekilde, santim santim beni ele geçirirken büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Biraz daha, biraz daha, biraz daha...

Dudaklarını ısırarak durdu. Kaşları çatıldı, sonra doğruldu. Sırılsıklam ıslak olmasına rağmen, beni tek bir hareketle tamamen içine almak fazla gelebilirdi.

Elimi uzatıp bacaklarının üzerinde gezdirdim. Başını salladı. "Hayır."

"Kendini iyi hissetmek istemiyor musun?" Ona tekrar uzanıyorum. "Yardım edeyim."

"Hayır," diyor tekrar. "Bunu alacaksın. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Ne yapmaya çalışıyorum ben?" diye soruyorum, onun daha hızlı hareket etmesini, daha çok şey anlamasını umutsuzca istiyorum.

"Sadece beni tahrik edip cezadan kurtulmak istiyorsun." Yüzümü avuçlarının arasına alıp bana güzel bir gülümseme verdi. "Olduğun gibi mükemmelsin. Hiçbir şey bunu değiştiremez."

İçimde biriken cinsel hayal kırıklığına rağmen, gülümsemek zorundayım. "Evet, efendim."

"İşte böyle daha iyi." Yavaşça ve sakince üzerime doğru hareket ediyor, acele etmiyor. Göğüsleri her zıplamada yukarı aşağı sallanıyor, bir meme ucu hala tükürükle parıldıyor. Diğerini de ağzıma almak için can atıyorum.

"Diğer meme ucunu da emmeme izin ver, sana iyi hissettireyim."

Bir ilgi kıvılcımı var ama başını sallıyor. "Bunu hak edip etmediğinden emin değilim." Alaycı bir şekilde kaşını kaldırıyor. "Bu daha çok senin için bir ödül gibi görünüyor."

"Artık dersimi aldım." Mütevazı görünmeye çalışıyorum. Boğuk kahkahasından anladığım kadarıyla pek başarılı olamadım.

Üzerime doğru eğiliyor, kıvrıcık saçları bir şelale gibi üzerimize dökülerek samimi bir koza oluşturuyor. Başını hafifçe eğiyor, tüy gibi hafif nefesi boynumun yan tarafına değiyor. Kalçalarımı yukarı doğru itmemek, kendimi onun kaygan sıcaklığına bırakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Boynumda aniden bir acı hissediyorum. Dişleri derime yapışıyor ama kıracak kadar sert değil. Acıdan nefesim kesiliyor. O noktayı uzun uzun ve sertçe emiyor, sonra da iyileştirmiş gibi yalıyor.

"Bu kadar yeter," diyor memnun bir gülümsemeyle. Sonra kaşlarını çatıyor. "Boynunda bir iz kalması seni üzecek mi? Bunu daha önce düşünmeliydim..."

Parmaklarımı kıvrıcık saçlarının arasından geçiriyorum. "Senin işaretin olması sorun değil." Şehvet ve sevgi beni ele geçiriyor, zaten kırılğan olan kontrolü elimden alıyor. "Bana her baktıklarında, birinin benimle birlikte olduğunu herkes bilsin."

Sonra kalçalarından kavrayıp ayaklarımı yere sağlamca basarak ikimizi de hareket ettirmeye başlıyorum, onu yukarı aşağı sallayıp ileri doğru iterek daha derine giriyorum. O çok ateşli, çok mükemmel.

Başını geriye attı. "Evet!" Her sığ nefeste göğsü titriyordu.

"Sen benimsin," diye hırıldadım, kendimi durduramıyordum.

"Ve...ve..." diye nefes nefese kalır, ama sonra yükselen orgazmının coşkusuna kapılır.

Önemli değil. Ne demek istediğini biliyorum ve farkında olmadan her zaman onunmuşum. Kollarımı ona sarıp dudaklarını öpüyorum ve hayatımda yaşadığım en tatlı unutuşa dalıyorum.

Kırk Birinci Bölüm

Josh

Şirketten bir blok ötedeki şarküteriye uğrayıp hızlıca bir hindi ve jambonlu sandviç alıyorum. Üzerine sadece mayonez ve hardal koyuyorum çünkü nedense kullandıkları marulun tadı toprak gibi. Sandviğin tadını bozan bir şey var.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyor kasiyer, hem gülümseyerek hem de yanakları kızararak.

Başımı salladım ve kartımı okuttum. "Teşekkür ederim."

"Hoşça kal," diyor iç çekerek, ama ben çoktan arkamı dönüp çıkışa doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Klein'in boynumda bıraktığı öpücük izi varken kadınlar bana o gereksiz uzun bakışları atmıyorlardı. Ne yazık ki, çok çabuk geçti. Daha sonra tekrar yapmasını sağlamalıyım. Dudaklarımı hoşnutsuzlukla büzüyorum—kadınlar evli olduklarını göstermek için yüzük takabiliyorlar, ama erkekler için bu o kadar kolay değil. Tek gerçek seçeneğimiz evlilik yüzüğü.

Sandra'nın istediği sözleşme incelemesinde biraz gecikmiş olduğum için ofise doğru hızlı adımlarla yürüyorum. Görünüşe göre, melek balığının ölümü onu daha yaratıcı ve sosyal açıdan bilinçli olmaya teşvik etmiş çünkü şöhret ve servet peşinde koşarken gerçek benliğini kaybetmiş. Bu da bir şekilde beni mevcut sözleşmelerimden kurtarmaya dönüşmüş.

Ona, ağır cezalar ödmeden sözleşmelerini erken feshetmesinin pek mümkün olmadığını söyledim—tüm anlaşmalarının her detayını hatırlamıyorum—ama denememi istiyor. İşte buradayız. İçimden başımı sallıyorum. Hollywood dışında kim ölü bir melek balığı sayesinde gerçek benliğini ve yaşam amacını keşfeder ki?

Sonuç olarak, fazla mesai yapmam gerekecek. Bu da can sıkıcı, çünkü üzerinde çalışmam gereken daha önemli bir projem var.

En azından özel tasarım yüzükten memnunum ve kuyumcu da tasarımı gerçeğe dönüştürmek için çalışıyor. Klein'a -bu sefer gerçekten- görkemli ve romantik bir ortamda evlenme teklifi etmeyi planlıyorum. O utanç verici video sayılmamalı. Hatta unutulmalı. O daha iyisini hak ediyor.

Umarım çabam ona karşı hislerimin samimi olduğunu ve altı aylık saçmalık değil, gerçek bir bağlılık gösterdiğimi gösterecektir. Çünkü sadece anlaşmayı değiştirmek istediğimi söylemek yeterli değildi. Ona karşı duyduğum ilgiyi davranışlarımla göstermesi gerekiyor.

“Josh.”

O ses. Çenem kasılıp gevşiyor ama yürümeye devam ediyorum.

“Josh.” Bir el koluma hafifçe dokundu.

Arkamı döndüm, kolumu onun kavrayışından kurtardım ve yumruğumu kaldırdım.

Annem ellerini iki yanına koymuş duruyor. Güzel yüzünde hüznü bir gülümseme var, mavi gözlerinde yaşlar parlıyor. İnanılmaz bir oyun, ama ben buna inanmıyorum.

Birkaç kişi bize doğru baktı. Yumruğumu indirdim ve bakışların farkında olarak yapmacık bir gülümseme takındım. Eğer o böyle yapmak istiyorsa, ikimiz de bu oyunu oynayabiliriz.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmek istedim."

"Ne için? Oyunculuğa mı gireceksin? Yalan söyleme yeteneğinden en iyi şekilde faydalanabilmek için bir temsilciye mi ihtiyacın var?"

Dudakları titriyor. "Bu kadar acımasız olmana gerek yok."

“Zalim mi?” Kafamda öfke kaynıyor. Bana nasıl gelmeye cüret eder? Sesim, zorlukla bastırdığım bir nefret ve öfkeyle titriyor. “Zalimlik, çocuklarını uyuşturmak. Zalimlik, onları kaçırmaya çalışmak ve birini orman yangınında ölüme terk etmek. Zalimlik, senin yine ortaya çıkıp, kendini kurban gibi göstermen.”

Yüzü buruştu. "Üzgün olduğunu anlıyorum."

"Üzgün mü? Gerçekten de doğru kelime bu mu?" diye soruyorum.

"Yaptıklarını küçümsemeyi bırak."

“Başka seçeneğim olmadığını görmüyor musun? Ailemizi bir arada tutmak istedim. Babanı hâlâ seviyorum.”

“Sana inanmıyorum. Ülkenizin magazin gazeteleri seni o sosyetik adamlarla dans ederken ve parti yaparken gösterdi. Bir mafya prensesi gibi

lüks bir hayat yaşıyorsun. Bana yaptığın her şey için tövbe ettiğini söyleme.”

Gözlerinde hayal kırıklığı belirdi. "Akiko seni bana karşı zehirledi."

“Hiçbir şey yapmadı. O kadın, senin yüzünden mahvolmuş üç çocuğu olan bekar bir babayla evlendiği için bir melekti. İstediyiyle evlenebilirdi ama babamla evlendi çünkü onu seviyordu. Onu ya da aileyi kullanmayı asla planlamadı. Her zaman beni ve kardeşlerimi destekledi. Keşke benim de böyle bir annem olsaydı.” Parmağımı anneme doğru uzatıyorum, o da sözlerim onu paramparça ediyormuş gibi bana bakıyor. “Kanının damarlarımda akması beni iğrendiriyor. Asla senin gibi olamayacağım.”

Sağ gözünden tek bir damla yaş süzülüp düştü. “Hayır. Bunu benim gibi olduğun için söylüyorsun. Ben de bana zarar veren insanlara iyi gözle bakmam. Ama aramızda bir fark var. Bir şeyin benim iyiliğim için yapıldığını, isteyip istemediğime bakmaksızın anlayabiliyorum. Ve bunu takdir etmeyi biliyorum.” Kendini toparladı. “Belki daha sonra, büyüdüğünde, senin için ne yaptığımı anlayacaksın.”

Bu kadar saçmalığı bu kadar samimiyetle nasıl söyleyebilir? İğrenç. "Klein'in peşine düşüp apartmanını yakmanızın sebebi bu muydu?"

“Klein mi? Ailee'yi mi kastediyorsun?” Kaşlarını çattı. “Bunu neden yaptığımı biliyorsun.”

"Hayır, bilmiyorum."

Annem bana acıyan bir bakış attı. "Ona aşık olduğunu anlayabiliyordum. Ama nedense direnmeye devam ettin. Sadece sana biraz itmek istedim. Çok da zor değildi."

"Çoğu insan sadece bir randevu ayarlardı."

Anne göz kırptı. "Randevu mu? Ama bu çok... sıradan. Bunun yerine şu sinir bozucu dışı ile ben ilgilensem nasıl olur? Bu samimiyetimi kanıtlar mı?"

"Lütfen yapmayın. Sizin 'yardım' anlayışınıza ihtiyacım yok. Ve hayatıma karışmayı bırakın."

Sanki bu kadar inatçı bir çocukla ne yapacağını anlayamıyormuş gibi iç çekti. "Sadece Kenna'yı seni gözetlemek için kullandığımı düşündüğün için üzgünsün."

“Öyle değil mi?” diyorum. “Otuz yaşına gelene kadar bize yaklaşmaman gerekiyordu, ama onu çok daha önce bize gönderdin. Tıpkı lisedeki kız arkadaşına yaptığın gibi.”

Annem, sanki onu haksız yere suçluyormuşum gibi, "Kızının incelikli davranacak kadar tecrübeli olmaması benim suçum değil," diyor.

"Boşanma anlaşmasının ruhunu ihlal ettiniz."

"Hadi ama. Eğer o lanet anlaşmayı bozmak isteseydim, bozardım. Bir elçiyle uğraşmazdım bile."

"Hiçbir şeyle uğraşmana gerek yoktu. Yere yatıp ölü taklidi yapsaydın yeterdi."

"Küçük kardeşim Roland gibi mi?" diye sırttı. "Onunla görüştüğünü biliyorum. Ve eminim sana acıklı bir hikaye anlattı—sadece küçük bir kurban olduğunu söyledi," diye alay etti. "Ağladı mı, tek suçunun ailenin en küçüğü olmak olduğunu mu söyledi?" Bir hırıltı. "Ama bu saçmalık. O tam bir yalancı. Bir gaspçı. Yoksa neden bu kadar uzun süre ölü taklidi yapsın ki?" Nefretle köpürdü. "Ne söz verdiyse, onu tutmayacak. Beni kötü sanıyorsun—o çok daha kötü."

"En azından bizi öldürmeye ya da üzerimize casus salmaya kalkışmadı," diyorum soğukkanlılıkla, o şüphe uyandırmaya devam etse de. "Roland ve senin gibi insanlar dostluğu veya sadakati anlamaz, sadece kendi çıkarlarını düşünürler. Benimle ve ailemle uğraşmaktan hiçbir fayda görmez, ama sen görüyorsun. Bu gerçek bile onu senden çok daha katlanılabilir kılıyor."

Annemin gözlerinde bir anlık bir parıltı belirliyor, sonra kayboluyor. Bana acıyan bir bakış atıyor. "O, sandığın kadar masum değil. Kenna'nın benim için çalıştığını mı sanıyorsun? Roland için çalışıyor. Ona aşık, Roland da öyle, her ne kadar saklamaya çalışsa da. Ama ben anlayabiliyorum. Ona farklı davranıyor."

"Anlaşılan onun da kalbi var, bazı insanların aksine." Anneme küçümseyen bir bakış attım.

"Ne düşünürsen düşün, ama bileceksin ki güvenebileceğin tek kişi benim. Sadece kendi çıkarlarımı düşündüğümü söylüyorsun, ama benimkiler seninkilerle örtüşüyor—seni ve kardeşlerini güvende tutmak istiyorum. Hatta Roland'ın uslu durmasını sağlayacak bir şey bile veriyorum sana." Çantasından bir USB bellek çıkarıp göğüs cebime koydu. "Seninle aynı kanı taşıyoruz—seni ve kardeşlerini çok seviyorum. Hepiniz için, beş kişilik ailemiz için en iyisini istiyorum." Sesini alçalttı. "Önüme çıkan pisliklerden kurtulduğumda birlikte olacağız. O zamana kadar, her zaman seninle gurur duyduğumu unutma."

*

Karnım düğümlenmiş bir halde ofisime döndüm ve kapıyı kapattım. Alttaki çekmecedен, üzerinde internet bağlantısı, tarayıcı ve işletim sistemiyle birlikte gelen standart uygulamalar dışında hiçbir şey olmayan ayrı bir dizüstü bilgisayar çıkardım. Hafıza kartında ne olduğunu bilmiyorum ve bunun için iş bilgisayarımı kullanmıyorum. İçinde ne tür bir virüs veya Truva atı olduğunu kim bilebilir ki? Annemin şirketin tüm sistemini ele geçirmeye çalışması beni şaşırtmazdı.

Aynı zamanda, Roland'ı neyin kontrol edebileceğini düşündüğünü de merak ediyorum. Adam kolay kolay ikna edilebilecek biri gibi görünmüyordu.

İki dosya. Biri video, diğeri metin. Şu ana kadar her şey masum görünüyor. Önce metin dosyasına tıklıyorum. En üst satırda rastgele bir sayı dizisi var. Hemen altında ise şunlar yazıyor: Parçaları ve sopasıyla birlikte bir davul, terk edilmiş bir balık ağı ve iplerine takılmış.

Bu ne anlama gelir?

Ardından videoyu oynatıyorum. Ses yok. Görüntü kalitesi biraz düşük ama oyuncularını tanıyabileceğimiz kadar iyi bir çözünürlükte.

Kenna Miller'ın genç hali, bir sokak lambasının altında, çöp konteynerinin yanında duruyor. Beyzbol sopasına benzeyen bir şey alıp, kendisinden en az yirmi yaş büyük görünen bir adamın şakağına vuruyor. Adam kendini korumak için kollarını kaldırıyor, ama çok geç. Yere düşüyor. Kadın onu tekrar tekrar dövmeye devam ediyor. Adam hareket etmeyi bıraktıktan sonra bile durmuyor. Adamın başının etrafındaki kaldırımda koyu bir kan gölü yavaşça büyüyor, ama kadın devam ediyor.

Videonun tamamı iki dakikadan biraz fazla sürüyor ve sadece kadının adamın yüzünü parçaladığı anlardan ibaret. Çok fazla öfke var. Çok kişisel. Annesinin bunu Kenna'yı kontrol etmek için kullanabilmesine şaşmamalı. Videodaki adam da pek ufak tefek değil; kadından birkaç santim daha uzun. Bölge biraz tekinsiz görünüyor ve gece vakti, bu yüzden bir tür tehditte bulunmuş veya ona saldırmaya çalışmış olabilir. Ancak videoda başka bir şey yok, bu yüzden motif kanıtlanamaz. Kanıtlanabilecek olan şey, kadının bir öfke nöbeti içinde bir adamı öldürmüş olmasıdır.

Metin dosyasına geri dönüyorum. Eğer davul "tesadüfen bulunduysa", cesedi ve silahı ortaya çıkaracaktır. Polis ve savcı, en kötü olası nedeni öne sürerek, kurbanı ve sopayı gizlice ortadan kaldırmasının, yaptığı şeyin savunulamaz olduğunu bildiği anlamına geldiğini iddia edebilirler.

Rakam dizisini kopyalayıp Google haritasına yapıştırıyorum. Pasifik kıyısında, Körfez Bölgesi yakınlarında bir yer gösteriyor. Kenna muhtemelen cesedi ve silahı ortadan kaldırma konusunda metodik olamayacak kadar telaşlıydı. Fare altlığının yanındaki boşluğa parmaklarımla dokunuyorum. Videodan sonra ne oldu? Ya Roland ya da annem delilleri saklamasına yardım etti. Roland Kenna'nın güzel yüzüne kapılmış olabilir, ama annem onu kullanmaya çalışmış olmalı.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp alt çekmeceye geri koydum. Annem bu noktaya gelmek için çok uzun zamandır plan yapıyordu. Ne için? Sadece Vincent'in suç ailesini ele geçirmek için mi?

İçimden bir ses bunun o kadar basit olmadığını söylüyor. Bu kadar kurnaz, sabırlı ve titiz bir kadın bu kadar uzun süre beklemezdi. Roland'ın ölmediğini de bir süredir biliyor olabilir.

Annemin motivasyonunun, kardeşlerimle benim varsaydığımız gibi olmayabileceği gerçeği tüylerimi diken diken ediyor. Şarküterinin önünde karşılaşmamızın tesadüf olduğuna bir an bile inanmıyorum. Benden bir şey istiyor.

Ama ne yapmalı? Belki Roland'ı tehdit edip geri adım atmasını sağlamalı?

Eğer annem haklıysa, Kenna'yı hapisten uzak tutmak için her şeyi yapabileceğini bildiği için, elindeki kanıtları kullanarak onu kontrol etmeliydi. Ya da belki annem bana bir iyilik yapmak istiyordur. İyi niyet gösterisi. Belki de ona karşı tavrımı yumuşatabileceğimi düşünüyordur.

Bir diğer senaryo da, benim ve Roland'ın birbirimize düşman olmasını istemesi. Roland ile benim Kenna yüzünden düşman olduğumuzu bilmek onu memnun etmez miydi?

Kapıya gelen birkaç tıkırtı beni karanlık ve karmaşık düşüncelerimden sıyırdı. "Gelin içeri."

Kapı açılıyor ve Klein başını içeri uzatıyor. "Henüz öğle yemeğine gitmedin mi?"

Şarküteriden aldığım poşeti işaret ediyorum. "Hazırlanmak üzereyim." Annemle yaşadığım karşılaşmadan sonra sandviç yiyecek kadar iştahım kalırsa tabii.

Klein'in yüzündeki gülümseme, elindeki mor Tay orkide buketi kadar güneşli. "Ofise dönerken bunları gördüm ve sizin için almaya karar verdim. Diğerleri artık pek iyi görünmüyor." Vazodan pembe karanfilleri ve sarı

laleleri çıkarıyor. Lalelerin yapraklarının kenarları solmaya başlamış. Suyunu değiştiriyor ve taze orkideleri vazoya yerleştiriyor.

Ofisimi aydınlatmakla meşgul olurken, zihnimdeki boğucu karanlık dağılıyor. Sadece varlığının bile neler yapabileceği inanılmaz.

Vazoyu yerleştirmeyi bitirip bir adım geri çekiliyor ve yaptığı işi eleştirel bir gözle inceliyor. Sonra, çalışma masasına geri dönmek yerine ellerini kavuşturup beni inceliyor.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyorum.

Yüzünde sessiz bir savaş yaşanırken çenesi dikleşti. Masamın etrafından dolaşıp yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu.

Onun tatlı kokusu başımı dolduruyor ve dudaklarının dokunuşu geçici ama yürek burkan bir tatlılık hissi veriyor. Kalbimde önce şaşkınlık, sonra zevk belirliyor ve gülümsüyorum.

"İşte bu daha iyi," diyor memnuniyetle. "Artık kasvet yok."

Fark etti. Ben daha incelikli davrandığımı sanıyordum.

Ona doğru uzanmaya başladım ama o hızla bir adım geri çekildi, parmağını bana salladı ve çıktı.

İçimden bir ah çekip parmaklarımı yanağımdaki o noktaya koydum. Dikkatimi çeken ve önceki endişeye yer bırakmayan, hafif bir karıncalanma ve sıcaklık hissettim.

Annem bana en çok onun gibi olduğumu söyledi. Yanılıyor. Ben tam bir Huxley'im ve ona hiç benzemiyorum.

Kırk İkinci Bölüm

Ailee

İnsanların özel jetlere bu kadar para harcamasının nedenini şimdiye kadar hiç anlamamıştım. Josh'un uçağı inanılmaz. Ayrı bir yatak odası, duş, ayrıca bir makyaj masası ve kıyafetlerinizi asabileceğiniz küçük bir dolap var. Duşta evdekiyle aynı banyo malzemeleri var, sadece mini şişelerde.

Daha önce, iki ayrı dünyadan gelmiş olmamızdan endişelenirdim, ama şimdi bu düşüncüyü bir kenara bırakıyorum. Sonuçta, ilişkimizin doğal seyrinde ilerlemesine geçici olarak karar verdik. Sonunda nereye varırsak varalım, şüphe içinde boğulmak ve gelecekte pişmanlık duymak istemiyorum.

Anın tadını çıkarın. Kendinize ve Josh'a da güvenin. Her şeyin yoluna gireceğine inanın.

Los Angeles'tan San Diego'ya uçuş, şekerleme yapmak için çok kısa, ama koltuklar geniş ve yumuşak, deri tenimin altında tereyağı gibi yumuşak. Gözümün önündeki ısıltılı fildişi rengi iç mekana ve koyu adaçayı yeşili detaylara bir kez daha bakıyorum, her şeyi içime sindiriyorum. Josh dudaklarımın arasına iri bir üzüm koyuyor. Otomatik olarak çiğniyorum, ağızımda patlayan tatlılığın tadını çıkarıyorum.

"Hayatımda daha önce hiç bu kadar lüks bir yere seyahat etmedim," diyorum.

Bana hoşgörölü bir bakışla baktı. "Alışmalısın. Artık seyahat etme şeklin bu."

Gülümsüyorum, sonra bacaklarımı önüme doğru uzatıyorum. "Ayak parmaklarımın uçlarının hiçbir şeye değmemesi çok hoşuma gidiyor."

Gülüyor.

"Bu gece için hazırım. Birkaç elbise ve makyaj malzemesi hazırladım."

"Ne için?" diye soruyor, gerçekten şaşkın bir şekilde.

“Gayet güzel görünüyorum. Biraz hazırlanmam gerekecek.” Bana tuhaf bir bakış attı, ama daha bir şey söyleyemeden ekledim: “Hatta Fidelio'dan bazı ünlü ariyaları ve uvertürleri bile dinledim.”

Gülümsüyor. "Konserin sonunda sürpriz bir sınav yok."

“Bu, kendi bilgi birikimimi artırmak içindi,” dedim kibarca. “Ares ve Lareina geliyor mu?”

“Hayır. O, bir sonraki sanat sergisi için hazırlıklarla çok meşgul, bu yüzden bu sergiye katılamayacak. Telafi etmek için, Pryce Ailesi Vakfı'nın bir sonraki yardım müzayedesine bir eser bağışlayacağına söz verdi,” diye açıklıyor Josh. “Ve Fiona ve Bryce, bariz nedenlerden dolayı bize katılmayacaklar.”

"Hâlâ mide bulantısı çekiyor." Ona acıyarak iç çektim. "En azından sabahları iyi."

Grup mesajında sızlanarak şunları yazdı: "Sabah bulantısına neden 'sabah bulantısı' deniyor ki, artık sadece öğleden sonra ve akşamları kusmak istiyorum?"

Lareina, tam bir avukat eşi gibi şu cevabı verdi: "Buna artık 'sabah bulantısı olmayan' diyebilirsiniz. Zaten bu isim yasal olarak bir marka tesciliyle korunmuyor."

“İndikten sonra, Lareina’nın organize ettiği bir ekip gelip bu akşamki gösteri için hazırlanmanıza yardımcı olacak. Saç, yüz bakımı ve benzeri şeyler yapacaklar.” Josh belirsiz bir el hareketi yapıyor.

Ona biraz tereddütle bakıyorum. Katt, modellik yapmaya başladığından beri, şık etkinlikler için hazırlanmak için saatlerce zaman harcıyor. Bir keresinde anneme, lise mezuniyet balosu için Katt'ın kuaförüne saçımı yaptırmayı sorduğumda, inanmaz bir şekilde güldü. "Neden uğraşasın ki? İki kat enerji ve zaman harcasan bile asla o kadar güzel görünemezsin."

Bu beni çok üzdü—muhtemelen ergenlik çağında olduğumu düşünürsek, olması gerekenden daha fazla. Bir daha asla sormadım ve kendi başıma yapabildiğim kadarını hallettim. Akşam için beni güzelleştirecek profesyonel bir ekibe sahip olma fikri heyecan verici, ama bir yandan da hayal kırıklığına uğramaktan korkuyorum.

"Bırakma senin keyfini kaçırmayın," diye kendi kendime söylüyorum, şüphelerimin süslenmenin verdiği mutluluğu yok etmesine izin vermeyi reddediyorum. Onun kolunda güzel olmak istiyorum ve Josh, sihir gibi, Lareina ile bunu gerçekleştirmeyi ayarladı.

İndiğimizde, pistte pırıl pırıl beyaz bir limuzin bekliyordu. Aman Tanrım. Daha önce hiç limuzine binmemiştim, mezuniyet balomda bile. Katt, Budapeşte'deki bir fotoğraf çekimi nedeniyle gelemedi ve ailem de böyle "israf dolu bir lüks" için para ödemek istemedi, gerçi asıl karşı çıktıkları şey benim için para harcamaktı.

Benim varsayılan düşünce tarzım şu: İnsanların bana gerekmedikçe para harcamasına izin vermem. Bu düşünce tarzını, deniz ürünleri alerjisi geliştirdikten sonra hayatımı kurtarmak için yapılan tıbbi masraflarla ilgili eski ve tanıdık suçluluk duygusundan edindim.

Sonra başımı sallıyorum. Neden para benim için harcanmasın ki? Neden Josh bizi mutlu etmek için para harcamasın? Eğer karşılayabileceği bir şeyse ve ikimiz de bundan zevk alıyorsak, bu israf sayılmaz. Ben de hayattaki güzel şeylere layığım, lanet olsun!

Josh'un elini tutuyorum. Bana meraklı bir bakış atıyor.

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. "Her şeyi mükemmel planlamışsınız."

O da gülümsedi ve alnıma nazık bir öpücük kondurdu. "Rica ederim."

Üniformalı bir şoför kapıyı açıyor ve biz içeri giriyoruz. Josh, gümüş renkli bir buz kovalarından bir şişe Dom Pérman çıkarıyor.

"Hiç barmenlik yaptınız mı?" diye soruyorum, şişenin mantarını ustaca açıp iki kadehe içki doldurmasını hayranlıkla izleyerek.

Gülüyor. "Hayır. Neden?"

"Şişeyi açmakta çok iyisin, ama aynı zamanda seni okulda yarı zamanlı çalışırken hayal edemiyorum."

Keyifle homurdandı. "Sandığınız kadar şımartılmış bir çocuk olarak büyümedim. Kabul ediyorum, ailem varlıklıydı, ama lisede ev işleri yapmam ve yarı zamanlı bir işte çalışmam bekleniyordu. Akiko, dürüst çalışmanın değerini öğrenmemin benim için iyi olacağını söyledi."

"Onu her zaman sevdiğimi biliyordum."

"İstifa ettiğimde patronum çok üzüldü. Anlaşılan ben ayrıldıktan sonra satışları düştü."

"Nerede çalıştınız?"

"Starbucks."

Hafifçe kıkırdıyorum. Kızların içecek siparişi vermek için gelip yakışıklı baristayla sohbet etmeyi umduklarını hayal edebiliyorum. Belki de kendi tatlı tanışma anlarını bile yaratabilirler.

"Tanıdığım en güzel kadına," diyor.

Yüzüm mutluluktan kızardı. "Tanıdığım en harika adama."

Kadeh tokuşturuyoruz. Bir yudum almaya başlıyorum, sonra duruyorum. Köpüklü şarabın kokusu burnumu sirke gibi yakıyor. Ama bu Dom. Nasıl olabilir ki? Tekrar deniyorum ama... yapamıyorum. Kadehi yere bırakıyorum ama Josh çoktan kendi kadehinden bir yudum almış bile.

"Sorun ne?" diye soruyor.

"Bana biraz tuhaf geliyor."

Bardağı burnuna götürüp kokladı. "İyi gibi görünüyor."

Kaşlarımı çattım. "Garip. Ama belki de sadece sinirlerimden kaynaklanıyordur."

"Hâlâ gergin misin?"

"Biraz. Bu geceye hazır olduğumu düşünüyorum ama Lareina'nın benim için planladıklarını düşününce biraz korkuyorum. Neler olacağını hiç bilmiyorum."

Elimi teselli edici bir şekilde sıktı. "İyi bir şey olacak. Paranın karşılığını fazlasıyla alacağına yemin ediyor."

Dudaklarım seğiriyor. Bu tam onun söyleyeceği bir şey.

"Ve iyi de yapmalısın, çünkü seni şımartmak istiyorum. Çok çalıştın ve çoğu gün eve gidip yemek pişirmen beni biraz suçlu hissettiriyor." Kaşlarını hafifçe çattı ve ben de parmak uçlarımla kırıışık yeri okşayarak onu rahatlattım.

"Ama seni beslemekten zevk alıyorum. Çok iştahlı bir yiyicisin." İş yerinde değer görüyorum, ancak özel hayatımda gösterdiğim çabalar ya fark edilmiyor ya da ailem tarafından küçümseniyor. Muhtemelen onun içten takdirinin ve teşekkürünün benim için ne anlama geldiğini anlamıyor, ama gözlerinin sevinçle parlamasını ya da mutfakta kollarını sıvayıp temizliğe yardım ederken ne kadar mutlu olduğunu çok seviyorum.

Dudaklarımı yanağına hafifçe değdirdim, sonra kulaklarının uçları kızarınca gülümsedim. "Peki ne yapacaksın? Bana katılacak mısın?" Soru sorulur sorulmaz ne kadar saçma geldiğini fark ettim. Zaten mükemmel görünüyordu. Saçları geriye doğru taranmış, pürüzsüz alnını ortaya çıkarıyordu. Cildi kusursuzdu. Daha iyi bilmeseydim, yüzüne kapatıcı sürdüğüne yemin ederdim; yüzünde tek bir leke bile yoktu.

"Hayır." Sanki dünyanın en büyük trajedisiymiş gibi derin bir iç çekti. "Çalışıyor olacağım."

"Ne konuda?" Bildiğim kadarıyla, hafta sonu için çalışma takvimi boş.

"Sandra'nın çok sayıda sözleşmesi var ve hâlâ çok"—başını sallıyor —"kararlı."

"Menajeri için çok üzülüyorum." Adam ofisi ararken sanki ağlıyormuş gibiydi.

"O da payını alacak, ama istediği kadar değil. Söylentiye göre kazançlara bel bağlamış ve aslında karşılayamayacağı yeni bir tekneye çoktan para harcamış."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ah." Ama hikaye aslında şaşırtıcı değil. Huxley & Webber'da çalışmaya başladığımdan beri, çok fazla ünlünün ve "onların insanların" kötü finansal kararlar aldığını gördüm. Eskiden yılda milyonlar kazanan birinin faturalarını ödemekte zorlanmasının imkansız olduğunu düşünürdüm, ama bu her zaman oluyor.

Limuzin, duvarlarında altın rengi peri ışıkları parıldayan, göz kamaştırıcı güzellikte bir binanın önünde duruyor. Yapının bir tarafı tamamen polarize camdan yapılmış. Demek ki, peri annenin beni bu şık etkinlik için güzelleştireceği yer burası. Karnım kelebeklerle doluyor. Josh'un kollarını süsleyen tüm o muhteşem kadınları düşününce, en azından onlar kadar güzel olmamı ve operada onu utandırmamamı diliyorum.

"Afiyet olsun." Tam şoför kapıyı açarken beni dudaklarımdan öptü. Ben de onu öpüyorum. "Yakında görüşürüz."

Kırk Üçüncü Bölüm

Ailee

Josh bana şımartmak istediğini söylerken şaka yapmıyordu.

Leslie, "Omuzlarınız çok gergin," diyor ve ardından bana Tay masajı, sıcak taş masajı ve kafa derisi masajı yapıyor; ancak kafa derimin omuz gerginliğiyle nasıl bir ilgisi olduğunu anlamıyorum.

Beni, yumuşamayı ve şekil almayı reddeden, inatçı bir hamur gibi yoğuruyor. Şikayet edemem çünkü kaslarımın sıcak bir sıvıya dönüşmesi inanılmaz bir his. Katt, bir etkinliğe hazırlanması gerektiğinde her seferinde bunu mu yapıyor? Eğer öyleyse, ıslıl ıslıl görünmesine şaşmamalı. Buna kesinlikle alışabilirim.

Adını aklımın ucundan bile geçirmediğim bir başka kişi, cildimin haline bakıp dilini şaklattı ve yüzüme kalın bir deniz yosunu tabakası koyarken beni yumuşak çamurda yıkadı. Leslie, cildime hoş kokulu lavanta yağı sürmek ve ilk seferinde gözden kaçırmış olabileceği gerginlikleri gidermek için tekrar geldi ve yağ masajı yaptı. Minnetle iç çektim. Josh, küçük çabalarım için bana böyle karşılık veriyorsa, gerçekten şımartılmaya değer bir adam.

Tırnaklarıma en güzel pembe ojeyi sürüyorum. Sonra sıra saçlarıma geliyor. Saçlarımdan ne kadar asi olduğuna hayret ediyorum. Atom bombası patlaması sonucu oluşan mantar bulutuna benziyor. "Gerçekten kıvrıcık, değil mi?" diyorum hafif bir gülümsemeyle.

"Evet, ama çok güzel görünüyor. Saçlarınız harika. Kalın ve parlak," diyor kuaför Monica, koyu renk gözlerinde bir parıltıyla. "Üzerinde çalışılacak çok şey var. Hacim vermek için ek saça gerek yok." Saçımı alıyor, kurutuyor, birkaç ürün sıkıyor, sonra bölümlere ayırıp örüyor ve benim gibi saçlarla mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim karmaşık bir topuz yapıyor. Kalın saç yığınının birkaç yeni kesilmiş mor orkide takıyor.

“Mükemmel. Bakın size. Bir prenses gibi görünüyorsunuz.” Monica sırtıyor.

“Aman Tanrım, sen bir dahisin!” dedim, gözlerimi aynadan ayıramadan. “Saçlarımın böyle... böyle görünebileceğini bilmiyordum...” Belki de hayatımda ilk defa kelimeler boğazıma düğümlendi.

Gülüyor. "Sihirli ellerim var," diyor parmaklarını oynatarak.

“Bunu tarif etmek için sihir kelimesi yetmez. Sanırım fizik yasalarını alt üst ettiniz. Teşekkür ederim!”

“Dediğim gibi, harika saçlar. İşimi kolaylaştırdı.” Yüzüme çok hafif bir makyaj yapıyor, özellikle gözlerimi ve dudaklarımı vurguluyor. “Küçük bir peri gibi görünüyorsun. Bayıldım.”

Yansımanın ne kadar muhteşem görüldüğüne inanamıyorum. Kalbimde özgüven ve neşe uçuşuyor. Akşam için özenle paketlediğim elbisemi giymek için sabırsızlanıyorum.

Sonunda, sabahlığımı üzerimden atıp, kıvrımlarımı saran ve tüm güzelliklerimi doğru şekilde vurgulayan, omuzları açıkta bırakan muhteşem kraliyet moru elbiseyi giydim –Max’in de dediği gibi– ardından bilek kayışlarında sahte elmas detayları olan muhteşem gümüş topuklu ayakkabıları ayağıma geçirdim. Aynada kendime baktım. Gözlerim parılıyor ve yanaklarım heyecandan kızarmıştı. Kendimi, Prens Charming’imle baloya katılmaya hazır Külkedisi gibi hissediyordum.

Tam o sırada Josh içeri girer.

Nefesim kesiliyor. Siyah beyaz smokin içinde son derece yakışıklı. Geniş omuzlarına mükemmel bir şekilde oturuyor, göğsüne ve ince beline tam oturuyor. Adam, insanları mesafeli durmaya çağıran, soğukkanlı bir otorite ve güç yayıyor. Ama bana baktığında, gözlerine bir sıcaklık giriyor ve bu beni özel kılıyor, sanki onun dünyasındaki tek kadınmışım gibi.

Gözleri baştan ayağa, sonra da yüzüme doğru beni süzdü. İleri doğru bir adım attı, sonra omuzlarımı kavradı, avuçları çıplak tenimde sıcak ve nazikti ve rujun rengini bozmamak için dudaklarıma dikkatli bir öpücük kondurdu.

"Çok güzel görünüyorsun. Benim olduğuna inanamıyorum."

Kalbimde kabaran tüm sevgi ve güvenle ona baktım. "Teşekkür ederim. Siz de çok yakışıklısınız."

Gülümseyerek saçlarımdaki orkidelerden birinin yaprağını kopardı.

"Çiçekler sana çok yakışmış. Bunları bahçemize dikmeliyiz."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Bunlar tam sana göre. Güzel, hoş kokulu. Çok hoş."

Elini personelden birine uzatıyor. Kadın iki kutu getiriyor; biri Sebastian Jewelry logosunu taşıyor, diğeri ise Akiko'dan aldığım incileri içeriyor. Kadın ilk kutunun kapağını açıyor ve muhteşem bir elmas ve platin taç ortaya çıkıyor. Gösterişli olmadan dikkat çekmek için yeterince büyük. Muhteşem, parıldayan taşlar ve şık tasarım bir prensese yakışır nitelikte.

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Prensesim için bir taç." Gülümsedi ve tacı dikkatlice başımın tepesine yerleştirdi. Monica da gelip tel tokalarla sabitledi.

Monica işini bitirip çekildikten sonra, aynadaki yansımama bakıyorum. Taç, başımda bir prenses gibi parlıyor. Ve gerçekten de kendimi bir prenses gibi hissediyorum.

Josh sıradaki hamlesinde incilere uzandı. Sallanan küpeleri kulak memelerime yerleştirdi. Ardından bileklik, tokasının hafif bir tıkırtısıyla bileğimi sardı. Son olarak, arkama geçti ve göz alıcı kolyeyi boynuma doladı; parmak uçları çıplak tenime değerek sırtımda ürpertiler yarattı. Başını eğerek kulağıma fısıldadı, nefesi hassas kulak mememi gıdıkladı. "Kokunu çok seviyorum. Ne yaptılar?"

"Kokulu yağla yapılan bir masajdı. Gerçekten çok güzeldi ama duş jelinizin üzerimdeki kokusunu daha çok beğendim."

Gözleri parlıyor ve belimdeki kolu daha da sıkılaşıyor. Kollarının arasında dönüp alnımı onun alnına yaslıyorum ve aramızdaki ortak havayı içime çekiyorum.

"Sana itiraf etmem gereken bir şey var," diyorum, gözlerim onun Adem elmasına odaklanmış. Sinirlerimde bir miktar endişe ve beklenti kıvılcımları uçuşuyor. Birkaç saniye cevap vermeyince, ona bakıyorum.

Yüzümdeki ciddi ifadeyi görünce yüzündeki neşe kayboldu. "Ne oldu?"

"Özel olarak," diye mırıldanıyorum.

Personelin bizi yalnız bırakması için işaret etti. Herkes gittikten ve kapı kapandıktan sonra yavaşça nefesimi verdim.

"Kötü bir şey yaptım," diyorum.

"Ne kadar kötü?"

"Olaydan önce, istemesem de, kendimle ilgili bazı olumsuz düşüncelerim vardı." Pişman görünmeye çalışıyorum. "Bunu yapmamalıydım."

Heykel gibi dimdik duruyor ama kaşının ucu seğiriyor. "Hayır, bunu yapmamalıydın."

"Yani muhtemelen cezalandırılmalıyım..."

Sıcak avuçları kalçalarımı okşadı, sonra sıktı. "Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?"

"Şey, bununla mı?" Debriyaj koluna uzanıp ona şık silindiri uzattım.

Onu alıp inceliyor, hem merak ediyor hem de heyecanlanıyor. "Uzaktan kumanda mı? Neyin kumandası?"

"Arkadaşım bana 'Birinci Olma Yılı'na yıllık abonelik hediye etti. İlk kutunun içinde kasık kısmı açık, titreşimli bir külot çıktı. Ve bu da uzaktan kumanda," diye açıklıyorum. Yanaklarım yanıyor ama geri adım atmak istemiyorum. Beni harekete geçiren tek şey cinsel heyecan değil. Onun beni ve kalbimi koruyacağına duyduğum güven de var.

Gözlerinde bir ateş patlaması yaşanıyor. En sondaki düğmeye dokunuyor.

Klitorisime yumuşak bir titreşim geliyor. Titrek bir nefes veriyorum, gözlerim seğiriyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Alçak sesi beni ürpertti.

"İyi, ama yeterli değil."

"İçinizdeki öfkeyi dindirmeye yetecek kadar mı?"

"Evet."

Sinsi bir şekilde kıkırdadı, sonra başparmağını direksiyonun üzerinde gezdirdi. Gerilim birden yükseldi. Nefesim kesildi. Dizlerim titredi. Kalçam yere değmesin diye kolunu sıkıca kavradım.

"Bu mükemmel," diye mırıldanıyor, ardından yoğunluğu en düşük ayara geri getiriyor.

Memnuniyet dolu ifadesine bakıyorum. Bu pozisyonda yüzüm kasıklarında ve pantolonunun altından gerilmiş kalınlığını görebiliyorum. Parmak uçlarımla uzunluğu boyunca hafifçe dokunuyorum. "Çok sertsin." Ve ağzıma ya da vajinama çekilmeye hazırsın. Birbirimizi harika hissettirebileceğimiz herhangi bir yere.

"Seni nefes alırken izlemek beni tahrik ediyor." Beni yukarı çekiyor ve sıkıca kucaklıyor.

Gözlerim arkasındaki kapalı kapıya kaydı. "Sence kilidi var mı?"

"Hayır, öyle görünmüyor," diyor.

"Hım. Çok kötü." Parmaklarımın uçlarıyla kalın penisinin üzerinde gezindim. "Çıkmadan önce seni emebilirdim."

Sanki içinden bir inilti fişkırıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Sen benim ölümüm olacaksın."

“Kendini suçla.” Ona gülümsüyorum. “Bana kendimi güvende ve özgüvenli hissettiriyorsun. Daha önce hiç kimseyle bu kadar güvende hissetmemiştim. Taleplerim ne kadar uçuk olursa olsun, beni yargılamayacağımı hissediyorum.” Yanaklarım o kadar kızardı ki, yüzüm alev alacak gibi hissediyorum.

Nefes alışverişı düzensizleşti. "Tanrım. Klein, bebeğim, bir adama, yapabileceği hiçbir şey yokken böyle şeyler söyleyemezsin."

Vücudumu ona daha da yaklaştırıp kıyafetlerinin üzerinden nazıkçe okşadım. "Sonra. Benimle istediğin her şeyi yapmana izin vereceğim."

“Bir şey var mı?” Derin bakışlarında arzu parıldıyor. Gözlerimi ondan alamıyorum.

“Evet. Bu seni memnun edecek ve beni de iyi hissettirecek. Ama en önemlisi, bana bir ders de verecek. Değerli ve güzel olduğumu ve senin yargına şüphe duymamam gerektiğini öğretecek.”

Kırk Dördüncü Bölüm

Josh

Opera binasının içine girerken Klein'ın parmakları ön kolumu kavıyor. Bronz aynalı duvarları ve katedral tavanından sarkan şık, çağdaş avizeleriyle modern bir yapı burası. Kalın bordo bir halı ayak seslerimizi bastırıyor ve birkaç yüksek masanın üzerinde boş şarap kadehleri ve yuvarlak bardak altlıkları duruyor.

Şoföre Pasifik kıyısı boyunca manzaralı bir rota izlemesini söyledim ki, o da muhteşem mavi okyanusun tadını çıkarabilsin ve aklını gelecek olanlardan uzaklaştırabilsin. Gözlerinin nasıl parladığını, manzaraya duyduğu zevkten nasıl kızardığını ve şımartılıp ilgi gördükten sonraki o saf özgüvenini çok seviyorum. Lareina ve Fiona, Klein'ı herhangi bir kadının kendini özel ve güzel hissetmesini sağlayabilecek uzmanlardan oluşan bir ekibe götürmemi önermekte haklıydılar. Gerçi Klein'ın parlaması için kimseye ihtiyacı yok. O gökyüzündeki ay gibi. Zaten olduğu gibi parlıyor.

Elizabeth'in iyiliğine karşılık vermenin yanı sıra, Klein'ı buraya getirmemin bencil bir sebebi de var. Onu herkese göstermek istiyorum. Onun benim kadının olduğunu ve ona saygıyla davranmaları gerektiğini duyurmak istiyorum.

Ayrıca, Elizabeth'in düzenlediği etkinliklerde güvenlik çok sıkı. Annem ve kardeşleri gibi terbiyesizler içeri girip sorun çıkaramayacaklar.

Klein hafifçe nefes verdi. Elimle ensesine dokunup gergin derisini okşayarak onu rahatlattım.

"Sorun nedir?"

"Biraz gerginim. Daha önce hiç böyle bir şeye gitmedim. Katt beni hiç böyle lüks bir yere götürmedi."

"Rahat olun," diyorum. "Burada kimse ısırılmaz. Onlar dana tartar kanepelerini atıştırmayı tercih ederler."

Kıkırdar, sonra yanından geçen garsonun elindeki tepsiye bakar. "Çok lezzetli görünüyorlar."

"Birazını sonra alırız."

Onu tanıştırabileceğim nazik birini bulmak için kalabalığı tarıyorum. Elizabeth'in bizden önce Barron Sterling ile sohbet ettiğini görüyorum. Her zamanki gibi zarif giyinmiş; ince fiziğini saran fuşya ve beyaz bir elbise içinde. Barron'ın gri saçları avizenin altında parıldıyor. Özel dikim smokin vücuduna çok yakışmış; aksi takdirde giymezdi. Kalın kemikli ve hala hatırı sayılır miktarda kaslı, tank gibi bir yapısı var, gerçi son zamanlarda biraz yumuşamış. Adam çok yaşlı, torunları var ve muhtemelen artık pek umursamıyor.

"Hadi gidip şu ikisine de merhaba diyelim," dedim Klein'a.

Elizabeth ve Barron'a gözlerini kısarak baktı. "Bunlar kim?"

"Aile dostları," diyorum, işi basitleştirerek. "Onları seveceksin."

Sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi omurgasını dikleştirdi. Elimle cebime uzanıp vibratörün yoğunluğunu sessizce artırdım. Nefesi kesilerek başını bana doğru çevirdi. Ona bir bakış attım.

"Bu da neydi şimdi?" diye fısıldadı, yüzü kızarıp gözleri zevkle parıldarken.

"Rahatla. Yoksa sana rahatlamam için bir sebep veririm."

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Bunu yapmazdın herhalde...!"

"Kesinlikle yapardım. Seni buraya bazı insanlarla tanıştırmak ve iyi vakit geçirmen için getirdim."

"Konserin düzenleneceği hayır kurumuna inandığınızı sanıyordum?"

"Önemli olan sizin eğlenmeniz. Hayırseverlik ikinci planda. Zaten çeşitli kuruluşlara çok para bağışlıyorum. Sadece bunun için buraya gelmeme gerek yoktu."

Dudaklarını yaladı, sonra kıpırdandı. "Pekala. Ama lütfen biraz kısabilir misiniz? Çok dikkat dağıtıcı, bu da gerçekten rahatlayamayacağım anlamına geliyor."

Onun tahrik olmaya başladığının belirtisi bile penisimi daha da istekli hale getiriyor. Ama zaten ereksiyon halindeyken ortalıkta dolaşamam.

Cihazı imha ediyorum. Hafifçe içini çekiyor, gözlerini kısa bir anlığına kapatıyor ve omuzları düşüyor. "Teşekkür ederim."

"Memnuniyetle." Tam da istediğim gibi güldü. "Şimdi uslu dur yoksa cezalandırılırsın."

Onu ikisinin yanına götürdüm.

“Merhaba, Josh.” Elizabeth gülümsedi, ardından Klein'a baktı, gülümsemesi hala sıcak ve davetkardı. “Ve bu da nişanlın olmalı.”

“Evet. Ailee Klein. Klein, Elizabeth Pryce-King ve Barron Sterling ile tanışın.”

“Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum.” Klein ve Elizabeth el sıkışırlar. “Hangi kadının onun kalbini kazanacağını merak ederdim ve tam da beklediğim gibi birisiniz. Bu arada saçlarınızı çok beğendim. Çok güzel.”

Klein, utangaçlığından ve memnuniyetinden kızarır. “Teşekkür ederim. Siz de çok güzelsiniz.”

Kadın Barron'a döner, Barron onun elini tutar ve parmak uçlarını öper. Kadın biraz irkilir, ancak Barron bir centilmen gibi tepkisine yorum yapmadan elini bırakır.

“Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama tanıdık geliyorsunuz,” diyor.

Elizabeth, “O, Katt Klein'ın kız kardeşi,” diyor.

Ona boş gözlerle bakıyor.

“Model,” diyor Elizabeth.

“Birbirine ikiz kardeş gibiler,” diye ekliyor Klein, muhtemelen olumsuz bir kıyaslamaya hazırlıklı olarak, yapmacık bir gülümsemeyle.

Barron etkileyici bir şekilde kaşlarını çattı. “Hım. Pek olası görünmüyor.”

Klein gerildi. Yaşlı adama kaşlarımı çattım, kırıcı bir şey söylerse onu yerden yere vurmaya hazırdım.

“Manken gibi bir kemik yapısına sahipsin ama daha rahat bir kız gibi görünüyorsun. Oturup en sevdiğim şekerli kurabiyelerden ve Earl Grey çayından paylaşmayı sevecek türden. Justin ve Nate –büyük yeğenlerim– birkaç mankenle çıktılar ve o kızların hepsi, onlara güzel, lezzetli bir kurabiye ikram ettiğimde sanki cinayet işlemeye çalışıyormuşum gibi davrandılar.” Gözlerini deviriyor. “Mankenler.”

Klein'a doğru eğildim. “Şekerli kurabiyelerine gerçekten çok düşkün.”

“Teşekkür ederim, anladım.” Gülümsedi. “Seninle kurabiye yemek isterim. İstersen, senin için bile pişirebilirim. En iyi çift çikolatalı kurabiye tarifine sahibim. Yumuşak şekerleme gibi tadı var.”

Barron bana döndü. “Görünüşe göre iyi bir seçim yapmışsın, genç adam.”

Yanımda, Klein'ın rahatladığını, açıldığını ve ısındığını adeta hissedebiliyorum.

Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Ben de öyle düşünüyorum. Peki Stella nasıl?"

"Ah, başkent! Beni sürekli tetikte tutuyor, bunu söyleyebilirim." Klein'a döndü. "Ayrıca harika kurabiyeler de yapıyor." Göz kırptı.

"Eğer sır değilse, o tarifi sizden almak isterim," diyor Elizabeth. "Oğlum, The Greatest British Bake Off'u izledikten sonra fırıncılığa takıntılı hale geldi. Fırından çıkan her şeyi en azından denemek zorunda olduğum için, iyi bir şey olmasını tercih ederim. Geçen sefer yaptığı tart... Kuzenimin şefinin deyimini ödünç alacak olursam, 'Sadece özellikle hoşlanmadığınız domuzlar için uygun.'" Zarifçe burnunu çekiyor.

Klein gülüyor. "Elbette."

"Bu arada, Los Angeles'ta planladığım sanat müzayedesine geleceksin, değil mi?" diyor Elizabeth.

Klein bana doğru baktı. Elimle onay işareti yaptım. "İstersen gidebilirsin. Seni davet ediyor."

Klein rahatlayıp gülümsedi. "Elbette. Çok isterim."

"Harika. Ben de orada olacağım. Sen de gelmelisin," diyor Barron bana. "Stella'yı da getireceğim, eğer onu uçağa binmeye ikna edebilirsem." Klein'a dönüyor. "Bu gece yolculuk yapmak istemedi. Yeni torununa o kadar düşkün ki, ayrılmak istemiyor."

"Mükemmel. Harika olacak," diyor Elizabeth, gözleri parıldayarak. "Sizi davetli listesine ekliyorum."

"Tolyan nerede?" diye soruyor Barron etrafına bakarak. "Bu onun görevi değil mi?"

Doğru, "asistanı" kayıp. Söylentiye göre kocası Dominic King, özellikle kendisi ona eşlik edemediği zamanlarda Tolyan'ın orada bulunmasında ısrar ediyor. Barron bunun farkında olmasa bile, o Rus kesinlikle bir koruma.

"Güvenliğe yardım ediyor çünkü organizatörlerin tuttuğu ekip ortadan kayboldu ve sözleşmede belirtilen kişi sayısının sadece yarısını gönderdi." Elizabeth kaşlarını çatı. "Yemin ederim, bir şey olursa Prescott'u dava açması için tutacağım." Güvenliğe, tanıdığım herkes kadar –ben de dahil– önem veriyor. Ama endişesi anlaşılabilir. Bir psikopatın evinize girip sizi ve kocanızı öldürmeye çalışması sizi paranoyak yapar. "Neyse, seni eklemeyi unutmayacağım, merak etme." Klein'a gülümsedi.

Elizabeth ve Barron'ın Klein'ı sıcak bir şekilde aralarına almalarını görmek güzel. Zaten pek de şüphem yoktu.

Yeni bir grup misafir Elizabeth'i selamlamak için yanına gelirken, bir sanat koleksiyoneri Barron'la tanıştığı yeni sanatçılar hakkında konuşmaya başlar. Klein daha önce dana tartar kanepelerini istediği için, geçen bir garsonun elinden birkaç küçük tabak alıp birini ona uzatırım.

"Vay canına, kedi ne getirmiş bakın."

Klein'ın vücudu gerildi, eli irkildi ve kanepeyi neredeyse düşürüyordu. O kendini beğenmiş, sinir bozucu sese karşı yüzümün buruştuğunu hissedebiliyordum. Arkamı döndüğümde Katt'ın elini kalçasına koymuş, sanki tüm opera binasının sahibiymiş gibi üstün bir sırtıyla durduğunu gördüm.

Kırk Beşinci Bölüm

Ailee

Vücudumdaki her kas kasılıyor. Katt?

Ablam her zamanki gibi göz alıcı görünüyor, göbeğine kadar uzanan dekolteli kırmızı bir elbise giymiş. Saçları, ustaca yapılmış makyajının etrafında düzgünce yayılmış ve kulaklarından ve boynundan elmaslar ışıltıyor. Bana dik dik bakıyor, dudakları çirkin bir çizgi halinde bükülmüş.

Coco da belirir ve yedek bir destekçi gibi yanına gelir. Üzerinde talihsiz bir sarı tonunda denizkızı elbisesi vardır ve bu elbise onu sararmış bir ton balığına benzetir. Ayrıca Katt'inkiyle tamamen aynı alaycı ifadeyi takınmıştır.

Gülmemek için dudaklarımı sıkıyorum, çünkü bu Katt'ı sadece üzecektir. Ama neredeyse komik, sanki ikisi de aynı görünmek için alaycı gülüşü birlikte prova etmişler gibi. Katt ve benden daha çok kız kardeş gibi görünüyorlar.

Gözleri beni baştan aşağı süzüyor, dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılıyor. Gözlerinde sinir ve kıskançlık parlıyor. Şimdi neyi sinir bozucu buluyor acaba? Utanç verici bir şey olduğum için olamaz herhalde. Bu gece harika göründüğümü biliyorum. Belki de Josh'la burada olduğum için kıskanıyordur. Sonuçta, onunla nişanlı olduğunu iddia etme cüretini göstermişti.

Yüz ifadesi yumuşadı, gözleri şeker gibi bir sevgiyle parıldadı Josh'a bakarken, sonra tekrar bana dik dik bakarken suratı asıldı. Neden üzgün olduğunu anlamadım. Sanki Josh'ı ondan çalmışım gibi değil—zaten hiç ilişkileri olmamıştı. Bir süre saçlarıma eleştirel bir gözle baktı, sonra kaşları daha da çatıldı. Sonunda elimdeki kanepe tabağına, sonra da karnıma baktı ve sırtıttı. Söylemesine gerek yoktu: Bunu yiyebileceğinden emin misin? Karnınla?

Utanç ve mahcubiyet duygusu birden yükseliyor. Bu bir refleks. Tabağı indirmeye başlıyorum, yemeği koyacak bir yer arıyorum, sonra kendimi durduruyorum. Neden böyle tepki veriyorum? Neden onun keyfimi kaçırmasına izin veriyorum? Tabağa bakıyorum. Buraya geldiğimden beri bunu yemek istiyordum ve Josh bana almıştı. Hala lezzetli görünüyor ve güzel şeylerin tadını çıkarmayı hak ediyorum.

Josh öne doğru bir adım attı, çenesi sıkıydı ama ben de sertleşmiş koluna elimi koydum. Onun koruyucu tavrını takdir etsem de, bunu kendi başıma yapmalıyım. Katt'e artık beni eskisi gibi aşağılayamayacağını göstermek istiyorum.

Gözlerinin içine bakarak tabağı kaldırdım, kanepeyi aldım ve ısırđım. Yoğun dana eti tadı, lezzetli hardal ve arpacık soğanıyla birleşerek ağızımda patladı. Çıtır kabuk da dokuyu zenginleştirdi. Nefis. Katt'ı memnun etmek için neredeyse vazgeçtiğime inanamıyorum. Dikkatlice çiğnemeye başladım.

Katt, daha fazla dayanamayarak dişlerini sıkarak, "Biraz haysiyetin olsun," diyor. "Domuz gibi yiyorsun."

"Çok mutlu bir domuz," diyorum gülümseyerek, sonra derin bir nefes alıyorum. "Bunu denemelisin. Gerçekten lezzetli. Belki de ruh halini iyileştirir. Ve bu kadar çok kaşlarını çatmayı bırakmalısın. Artık eskisi kadar genç değilsin ve daha fazla kırıksıklık edinmek istemezsin."

Katt kıpkırmızı oldu. Kalbim isyankar bir coşkuyla çarpıyordu. Ona daha önce hiç böyle karşılık vermemiştim, ama eskisi gibi beni ezmesine izin vermek yerine kendimi ortaya koymak inanılmaz derecede iyi hissettirdi.

"Bana böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?" diye tısladı.

"Kolay." Bir lokma daha alıp iyice çiğnemeye özen gösteriyorum. "Ben senin kız kardeşinim, paspasın değilim."

Coco, sanki Katt'ı alt etmiş gibi yarım adım öne çıktı. "Mutlu bir domuz olabilirsin ama sanırım Josh'un seninle sevişmesi için henüz yeterince çekici değilsin." Josh'un bana yakın duruşuna baktı ve alaycı bir şekilde sırıttı. "Öyleyse neden hala buradasın?"

Gözlerimi kırpıyorum. E-postasında çok kötü şeyler yazmıştı ama yüzüme karşı böyle şeyler söyleyeceğini hiç beklemiyordum. Ama en azından tutarlı.

"Nişanlımla böyle konuşmaya kimsin sen?" diye çıkıştı Josh. "Hem bunu nereden biliyorsun?"

Coco, onun soğuk ses tonundan irkildi. "Hâlâ onunla birliktesin. Ve aynı kadınla iki kez birlikte olmazsın."

Katt, tıpkı güvenilir bir "evetçi" gibi başını salladı.

"Ah," diyor Josh. "Şimdi anladım. Mademki kendi genel deneyiminizden yola çıkarak konuşuyorsunuz, size doğruyu söylememe izin verin. Bakın, erkekler ilk porsiyon yetersiz olduğunda ikincisini istemezler. Hatta vasatın bile altında. Bu kadar tatmin edici olmayan bir şeye neden zaman, enerji, çaba ve para harcasınlar ki?"

Coco bayılacak gibi görünüyor.

Şöyle devam ediyor: "Şimdi, anlaşılan bir zamanlar çıkmışız? Gerçekten hatırlamıyorum. Ama kendini daha fazla küçük düşürmeden önce bırakmalısın. Seninle asla birlikte olmadım. Seninle asla birlikte olmayacağım. Sanırım birlikte bir akşam yemeği yemiş olabiliriz ve aramızda her zaman bu kadar olacak."

Yüzü bembeyaz kesildi. Katt bana sanki bu kamuoyu önündeki aşağılanmanın tamamı benim suçummuş gibi dik dik baktı.

"Bak Coco," diye başladım, sesimi yumuşak tutarak. Aslında, kaba davranırsa da ona biraz acıyorum. "Josh'un seni seçmesini umarak beni aşağılamak için enerjini boşa harcamana gerek yok. O da kendi duyguları ve iradesi olan bir insan ve eğer seninle birlikte olmak isteseydi, çoktan karar vermiş olurdu. Dışarıda başka erkekler de var. Ve bazıları senin için, seni olduğun gibi sevecek ve değer verecek türden erkekler."

Coco'nun yüzü buruşuyor. Gözlerinde öfke ve acı karışımı bir ifade belirliyor ama karşılık vermiyor. Katt ise, onun beklediği gibi boyun eğmediğim için son derece öfkeli, adeta hiddetli.

"Ve ben de kendi adıma..." Kolumu beline daha sıkı doladım. "Bu adamı savaşımadan bırakmaya hiç niyetim yok. Kim ne derse desin, ikimiz de birbirimizi istediğimiz sürece o benim ve onu yanımda tutacağım."

Kırk Altıncı Bölüm

Ailee

Konuşmamı bitirir bitirmez lobide çanlar çalmaya başladı ve ışıklar birkaç kez yavaşça yanıp söndü. Kalabalık konferans salonuna doğru hareket etmeye başladı. Katt ve Coco bu fırsattan yararlanıp sessizce uzaklaştılar.

Onların kuyruklarını kıvrıp yavaş yavaş yok olmalarını izledim, omurgam dik, başım dikti. Damarlarımda güç ve kuvvet adeta kaynıyordu. Daha önce hiç böyle konuşmamıştım, ama başkalarının yargılamasından veya hayattaki yerimden endişe etmeden aklımdakileri söylemek çok iyi hissettiriyor. İstedigimi istemeye hakkım olduğunu kabul etmek özgürleştirici ve güçlü.

Josh kolunu bana doladı. "Aman Tanrım, bu çok ateşliydi," diye fısıldadı kulağıma.

Katt ve Coco'yu azarlamakla alakası olmayan sebeplerden dolayı kalbim daha hızlı atıyor. "Beğendiniz mi?"

"Bayıldım. Umarım biri bunu kaydedip internete yüklemiştir, böylece tekrar tekrar izleyebilirim." Beni kendine yaklaştırıp yanağını benimkine yasladı, bu hareket samimi ve tatlıydı. "Açık konuşmak gerekirse, seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim."

"Güzel. Eğer öyle yapsaydın seni sopayla kovalayacaktım zaten." Şaka kolayca ağzımdan dökülüyor, ama her zamanki endişelerim kafama dolmak yerine, kendimi iyi hissediyorum. Kontrol bende.

Gülüyor, sonra beni öpüyor. Işıklar tekrar yanıp sönüyor, bu sefer üçüncü kez.

"Bu, yerlerimize geçmemiz için bir işaret değil mi?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Ne yazık ki, evet."

Ellerimizi kenetleyip beni büyük bir kutuya kadar götürdü. İçerisi lüks bir şekilde döşenmişti; üç kişiye yetecek büyüklükte, yumuşak, koyu bordo

deri bir kanepe vardı. Beyaz ve altın renkli birkaç dekoratif yastık sanatsal bir şekilde yerleştirilmişti ve iki yanında da birkaç koltuk duruyordu.

Hemen içeri girdim ve etrafa baktım. Buradan orkestra çukurundan sahneye kadar her şeyi net bir şekilde görebiliyordum. Küçük sehpanın üzerindeki birkaç muhteşem gümüş kutu dikkatimi çekti. "Bunlar ne?"

"Opera gözlükleri."

"Harika! Onlar hakkında okumuştum ama alıp almam konusunda emin değildim."

"Neden?"

"Şey...artık daha fazla opera izleyemeyebiliriz."

"Ne olmuş yani? Onlarla daha çok eğlenebilirsin." Bana bir kutu uzattı. Kutuyu açtım ve ince, zarif bir zincir üzerinde göz kamaştırıcı güzellikte gümüş ve altın bir dürbün buldum.

Kanepenin ortasına uzandı, sonra kolumu kavrayıp beni de yanına çekti. Nefesim kesilerek kucağına düştüm. Uzun, sert ve kalın bir şey kalçamı dürttü. Ah, merhaba.

Daha iyi görebilmek için ona doğru döndüm. Gözleri, salondan ve sahneden yansıyan ışıklarla parıldıyordu. Klitorisimde tatlı bir titreşim başladı ve kanımda kaynayan zevkle nefes nefese kaldım.

"Cezalandırılıyor muyum?" diye mırıldanıyorum.

Başını eğip dudakları dudaklarıma o kadar yaklaştı ki neredeyse ağzıma değiyordu. "Hayır. Kendine güvenli ve harika olduğun için seni ödüllendiriyorum. Seni tahrik edip orgazma ulaştıracağım. Sonra baştan aşağı titrerken seni delicesine becereceğim."

İçimden bir sıcaklık geçiyor. Vücudum onun aklında ne varsa ona çoktan hazır. Ama—

"Ya insanlar görürse?" Sesimi alçak tutuyorum, sanki birilerinin bizi duyabileceğinden korkuyorum. Gerçekten de çok gizli bir şey gibi geliyor.

"Kimse hiçbir şey fark etmeyecek. Herkes operayı izlemekle meşgul."

"Ama etrafta opera gözlüğü takan birçok insan var. Ya bizi izlemeye karar verirlerse?"

"O zaman da kadınıma nasıl zevk verdiğimi görecekler."

Ağzım kuruyor. Bana bakıyor. Hayır dersem ısrar etmeyecek. Aklım bana şok olmam ve yalnız kalana kadar beklemesini istemem gerektiğini söylüyor. Ama...

Seyirci bölümünün üzerindeki ışıklar yavaş yavaş sönüyor ve sonunda tamamen karanlığa gömülüyoruz. Josh ve ben loş kabinde göz teması

kuruyoruz. Kalabalık alkışlıyor, sonra sessizleşiyor. Onun silüetini zar zor seçebiliyorum. Bacaklarımın arasındaki titreşim çok hoş geliyor ve nefesim sığlaşıyor.

Oldukça yüksek bir yerdeyiz ve sahne aşağıda olduğu için birinin bize doğru bakma ihtimali çok düşük. Ayrıca, balkondan göğüs hizasının altındaki kısımları zaten kimse göremez.

Titreşimli alet daha sert bir şekilde titreşiyor. Gözleri açlıkla yanan, sırtımdan aşağıya sıcak ürpertiler gönderen ve ayak parmaklarımı kıvıran bu adama sahip olmak için saatlerce beklemek istemiyorum. Ödülü şimdi istiyorum ve orkestra ve şarkıcılar salonu müzikle doldururken onun içimde hareket ettiğini hissetmek istiyorum.

Boynunun arkasını kavradım, sonra elimi yavaşça yukarı doğru hareket ettirip parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Nefes alışverişi düzensizleşti. Diğer elimi göğsünden aşağı, smokinin altında gizli olan kusursuz karın kaslarına doğru indirdim. Vibratör daha güçlü çalışmaya başladı. Elektrik şokları vücudumu sardı ve klitorisim zonkladı, tenim ıslandı.

Dilimi ağzının üzerinde gezdiriyorum. Ağzını aralıyor ve ben içeri giriyorum. Parmakları sırtımın alt kısmına bastırıyor. Bacaklarımın arasındaki nabız atışı kanımı ısıtıyor ama o bilerek kendini tutuyor, beni kışkırtıyor, anı uzatmaya çalışıyor.

Dilini ağzıma çekip emiyorum. Elim aşağı doğru iniyor ve kıyafetlerinin üzerinden zonklayan penisini avuçluyorum. İnliyor—sopranonun tiz notalarının arasında sadece benim duyabildiğim bir ses. Bu bilgi bana aynı anda hem yaramaz hem de üstün hissettiriyor.

Büyük, nasırlı elini elbisemin altına sokup tenimde gezdiriyor. Dokunduğu her yer karıncalanıyor. Eğer bedenim konuşabilseydi, daha fazlasını isteyerek iç çekip inlerdi. Bacaklarımın arasındaki boşluk çok acıyor. Kalın, sert uyluğunun üzerine oturup sürtünürken, bir yandan da gizlice penisini serbest bırakmaya çalışıyorum.

Yardım etmek yerine, uzaktan kumandanın tekerleği üzerinde işaret parmağını gezdiriyor ve bu da bende daha güçlü şok dalgaları yaratıyor. Mutlulukla iç çekiyorum, sonra başparmağını kasıklarımın kıvrımında gezdirince titriyorum ve bir an için dikkatim dağılıyor. El yordamıyla açık fermuardan penisini çıkarıyorum. Sıcak, gövdesi boyunca meni sıvısı kaygan. Onu kavriyorum, sonra başparmağımı penis başının üzerinde gezdiriyorum.

Dudaklarını ısıyor ama yine de kısık iniltiyi duyabiliyorum. Göğsünde, bana yaslanmış halde gürliyor. Sütyenimin içinde meme uçlarım kabarıyor. İnliyorum ve o da parmağını titreşimli iç çamaşırının altındaki yarığa sokup vajinamın girişini okşuyor.

"Evet," diye tısladım, sonra da onu sertçe pompaladım.

Yarı gülüyor, yarı da hafifçe inliyor. "Sabır." Parmaklarını sonuna kadar sokmuyor. Belki sadece bir iki santim. Bu beni çıldırtıyor ve iç kaslarım geri çekilmesini engellemek için kasılıyor.

"Lütfen. Beni ödüllendirmek istediğini söyledin. Öyleyse beni ödüllendir. Gelmemi sağla."

Ürperdi, sonra iki kalın parmağını G noktama değene kadar içime soktu. Gözlerimin önünde yıldızlar gördüğüme yemin ederim, ama sonra vibratör aniden en yüksek seviyede vızıldamaya başladı.

Çılgılığımı bastırmak için ağzımı onun dudaklarına bastırdım. Kafamın arkasını kavradı, beni öptü ve dilini sanki benimle sevişiyormuş gibi içime soktu. Utanmadan ona süründüm. Parmakları tekrar içeri girdi, sonra içime yayıldı, beni gerdi ve büyüklüğüne hazırladı. Bir süredir birlikte uyuyor olmamıza rağmen, onun kalınlığına bir türlü alışamıyorum.

Elini çekip suyunu yaladı. "Lezzetli." Opera dürbünlerinden birini boynuma taktı ve nefesi kulağıma değene kadar başını eğdi. "Şimdi, birkaç yastık al ve üzerlerine diz çök. Sonra da balkon korkuluğuna bir elini dayayacak şekilde eğil ve dürbünleri sanki gösterinin tadını çıkarıyormuş gibi tut."

Kalbim gümbür gümbür atıyor. "Ciddi misin? Ama... bu çok bariz olmaz mı?"

"Bu size bağlı."

Hayır demeliyim ama o nefis sıcaklık hala içimde dolaşıyor ve Josh'un yoğunluğunu düşürdüğü vibratör, klitorisime sertçe vurmaya devam ediyor. Üstelik, kendimi çok boş hissediyorum. Şu anda onun penisinin beni gerip doldurmasını istiyorum.

Sözsüz bir şekilde, onun dediğini yapıyorum. Sonra fark ediyorum ki, oturduğum yerden heyecandan öne doğru eğilmiş gibi görünüyorum.

Evet, çok heyecanlıyım. Sıcak ve ıslak bir sıvı iç bacaklarımdan aşağı akıyor ve titreşim beni öldürüyor.

Bacaklarınızı açın.

Onları ayırıyorum.

“Biraz daha. Hadi bakalım. Ne kadar ödüllendirilmek istediğini göster bana.”

Onları olabildiğince genişletiyorum.

“İşte oldu.” Josh arkama geçti ve elbisemi belime kadar yukarı doğru itti. “Gösterinin tadını çıkarıyor musun?”

"Fazla fazla," diyorum nefes nefese. Opera dürbünlerini kaldırmış olmama rağmen ne gördüğüm hakkında hiçbir fikrim yok; tüm dikkatim arkamda yoğunlaşmış durumda.

Gülerek, "Aferin kızım," dedi.

Arkamdan ufak tefek hareketler duyuyorum ama nerede olduğunu ya da ne yaptığını hiç anlayamıyorum. Bana dokunmuyor, yani... Soyunuyor mu? Yoksa...

Ağzının üzerime kapandığını hissettiğimde neredeyse çığlık atıyordum. Aman Tanrım. Gözlüğümü indirmeye başladım ama o kalçama vurarak sahneyi izlemem gerektiğini hatırlattı.

Bir şarkıcı "Hayır, hayır, hayır!" diye bağıyor ama ben bunu pek umursamıyorum. Josh'ın dili inanılmaz bir his veriyor, vibratör şişmiş klitorisimi gıdıklarken tenimi yalıyor. Sonra vibratörü vajinama sokup beni yalıyor. Dudaklarımı ısırarak titriyorum. Bu hissin tadını çıkarırken gözlerimi kapatıyorum. Tam olarak neyi sevdiğimi, neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kalçalarımı yüzüne sürme isteğine direniyorum. Etkilenmemiş görünmem gerekiyor, ama bunu ne kadar iyi başardığımdan emin değilim. Nefes alışverişim çok düzensiz, kalp atışlarım çok yüksek. Eminim birileri müziğin üstünden duyabiliyordur.

O beni yiyip bitirirken vibratörü klitorisime sertçe bastırıyor. Orgazm olurken çığlığımı bastırmak için dişlerimi sıkıyorum. Yüzüne karşı tekrar tekrar titriyorum.

Bacaklarımı öpüyor, oradan damlayan kaygan sıvıyı yalıyor. Sonra ağzını çekiyor. Dudaklarımı yalıyorum, karnımda bir beklenti dalgası yükseliyor. Bundan sonra ne yapacak acaba?

Elleri kalçamı kavradı. Vajinam kasıldı. Penis başı açıklığa sürtünerek beni tahrik etti. Kendimi kontrol edemedim. Biraz geriye doğru sallanarak acele etmesini istedim.

Karanlık bir kahkaha attı, sonra penisi içime girdi. Bütün vücudum gerildi ve bununla başa çıkmak için nefes almak zorunda kaldım. Sonra yavaşça geri çekildi... ve sertçe içime girdi.

Vücudum bu kuvvetle sarsılıyor. Desteklediğim kolum titriyor. Ama özellikle vibratör hâlâ güçlü bir şekilde çalışırken, inanılmaz derecede iyi hissettiriyor.

"Kıpırdama," diyor, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Sonra şeytani bir hızla ve ateşli bir şekilde içime giriyor. Isı vücudumun her hücresini yakıyor. Onunla birlikte hareket etme ihtiyacı çok güçlü, ama hareketsiz kalmak için kendimi geriyorum. "Kahretsin. Çok sıkısın," diye inliyor.

"Sen—çok—büyüksün," diyebildim zar zor, sonra sırtımı kamburlaştırdım, çünkü güçlü bir orgazm dalgası daha üzerime çökmeye başladı. Öyle bir güçle geldi ki, sersemledim. Tekrar tekrar bana çarptı, hareketleri çılgınca bir hal aldı. Gözlerim neredeyse kapandı. Eğer korkuluğa yaslanmamış olsaydım ve o da kalçalarımı tutmasaydı, yere yığılıp kalırdım.

Orkestra sesini yükseltirken soprano da tiz bir notaya ulaşıyor.

"Aman Tanrım." Josh, aniden itmeyi bırakıp titrerken inledi. Sıcak sıvı içimi doldurdu ve ben de memnuniyetle inledim.

Kalabalık "Bravo!" diye bağırarak alkış tufanına tutuldu.

Kırk Yedinci Bölüm

Ailee

Sonraki bir süre adeta bir sis perdesi gibi geçiyor. Sakin görünmeye çalışarak kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Titreşimli aleti kapatabilir misin?" diye fısıldıyorum. "Beni çok... muhtaç hissettiriyor."

"Ne olmuş yani? Seni böyle ateşli tutmayı seviyorum." Josh'ın gözleri, bakışlarımın içine bakarken karanlık bir hal aldı. "Ne kadar ateşli olduğunun farkında mısın?"

Yüzüm kızardı. "Ne kadar da dağınık bir haldeyim." Şükür ki kıyafetlerin altında gizli ama bacaklarımın arası sırılsıklam. Vajinam alışılmadık derecede sıcak ve karıncalanıyor, muhtemelen onun menisinin içinde olmasından kaynaklanıyor. İlk defa yapmıyoruz ama hiç halka açık bir yerde yapmadık. Tüm duyularım aşırı derecede hassas ve uyanık. Hafifçe iç çektim. "Tuvalete gitmem gerekiyor ve iç çamaşırlarımın titreşmesini istemiyorum."

Kaşını kaldırarak, "Buzz?" diye sordu.

"Evet. Tam olarak bana yapışık değilse ses çıkarıyor. Banyodaki birinin duymasını istemem."

Elini parmağıyla gösterdi. "Böyle bir şey olamaz. Bu bizim sırrımız."

"Teşekkürler. Yakında görüşürüz."

"Acele etmeyin," diyor sinir bozucu bir sakinlikle. "İkinci perde yarım saat sonra başlayacak."

Başımı salladım ve tökezlememeye çalışarak dışarı çıktım.

Uyuşukluk hali, tuvaleti ararken kaslarımın gevşemesine neden oluyor. Josh'la seks her zaman bana böyle hissettiriyor. Herhangi bir uyuşturucudan daha iyi ve çok daha bağımlılık yapıcı.

Tuvaleti görüyorum, sonra da sırayı görünce yüzümü buruşturuyorum. Şükran Günü'nden sonraki Pazar günü havaalanından bile daha kötü. Ara

bitmeden tuvalete gidebilecek miyim acaba?

Birkaç dakika geçmesine rağmen sıra neredeyse hiç ilerlemedi. Saate bakmak için telefonumu çantadan çıkardım. On iki dakikam var. Sanırım ikinci perdenin bir kısmını kaçırmak zorunda kalacağım. Tuvalete gitmeden bir saat on beş dakika daha geçiremem.

"Oldukça kalabalık, değil mi? Biz bayanlar için de bir tuvalet daha açsalar keşke."

Ses samimi ve sıcak. Normalde bu beni gülümsetir ve karşılık vermeme neden olurdu. Ancak tüm o coşkulu mutluluk kayboldu ve yerini iliklere kadar işleyen bir şok aldı.

Yavaşça dönüyorum, karşımda kim olursa olsun diye düşünüyorum...

"Zoe?" diye fısıldadım.

Gülümsüyor. "Merhaba. Büyük bir opera hayranı mısınız?"

Kırk Sekizinci Bölüm

Josh

Boynumu ringin içinde uzattım, yüzümdeki memnuniyet dolu sırıtışın farkındaydım. Klein'ı buraya getirmek harika bir karardı. Katt ve Coco'ya karşı sergilediği performansla gurur duyuyorum.

O, herkesin sahip olmak istediği türden nazik bir ruha sahip. Bu da onu nadir ve değerli kılıyor, kendisi farkında olmasa bile. Ama videomuz viral olduktan beri çok yol kat etti ve özgüvenindeki artış inanılmaz.

Bu kadınların önünde iddialı bir şekilde davranması kanımı kaynattı. Gösteri başlamak üzere olmasaydı ve yerlerimize oturmamız gerekmeseydi, onu limuzine geri sürükleyip orada hemen onunla birlikte olabilirdim.

Ama kutuda daha iyiydi aslında. Yani bir bakıma istediğimi aldım. İkimiz de aldık, çünkü vajinası benim penisimi adeta çaresizce emiyordu.

Klein'ın susamış olabileceği ihtimaline karşı bir şişe beyaz şarap almak için dışarı çıkıyorum. Lobi ışıkları iki kez yanıp sönererek herkese aranın bitmek üzere olduğunu haber veriyor. Ne yazık ki, Klein ortalıkta yok. Tuvaletteki sıra ne kadar uzun acaba? Elizabeth'in kadınlar tuvaleti yönünden geldiğini görüyorum ve ona doğru yaklaşıyorum.

"Klein'ı gördün mü?" Sonra kimden bahsettiğimi bilmeyebileceğini hatırladım. "Ailee. Nişanlım."

Başını salladı. "Hayır. Neden?"

"Tuvalete gitti ama geri gelmedi."

"Bu garip. İçeriye en son girenlerden biriydim."

İçimde bir huzursuzluk hissi belirliyor.

"Onu aramayı denedin mi?"

Telefonumu çıkarıp Klein'ın numarasını aradım. Birkaç kez çaldı, sonra telesekretere düştü. Başımı salladım.

"Bu garip. Belki biriyle konuşmaya başladı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadı?"

“Evet. Belki.” Bunu söylerken bile, Klein'ın kimseyle dedikodu yapmadığını biliyorum. Elizabeth, Barron, Coco ve berbat kız kardeşi dışında, burada kimseyi gerçekten tanımıyor gibi görünüyor. Üstelik, yardım amaçlı operalar onun tarzı değil.

Endişe kendini gösteriyor ama onu bir kenara itiyorum. Gereksiz panik hiçbir fayda sağlamaz. Klein'a mesaj atıyorum.

–Ben: Neredesin? İyi misin?

Birkaç dakika bekledim. Hiçbir şey olmadı.

Kahretsin. Telefonunun pili bitmiş ve o zaten oradaysa diye kulübemize geri dönüyorum. Umarım önemsiz bir şeydir.

Telefonum göğsüme yaslanmış titredi. Çıkardım ve Klein'dan gelen mesajı görünce rahat bir nefes aldım. Bir fotoğraf göndermişti. Açmak için dokundum.

Kanım dondu. Bu sevimli bir selfie ya da görüp benimle paylaşmak istediği güzel bir şey değil. Elleri arkasında, ayak bilekleri sandalyenin bacaklarına bağlanmış halde, bir sandalyeye sabitlenmiş durumda. Ağzına bir top tıkmış ve başının etrafına sarılmış uzun bir bez parçası onu yerinde tutarak, onu etkili bir şekilde susturuyor. Gözleri dehşetle açılmış ve donuklaşmış.

Tüm vücudum titriyor. Kahretsin. Ortam tam bir anne tipi. Bir mesaj daha.

–Klein: Çok güzel, değil mi? Aile buluşmasına karşı çıkmasaydı işler bu kadar çirkinleşmezdi. Ona çok iyi davrandığım halde neden karşı çıktığını anlamıyorum. Ne olursa olsun, müstakbel kayınvalidesine bu kadar kaba davranması hiç de iyi olmaz.

–Ben: Neredesin lan?

–Klein: Bir tekne. Beni bulun. Yalnız. Düzgün bir buluşma yapalım. Çoktan hak ettiğimiz bir buluşma.

Araba kiralamadığıma lanet ederek aceleyle dışarı çıktım. Limuzin çok hantal ve şoförü bekleyecek vaktim yok.

Ana girişten fırlayıp merdivenlerden olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı koştum. Yüzü telefonuna gömülü olan Tolyan'a neredeyse çarpıyordum.

"Ödünç alabileceğim bir arabanız var mı?" diye soruyorum.

Bana bakarken sadece gözleri kıpırdıyor. "Limuzininiz yok mu?" Sesi boğuk, sanki günlerdir konuşmamış gibi.

“Evet, ama bu çok acil. Şoförümü bekleyemem. Yardımcı olabilir misin —”

“Adınız Elizabeth King değil.” Tolyan telefon ekranına dokunup başını opera binasına doğru salladı. “Başlıyorlar.”

Sabırsızlık içimi kemiriyor ama onu bastırıyorum. "Paramı aldılar. Bu önemli."

Hâlâ telefona dik dik bakarken, pantolon cebine uzandı ve bana bir anahtarlık fırlattı. "Bunu al." Üç metre ötemizde park etmiş siyah bir Mercedes coupe'yi işaret etti.

Arabaya doğru koşarken, "Eğer bir gün mahkemede birilerini mahvetmeniz gerekirse, beni arayın," diye seslendim.

Gülüyor. "Mahkemede birilerini rezil etmem gereken gün, emekli olacağım gün olacak."

Arabaya atladım, motoru çalıştırdım, sonra gaza sonuna kadar bastım ve annemin yaptığı şeyin mantığını anlamaya çalıştım.

Klein yarım saatten az bir süredir yok, yani çok uzağa gitmiş olamaz. Annem bir teknede olduğunu söyledi ama kişiliği ve tercihleri göz önüne alındığında, aslında bir tekne olmayacak. Gösteriş yapabileceği büyük bir yat olacak. Çünkü bu buluşma beni ikna etmekle ilgili değil, istediği sonucu kabul etmeye zorlamakla ilgili.

Araba kullanırken, araçtaki eller serbest özelliğini kullanarak babamı arıyorum.

“Merhaba?” Şaşkın bir ses tonuyla sordu. “Siz burada değil misiniz—”

“Annem Klein’ı aldı,” diye araya girdim. “Teknede olduğunu iddia ediyor. San Diego’dayız ama polis ya da siren sesi yok. Özellikle yalnız gelmemi istedi. Onu bulur bulmaz konumumu paylaşacağım.”

"Anladım." Telefonu kapatıyor.

Sahil boyunca araba sürüyorum... ve kısa süre sonra en yakın marinaya varıyorum. Annemin fazla zamanı yoktu, bu yüzden Klein yakınlarda bir yerde saklı. Önce Fogey ailesi ve kardeşlerimle konum paylaşımına başlıyorum, sonra etrafa bakıyorum. Sayısız tekne... ve tabii ki beş yat.

Kahretsin.

Beşinin de yanına gitmeyeceğim. Klein'ın fazla zamanı olmayabilir. Annem kaprisli ve korkunç bir öfke kontrolü sorunu var. Hatta Bryce'ı dövdü; Klein'ı incitmek aklından bile geçmezdi.

İlk yat pek öyle görünmüyor. Çok fazla genel zengin adam havası var. İkinci yatın adı ise içimi ürpertiyor: Archidamia. Kadınları vatanlarını

savunmak için bir araya getiren antik Sparta kraliçesi. Bu isim, annemin Vincent'ın ona sırf kadın olduğu için adil bir şans vermemesinden duyduğu uzun süredir devam eden kırgınlığına hitap ederdi.

Beni bekleyen bir küçük tekne var. Tekneyi kullanan bir denizci yok ama annemin gönderdiğini biliyorum.

Tekneye atlayıp Archidamia'ya doğru gittim. Güvertede kimse yoktu. Tuhaf. Şahsen gelip beni "karşılayacağını" sanmıştım.

Adrenalinin ötesinde düşünmek bir çaba gerektiriyor. Annem Klein'ı hayatta tutmaktan yorulana kadar ne kadar zamanım kaldı?

Telefonumu tekrar çıkarıp gönderdiği fotoğrafa iyice baktım. Güverte değil, daha çok bir oda. Kabinlere doğru ilerleyip ilk kabinin kapısını açtım.

Bu da neyin nesi?

Neredeyse bir adım geri çekiliyordum. Kulübe, babamın ev ofisinin birebir kopyasıydı. Babam masasında oturmuş, kalın bir kağıt yığınıncı inceliyordu. En sevdiği lacivert takım elbiselerinden birini giymişti, Akiko'nun Japonya'da özel olarak diktirdiği bir takım elbise. Ne yapıyor acaba—

İllüzyon o kadar başarılı ki, bir balmumu heykelciğine baktığımı fark etmem biraz zaman alıyor.

Odayı hızlıca kontrol edip masanın altında kimsenin olmadığından emin olduktan sonra çıkıp yan odaya geçiyorum. Burası Ares'in Huxley & Webber'deki ofisinin bir kopyası. Balmumundan yapılmış bir Ares masanın kenarına yaslanmış, balmumundan yapılmış bir Lareina'ya gülümsüyor. O kadar gerçekçi ki—sanki annem Ares ve Lareina'nın evliliğinden bir kesit almış gibi—tüylerim diken diken oluyor.

Bir sonraki oda Bryce'ın yatak odası. Daha önce hiç görmemiştim ama eminim ki birebir aynısı. Bryce figürü, karnı henüz belirginleşmemiş bir Fiona figürünün etrafına kollarını sarmış. Parmakları birbirine kenetlenmiş ve gözlerindeki gerçek aşk çok samimi görünüyor. Şimdi ürperti yerini tam bir dehşete bırakıyor.

Klein'ın orada olduğunu umarak başka bir odaya koştum. Ama bunun yerine, Akiko'nun mutfağının bir kopyasıyla karşılaştım; üstelik tam bir korku filmi gibiydi. Tezgahın üzerinde, başı olmayan bir figür duruyordu. Boyu ve gösterişli kimonosu, bunun Akiko'yu temsil ettiğini gösteriyordu. Göğsüne bir bıçak saplanmıştı ve duvara parlak kan kırmızısı renkte "ÖL, SEN KAHROLASI OROSPU!" yazılmıştı. Midem bulanarak yutkundum. Annem Akiko'ya da zarar verecek mi?

Arkamı dönüp son odaya koştum. Gözlerimi kırptırdım, gördüklerimi idrak edemiyordum. Annem, evimdeki meditasyon odasını, tatami minderleri ve taş bahçesi de dahil olmak üzere birebir aynı şekilde yeniden yaratmıştı. Hatta tek tek taşlar bile aynıydı. Eski tarz bir ocağın üzerinde küçük bir bakır tencere vardı; bu da evimde bulunan bir şeydi.

Klein nerede?

Başımı hızla çevirdim, kalbim boğazımdaydı. Burada olmalı!

Kahretsin. Annem çoktan korkunç bir şey mi yaptı? Klein'ı denize mi attı acaba? Panikle tüylerim diken diken oldu. Suya atlayıp onu bulana kadar arayacağım. Onu bulana kadar hiçbir yere gitmeyeceğim—

Gözümün ucuyla odanın en uzak, en loş köşesinde bir sandalyeye bağlı sarışın bir kız görüyorum. Klein! Gözleri açık ama hiçbir ses çıkaramıyor. Ona doğru yürümeye başlıyorum, ama annem Klein'ın arkasındaki gizli bir çıkıştan çıkıp silahı başına dayıyor. "Merhaba, Josh."

Dehşet ve tiksinti beni kasıp kavuruyor. "Silahı bırak!" diye hırıldadım, kalbimde hızla büyüyen dehşetle umutsuzca mücadele ederek.

O kıkırdadı. "Ya da ne?"

Ellerimi sıkıyorum. Silahım yok. Ona saldırmak aptallık olurdu. Vurulursam Klein'ı kim kurtaracak? Babam muhtemelen takviye kuvvet ayarlıyor ama bu anında olmayacak. Zaman kazanmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım. "Oğlunu böyle mi karşılıyorsun?"

"Bana çay bile ikram etmedin." Omuz silkti. "Matcha yapmada iyi olduğumu duydum."

İçimde bir sabırsızlık dalgası belirdi ama yapmacık bir gülümseme takındım. "Yeşil çay istiyorsan, sadece söylemen yeterdi." Daha önce hiç bu kadar irade gücü toplamamıştım, kendimi zorlayarak tatami minderlerine doğru yürüdüm ve çayı hazırlamaya başladım. Annem, elinde hâlâ silahla peşimden geldi. Minderin üzerinde karşıma oturdu.

"Bana bir canavar gibi bakmanıza gerek yok."

Başımı sallıyorum. "Sadece bir kaçırıcı." Suyun ısınmasını bekliyorum. "Ona uyuşturucu mu verdin?" Klein'a bakarken sesim zar zor bastırdığım öfkeyle titriyor; o hâlâ ağzındaki bez yüzünden bile bir şey söylemeye çalışmamış.

"Hayır... Söylentilerin aksine, tam bir psikopat değilim. Benim de bir ahlak kurallarım var."

Beni kandırabilirdi.

İçini çekiyor. "Tek istediğim birlikte olmak, mutlu olmak."

"Bunu yapmanın berbat bir yolu." Suyun sıcaklığını kontrol ediyorum. Kaynamadığından emin olmalıyım. Ona düzgün hazırlanmış matcha yedirmek umurumda olmasa da, kusur bulup kontrolünü kaybetmesini istemiyorum.

"Ne düşünürseniz düşünün, ben hala Prescott'ı seviyorum. Babamdan nefret ediyorsunuz çünkü beni hapse atmadı. Ben de ondan nefret ediyorum çünkü benimle yüzleşmeye cesaret edemedi. Bunun yerine, en çok sevdiğim şeyi benden aldı. Ne demek olduğunu anlamıyor. Aptal oğulları da hiçbir şey bilmiyor."

Sonunda sıcaklık uygun oldu. Suyu dikkatlice bir bardağa döküyorum, uygun miktarda toz yeşil çay ekliyorum ve çırpmaya başlıyorum.

"Onun yüzünden hayatımın aşkını o kaltak yüzünden kaybettim. Seni ona kaptırdım!" Annem sesini tiz bir şekilde yükseltti. "Seni bana karşı zehirledi!"

"Bütün bunları kendi başına yaptın," diye mırıldandım kendi kendime. Anneme çayı uzattım, sonra kendime bir fincan hazırladım.

Bardağı iki eliyle tutuyor ve köpüklü yüzeye bakıyor. "Bir yıl önce bana, benim ailemi benden aldığını, çünkü ben onun ailesini elimden aldığımı söyledi. Roland'dan beni sorumlu tutuyor, anlıyor musun? Ama Roland'ın güçsüz ve acınası olmasının benim suçum mu? Kendini biri sanıyor ama hiçbir şey değil. Harvey için de aynı şey geçerli. Sadece penisle doğdukları için çok zeki olduklarını düşünüyorlar." Sanki çok komik bir şakaymış gibi gülüyor. "Ama şimdi bile, özellikle onlar için hazırladığım zehri içiyorlar. Aslında, vücutlarında yeterince birikmiş olabilir ve etkisini göstermeye başlamış olabilir."

"Peki Vincent? Kendi babanı mı öldüreceksin?"

"Tatlım, bizim ailemizde bu cinayet değil. Bu yolu açmak. Hepimiz yapmamız gerekeni yapmalıyız. Beni engelledi, bu yüzden onun müdahalesinin karşılığını on katıyla ödüyorum. Aslında bana teşekkür etmeli. Şimdi gidip onu doğuran o sürtük Roland'ın yanına gidebilir." Annem alaycı bir şekilde sırttı, sonra gülümsedi.

Elimde bardağı tutuyorum, içmeden ellerimi ısıtıyorum. Matcha tozuna müdahale etmiş olabilir. Ya da sadece bu bardağa.

"Bu arada onu da ben öldürdüm," diye ekliyor, beklentiyle bana bakarak.

"Çünkü yolumu mu tıkıyordu?" diye soruyorum sonunda.

“Hayır.” Ses tonunda hafif bir alay vardı. “Çünkü sadece varlığıyla bile beni sinir ediyordu. Babamın zamanını ve dikkatini çok fazla alıyordu.” Soğuk sözlerinin altında bir kıskançlık belirtisi kaynıyordu. Paylaşmak zorunda kaldığına katlanamıyordu.

"Vincent bunu biliyor mu?"

“Belki. Ama önemli değil. O sadece Roland'ı önemsiyor, birkaç on yıl önce birlikte olduğu o aptal kadını değil.” Çayından bir yudum aldı. “Ugh, acı. Neden bu berbat şeyi içiyorsun?” Şikayetlerine rağmen, biraz daha yudumladı.

Yine de ben içmiyorum. Belki de daha önce bir şey alarak matcha'ya kattığı şeye karşı bağıışıklık kazanmış olabilir.

Telefonu dört kez tiz bir sesle bip sesi çıkardı. Ekranı baktı. Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi ve bembeyaz dişleri ortaya çıktı. "Ah, bakın. Hepsi de büyük kalp krizi geçirerek öldüler."

Ne?

“Ve sonra beyinlerindeki damarlar patladı. Ne kadar üzücü.” Sahte bir şekilde dudak büzüyor. “Şimdi ben sadece zavallı bir yetimim. Doğmamış yeğenim bile öldü.”

Kaşlarımı çatıyorum. "Doğmamış yeğen mi?"

Anne masum bir şekilde göz kırptı. “Bilmiyor muydun? Kenna, Roland'ın oğluna hamileydi. Karnı çok belli olmadığı için kimsenin bilmediğini sanıyordu ama...” Omuz silkti. “Eğer erkek çocuğu doğurmadığından emin olabilseydim, belki de yaşamasına izin verirdim. Çok... karmaşık bir durum.” Anne tekrar gülümsedi. “Ama hayır, yalnızım. Sen, kardeşlerin ve baban dışında. Sadece o kaltak Akiko'yu aradan çıkarmam gerekiyor.”

Gözlerinde delilik dans ediyor. Buz gibi soğukluk yayılıyor, çay bile ellerimi ısıtamıyor. Kendi dünyasında yaşıyor, sadece kendi gerçeklik anlayışına inanıyor. Hiçbirimizin onunla aynı fikirde olmadığını asla kabul etmez. Hatta çarpık mantığı, Klein'ı ve baldızlarımı "mutlu aile" fikrine tehdit olarak görürse onlara zarar bile verebilir.

Ona asla izin vermeyeceğim. Hayatım pahasına bile olsa, ailemi güvende tutacağım. "Ya seni durdurursam?"

"Beni neyden alıkoyacaksınız?"

“Bunu yapmak. Aileyi üzme.”

Omuz silkerek, "Sana anneni sevmeyi kimse öğretmedi mi?" dedi.

“Öyle yaptılar. Ve ben Akiko'yu çok seviyorum.”

Kadın öfkeyle ayağa fırladı. "O senin annen değil! Benim annem benim!"

Ben de ayağa fırladım. Tencerede bıraktığım su şimdi kaynıyordu. "O bana gerçek bir anne oldu, senin aksine!"

"Ahmak, nankör...!" Silahı yukarı doğru savurdu.

Eğilip ona doğru atıldım. Yüksek bir silah sesi, ardından annemin sırt üstü mindere çarpması ve silahı elinden düşürmesiyle gelen bir gürültü. Metalik bir tıkırtı ve çığlık attı. Çaydanlıktaki su mindere yayıldı.

Evet!

Silaha doğru hamle yaptım ama o silahı tekmeleyerek ulaşamayacağım bir yere fırlattı, sonra şaşırtıcı bir hız ve güçle üzerime geldi. Kolumda keskin bir acı hissettim. Kolumda bir yara oluştu ve kan damlayarak yere kıpkırmızı lekeler bıraktı.

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. Elinde küçük bir bıçak tutuyordu. "Her zaman yedek bir bıçağım olur."

Bakır tencereyi kapıp geçici bir silah gibi sallıyorum. Beceriksizce ama dilimlenmekten daha iyi. Mavi gözleri parlıyor ve bana tekrar tekrar, her darbesi acımasızca saldırıyor. Göz bebeklerinin genişlemiş olmasından, gücünü ve hızını artırmak için bir şeyler almış olması gerekiyor.

"Gözlerini kapat, Klein!" diye sesleniyorum. Bu iş çirkin ve acımasız bir hal alacak.

Adrenalinim yükselmişti, annem bıçağı savururken ben de dizine tekme attım. Bıçağın ucu kolumu tereyağı gibi kesti. Ama ayağım dizine değdi ve bir şey çıtırdadı.

Çığlık atarak dengesini kaybetti. Silaha uzanmaya tenezzül etmedim. Kendimi ona doğru attım, dizimi kaburgalarına doğrulttum. Yuvarlanarak kenara çekildi ve bıçağı uyluğuma sapladı. Refleks olarak bıçağı çıkardım ve ulaşabildiğim en yakın yerine sapladım.

Kadın çığlık attı. Bir insanın tutabileceğini hayal bile edemeyeceğim kadar çok kan fışkırdı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Bir atardamarı kesmiş olabilirim.

Yüzü kül rengine büründü. Sanki inanmazmış gibi ağzını açıp kapattı. Midem bulanırken titriyordum. Hareket edemiyor, olanları algılayamıyordum. Gerçek gibi gelmiyordu.

Birkaç dakika içinde gözlerindeki ışık sönüyor.

Bir an ona bakakalıyorum, metalik kokuyu içime çekiyorum. Sürekli, tıpkı kanayan korkunç bir Terminator gibi ayağa kalkacağını düşünüyorum.

O, asla ölmeyen türden bir canavar.

Ama o hareketsiz kalıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor ve bacağımdaki yaraya bakıyorum. Neyse ki, yanma hissine rağmen, hayati bir yere isabet etmemiş gibi görünüyor. Bir yanım sadece oturup nefes almak istiyor ama bunu bir kenara itip ayağa kalkıyorum ve acı keskin bir şekilde yayılınca yüzümü buruşturuyorum. Sekerek beni izleyen Klein'ın yanına gidiyorum.

"Neden gözlerini kapatmadın?" Ağzındaki bağı çözüyorum.

Ağzından top çıkar çıkmaz hırıltılı nefes almaya ve öksürmeye başladı. "Dikkatli ol," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Zoe ağzındaki bezin içine bir jilet saklamış."

Annemin bu ahlaksızlığı karşısında ürperiyorum. Klein'ın hiçbir şey söyleyememesine şaşmamalı. Sırtına okşayıcı bir el gezdirip, ellerini ve ayaklarını hızla çözüyorum.

Şöyle diyor: "Gözlerimi açık tuttum çünkü bunu görmek istedim. Bu anı birlikte paylaşacağız; bu yükü tek başına taşımaya izin vermeyeceğim."

Ellerim titremeye başlıyor ve kısa süre sonra vücudumun geri kalanı da aynı şekilde titriyor. "Klein," diyorum. Nedenini bilmiyorum ama gözlerimden sıcak gözyaşları akıyor. Göğsümde bir gariplik hissediyorum. Her şeyin bittiğine dair rahatlama kalbime yerleşirken, açıklanamayan bir hüznün de yükseliyor.

Kollarını bana doladı. "Biliyorum. Buradayım." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Onu sıkıca kucaklıyorum ve takviye kuvvetler nihayet gelene kadar ağlıyorum.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Josh

Annemin ölümünün yetkililer tarafından doğrulanmasından sonra yaşanan her şey gerçeküstü geliyor. Kafam karışık. Kardeşlerimle birlikte annemin yokluğunda özgür kalmanın nasıl olacağını merak ediyordum. Şimdi o gitti...

Pişman değilim ama hayatının ondan akıp gittiğini izlemek zordu. Hayal edebileceğimden çok daha acı vericiydi. Yine de, her şeyi baştan yaşamak zorunda kalsaydım, hiç tereddüt etmezdim.

Teyze Jeremiah, polis sorgusu sırasında beni temsil etmesi için Barry'yi gönderiyor. Ailenin arkamda olduğunun bir başka işareti. Babam ve teyzem olaya çok yakın oldukları için objektif olamazlar. Rahat ve çapkın imajına rağmen, Barry, Teyze Jeremiah'ın çok sevdiği, saldırgan bir köpek gibi. Ne yapacağını çok iyi biliyor.

Şirket beni bir aylık ücretli izne çıkarıyor. Ailenin büyükleri olan Fogey'ler bunu, aksi takdirde izin almayacağıma inandıkları için yapıyorlar.

Endişelenmelerine gerek yoktu. Günlerimin çoğunu Klein ile geçiriyorum. Onun sessiz varlığı ve gücü, birlikte çalıştığım tüm terapistlerin toplamından daha iyi. Aslında konuşmak istemiyorum. Sadece desteklenmek istiyorum. Ve onunla, anlaşılmak için hiçbir şey söylememe gerek yok.

Fogey ailesi ayrıca Klein'e terapi ve ihtiyaç duyduğu her şeyi sağlamayı teklif ediyor. Klein onlara sadece kendisiyle biraz zaman geçirmeye ihtiyacı olduğunu söylüyor. Büyükanne, "Zorlamayacağız. Ama fikrini değiştirirsen veya ihtiyacın olan bir şey olursa, bize haber ver yeter," diyor.

Klein'in arkadaşı Max uğradı. Onu iyice kontrol edip zarar görmediğinden emin olduktan sonra bana sıkıca sarıldı. "En yakın arkadaşımı kurtardığın için teşekkür ederim. Benden bir şeye ihtiyacın olursa, söylemen yeterli."

Sonra sohbet etmek için oturma odasına giderler. Max'in gerçekten de biraz güvenceye ihtiyacı var gibi görünüyor. Haberler her şeyi daha da sansasyonel göstermişti, ama sonuçta tıklanma sayılarına ihtiyaçları var.

Birdenbire Klein sesini yükseltti. "Hamile misin? Jeffrey'nin bebeğine değil, değil mi?"

Max bir şeyler tısladı ve kafalarını birbirine yaklaştırdılar. Onları kendi hallerine bıraktım; Klein'ın annesinin ona yaptıklarından başka bir şey düşünmesi muhtemelen iyi olurdu.

Annem ne kadar kurnaz olduğunu övünerek anlatmıyordu. Vincent, Harvey, Roland ve Kenna'nın hepsi kalp krizi ve beyin kanamasından öldü. Bu zarif ölümcüllük karşısında ürperiyorum, sonra Akiko ile iletişime geçip kapsamlı bir tıbbi muayeneden geçmesini, yavaş etkili zehirler için özel bir test yaptırmasını rica ediyorum. Annem Akiko'ya karşı nefretle yanıp tutuşuyordu. Sonunda her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde biraz rahatlıyorum.

Babam haklıydı. Klein'la nişanlanmaya karar verene kadar gerçek bir Huxley gibi davranmıyordum. Gerçek bir Huxley, uğruna ölmeye değmeyecek, kalbinin derinliklerinden gelen bir duyguyla hareket etme ilhamı vermeyen bir kadınla ilişkiye girmezdi. Bir Huxley sadece "pietas et unitas"ı tekrar tekrar okumaz. İşler ters gittiğinde, olası bedeli ne olursa olsun, mücadeleye atılır.

Klein'ın elini avucumda tutuyorum ve minnet ve sevgiyle dolu bir şekilde parmak uçlarını öpüyorum. O da bana nazıkçe sokuluyor, bu şefkat gösterisi ruhumu yatıştırıyor.

İzinimin bitmesine bir gün kala, Sebastian Jewelry'den sipariş ettiğim yeni yüzük nihayet geldi.

Klein gözyaşlarına boğularak, "Beni terk mi ediyorsun?" diye sordu.

Elliinci Bölüm

Ailee

Konuşmamız gerekiyor. Ofisinizde. Bugün saat 10 sizin için uygun mu?

Chad'ın karısı Autumn'dan gelen mesajı görünce bir süre ona baktım. Ne istiyor acaba? Yıldönümü yüzüğünü mü? Kahretsin, Josh onu çöpe atmıştı ve ben de tamamen unutmuştum.

Esasen, Chad ile girdiğim bahsi zaten kazandım, bu yüzden kendi parasıyla borcunu ödemesi gerekiyor, ama aynı zamanda Autumn'a bir borcum olduğunu da hissediyorum. Evli olduğunu bilmiyordum ama istemeden onu incittim.

Saat on bir buçukta doktor randevum olduğu için her şeyi arka arkaya halledebileceğimi düşündüm. Ofise vardığımda, karnı kocaman şişmiş bir şekilde masamın önünde oturuyordu. Yaklaşan anneliğin sevincinden ışıldamak yerine, gözlerinin altında koyu halkalar ve cansız saçlarıyla bitkin görünüyordu. Nane yeşili hamile elbisesi omuzlarından sarkıyordu ve burnunun ucu, sanki çok ağlamış gibi kızarmıştı.

"Merhaba. Beni görmek mi istediniz?" diye usulca soruyorum yerime otururken.

"Merhaba." Burnunu çekti. "Ah. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Sorun değil. Bunun biraz... garip olacağını biliyorum." Onun adına gülümsemeye çalışıyorum.

Nefesini titrek bir şekilde verdi. "Chad..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Beni aldatıyormuş."

İçimden bir ah çektim. "Çok üzgünüm." Başka ne diyeceğimi bilemedim. Kocasının güvenilmez, aldatan bir alçak olduğunu anlayan hamile bir kadını nasıl teselli edersiniz ki?

"Senin suçun değil. Onun, eee, başka kadınları var. Evet. Birden fazla. Hepsi onun bekar olduğunu sanıyordu... ve onlarla evleneceğine söz

vermişti”—sesi titriyor—“sadece...onları oyalıyordu.” Gözlerinden yaşlar akıyor ve öfkeyle siliyor. “Ben onun sadece meşgul olduğunu sanıyordum, biliyor musun? Bizim ve... bebeğimiz için daha iyi bir hayat kurmaya çalışıyordu.” Alaycı bir kahkaha atıyor. “Aptalca, değil mi?”

Birkaç mendil alıp ona uzattım. "Hayır. Hiç de değil. Kocana güvenmekte utanılacak bir şey yok. Seni aldatan o."

Hâlâ kendini suçlamanın derinliklerinde, başını salladı. “Araştırmak zorunda kaldım—restoranda olanların sadece bir yanlış anlama ya da benzeri bir şey olduğunu düşündüm... ama hiçbir şey birbirine uymuyordu.” Çenesi titredi, sonra dikleşti. “O şerefsizden boşanmak istiyorum. Ve canını yakacak şekilde boşanmak istiyorum. Buradaki tüm avukatları tanıyorsun, değil mi? En kötüsü hangisi? Yani, en acımasız? Gerekirse oral seksle öderim. O piçi hiçbir şey olmadan bırakmak istiyorum. Hiçbir şeyden daha az. Saçının kalanını bile almak istiyorum.”

Aman Tanrım. "Tam da aradığınız adamı tanıyorum. Sizi şahsen Bryce Huxley ile tanıştırayım. Chad'in canını okuyacak."

Autumn küçük ama içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Harika. Sabırsızlıkla bekliyorum." Yer değiştirdi. "Bu arada, 'Chad'i Mahvetme Kulübü' kuruyorum ve yalan söylediği tüm kadınları davet ediyorum. Amaç, hayatını alt üst etmenin ve bize yaptığı gibi onu da mahvetmenin çeşitli yollarını bulmak. İstedığınız zaman katılabilirsiniz. Eğlenceli olacak."

*

Hamilesiniz.

Bu iki kelimeyi kafamda sürekli evirip çeviriyorum. Şaka gibi geliyor ama doktor ciddiydi. Üstelik bunu kanıtlamak için vajinal ultrason bile yaptı, gerçi o bulanık noktaların bebek olup olmadığını nasıl anlayacağımı anlamıyorum.

Ve sadece bir bebek değil. İkizler!

Garajda motoru durdurup elimle ağzımı kapatıyorum. Bu nasıl oldu? Josh, vazektomi yaptırdığını söyledi. Peki bu bebekler nasıl ortaya çıktı? Kesinlikle Chad'in bebekleri değil. Çok küçükler, ki bu da sekiz haftalık olduklarını düşünürsek biraz komik geliyor.

Hamile olduğumu hiç düşünmezdim, ama yemeklerin tadı biraz garip gelmeye başlayınca, kendimi çok yorgun hissedince ve adetim de gelmeyince emin olmak için doktora gitmek zorunda kaldım. Doktor da

vazektomi ameliyatlarının başarısız olabileceği için hamilelik kontrolü yapmak istedi.

“O meşhur vakayı duymuşsundur, değil mi? Hollywood yapımcısı? Vazektomisi başarısız olduğu için dört ay içinde yedi farklı kadından yedi çocuğu olmuş! Eğer Hollywood'un zengin yıldızı bile kötü bir vazektomi geçirebiliyorsa, senin adamın neden geçirmesin?”

Doktor bunun beni daha iyi hissettireceğini düşündüyse, fena halde yanılıyordu.

Arabadan inmeye başlıyorum, ama bilinmeyen bir numaradan arama geliyor. Belki de Zoe'nin ölümüyle ilgili polis arıyordur? Olayı meşru müdafaa olarak değerlendirdiler, ancak kayıtlarına her detayı geçirmek için birden fazla kez görüşme yapmaları gerekti.

"Merhaba?"

"Aman Tanrım! Sana ulaşmak çok uzun sürdü!"

Midem kasıldı. "Anne?"

"Evet! Seni özledim."

Ben aynı şeyi söyleyemediğim için hiçbir şey söylemiyorum.

"Peki, düşün ne zaman? Baban ve ben orada olmalıyız. Sonuçta, Huxley ailesine gelin gidiyorsun."

"Kötü bir kız olup kıymetli Katt'ın nişanlısını çalmak ne oldu?" diye acı bir şekilde soruyorum.

Anne gülüyor. "Kin mi besliyorsun? Bu yakışık almıyor canım. Hatta kaba bile."

"Haberleri takip ediyor musunuz?"

"Elbette."

"Kaçırıldığımı ve neredeyse öldüğümü biliyor muydunuz?"

"Evet, bunu duyduk. Ama endişelenmeyin, her şey yolunda!"

Birden yorgunluktan yüzümü ellerime gömdüm. "Hayat sigortasından tazminat alamadığın için mi üzüldün?"

"Ah canım, sigorta konusunda hiç endişelenmedik! Zaten önemsiz bir konuydu. Yani, Josh Huxley'nin düğününe davet edilecektik. Elizabeth Pryce-King ve Barron Sterling ile yakın olduğu doğru mu? Fotoğraflarını gördük. Gerçekten çok zenginler, Ailee!" Annem heyecandan nefes nefese kalmıştı.

"Düğünüme neden gelmek istiyorsunuz? Josh'tan veya ailesinden ve arkadaşlarından bahsetmeden bana en az üç sebep söyleyebilir misiniz?"

Anne tereddüt etti. "Şey... Elbette biz senin aileniz. Ve... seni sevgiyle büyüttük. Hımm... Ayrıca, kaba olmak istemem ama... bize borçlusun."

"Hayır." Artık hayal kırıklığına uğramamam çok garip. Sanki tüm beklentilerimi kaybettim. "Davetli değilsiniz. Hiçbiriniz. Size hiçbir şey borçlu değilim. İşimiz bitti. Daha resmi bir şekilde görüşmek isterseniz, firmadaki avukatlardan biri aracılığıyla bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Ailee—"

"Lütfen bir daha arama." Telefonu kapatıp numarayı engelliyorum. Sınır koymak iyi hissettiriyor. Derin bir nefes alıp, zihnimi toparlamaya çalışarak eve giriyorum. Haberi nasıl vermeliyim? Josh şaşıracak mı, üzülecek mi yoksa...?

Umarım, şaşırmış ve mutlu olurlar. Karnımın üzerine elimi koyuyorum. Bebeklerimin sevgi ve neşe içinde doğmasını istiyorum.

Josh, oturma odasındaki kanepelerden birinde oturuyor. Lüks, parlak mavi-beyaz bir çantadan kadife bir kutu çıkarıp kapağını açıyor. Ortadaki son derece canlı mavi taşın büyüklüğü karşısında nefesim kesiliyor. Yüzük sade ama şık. Yüzüğün tasarımı açıkça bir nişan yüzüğü olduğunu gösteriyor.

"Beni terk mi ediyorsun?" diye patladım. Sonra, o cevap vermeden önce, gözyaşlarım akmaya başladı. Bu düşünce kalbimi acıtıyor. Aslında, çok öfkeliyim de! Onun bebeklerine hamileyim, kahretsin!

"Ne? Hayır!" Ayağa fırladı. "Klein, ağlama! Seni terk etmiyorum!" Gözyaşlarımı sildi ama gözyaşlarım yüzümden akmaya devam etti.

"Ama o yüzüğü neden takıyorsun? Nişan yüzüğü değil mi?"

"Evet, ama—"

"Bana zaten bir tane aldın." Sol elimi ona doğru uzattım.

Elini saçlarının arasına soktu. "Tamam." Gözlerini kırptırdı, kaşları sertçe çatıldı. "Lütfen ağlamayı bırakır mısın?"

"İyi bir bahane bile uyduramıyorsun."

"Hayır, öyle değil. Sadece..." Derin bir nefes alıyor. "Sana düzgünce sormak istedim."

"Ne hakkında?"

"Bunu gerçekten romantik bir şekilde yapmak istiyordum."

"Anlamıyorum." Sesim gözyaşlarımdan titriyor.

Çaresizce diz çöker ve kapağı açar. "Ailee Klein, benimle evlenir misin?"

Ona dik dik bakıyorum. Hamile olduğunu yeni öğrenen benim, o yüzden neden aklını kaçırmış gibi davranıyor? "Ama biz zaten nişanlıyız!"

"Ama sana doğru düzgün sormadım. Şartlar gereği sana dayatıldı. Bunun doğru olmadığını hissettim." Başını sallıyor. "Sana görkemli bir evlilik teklifi yapmak istiyorum."

Gözyaşlarımın arasından onun kederli ve biraz da hayal kırıklığına uğramış ifadesine gülüyorum. "Pekala." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Cevap evet. Her zaman evetti." Kollarımı ona sarıyorum. "Şimdi sana bir sır vereceğim."

"Pekala. Güzel. Sır saklamakta iyiyimdir." Bana ciddi bir şekilde bakıyor.

"Öncelikle, seni seviyorum. Sanırım o restoran olayından çok, çok, çok önce sana aşıkım."

Gözleri parladı. Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Ben de seni seviyorum, Klein. Sanırım ben de çok çok uzun zaman önce sana aşık olmuştum."

Alnımı onun alnına yasladım, göz temasını koruyarak. "İkincisi, vazektomini yapan kişi çok kötü bir iş çıkarmış. Çünkü hamileyim. Hem de ikizlere."

Elli Birinci Bölüm

Josh

"Gerçekten mi?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

Sanırım biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorum. Ama gerçek bundan çok uzak. Bu bir lütuf. Vazektomiye sadece çocuk sahibi olmamak için yaptırdım. İçimde tıpkı onun gibi olabileceğim için mini Zoe'ler yaratmaktan çok korkuyordum.

Ama Klein ile birlikte olmak bana bunun hiç de öyle olmadığını gösterdi. Ben kendi başıma bir insanım ve aynı zamanda bir Huxley'im.

"Hı hı," diyor, dikkatle bana bakarak.

Elimi saygıyla karnının üzerine koyuyorum. "Bebeklerimiz."

"Evet. İki tanesi."

Elimle ağzımı kapattım. "Baba olacağım."

"İki kere." diye gülümsedi.

Onu kucaklıyorum. "Teşekkür ederim."

Kollarımın arasında rahatlıyor. "Rica ederim. Çok sevindim. Heyecanlanmayacağından endişelenmiştim."

"Şaka mı yapıyorsunuz? Sizin minyatür kopyalarınızı yaratıyoruz. Sabırsızlıkla bekliyorum."

Gülerek, "Belki de sonunda sana daha çok benzeyecekler" dedi.

"Önemli değil. Bebeklerimiz tıpkı anneleri gibi güzel olacaklar." Onu öpüyorum. "Ai-chan."

Bana doğru göz kırptı. "Hım?"

"Ai-chan—tatlı küçük aşkım. Sonunda sana böyle seslenme hakkını kazandığımı hissediyorum."

Parıldayan gözleri yumuşadı. "Bana böyle seslenmeye her zaman hakkın vardı, Joshua Huxley."

Ailee'nin en yakın arkadaşı Max'in hikayesini okumak ister misiniz? Hemen buradan edinin!

Huxley'nin önceki kitabını mı kaçırdınız? Ares ve Lareina'nın yer aldığı "The Accidental Marriage" kitabını edinin.

"Her Wicked Husband" gibi daha fazla kitap mı istiyorsunuz? Huxley'nin kuzenini konu alan "The Unwanted Bride"ı edinin.

"His Temporary Fiancée"yi beğendiniz ve daha fazlasını mı istiyorsunuz? Özel bir bonus sahne için <http://www.nadialeee.net/vip> adresinden VIP Listeme katılın. Ayrıca diğer ekstralar, ön izlemeler, yeni kitap duyuruları, satış bilgileri ve daha fazlasını alacaksınız!

Beni takip etmek ve neler yaptığımı görmek ister misiniz? Beni şu adreste bulabilirsiniz:

Web sitesi: nadialeee.net

VIP Bülteni: nadialeee.net/vip

VIP Buluşma Grubu (okuyucu grubu): facebook.com/groups/nadialeee

Facebook: facebook.com/nadialeewrites

Instagram: instagram.com/nadialeewrites/

TikTok: tiktok.com/@nadialeeebooks

Nadia Lee'nin Eserleri

Huxley ailesi

Tesadüfi Evlilik

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Onun Kötü Kocas

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Geçici Nişanlıs

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Lasker Kardeşler

Patron için Bebek

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Huysuz Milyarderim

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Nefret Etmeyi Çok İstedğim Eski Sevgili

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Sözleşmesel Olarak Sizin

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Sonunda Sonsuza Kadar

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Hala Benim

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

İstenmeyen Gelin

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Günahlar Üçlemesi

Kitap 1: Günahlar

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Kitap 2: Sırlar

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Kitap 3: Merhamet

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Milyarderin İddiası Düeti

Kitap 1: Takıntı

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Kitap 2: Kurtuluş

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Sweet Darlings Inc. Serisi

Kitap 1: Yan Komşu

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Kitap 2: O Seksi Yabancı

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Kitap 3: O Çılgın Oyuncu

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Milyarderlerin Mantık Gelinleri Serisi

Kitap 1: Bir Hollywood Anlaşması

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Kitap 2: Bir Hollywood Gelini

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Kitap 3: Uygunsuz Bir Anlaşma

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

4. Kitap: Uygunsuz Bir Gelin

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Kitap 5: Uygunsuz Bir Sonsuza Kadar

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Kitap 6: Beklenmedik Bir Anlaşma

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

7. Kitap: Beklenmedik Bir Gelin

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Kitap 8: Son Bir Anlaşma

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Pryce Ailesi Serisi

Kitap 1: Milyarderin Sahte Kız Arkadaşı

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Kitap 2: Milyarderin Rahatsız Edici Takıntısı
ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

3. Kitap: Milyarderin Gizli Karısı
ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

4. Kitap: Milyarderin Unutulmuş Nişanlısı
ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Kitap 5: Milyarderin Yasak Arzusu
ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Kitap 6: Milyarderin Tatil Gelini
ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Milyarderin Baştan Çıkarması Serisi

Kitap 1: Milyarderin İntikamı
ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Kitap 2: Milyarderin Peşinde
ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Kitap 3: Milyarderin Bebeği
ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Kitap 3.5: Milyonerin Aşkı
ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

4. Kitap: Milyarderin Sırrı
ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Kitap 5: Milyarderin Skandalı
ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Bağımsız Başlıklar

Güzellik ve Suikastçı

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Eyvah, bir rock yıldızıyla evlendim!

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Milyarder ve Kaçak Gelin

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Yan Komşu Rock Yıldızıyla Flört Etmek

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Bay Sahte Nişanlı

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Milyarder Sevgilimle Evlenmek

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Düşman Arkadaşla Rol Yapmak

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Milyarder Patronumla Evlenmek

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

Gelini Çalmak

ABD :: Birleşik Krallık :: Kanada :: Avustralya

En yeni kitaplarım hakkında bildirim almak istiyorsanız, lütfen www.nadialeee.net/vip adresinden VIP listeme katılın!

Nadia Lee hakkında

New York Times ve USA Today'in çok satan yazarı Nadia Lee, seksi ve duygusal çağdaş aşk romanları yazıyor. Mükemmel yemeklere, seyahate ve maceraya olan sevgisiyle doğan Lee, dört farklı ülkede yaşadı, vatozları öptü, köpekbalığı tarafından ısırıldı, file bindi ve kaplanları sevdi.

Şu anda Japonya'da küçük bir nehre ve sakura ağaçlarına bakan bir apartman dairesini kocası ve oğluyla paylaşıyor. Yazmadığı zamanlarda en sevdiği yazarların kitaplarını okuyor veya başka bir seyahat planlıyor.

Nadia ve projeleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen www.nadialee.net adresini ziyaret edin. Nadia'nın yaklaşan yayınları, indirimleri ve promosyonları, çekilişleri, özel son bölümleri, bonus sahneleri ve daha fazlası hakkında haber almak için www.nadialee.net/vip adresinden VIP Listesine katılın!

Geçici Nişanlısı

Telif hakkı © 2026 Hyun J Kyung'a aittir.

Kindle Sürümü

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölü kişilerle, gerçek olaylarla, mekanlarla veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, bu kitabın hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

Ticari Marka Bildirimi: Nadia Lee, Amerika Birleşik Devletleri'nde tescilli bir ticari markadır. (Tescil No. 7,040,051)

www.nadialeee.net

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM